

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS A GÖRÖG ISTENEK

COOL
SELECTION

FÉLIG FIÚ. FÉLIG ISTEN. MINDEN ÍZÉBEN HŐS.
TUDJ MEG TÖBBET A VILÁGRÓL!

RICK RIORDAN

Percy Jackson

és a görög istenek

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

Írta: Rick Riordan

A mű eredeti címe: Percy Jackson's Greek Gods

A művet eredetileg kiadta:

Hyperion Books for Children, an imprint of Disney Book Group, LLC

Text copyright © 2014 by Rick Riordan Permission for this edition was

arranged through the Nancy Galit Literary Agency.

Fordította: Molnár Edit

A szöveget gondozta: Leiéné Nagy Márta

A borítót tervezte: Ráduly Csaba

A sorozatterv és annak elemei Katona Ildikó munkája. © Katona Ildikó, 2014

ISSN 2063-6121

ISBN 978 963 399 827 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132,

Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők; Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Széli Katalin, Schmidt Zsuzsanna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában -akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

*Apámnak, Rick Riordanak,
aki elsőként olvasott fel nekem mitológiai tárgyú könyveket*

Bevezet és

REMÉLEM, ERRE DUPLA PIROS PONTOT KAPOK.

Egy New York-i kiadó felkért, hogy írjak meg mindent, amit a görög istenekről tudok, mire azt kérdeztem:

– Mehet névtelenül? Mert nem szeretném, ha az olimposziak megint bepöccennének rám.

Másrésről viszont, ha ezzel segíték megismerni a görög isteneket, ami akár életmentő is lehet, ha egyszer előttem teremnek, már meg is van a heti jó cselekedetem.

Ha még nem ismernétek, a nevem Percy Jackson. Modern félisten vagyok – részben isten, részben Poszeidón halandó fia –. de itt most nem rólam lesz szó. Az én sztorimat már megírták egy könyvsorozatban, aminek persze semmi köze a valósághoz (sűrű pislogás), én csak egy kitalált szereplő vagyok (khmm – ja, komolyan –. khmm).

Aztán nem berágni rám, amikor bemutatom az isteneket, oké? A mítoszoknak legalább negyven csilliárd különféle változata létezik, szóval nehogy azzal gyertek, hogy: *Hát, én ezt másképp hallottam, ÁTVERTÉL!*

Én azokat a verziókat mesélem el nektek, amiket a legvalószínűbbnek gondolok. Esküszöm, semmit sem ferdítettem el bennük. Az összes sztorit olyan ókori görög meg római figuráktól vettem át, akik elsőként jegyezték le őket. Higgyétek el, nekem sosem jutna eszembe ennyi beteg ötlet.

Akkor csapjunk is bele. Először azt mesélem el, hogyan teremtték a világot. Aztán sorban végigvesszük az isteneket, és

mindegyikről elmondom a saját külön bejáratú véleményemet.
Remélem, dühükben nem hamvasztanak porrá, mielőtt még...

ÁÁÁÁÁÁÁÁ!

Csak vicc volt. Itt vagyok.

Szóval, kezdjük a görög teremtetéstörténettel, ami mellesleg elég *brutál*. Vegyétek fel a védőszemüveget meg az esőkabátot!
Tocsogni fogunk a vérben.

A kezdetek még a többi

A KEZDETEKNÉL MÉG NEM VOLTAM OTT. De Szerintem az ókori görögök sem. Senkinél sem volt papír meg ceruza, hogy jegyzeteljen, szóval nem állok jót azért, ami ezután következik, csak annyi biztos, *hogy a görögök szerint* így történtek a dolgok.

Eleinte csak a semmi volt. A rohadt nagy semmi.

Az első isten, ha egyáltalán annak lehet nevezni, Khaosz volt – valami sötét, zavaros ködféleség, amiben ide-oda sodródtak a kozmoszt alkotó anyagok. Egy kis adalék: a *Khaosz* szó szerint azt jelenti, *tátongó úr*, és most nem a fejem tartalmára céloztam.

Khaosz végül már nem is volt olyan kaotikus. Talán elunta, hogy sötét meg ködös. Az anyagok összetapadtak és földdé szilárdultak, ami végül sajnos élőlényre fejlődött. Az élőlény a Gaia névre hallgatott, ő lett a Földanya.

Gaia *maga* volt a föld – a sziklák, a hegyek, a völgyek, az egész hóbelevanc. De ha akarta, emberi alakot öltött. Nagy előszeretettel sétálgatott a földön – vagyis saját magán – zöld lebernyeges, göndör fekete hajú, derűsen mosolygó asszonyság képében. A mosolygós álarc azonban gonosz lelket takart. Mindjárt kiderül, miért.

A magányos Gaia egy idő után felnézett a nagy, homályos semmibe, és azt mondta magában:

– Tudod, mire vágyom? Égboltra. Az tetszene. És egy jóképű férfi is elkelne, akibe beleszerethetnék, mert már nagyon unom, hogy csak kövek vesznek körül.

Most vagy az lehet, hogy Khaosz meghallotta a kérést, és bedobta magát, vagy Gaia pusztá akaraterővel is célt tudott érni. A föld fölött megjelent az égbolt – ez a nappal kék, éjszaka fekete védőkupola. Az égbolt Uranosznak nevezte magát – hát igen, valami miatt ez tetszett meg neki. Nem lehet röhögés nélkül kimondani. Elég *érdekesen* hangzik. Nem is értem, miért nem választott magának valami rendesebb nevet – teszem azt, Deathbringer vagy Jósé -. mindenesetre érthető, miért puffogott állandóan.

Gaiához hasonlóan néha Uranosz is emberi alakot öltött, hogy ellátogasson a földre – ami jó módszer, tekintve, hogy az ég fent van, és a távkapcsolatok csak ritkán működőképesek.

Fizikai valójában magas, kigyúrt srác volt, sötét haja a válláig ért. Csak egy ágyékkötőt viselt, és folyton változott a bőrszíne – egyszer kék volt, és felhők ékesítették az izmait, máskor fekete, és csillagok ragyogtak rajta. Hé, Gaia álmodta meg ilyennek! Nekem semmi közöm az egészhez. Uranosz egyes képeken az állatövet tartja a kezében, ami az égbolton újra meg újra áthaladó csillagképeket ábrázolja.

Uranosz és Gaia végül összeházasodott.

Boldogan éltek, míg meg nem haltak?

Nem egészen.

A problémát részben az okozta, hogy Khaosznak nagyon bejött a teremtés. Ilyen gondolatok kavargtak ködös-borongós fejecskéjében: „Föld és ég. Ez jó buli volt! Lássuk, mire vagyok még képes?”

Hamarosan egy csomó új problémát teremtett – és problémán az isteneket értem. A Khaosz ködéből kicsapódó pára összegyűlt a föld legnagyobb mélyedéseiben, így jöttek létre az első tengerek,

amik természetesen szintén tudatot növesztettek – Pontosz isten alakjában.

Khaoszt elkapta a gépszíj. Azt gondolta magában; „Tudom már! Kéne egy kupola, ugyanolyan, mint az égbolt, csak hogy ez a föld gyomrában kapna helyet! Szuper lenne!”

Így jött létre a föld alatti fordított kupola, ami sötét volt, homályos és általában véve nem valami bizalomgerjesztő, hiszen örökre rejtve maradt a napfény elől. Ez volt a Tartarosz, az Alvilág; a névből egyenesen következik, hogy az ezután születő istenség nem ért el előkelő helyezést a népszerűségi listákon.

Ott kezdődtek a gondok, hogy Pontosz és Tartarosz is szemet vetett Gaiára, ami nem volt túl jó hatással a Földanya házasságára.

Egy csomó más ősiszten is ebben az időszakban bukkant fel, de több hétbe telne, mire mindet felsorolnám. Khaosznak és Tartarosznak közös gyereke született (ne kérdezzétek, hogyan; fogalmam sincs). A Nüx névre hallgatott, és ő lett az éjszaka megszemélyesítője. Ezután Nüxnek, mindenféle külső behatás nélkül, született egy Hémera nevű kislánya; belőle lett a nappal. Anya és lánya nem nagyon jöttek ki egymással, mert olyanok voltak, mint... azt hiszem, ezt nem kell tovább ragoznom.

Egyes források szerint Khaosz teremtette Eroszt, a gyermeknemzés istenét is... tudjátok, amikor istenanyunak meg istenapunak sok kicsi istenbabája születik. Máshol azt olvashatjuk, hogy Erosz Aphrodité fia volt. Később még visszatérünk erre. Nem tudom, melyik változat a helytálló, de az biztos, hogy Gaia és Uranosz sorra gyártotta az utódokat – eléggé *vegyes* eredménnyel.

Először is ott volt a tizenkét fős csapat – hat fiú és hat lány, akiket titánoknak hívtak. Ezek a gyerekek emberszerűek voltak, de sokkal magasabbak és erősebbek az átlagnál. Az ember azt

hinné, tizenkét gyerek bőven elég egy családba. Egy ekkora família már saját valóságshow-t is indíthat.

A titánok születése után Uranosz és Gaia házassága megromlott. Uranosz egyre többet lebzsel az égen. Nem látogatta a családot. Nem vette ki a részét a gyereknevelésből. Gaia megsértődött. Kitört a háború. Ahogy a gyerekek cseperedni kezdtek, Uranosz egyre agresszívabb lett, és minősíthetetlenül viselkedett.

Gaia és Uranosz többször is megpróbált kibékülni. Gaia úgy gondolta, egy-két poronty talán közelebb hozná őket egymáshoz...

Én is tudom. Halott ötlet.

Gaia hármas ikreknek adott életet. Igen ám, de az újszülöttek alaposan kimerítették a CSÚNYA fogalmát. Ugyanolyan nagyok és erősek voltak, mint a titánok, ormótlan, állatias testük azonban sürgős gyantázásért kiáltott. Ráadásul csak egy szemük volt, az is a homlokuk közepén.

Azt mondják, egy anya mindig szépnek látja a gyerekeit. Nos, Gaia imádta a fiait. Ők lettek a küklopszok első generációja, akik végül egy teljesen új fajt nemzettek: a küklopszok második generációját. De ne szaladjunk ennyire előre!

Amikor Uranosz meglátta a küklopsz ikreket, totál kiakadt.

– Ezek nem tőlem vannak! Nem is hasonlítanak rám!

– Pedig a te gyerekeid, gyökér! – sipákolta Gaia. – Nem hagyom, hogy az én nyakamba varrd őket!

– Nyugi, segíték – dűnnyögte Uranosz.

Azzal elviharzott, és az éjszakai égbolt koromsötétjéből font vastag láncokkal tért vissza. Megkötözte a küklopszokat, és levetette őket a Tartaroszba, mert így legalább eltűntek szem elől.

Durva, mi?

Gaia hiába bömbölt torkaszakadtából, Uranosz nem engedte szabadon a küklopszokat. Senki sem mert ellene szegülni, mert ekkorra már elég kemény csávó hírében állt.

- Én vagyok a világegyetem királya! - üvöltötte. - Ez nem is kérdés. Szó szerint mindenek felett állok.

- Gyűlöllek! - jajveszékelt Gaia.

- Ne már! Azt teszed, amit mondok. Én vagyok a legelső az ősistenek sorában.

- De hiszen *utánam* születtem! - ágált Gaia. - Itt sem lennél, ha...

- Ne magyarázz! - vicsorgott Uranosz. - Van még bőven abból a láncból.

Képzeltetik, Gaia milyen földrengéshisztit vágott le, de hiába törte magát. Az első gyerekei, a titánok már serdülőkorúak voltak. Sajnálták az anyjukat. Az apjukat meg utálták - Gaia mindig leszólta őt, persze joggal de rettegtek tőle, ezért nem mertek az útjába állni.

Együtt kell maradnunk a gyerekek miatt, gondolta magában Gaia. Talán adhatnék még egy esélyt Uranosznak.

Le is szervezett egy szép romantikus estét - gyertyafény, rózsák, halk zene. Fellobbant a régi tűz. Néhány hónap múlva Gaia megint hármasként adott életet.

Mintha nem lett volna a kezében elég bizonyíték, hogy a házassága Uranossal végleg befuccsolt...

Az újszülöttek még a küklopszoknál is rémesebben festettek. Mindegyiknek száz kar nőtt ki a mellkasából - olyanok voltak, mint a tengeri sün tüskéi -. és ötven aprócska fej csüngött le a válláról. Gaiát persze ez sem tántorította el. Olvadozva bámulta az arcoskákat - mind a százötvenet. Százkarúaknak nevezte el az ikreket. De alighogy túlesett a névadáson, Uranosz már ott is termett mellette, és egy szempillantás alatt kikapta a gyerekeket a

karjából. Szó nélkül összeláncolta és a Tartaroszba hajította őket, akár egy zsák szemetet.

Egyértelmű, hogy az ég urának pszichés problémái voltak.

Gaiánál elszakadt a cérna. Hangosan zokogott, és olyan földrengést okozott, hogy a titánok lélekszakadva rohantak hozzá.

– Apátok komplett _____!

Nem tudom, Gaia minek nevezte Uranoszt, de van egy olyan érzésem, hogy az ő szájából hangzottak el az első szitokszavak.

Gaia elmesélte, mi történt. Aztán felemelte a karját, és a föld megremegett a talpa alatt. Fogta a legkeményebb anyagot, amit csak földi birodalmában talált, és haragtól fűtve létrehozta a világ első fegyverét – egy hosszú, ívelt vaspengét. Egy faágból készített nyélhez rögzítette, majd megmutatta találmányát a titánoknak.

– Íme, gyermekeim! – mondta. – A bosszú eszköze. Hívjuk úgy, hogy kasza!

A titánok zavartan sutyorogtak egymás között: *Hát ez meg mire való? Miért ilyen görbe? Hogyan írjuk helyesen, hogy kasza?*

– Valakinek lépnie kell! – rikácsolta Gaia. – Uranosz nem méltó a kozmosz királya címre. Valakinek meg kell ölnie őt, hogy a helyére léphessen.

A titánok csendben lapítottak.

– Khm... megtudhatnám, mire gondolsz pontosan? – kérdezte Ókeanosz. Ő volt a legidősebb titán, de állandóan a nyílt tengeren lógott az ősvízistennel, akit Pontosz bácsinak szólított. – Mit jelent az, hogy *megölni*?

– Azt akarja, hogy pusztítsuk el apánkat – tapintott rá a lényegre Themisz. Az ő esze vágott a legjobban a lányok közül, és azonnal magáévá tette a megtorlás gondolatát. – Hogy oltsuk ki az életét.

– Lehetséges ez egyáltalán? – kérdezte Rhea, a nővére. – Én azt hittem, mind halhatatlanok vagyunk.

– Gyáva népség! – fröcsögött Gaia. – Hát nem értitek? Fogjátok ezt az éles pengét, és miszlikbe aprítjátok vele apátokat, hogy többé ne zavarja a köreinket. Az lesz a világegyetem ura, aki teljesíti a feladatot! És még a kedvenc sütijét is megsütöm neki, tudjátok, amit színes cukorral szoktam megszórni.

Ma már külön kifejezésünk van erre az embertípusra. Úgy hívjuk, hogy *pszichopata*.

Régen azonban sokkal lazábban vették a viselkedési normákat. Talán ti is más szemmel néztek a saját rokonaitokra, ha elárulom, hogy már a világ első családja is *diszfunkcionális* volt.

A titánok csak hebegtek-habogtak meg egymásra mutogattak:

– Figyu, szerintem te gyilkold meg apát.

– Á, te sokkal ügyesebben csinálnád.

– Higgyétek el, szívesen megtenném, de annyi dolgom van...

– Majd én! – szólalt meg valaki hátul.

A legfiatalabb titán előrefurakodott. Kronosz kisebb növésű volt, mint a testvérei. Nem ő volt a legokosabb, a legerősebb vagy a leggyorsabb. De mindenkinél jobban áhította a hatalmat. Gondolom, ha mind a tizenegy testvéred idősebb nálad, minden alkalmat megragadsz, hogy kitűnj a tömegből. A legifjabb titánt felcsigázta a gondolat, hogy ő lehet a világ ura, és kedvére basáskodhat a testvérei fölött. A süti pedig csak még tovább fűtötte a lelkesedését.

Kronosz nagyjából három méter magas volt, ami a titánok között elég csenevésznek számít. Nem tűnt olyan veszélyesnek, mint a bátyjai, de agyafúrt gyerek hírében állt. A testvérei csak úgy emlegették: „a Rafkós” mert már a családi birkózómeccseken is

tisztességtelen eszközökhöz folyamodott, és mindig máshol volt, mint ahol lennie kellett volna.

Anyjától a mosolyát és fekete, göndör haját örökölte. Apjától a kegyetlenséget. Amikor ránézett valakire, az illető sosem tudhatta, mire készül: bepancsol egyet, vagy elmond egy viccet. A szakálla is zavarba ejtő volt. Kronosz még nem volt annyira fejlett, hogy szakálla legyen, de az állán díszelgő sörték olyan hegyes csúcsban végződtek, mint a holló csőre.

Amikor Kronosz megpillantotta a kaszát, felcsillant a szeme. Máris kézbe akarta venni a pengét. A testvérei közül egyedül ő tudta, mekkora rombolásra képes ez a fegyver.

- Meggyilkolni apát - miért ne? Uranosz úgymint mindig levegőnek nézte. Gaia is, ami azt illeti. A szülei talán még a nevére sem emlékeztek.

Kronosznak nagyon nem tetszett, hogy semmibe veszik. Belefáradt a legkisebb fiú szerepébe meg az ostoba, lekezelő gúnynevekbe.

- Majd én - ismételte. - Megyek, és széttrancsírozom apát.

- Édes kisfiam! - kiáltott fel Gaia. - Olyan *büszke* vagyok rád! Tudtam, hogy nem hagysz cserben, ööö... hogy is hívnak?

- Kronosz - felelte a titán töretlen mosollyal. Úgy vélte, a kaszáért, a sütiért meg a vérfürdőért cserébe akár meg is játszhatja magát.

- Ez becsületbeli ügy, anyám. De az én utasításaim szerint kell eljárnod. Először is szeretném, ha idecsalnád Uranoszt. Add be neki, hogy mindent megbántál. Add be neki, hogy te vagy a hibás, és engesztelésképpen összeütsz neki egy finom vacsorát. Érd el, hogy idejöjjön ma este, és tegyél úgy, mintha még mindig szerelmes lennél belé.

- Fúj! - öklendezett Gaia. - Megbolondultál?

- Erőltessd meg magad! - förmedt rá Kronosz. - Amikor Uranosz emberi alakot ölt és asztalhoz ül, én előugrom a rejtekhelyemről, és megtámadom. De segítőkre lesz szükségem.

A testvéreihez fordult, akik egyre nagyobb érdeklődéssel tanulmányozták a saját lábfejükét.

- Srácok - mondta Kronosz -. ha nem járok sikerrel, Uranosz mindnyájunkon bosszút áll. Nem hibázhatunk. Négy társra lenne szükségem, akik lefognák apát, és gondoskodnak róla, hogy ne szökhessen vissza az égre, mielőtt végzek vele.

A többiek hallgattak. Valószínűleg elképzelték, Kronosz, ez a hülye kis csíra, mekkora eséllyel indulna a vadállat apjuk ellen, és nem akarták vásárra vinni a bőrüket.

- Jaj, gyerekek! - dohogott Kronosz. - Én végzem a hentesmunkát. Nektek csak annyi a dolgotok, hogy lefogjátok. Ha én leszek a király, mind a négy segítőtmet megjutalmazom! Szétosztom közöttük a világ négy sarkát: az északit, a délit, a keletit meg a nyugatit. Senki többet, harmadszor! Ki tart velem?

A lányoknak volt annyi eszük, hogy ne vegyenek részt a gyilkosságban. Kimentették magukat, és gyorsan leléptek. A legidősebb fiú, Ókeanosz idegesen rágcsálta a hüvelykujját.

- Nekem vissza kell mennem a tengerbe, tudjátok, ööö, a víz nem várhat. Bocsi...

Már csak négy fiú maradt Kronossal: Koiosz, Iapetosz, Kriosz és Hüperiön.

Kronosz mosolyogva nézett végig rajtuk. Elvette Gaiától a kaszát, és a hegyéhez érintette az ujját. Aranysárga vér serkent ki a bőre alól.

- Meg is van a négy önkéntes! Remek!

Iapetosz megköszöri a torkát.

- Ööö, ami azt illeti...

Hüperión azonban oldalba bökte.

– Veled vagyunk, Kronosz! – fogadkozott. – Számíthatsz ránk!

– Kitűnő – felelte Kronosz. Ez volt az első eset, amikor egy gonosz zseni a *kitűnő* szót használta. Aztán előadta a tervét.

Csodák csodája, Uranosz elfogadta a vacsorameghívást.

Leereszkedett a völgybe, ahol Gaiával szokott találkozni, és gyanakvóan vonta össze a szemöldökét, amikor megpillantotta a pazar ételek alatt roskadozó asztalt.

– Megkaptam az üzenetedet. Komolyan ki akarsz békülni?

– Hát persze!

Gaia a legszebb zöld ujjatlan ruháját viselte. Göndör hajába ékköveket font (könnyen megtehetette, hiszen ő volt a Földanya), bőréből rózsá- és jázminillat áradt. A gyertyák pislákoló fényénél hátradőlt a kereveten, és magához intette a férjét.

Uranosz kissé alulöltözöttnek érezte magát az ágyékkötőjében. Még csak meg sem fésülködött. Sötét éjszakai bőrét ugyan csillagok borították, de ez édeskevés volt egy ilyen előkelő vacsorán. Megállapította, hogy legalább a fogát megmoshatta volna.

Vajon gyanakodott? Nem tudom. Ne felejtjük el, hogy ő volt az első a kozmosz történetében, akit csapdába csaltak, aztán miszlikbe aprítottak. Neki jutott ez a megtiszteltetés. Mázlista! Aztán meg nagyon magányos is volt ott fent az égen. Nem látott mást, csak a csillagokat, Aithert, a levegőég istenét (akinek még a fejében is levegő volt), meg Nüxöt és Hémerát, anyát és lányát, akik minden hajnalban és alkonyatkor összevesztek egymással.

– Izé... – Uranosznak izzadt a tenyere. Már el is felejtette, milyen szép Gaia, amikor éppen nem hisztériázik. – Akkor nem haragszol?

– Nem! – nyugtatta meg Gaia.

– És... nem bánod, hogy összeláncoltam a gyerekeinket, és levettem őket az Alvilágba?

Gaia összeszorította a fogát, és mosolyt erőltetett az arcára.

– *Egyáltalán* nem.

– Akkor jó – morogta Uranosz. – Mert RONDÁK voltak.

– Gyere, férjurar, ül ide mellém! – paskolta meg a kerevetet Gaia.

Uranosz elvigyorodott, és nehézkesen odavonszolta magát a nejéhez.

Alighogy letelepedett, a közeli szikladarab mögött lapuló Kronosz azt suttozta:

– Most!

Négy bátyja előugrott a rejtekhelyéről. Kriosz bokornak álcázta magát. Koiosz gödröt ásott, és faágakkal takarta be a nyílást. Hüperión már korábban bebújt a pamlag alá (ami akkora volt, hogy bőven elfért alatta), Iapetosz pedig úgy állt ott, karját kitarva, akár egy fa. Ki tudja, miért nem bukott le.

A négy testvér megragadta Uranoszt. A végtagjainál fogva a földre teperték az apjukat, és szétfeszítették a testét.

Kronosz kilépett az árnyékból. Kaszája szikrázott a csillagfényben.

– Szevasz, apa!

– Mit jelentsen ez? – üvöltötte Uranosz. – Gaia, mondd meg nekik, hogy engedjenek el!

– HAHA! – pattant fel Gaia a kanapéről. – Nem kegyelmeztél a gyerekeidnek, tehát te sem érdemelsz könyörületet. Különben is,

ki jelenik meg egy szál ágyékkötőben egy ünnepi vacsorán? Fel vagyok háborodva!

Uranosz hiába küszködött.

- Hogy merészelitek! Én vagyok a kozmosz ura!

- Már nem - emelte fel Kronosz a kaszáat.

- Vigyázz! Ha ellenem fordulsz, ööö... mi is a neved?

- KRONOSZ!

- Ha ellenem fordulsz, Kronosz - mondta Uranosz -. megátkozlak! A gyerekeid a saját kezükkel fognak elpusztítani, és letaszítanak a trónról, ugyanúgy, ahogy most te engem!

De Kronosz csak nevetett.

- Azt próbálják meg!

Azzal lesújtott a kaszával.

Ami egyenesen Uranosz... tudjátok mit? Inkább el sem mondom. A srácok képzeljék maguk elé a legérzékenyebb pontjukat.

Aha. Jó helyen tapogatóztok.

Kronosz ütötte-vágta Uranoszt, aki kétségbeesetten ordított fájdalmában. Olyan volt az egész, mint a legundorítóbb ZS kategóriás horrorfilm, amit csak el tudtok képzelni. Spriccelt a vér - bár azt megjegyezném, hogy az istenek vére aranyszínű, és úgy hívják, hogy *ikhór*.

A sziklákra is fröccsent belőle; olyan erős cucc volt, hogy később, amikor senki sem nézett oda, fura lények keletkeztek belőle - három sziszegő szárnyas démon, más néven az Erinnüszök, azaz a bosszúállás istennői. Azonnal a Tartarosz sötétjébe menekültek. Az ég vérének a termékeny talajra hulló cseppjeiből vad, ám jámborabb lelkületű lények keltek életre: *nimfák meg szatírok*.

Hatalmas vérontás volt. Kronosz biztosan bosszankodott, hogy tönkrement az inge.

– Jól van, testvéreim! – Kronosznak fülig ért a szája, kaszájáról aranyló folyadék csöpögött.

Iapetosz ott helyben kidobta a taccsot. A többiek nevetve veregették egymás vállát.

– Gyermekeim! – mondta Gaia. – Nagyon büszke vagyok rátok! Sütit és puncsot mindenkinek!

Az ünnepség kezdete előtt Kronosz az asztalterítőbe pakolta apja földi maradványait. Kissé neheztelhetett a legidősebb bátyjára, Ókeanoszra, aki nem vett részt a gyilkosságban, mert egyenesen a tengerhez cipelte a cuccost, és a hullámok közé vetette. A vér elkeveredett a sós vízzel, és... majd később megtudjátok, mi lett belőle.

Most persze joggal kérdezhetitek: *Oké, de ha megölték az eget, miért látszik még mindig?*

A válasz: *Gőzöm sincs.*

Az a gyanúm, hogy Kronosz csak Uranosz fizikai megtestesülését pusztította el, vagyis az ég istene többé nem jelenhetett meg a földön, hogy világuralmat követeljen magának. Tulajdonképpen a levegőbe számúzték. Vagyis nem halt meg teljesen; de ma már csak ártalmatlan kupola a világ fölött.

Szóval, Kronosz visszament a völgybe, és a titánok óriási bulit csaptak.

Gaia az univerzum urává tette Kronoszt. Még egy menő, limitált kiadású aranykoronát is készített neki. Kronosz megtartotta az ígérését, és elosztotta a föld négy sarkát a négy testvére között, Iapetosz lett a nyugat titánja. Hüperión kapta keletet. Koiosz északot vette birtokba, Kriosznak jutott dél.

Azon az éjjelen Kronosz felemelte nektárral teli poharát, ami a halhatatlanok kedvenc itala volt. Magabiztos mosolyt erőltetett az arcára, mert a királyok nem tűnhetnek gyávának, bár az igazat megvallva komolyan aggasztotta Uranosz átka – hogy egyszer majd a saját gyerekei is ugyanezzel a módszerrel szabadulnak meg tőle.

Ennek ellenére így kiáltott:

– Igyunk, testvéreim! Beköszöntött az Aranykor!

Ha szeretitek a hazugságokat, a lopást, az ármánykodást és a kannibalizmust, olvassatok tovább, mert ez volt a rémtettek aranykora.

A kannibalizmus aranykor a

KRONOSZ ELEINTE NEM IS VOLT OLYAN ROSSZ ARC. Sok energiájába került, hogy igazi gennyláda váljon belőle.

Kiengedte a küklopszokat meg a százkarúakat a Tartaroszból, hogy örömet szerezzen Gaiának. Az irdatlan monstrumok még a hasznára is váltak. Az Alvilágban kitanulták, hogyan kell fémeket kovácsolni és kőből házat építeni (más dolguk sem volt, teszem hozzá), így hálából azért, hogy Kronosz kiszabadította őket, hatalmas palotát emeltek az Othrusz-hegy tetején, ami akkoriban a legmagasabb hegy volt Görögországban.

A palota koromfekete márványból készült. Toronymagas oszlopok és tágas csarnokok csillogtak a mágikus fáklyák fényében. Kronosz trónját tömör obszidiánból faragták, és arany-meg gyémántberakással díszítették – mesésen hangzik, de nem lehetett valami kényelmes. Persze Kronosznak ez sem számított. Volt, hogy egész nap a trónján ült, és elvetemült mosollyal szemlélte az alatta elterülő világot.

– Ez itt az enyém! Mind az enyém!

Az öt titánfivére meg a hat titánnővére nem vitatkozott vele. Addigra már ők is megkaparintották a kedvenc területüket – és különben is, miután látták, hogyan bánik Kronosz a kaszával, nem akartak nézeteltérésbe keveredni vele.

Kronosz nemcsak a kozmosz királya volt, hanem az idő titánja is. Nem tudott úgy közlekedni az időben, mint Doctor Who, de *arra azért képes volt*, hogy lelassítsa vagy felgyorsítsa az időt. Amikor egy dögunalmas előadáson ültök, ami soha nem akar

véget érni, Kronoszt szidjátok. A nyúlfarknyi hétvége is Kronosz hibája.

Kronoszt elsősorban az idő pusztító ereje bilincselte le. Mivel halhatatlan volt, nem hitte el, mekkora károkat okozhat néhány rövidke év egy halandó életében. Csak a hecc kedvéért ide-oda repdesett a világban, és felpörgette a fák, a növények meg az állatok életét, hogy végignézze, hogyan sorvadnak és pusztulnak el. Ez volt a legfőbb szórakozása.

Ami a testvéreit illeti, a négy cinkostársa, aki segített eltenni láb alól Uranoszt, a föld négy sarkát kapta jutalmul – ami azért fura, mert a görögök úgy gondolták, a világ nagy, lapos és kör alakú, mint egy pajzs, aminek elvileg *nem is lehet sarka*, de mindegy.

Kriosz volt a dél titánja. A kost választotta jelképéül, hiszen a Kos csillagkép a déli égbolton látható. Sötétkék páncélját csillagok pöttyözték. Kosszarv állt ki a sisakjából. Kriosz melankolikus, magának való típus volt. Sokszor állt ki a világ déli peremére, és gondolataiba merülve bámulta a csillagképeket – bár lehet, hogy azon tűnődött, talán izgalmasabb foglalkozást is választhatott volna magának.

Koiosz, az észak titánja, a világ túlsó végén élt (természetesen). Pólusnak is nevezték, mert ő felügyelte az Északi-sarkot. Ez még azelőtt volt, hogy a Mikulás beköltözött volna. Koiosz volt az első titán, aki egyben prófétai képességekkel is rendelkezett. *Koiosz* szó szerint azt jelenti: „kérdés” Koiosz kérdéseket tett fel az égnek, és az néha meg is súgta neki a választ. Hátborzongató? Igen. Nem tudom, lehet, hogy Uranosz szellemével kommunikált, de a jóslatai olyan megbízhatóak voltak, hogy a többi titán is hozzá fordult.

Persze csupa életbe vágó kérdéssel, mint például: *Milyen lesz az idő szombaton? Kronosz nem akar megölni ma? Mit vegyek fel Rhea*

bulijára? S a többi. Végül Koiosz gyerekei is örökölték apjuk látnoki képességeit.

Hüperión, a kelet titánja volt a legnagyobb arc a négy testvér közül. Mivel a nap minden reggel keleten kelt fel, a Fény Urának nevezte magát. A háta mögött mindenki csak Kronosz Lightként emlegette, mert vakon követte Kronosz utasításait, és ugyanolyan volt, mint Kronosz, csak feleannyi kalóriát tartalmazott, és az íze is olyan más volt. Amúgy ragyogó aranypáncélt viselt, és arról híresült el, hogy egy szempillantás alatt fel tudja gyújtani magát, amivel a legunalmasabb bulit is feldobta.

Kollégája, Iapetosz jóval szerényebben viselte a nyugat titánja címet. Egy jó kis naplemente mindig lazulásra készíteti az embert. Ennek ellenére mindenki óvakodott attól, hogy magára haragítsa a fickót. Kiváló harcos volt, jól forgatta a lándzsát. *Iapetosz* szó szerint azt jelenti: „Lyukasztó”, és biztosra vehetitek, hogy nem azért kapta a nevét, mert fülbevalókat lő be a plázában.

Ami az utolsó fiút, Ókeanoszt illeti, ő a világot körülvevő külső tengereket uralta. A földet határoló nagy kiterjedésű víztömegek innen kapták az *óceán* nevet. Lehetett volna rosszabb is. Ha Iapetosz kapja a vizeket, ma *Atlanti-iapetről* meg a *kék iapet hajjait szelő vitorlásokról* beszélnék, ami azért elég furán venné ki magát.

Mielőtt rátérnék a hat titaniszra, kellemetlen kötelességemnek kell eleget tennem.

Szóval, a titánsrácok egyszer csak gondolkodóba estek. Apának Gaia volt a felesége. Mi kit vegyünk el? Aztán a titánlányokra néztek, és azt mondták magukban: Hmm...

Tudom. Most mindenki rémülten sikolt fel: *MI VAN? A fiúk szemet vetettek saját lánytestvéreikre?!*

Ja. Nekem is felfordul a gyomrom, de az a nagy bűdös helyzet, hogy a titánok nem úgy kezelték a családi viszonyokat, mint mi.

Először is, mint már említettem, akkoriban sokkal lazábbak voltak az erkölcsök. Meg hát nem is volt nagy választék partnerfronton. Annak idején nem úgy ment, hogy regisztráltál a Titanrandi.com-ra, hogy megtaláld a lelki társadat.

Hogy rövid legyek, a halhatatlanok *mások*, mint az emberek. Többé-kevésbé örökké élnek. Menő varázslatokra képesek. Saját vérük van, az ikhór, és nincs DNS-ük, tehát nem kell aggódniuk a vérvonal tisztasága miatt. Ezért is látják másképp ezt az egész fivér-nővér kérdést. Lehet, hogy te meg a csaj, aki tetszik neked, ugyanattól az anyától születtetek, de ha egyszer felnőttök, már nem feltétlenül testvéredként tekintesz rá.

Ez az én elméletem. De az is lehet, hogy a titánok egyszerűen perverz disznók voltak. Döntsétek el ti, mi az igazság.

Egyébként meg nem *mindegyik* srác vette el a nővérét, de inkább jöjjenek a részletek!

A legidősebb lányt Theiának hívták. Ha magadra akartad vonni a figyelmét, csak annyit kellett tenned, hogy meglengettél előtte valami fényes tárgyat. *Imádta* a csillogó holmikat meg a tarka, festői tájakat. Reggelente, amikor kivilágosodott, táncra perdült örömeiben. Minden hegyet megmászott, csak azért, hogy körbenézessen a tetőről. Még a földet is feltúrta, hogy drágaköveket ásson ki a mélyéről, és varázserejével sziporkázó fényt kölcsönzött nekik. Theia tette tündöklővé az aranyat és csillogóvá a gyémántot.

Ő lett a tisztánlátás titanisa. Mivel odavolt a csilli-villi cuccokért, végül Hüperiórhoz, a fény urához ment feleségül.

Naná, hogy jól kijöttek egymással, bár fogalmam sincs, mikor aludtak, hiszen.

Gondolom, Hüperión egész éjjel izzott, Theia meg vihogva tapsikolt hozzá: „Fényes! Fényes!”

A nővére, Themisz? Teljesen más tészta. Nyugodt, megfontolt csaj volt, kerülte a feltűnést, mindig egyszínű fehér kendővel kötötte hátra a haját. Már idejekorán rájött, hogy ösztönösen megérzi, mi a jó és mi a rossz. Mi igazságos és mi nem. Valahányszor kétségei támadtak, azt állította, hogy a föld mélyéből szerzi a bölcsességét. Nem hiszem, hogy egyenesen *Gálától*, mert Gaiát nem érdekelte különösebben, mi a helyes és mi a helytelen.

Szóval, a testvérei egytől egyig felnéztek Themiszre. Még a legparásabb vitát is el tudta simítani. Ő lett az igazságosság és a méltányosság titanisza. Egyik bátyja sem kellett neki a hat közül, ami megint csak azt bizonyítja, milyen okos volt.

A harmadik lány: Téthüsz. ígérem, ez az utolsó T betűs név, mert már *én is* kezdek belezavarodni. Téthüsz a folyókat, a forrásokat meg a csörgedező patakokat szerette. Nagyon kedves lány volt, állandóan innivalóval kínálta a testvéreit, akik egy idő után el is unták, hogy folyton azt hallják: egy átlagos termetű titánnak naponta huszonnégy nagy pohár vízre van szüksége, hogy kellőképpen hidratált maradjon. Téthüsz mindenesetre úgy tekintett saját magára, mint a világ dajkájára, hiszen az ivás minden élőlénynél létszükséglet. Tiszta sor, hogy végül Ókeanosz felesége lett. „Jé, te is szereted a vizet? Én is szeretem! Járunk?”

Phoibé, a negyedik lánytestvér, pontosan a világ földrajzi közepén élt, ami a görögök olvasatában a delphoi jósdát jelentette – egy szent forrást, ahol, ha valaki jól figyelt, meghallhatta a jövőre vonatkozó jóslatokat. A görögök *omphalosznak*, vagyis

tükörfordításban a világ köldökének nevezték ezt a helyet, bár azt sehol sem említik, hogy ez a köldök befelé vagy kifelé fordult-e.

Nagyjából Phoibé volt az első, aki érzékelte a Delphoiban hallható hangokat, de ne egy sötét, titokzatos jósnőt képzeljete el.

Phoibé neve azt jelentette: *fényes*, és a csaj mindig a dolgok pozitív oldalát nézte. A próféciai olyanok voltak, mint a szerencsesüti csupa jó dolgot ígértek. Ami nyilván okés, ha csak jó híreket akarsz hallani, ha viszont komoly problémákkal küzdesz, már nem annyira. Példának okáért, ha holnap meghalsz, de Phoibé mindössze annyit mond, hogy: „Ööö, hm, ha jól látom, már nem kell aggódnod a jövő heti matekdoga miatt!”

Phoibé végül Koiosz, az északi srác felesége lett, mert az is látnoki képességekkel rendelkezett. Sajnos csak ritkán találkoztak, mert nagyon messze laktak egymástól. Bónusz: jóval később Phoibé unokája, egy Apollón nevű srác vette át a jósda irányítását. Apollónt, akiben szintén megvolt nagyanyja látnoki ereje, néha Phoibusz Apollónnak is nevezték.

Az ötödik titanisz Mnemoszüné – tekintve, hogy diszlexiás vagyok, legalább hússzor kellett ellenőriznem, helyesen írtam-e a nevét, és lehet, hogy még mindig nem. Mondjuk, kiejteni sem könnyebb. Mnemoszüné egyébiránt fotografikus memóriával született, egy olyan korban, amikor azt sem tudták, mi fán terem a fénykép, komolyan, *semmit* sem felejtett el – mindig időben köszöntötte fel a nővéreit, írta meg a háziját, vitte ki a szemetet, etette meg a macskát. És ez bizonyos szempontból hasznos is volt. Észben tartotta a családi eseményeket meg mindent, ami fontos volt. Másfelől viszont az örületbe kergette a többieket, mert nem hagyta, hogy *bármimás* is feledésbe merüljön.

Az a kínos ügy, amibe nyolcévesen keveredtél? Naná, hogy nem felejtette el. A három évvel korábban tett ígéreted, hogy megadod a kölcsönt? Arra is emlékezett.

Tovább súlyosbította a dolgot, hogy Mnemoszüné másoktól is elvárta a jó emlékezőtehetséget. Merő jóindulatból feltalálta a betűket meg az írást, hogy mi, szegény szerencsétlenek, akik nem rendelkezünk kifogástalan memóriával, maradandó jegyzeteket készíthessünk. Ő lett a memória, ezen belül pedig a magolás titanisza. Legközelebb, amikor a nyelvtandogára készülsz, vagy minden különösebb ok nélkül be kell bifláznod a világ összes fővárosát, köszönd meg Mnemoszünének. Ezek a feladatok *teljes egészében* az ő sugallatára jöttek létre. Egyik bátyja sem akarta feleségül venni. Vajon miért?

Végül következzen a hatos számú lány: Rhea. Szegény Rhea! Ő volt a legaranyosabb és a legszebb a titaniszok közül, ami természetesen azt jelentette, hogy neki jutott a legpechesebb, leggöröngyösebb életút. A neve azt jelenti: *áramlat* vagy *enyhülés*. Mindkettő nagyon találó. Rhea ellenkezés nélkül sodródott az árral, és megkönnyítette az emberek életét. Hegyen-völgyön át vándorolt egyik testvérétől a másikig, és beszédbe elegyedett a nimfákkal meg a szatírokkal, akik Uranosz véréből támadtak. Az állatokat is szerette. Az oroszlán volt a kedvence. A képeken szinte mindig oroszlánok társaságában látni Rheát, aminek köszönhetően még a legrosszabb környéken is gond nélkül lófrálhatott.

Rhea lett az anyaság titanisza. Imádta a csecsemőket, és a nővérei szüléseinél is mindig ő segédkezett. Minden jel arra mutatott, hogy ha egyszer saját gyerekei lesznek, ő lesz a *Nagybetűs Anya*. Előtte azonban férjhez kellett mennie, és itt kezdődtek a bajok...

De hát minden olyan jól alakul! Mi baj történhetne?

Ezt gondolta magában Gaia Földanya. Örült, hogy a gyerekei ilyen jól elboldogulnak a világban, és úgy döntött, egy időre visszahúzódik a föld alá, beéri azzal, hogy, izé... föld. Épp eleget szenvedett. Tizennyolc gyereket szült. Ráfért egy kis pihenés.

Biztos volt benne, hogy Kronosz gondoskodni fog a többiekéről, és jó királyként uralkodik örökkön-örökké. (Ja, persze.) Szóval ledőlt pár percre, ami geológiai szempontból több évezrednek felelt meg.

Közben a titánok is családot alapítottak, az ő gyerekeikből lett a titánok második generációja. Ókeanosznak és Téthüsznek, vagyis Vízéknek, egy Klümené nevű lányuk született, aki később a hírnév istennőjévé vált. Gondolom, azért kattant rá a témára, mert az óceán fenekén nőtt fel, ahol soha nem történt semmi. Imádta a pletykát, folyton a bulvárlapokat bújta, és naprakész volt a hollywoodi sztárok életéből... vagyis nyilván az lett volna, ha Hollywood már akkor is létezik. Sok emberhez hasonlóan, akik megszállottan hajszolják az ismertséget, ő is nyugat felé vette az irányt. Végül a nyugat titánjában, Iapetoszban találta meg az igazit.

Tudom, a pali a nagybátyja volt. Undorító. De mint már említettem, a titánok másképp fogták fel a dolgokat. Azt tanácsolom, ne lovagoljatok sokat a részleteken.

Szóval, Iapetosz és Klümené fiáról, Atlaszról, már korán kiderült, milyen kiváló harcos és mekkora bunkó. Felnővén ő lett Kronosz jobbkeze és fő verőembere.

Iapetosz és Klümené második fia, Prométheusz, majdnem olyan okos volt, mint Kronosz. Egyes legendák szerint Prométheusz találta fel azt az alacsonyabb rendű életformát, ami hallomásból talán már ismerős lehet nektek - az embert.

Prométheusz egy nap a folyóparton múlatta az időt, és a sárban pacsmagolva két fura figurát mintázott meg a nedves agyagból: olyanok voltak, mint a titánok, csak sokkal kisebbek és sérülékenyebbek. Talán Uranosz vére került az agyagba, vagy Prométheusz lehelt életet a szobrokba nem tudom. A lényeg, hogy az agyagfigurák életre keltek, belőlük lett az első emberpár.

Szerintetek megdicsérték Prométheuszt?

Naná, hogy nem. A titánok úgy voltak az emberrel, mint mi az emberekkel. Aranyosnak aranyos, gondolták, de rövid életű, és még hasznot sem hajt. Vagy undorító féregnek tartották. Vagy egyszerűen rá sem rántottak. Ami az embereket illeti, ők többnyire a barlangjaikban lapítottak, vagy fejvesztve rohagáltak fel-alá, nehogy agyontapossák őket.

A titánoknak újabb gyermekeik születtek. Nem sorolom fel mindet, mert Gaia is felébred, mire végzünk, egyedül Koiosz és Phoibé, a látnok házaspár lányát. Létót említeném meg, aki úgy döntött, ő lesz a fiatalok védelmezője. Ő volt a világ első bétiszittere. A titán anyukák és apukák mindig szeretettel fogadták.

Hüperiónnak és Theiának, azaz Csilli-villiéknek, ikreik születtek: Héliosz és Szeléné. Ők irányították a napot és a holdat. Még szép, nem? A napnál meg a holdnál nincs fényesebb fuksz.

Héliosz tüzes szekérével mindennap végigrobogott az égbolton, füttyült rá, hogy széthajtja a verdát. Szívdöglesztőnek tartotta magát, és azzal hengegett, hogy a nap az ő „csaj mágnesé”.

Szeléné már nem kereste ennyire a feltűnést. A csaj éjjel hajtott át az égen ezüst holdszekerén, és eléggé magának való volt, bár egyszer azért ő is szerelmes lett, és jól rá is faragott. De erről majd később.

Mindössze egyetlen titán nem házasodott meg és alapított családot... egész konkrétan Kronosz, az univerzum ura. Csak ült a trónján az Othrusz-hegy tetején, és morcosan nézte, hogyan élnek világukat a többiek.

Ne feledjük, hogy szólt Uranosz átka – Kronosz hatalmát a saját gyerekei fogják megdönteni. Kronosz ezt sehogy sem tudta kivenni a fejéből.

Eleinte azzal nyugtatgatta magát: *Nem nagy ügy. Legfeljebb nem alapítok családot!*

De a magány nagyon tud fájni, amikor körülötted mindenki megállapodik és családot alapít. Kronosz megérdemelten került trónra, de az átok elrontotta az apja feldarabolása után érzett örömét. Végig azon aggódott, mikor döntik meg a hatalmát, miközben a többiek nagykanállal habzsolták az életet. Ciki.

Már a rokonai is elmaradoztak mellőle. Miután Gaia visszabújt a föld alá, senki sem jelent meg a vasárnapi ebédeken. Egyéb elfoglaltságra hivatkoztak, de Kronosz gyanította, hogy a testvérei, az unokahúgai meg az unokaöccsei egyszerűen félnek tőle. Hiszen ugyanolyan hirtelen haragú és kegyetlen volt, mint az apja. A kaszája is félelmet ébresztett. Ráadásul megvolt az a kissé visszatetsző szokása, hogy valahányszor felbosszantották, azt üvöltötte: „Mindenkít megölk!” De mégis kinek tett volna szemrehányást?

Egyik reggel nagyon kiakadt. Arra ébredt, hogy valamelyik küklopsz egy bronzdarabot püföl a hálószobája ablaka alatt. Reggel hétkor, *hétvégén!*

Kronosz megígérte az anyjának, hogy kiszabadítja a küklopszokat meg a százkarúakat a Tartaroszból, de már kezdett berágni a randa rokonaira. Ahogy idősödtek, egyre gusztustalanabbak lettek, úgy bűzlöttek, mint a pócegödör. A

higiénias ismereteik a *nullával* voltak egyenlőek, és állandóan zajongtak – építkeztek, kalapáltak, követ hasítottak. A palotaépítésnél kapóra jöttek, de most már csak koloncok voltak Kronosz nyakán.

Kronosz magához hívatta Atlaszt, Hüperiónt meg a többi csicskáját. Körbevették a küklopszokat meg a százkarúakat, és azt a dumát adták be nekik, hogy elviszik őket virágot szedni. Aztán ráugrottak szerencsétlenekre, és vásra verve visszalökték őket a Tartaloszba.

Ha Gaia felébred, nem fog örülni – de kit érdekel? Kronosz a király. A mama meg befoghatja.

A palota végre elcsendesült, de Kronosz tovább rágta a kefét. Igazságtalannak tartotta, hogy nem lehet csaja.

Pedig már meg is volt a kiszemeltje.

Titokban belezúgott Rheába.

Rhea csodaszép lány volt. Valahányszor összejött a család, Kronosz őt figyelte a szeme sarkából. Ha észrevette, hogy a bátyjai közül bárki is flörtölni mer vele, tapintatosan félrevonta az illetőt, és kaszával a kézben kötötte a lelkére, hogy soha többé ne próbálkozzon ilyesmivel.

Rhea nevetése zene volt a füleinek. A lány mosolya ragyogóbb volt, mint Héliosz csajmágnese... ööö, mármint a nap. Kronosz hosszasan gyönyörködött a Rhea vállára omló sötét, göndör tincsekben. A lány szeme zöld volt, mint a rét, az ajka pedig... nos, Kronosz alig várta, hogy megcsókolhassa.

Rhea ráadásul bájos volt és kedves, mindenki elolvadt tőle. Kronosz így okoskodott: „Ha ilyen feleségem lenne, a rokonaim is kevésbé félnének tőlem. Gyakrabban jönnének a palotába. Rhea mellett jobb titánná válhatnék. Micsoda életem lenne!”

Az esze azonban azt súgta: „Nem! Nem nősülhetek meg, rajtam van az az ostoba átok!”

Kronosz csalódottan szitkozódott. De hiszen ő az úr ebben a nyamvadt világegyetemben! Azt csinál, amit akar! Lehet, hogy Uranosz csak kitolásból mondta, amit mondott, és az átok nem is létezik. Vagy szerencsájük lesz, és nem születnek gyerekeik.

Megjegyzés: Ha nem akarsz gyereket, ne az anyaság titaniszát vedd el feleségül!

Kronosz megpróbálta visszafogni magát, de végül nem bírta tovább. Meghívta Rheát egy romantikus vacsorára, és szerelmet vallott neki. Ott helyben feleségül kérte.

Nem tudom, Rhea viszontszerette-e a csókát, vagy sem. De ha nem, nyilván nem merte megmondani. Végül is Kronoszról, a Rafkósról volt szó – a fickóról, aki megölte a saját apját. A nyamvadt világegyetem királyáról.

Az is sokat nyomott a latba, hogy amíg megvacsoráztak, a kasza végig ott lógott a falon Kronosz háta mögött, és a penge úgy csillogott a gyertyafényben, mintha az istenek arany vére tapadna rá.

Rhea igent mondott.

Talán azt hitte, majd ő megváltoztatja Kronoszt. Lehet, hogy Kronosz is ugyanebben bízott. A nászút csodaszép volt. Néhány héttel később, amikor Kronosz megtudta, hogy Rhea (minő meglepetés!) várandós, azzal győzködte magát, hogy minden rendben lesz. Boldog volt! Megfogadta, hogy ő nem lesz olyan csapnivaló apa, mint Uranosz. Nem érdekelte, a kis titánka fiú lesz-e vagy lány. Elhatározta, hogy szeretni fogja a csöppséget, és elfelejti a régi átkot.

Megszületett a baba – egy gyönyörű kislány.

Rhea titokban azon aggódott, nehogy ő is küklopszot vagy százkarút szüljön. Lehet, hogy Kronosz is ettől tartott. De nem. A gyerek tökéletes volt.

Talán egy kicsit túl tökéletes is.

Rhea a Hesztia nevet adta neki. Puha takarókba bugyolálta a bébit, és megmutatta a büszke apának. Kronosz kezdetben még mosolygott. A gyerek nem tűnt szörnyetegnek – cuki volt! De ahogy megcsiklandozta az állát, a szemébe nézett, és gügyögni kezdett neki, Kronosz rájött, hogy Hesztia nem titán.

Kisebb volt, mint egy újszülött titanisz, ugyanakkor nehezebb és tökéletesen arányos. Szokatlan értelem sugárzott a tekintetéből. Duzzadt az erőtlől. Kronosz, az idő szakértője, szinte már látta, mi lesz a lányából, ha felnő. Alacsony termete ellenére nagy dolgokra lesz, hivatott. Bármibe kezdjen is, minden titánon túltesz majd.

Hesztia továbbfejlesztett titán volt – egy titán 2.0, a Nagy Dobás.

Nem is titanisz volt. Hanem istennő – a halhatatlanevolúció vadonatúj ágának első képviselője.

Amikor Kronosz ránézett, úgy érezte magát, mint egy régi mobil, mintán megpillantja a legújabb okostelefont. Tudta, hogy a napjai meg vannak számlálva.

Lehervadt arcáról a diadalmas mosoly. Ez a gyerek nem nőhet fel, különben beteljesedik Uranosz jóslata. Kronosznak gyorsan kellett cselekednie. Tudta, Rhea sosem egyezne bele, hogy elpusztítsák a gyereket, és azok a nyavalyás oroszlánok is ott sertepertéltek körülötte. Kronosz nem akart balhét. Különben sem érte el a kaszát, mert a pólyás ott volt a kezében. De meg kellett szabadulnia Hesziától, méghozzá azonnal és végérvényesen.

Kitátotta a száját – akkorára, hogy maga is meglepődött rajta. Az alsó állkapcsát kiakasztotta, mint azok az óriáskígyók, amik

egy tehenet is be tudnak kebelezni. A szájába tömte Hesztíát, és lenyelte.

Csak úgy. *Hamm!* Volt gyerek, nincs gyerek.

Képzeltetek, Rhea mennyire kiakadt.

- A kisbabám! - sikoltotta. - Te... te...

- Hoppá! - böfögte Kronosz. - Ezt elszúrtam. Bocsi.

Rhea kidüllesztette a szemét. Aztán rikácsolt egy sort. Szíve szerint Kronoszra vetette volna magát, hogy laposra verje, vagy ráusztotta volna az oroslánokat, de féltette a babát, ami most éppen Kronosz gyomrában dekkolt.

- Köhögd fel! - támadt a férjére.

- Nem megy - felelte Kronosz. - Vasból van a gyomrom. Ha egyszer lemegy oda valami, ki sem lehet robbantani onnan.

- Képes voltál lenyelni? - visította a neje. - A saját gyerekünket?

- Ami azt illeti - magyarázta Kronosz bűnbánó arckifejezéssel.

- Figyelj, kicsim, ez a gyerek úgysem vált volna be.

- *Nem vált volna be?*

- Van ez az átok. - Kronosz elmesélte, mit jövendölt neki Uranosz. - Jaj, nyuszómuszó! Még csak nem is volt rendes titán. Ordított róla, hogy valami gáz van vele. A következő jobban fog sikerülni, hidd el nekem!

Kronosz semmi kivetnivalót nem talált az érvelésében, de Rhea, ki tudja, miért, nem tűnt túl elégedettnek. Dühösen elviharzott.

Azt hihetnénk, Rhea sosem bocsátott meg Kronosznak. Gondold csak el, a férjed betolja az elsőszülött gyereketeket, mint egy szaftos hamburgert... Ezt egy anya sem felejtí el egykönnyen.

Rhea azonban kényes helyzetben volt.

Először is, Kronosz *egészben* nyelte le Hesztia babát. Hesztia, akárcsak a szülei, alapvetően halhatatlan volt. Hiába került az apja

gyomrába, nem halt meg. Durva, mi? Az ám. Egy cseppet kényelmetlen? Naná. De hogy halálos? Ugyan.

A kislány életben van, vigasztalta magát Rhea. Megtalálom a módját, hogy visszaszerezem.

Ettől egy kicsit megnyugodott, bár konkrét terve még nem volt. Nem akart erőszakhoz folyamodni. Rhea szelíd istennő volt. Tudta, hogy hiába lázadna, mert a legerősebb titánok, Hüperión meg az a hústorony Atlasz, úgyis megvédenék Kronoszt.

Nem kockáztathatta meg, hogy törrel vagy kaszával essen neki a férjének, de még az oroszlánokat sem vethette be, mert azzal a babának is ártott volna.

Most persze joggal kérdezhetitek: *Egy pillanat! Ha a gyerek hallhatatlan, mit számít, hogy megsebesül-e?* Igen ám, de a halhatatlanokkal is előfordulhat, hogy balesetet szenvednek, megnyomorodnak, vagy elveszítik valamelyik testrészüket. Lehet, hogy nem hálnak bele a sérüléseikbe, de nem is mindig épülnek fel belőlük. Örökre rokkantak maradnak. Később erre is olvashattok majd példát. Rhea azért nem akarta felvágni Kronosz hasát, mert félt, hogy miszlikbe aprítja a kisbabáját, márpedig egy darabokra cincált test még egy halhatatlannak is elég komoly kihívás.

Elválni nem tudott, mert még nem találták fel a válást. De amúgy sem mert volna bepróbálkozni. Ami nem is csoda. Talán már nektek is feltűnt, hogy Kronosz eléggé zakkant volt. Rhea akkor jött rá erre, amikor a testvére, miután lekaszabolta az apjukat, véres ingben nyomta végig az after partyt, és azt üvöltözte:

Igazi gyilkológépek vagytok, srácok! Pacsi!

Rhea elszökni sem tudott, hiszen Kronosz volt a világ ura. A Tartaroszon kívül (ahova nem igazán akarta levetni magát) nem volt hova mennie.

Végül úgy döntött, hogy szépen kibekkeli az időt, és az első adandó alkalommal visszaszerzi Hesziát.

Kronosz igyekezett a felesége kedvében járni. Ajándékokkal halmozta el, és még vacsorázni is elvitte, mintha ezzel elfeledtethetné a gyomrában gubbasztó csecsemőt.

Kronosz, miután megállapította, hogy éppen eleget várt – három-négy nap telhetett el – felvetette Rheának, hogy jöhet az újabb gyerek.

Hogy miért? Talán titokban vágyott a halálra. Talán Uranosz jóslata annyira a rögeszméjévé vált, hogy kíváncsi volt, a következő gyerek vajon igazi titán lesz-e, vagy megint egy szörnyű, erőből duzzadó, makulátlan *isten*.

Rhea tehát megszülte második gyermekét – egy kislányt, aki még az első babánál is cukibb volt. Rhea a Démétér nevet adta neki.

Rhea bőszen reménykedett. Az aranyos Démétér talán meglágyítja Kronosz szívét. Ki ijedne meg ettől a tündértől?

Kronosz a karjába vette a gyereket, és rögtön látta, hogy Démétér is istennő. Az aurája még erősebben izzott, mint Hesziáé. Igazi bajkeverő volt, nagy *bétával*.

Kronosz ezúttal egy pillanatig sem habozott. Szétnyitotta az állkapcsát, és lenyelte a kislányt.

Anyuci persze hisztériás rohamot kapott. Apuci meg szabadkozott.

Rhea komolyan fontolóra vette, hogy behívja az oroszlánokat, de most még nagyobb volt a tét. Kronosz gyomrában immár két gyerek lapult.

Tudom, most azt gondoljátok, micsoda tömegnyomor lehetett a főtítán hasában. De az istenek rugalmasak. Néha óriásira nőnek. Néha viszont alig nagyobbak egy embernél.

Én szerencsére nem voltam ott Kronosz gyomrában, de úgy képezem, a halhatatlan babák szépen meghúzták magukat. Az értelmük folyamatosan fejlődött, de a testük nem lett nagyobb. Olyanok voltak, mint a rugó: egyre kisebbre préselődtek, és reménykedtek, hogy egy nap majd felnőtt nőként pattanhatnak elő. És mindennap imádkoztak, hogy Kronosz ne csípős mártást egyen a vacsorához.

Szegény Rhea! Kronosz újabb gyerekeket követelt.

– A következő majd jobban sikerül – győzködte a feleségét. – Őt már nem nyelem le!

A harmadik gyerek? Szintén lány lett. A Héra nevet kapta, és egy picit sem volt titánszerű, a vak is láthatta, hogy istennő. Rhea tényleg Nagybetűs Anya volt. Kicsit talán túlzásba is vitte a dolgot. Minden gyerek jobb és erősebb volt, mint az előző.

Rhea a kis Hérát már nem akarta Kronosz elé vinni, de akkoriban ez volt a hagyomány. Apunak is kézbe kellett fognia a babát. Ez is egyike volt azoknak az ősi törvényeknek, amikhez Themisz annyira ragaszkodott. (Az ősi törvények azt is kimondták, hogy nem eheted meg a saját gyerekedet, de Themisz ezt nem merte szóba hozni Kronosz előtt.)

Rhea tehát összeszedte a bátorságát.

Felséges uram, íme, a lányod, Héra.

HAMM!

Rhea szó nélkül hagyta el a tróntermet. A fájdalom, a gyász meg a döbbenet teljesen elszibbasztotta az érzékeit. Egy beteges hazudozóhoz ment feleségül, aki a tetejébe még gyilkos és kannibál gyerekfaló is volt.

Mi lehet ennél rosszabb?

Ja, igen! Kronosz volt a világegyetem ura, akit egy csomó nehézfiú vett körül, így Rhea hiába is szállt volna szembe vele, és elmenekült nem tudott.

Hát, igen. Mindennél van rosszabb.

Rhea ezután még két tökéletes, gyönyörű szép istenbabának adott életet. A negyedik gyerek fiú lett, és a Hádész nevet kapta.

Rhea azt remélte, Kronosz őt végre életben hagyja, hiszen minden apa fiúra vágyik, hogy legyen kivel focizni, nem? Á, dehogy. Be a hasikába, kishaver!

Az ötödik gyerek is fiú lett, Poszeidón. Ugyanaz a történet. NYIM-NYAM.

Rhea ekkor elmenekült a palotából. Sírt, jajgatott, azt sem tudta, mitévő legyen. Végigjárta a fivéreit meg a nővéreit, az unokahúgait meg az unokaöccseit, bárkihez elment, aki hajlandó volt meghallgatni. Segítségért esedezett. A többi titán vagy halálosan rettegett Kronosztól (például Themisz), vagy Kronosznak dolgozott (például Hüperión). Mind azt mondták Rheának, hogy hagyja abba a nyafogást.

Rhea végül Phoibét is meglátogatta a delphoi jósdában, de sajnos az Orákulum sem tudott tanácsot adni neki. Rhea kiszaladt a közeli rétre, a földre vetette magát, és sírva fakadt. Hirtelen suttogást hallott a föld mélyéről. Gaia, a Földanya volt az, aki aludt ugyan, de még álmában sem bírta hallani szép leánya jajgatását.

Mielőtt világra hoznád a következő gyermekedet – suttogta Gaia –. menj el Krétára! Majd ott segítenek rajtad! Ez a gyermek más lesz, mint a többi! Ő fogja megmenteni a testvéreit!

Rhea szipákolva próbálta összeszedni magát.

– Hol van Kréta?

Kréta egy sziget, lent délen – magyarázta Gaia. – Menj végig a Jón-tengeren Kalamatáig! Aztán fordulj balra és... Á! Úgyis megtalálod.

Amikor eljött az idő, és Rhea pocakja gömbölyödni kezdett, a leendő édesanya összeszedte magát, és betotyogott a trónterembe.

– Felsőges uram, Kronosz – mondta. – Elugrom Krétára. Ha megszületem, visszajövök.

– Krétára? – vonta össze a szemöldökét Kronosz. – Miért pont Krétára?

– Hát, ööö... – hebegte Rhea -. nyilván tudod, hogy Koiosz és Phoibé látnoki képességekkel rendelkezik.

– És?

– Nem akartam elrontani a meglepetést, de azt jövendölték, hogyha Krétán szülöm meg a gyereket, végre te is elégedett leszel vele! Márpedig, drága uram, nekem csak az a fontos, hogy te boldog légy!

Kronosz a homlokát ráncolta. Gyanakodott, de végül azt gondolta magában: Hé, már öt gyereket felfaltam, és Rhea még velem van. Ha valami rosszban sántikálna, már rég megtette volna.

Akkorra már az agyában is lelassultak a fogaskerekek. Öt gyerekisten mocorgott a bendőjében, egyre több helyet követelve magának, ezért mindig olyan érzése volt, mintha az imént állt volna fel a vacsoraasztaltól.

Öt isten egy gyomorban – *nem semmi*. Ennyi erővel akár páros teniszeccset is játszhattak volna, és még bíró is lett volna hozzá. Lefogadom, olyan régóta ücsörögtek odalent, hogy titokban abban reménykedtek, Kronosz előbb-utóbb majdcsak lenyel egy pakli kártyát vagy egy Monopolyt.

Szóval, Kronosz Rheára nézett, és azt kérdezte:

– Azonnal hazahozod a gyereket?

Hát persze.

- Oké. Eredj utadra! Hol van Kréta?

- Nem tudom biztosan - válaszolta Rhea. - De majdcsak odatalálok valahogy.

Így is lett. Amint megérkezett, segítőkész nimfák siettek elé, akik szintén hallották Gaia hangját. Az Ida-hegy lábához, egy barátságos eldugott barlangba kísérték Rheát. A közelben csörgedezett a nimfák patakja, így Rhea sok-sok friss vizet ihatott. Az erdő is bőséges táplálékkal szolgált.

Igen, tudom, a halhatatlanok többnyire nektáron és ambrózián éltek; de néha azért mást is ehettek. Mi örömed van az isteni létben, ha még pizzát sem kaphatsz?

Rhea egészséges fiúistennek adott életet. Ő volt a legszebb és a legtokéletesebb az összes gyereke közül. Rhea a Zeusz nevet adta neki, ami, attól függően, kit kérdezel, a következőket jelentheti: *Égbolt*, *Fénylő*, vagy egyszerűen *Élő*. Én személy szerint az utolsóra szavazok, mert szerintem Rhea ekkor már nem táplált túlzott reményeket a gyerekével kapcsolatban - annyival is megelégedett volna, hogy életben tartsa, és megóvjá őt az ellenséges gyomroktól.

Zeusz felsírt, talán mert megérezte anyja szorongását. Csak úgy visszhangzott tőle a barlang - olyan hangosan üvöltött, hogy mindenki, még a titánok anyja is rögtön megtudta, hogy a baba megszületett.

- Na, frankó - füstölgött Rhea. - Megígértem Kronosznak, hogy azonnal hazaviszem a gyereket. Már biztosan készíti a gyomrát a következő babalakomához.

A barlang padlója megremegett. Hatalmas kő emelkedett ki a földből - egy sima, ovális sziklatömb, pontosan ugyanolyan méretű és súlyú, mint a csecsemő.

Rhea nem volt ostoba. Rögtön rájött, hogy a kő Gaia ajándéka. Alapesetben senki sem repesne az örömtől, ha az anyja egy szikladarabbal lepné meg, de Rhea tudta, mit kell tennie. Pólyába csomagolta a követ, az igazi Zeuszt pedig a nimfák gondjaira bízta. Őszintén remélte, hogy a palotában senki sem veszi észre a cserét.

– Jövök, amint tudok – ígérte meg Rhea a nimfáknak. – Biztos, hogy el tudjátok látni a babát?

– Nyugi – felelte Néda, az egyik nimfa. – Majd hozunk neki mézet a méhektől. A tejet pedig egy *iszonyat jó fej*, halhatatlan kecske szolgáltatja.

– Mi van? – hüledezett Rhea.

A nimfák elővezették Amaltheia nevű kecskéjüket, aki nemcsak többféle ízű, kiváló minőségű varázstejet termelt, hanem sovány tejet, kakaót és anyatejet is.

– Szép kecske – ismerte el Rhea. – De mi lesz, ha a baba sírni kezd? Kronosznak radarfüle van ott az Othrusz-hegy tetején. Talán nektek is feltűnt, hogy a gyerekek jó szuflája van. Kronosz gyanakodni fog.

Néda eltöprengett. A barlang bejáratához vezette Rheát, és leszólt a Földanyának:

– Ó, Gaia! Tudom, hogy alszol, meg minden. Elnézést a zavarásért. De örülnénk, ha valaki kordában tartaná ezt a gyereket! És, ha egy mód van rá, túl is ordítaná!

A föld morajlani kezdett. Három segítőt köpött a felszínre; sárból és Uranosz kiömlött véréből születtek (mondtam én, hogy *mindenhova* jutott a cuccból). Az új fiúk nagy, szőrös, emberszerű lények voltak, szőrméből, tollakból és bőrből tákolt öltözőkükben mintha ősemberfesztiválra igyekeztek volna az esőerdőbe.

Lándzsáik és pajzsaik miatt inkább fejevadászoknak tűntek, mint bébiszittereknek.

- MI VAGYUNK A KURÉSZEK! - bődült el az egyikük. -
MAJD MI SEGÍTÜNK RAJTAD!

- Köszönöm - mondta Rhea. - De miért beszélsz ilyen hangosan?

- NEM BESZÉLEK, GONDOLKODOM! - kiabálta a harcos, Zeusz baba megint sírva fakadt. A három harcos azonnal szemkápráztató törzsi táncba fogott, lándzsájukat a pajzsukhoz csapkodva rikoltoztak és kántáltak. Elég jól elnyomták a bőgést.

Zeusz babának, ki tudja, miért, tetszett a felfordulás. Álomba szenderült Néda karjában, mire a kurészek abbahagyták a táncot.

- Hát jó - jegyezte meg Rhea, akinek még most is csengett a füle, látom, urai vagytok a helyzetnek. Drukkoljatok! - nyalábolta fel az álcsecsemőt.

Miután hazaért az Othrüsz-hegyre, egyenesen a trónterembe sietett a bepólyált kődarabbal. Rettegett, hogy csődöt mond a terve, de már olyan régóta volt Kronosz felesége, hogy tökélyre fejlesztette színésznői képességeit. A Kannibálkirály színe elé járult, és így kiáltott:

- Ez a gyerek még az előzőeken is túltesz! Keménykötésű kisfiú, úgy hívják, hogy, ööö, Rocky! Ha jól sejtem, őt is megeszed!

Kronosz elfintorodott. Az igazat megvallva nem igazán hozta lázba, hogy megint le kell nyelnie egy csecsemőt. Már így is tele volt! De egy királynak mindig a saját érdekeit kell néznie.

- Igen. Bocs, szívem - mondta. - Muszáj. Tudod, a jóslat miatt.

- Gyűlöllek! - visította Rhea. - Uranosz is pocsék apa volt, de ő legalább nem falt fel minket!

- Add ide azt a gyereket! - vicsorgott Kronosz.

- Nem!

Kronosz felüvöltött. Kiakasztotta az állkapcsát, és hatalmasra tátotta a száját.

- GYERŰNK!

Felkapta a bepólyált szikladarabot, és – ahogy azt Rhea remélte – gondolkodás nélkül letuszkolta a torkán.

Kronosz hasában az öt emésztetlen istengyerek csak annyit hallott, hogy valami legördül az apjuk nyelőcsövén.

- Helyet! – kiáltotta Poszeidón.

Amennyire lehetett, félrehúzódtak a szűk odúban – és Rocky közéjük puffant.

- Ez nem is gyerek – kapcsolt Hádész. – Inkább valami kőszerűség.

Ennyire penge volt.

Eközben a trónteremben Rhea Oscar-díjat érdemlő hisztit vágott le. Ordított, toporzékolt, és nem túl hízelgő nevekkal illette Kronoszt.

- RO-O-CCCKY! – siránkozott. – NE-E-E-E-E-E-E!

Kronosz gyomra egyre hevesebben tiltakozott.

- Ez a gyerek *nagyon* megfeküdte a gyomromat – nyűgösködött Kronosz. – Mivel etted?

- Nem mindegy? – jajgatott Rhea. – Úgysem szülök többet!

Kronosz nem ellenkezett. Már így is dugig volt.

Rhea sikoltozva futott ki a trónteremből, és a férje nem tartóztatta.

Végül persze lecsillapodtak a kedélyek a palotában. Kronosz meg volt győződve róla, hogy sikerült megtörnie Uranosz átkát. Kizártnak tartotta, hogy a gyerekei letaszítsák a trónról, hiszen pontosan tudta, hol vannak. Ő volt a kozmosz királya, és biztosra vette, hogy soha nem döntik meg a hatalmát!

Eközben Rhea minden adandó alkalommal ellátogatott az Ida-hegyhez. A kisleány szépen cseperedett, és Rhea minden lefekvéskor a szörnyű apjáról meg az öt megemésztetlen testvéréről mesélt neki, akik mind arra várnak, hogy valaki kiszabadítsa őket Kronosz gyomrából.

Nyilván kitaláltatok, hogy amikor Zeusz felnőtt, brutális apa-fia bokszeccs veszi kezdetét. Ha abban a tudatban szeretnétek élni, hogy Kronosz és a titánok sztorija jól végződött, azonnal tegyétek le a könyvet! Mert a következő fejezetben Zeusznak elgurul a gyógyszere.

Az olimposziak betörnek néhány koponyát

ZEUSSZNAK SZÉP GYEREKKORA VOLT az Ida-hegynél. Egész nap a nimfákkal meg a szatírokkal grasszált, harcolni tanult nagyhangú barátaitól, a kurészektól, mézzel meg mágikus kecsketejjel tömte magát (nyami!), de iskolába persze nem járt, mert azt csak később találták fel.

Serdülőkorára jól kikupálódott – mivel állandóan az erdőben meg a tengerparton lógott, jó barna meg szálkás lett. Rövid, fekete haja volt, gondosan nyírt szakálla, a szeme pedig olyan kéken tündökölt, mint az ég, igaz, *piszok* gyorsan el tudott sötétülni, ha Zeusz méregbe gurult.

Egy nap Zeusz anyja, Rhea gördült be oroszlánfogatán.

– Zeusz – mondta –. lenne egy kis meló a nyárra.

Zeusz elgondolkodva vakargatta a szakállát. A *nyár* szó kedves emlékeket ébresztett benne. A *meló* már nem annyira.

– Miről lenne szó?

Rhea szeme felcsillant. Már régóta tervezgette, hogyan álljon bosszút Kronoszon. A fiára nézett – aki magabiztos volt, erős, jóképű –. és rögtön tudta, hogy eljött az ő ideje.

– Megüresedett egy helyhordozói állás a palotában – mondta.

– De én nem értek a poharakhoz – felelte Zeusz.

– Hamar belejössz – nyugtatta meg Rhea. – Amikor Kronosz király inni kér, te beviszel neki egy italt. Nem fizetnek sokat, de

jók az előrelépési lehetőségek, főleg, ha megdöntöd apád uralmát, és te leszel a kozmosz ura.

- Benne vagyok - válaszolta Zeusz. - De Kronosz nem fogja kiszúrni, hogy isten vagyok?

- Erre is gondoltam - mondta Rhea. - A testvéreid életben maradtak Kronosz gyomrában, és mostanra már ők is felnőttek. Vagyis szabadon változtathatják a méretüket meg az alakjukat. pont, mint te. Próbáld ki, el tudod-e fedni isteni külsődöt, hogy olyan... titánszerűségnek tűnj.

Zeusz elgondolkodott. Arra már magától is rájött, hogy kedve szerint változtathatja az alakját. Egyszer a frászt hozta a nimfadjáikára, amikor medve képében jelent meg előttük. Egy másik alkalommal úgy nyert futóversenyt a szatírok ellen, hogy farkassá változott. A szatírok váltig állították, hogy csalás történt, pedig *rohadtul* nem. Futva kellett megtenni a távot. A farkasok is futva közlekednek. Zeusz nem sassá változott (holott megtehetette volna).

Zeusz az anyján kívül még nem látott közelről titánt, de annyit azért tudott, hogy a titánok összességében nagyobbak, mint ő. Viszont kevésbé fenségesek. Kicsit más a kisugárzásuk - durvább és erőszakosabb. Zeusz elképzelte magát titánként. Amikor kinyitotta a szemét, életében először ő volt a magasabb, nem az anyja. Úgy szédelt, mintha előző nap az összes ellenségét megfojtotta volna.

- Ügyes! - dicsérte meg Rhea. - Irány az állásinterjú!

Amikor Zeusz meglátta az Othrüsz-hegyet, leesett az álla. A palota *hatalmas* volt. Sziporkázó fekete tornyai csillagok után kapdosó ujjakként emelkedtek a felhők fölé.

Az erődöt úgy építették meg, hogy félelmet keltsen a látogatóban.

Ez Zeusz számára is hamar világossá vált. Ugyanakkor elhagyatott, szomorú hely látszatát keltette – a királynak nem lehetett valami vidám élete. Zeusz megfogadta, ha egyszer eljut odáig, az ő pecója sokkal menőbb lesz, mint az Othrüsz. Ő nem ezt a „Sötétség Ura” stílust fogja erőltetni. Az ő palotája vakító fehér lesz.

De csak szépen sorjában, hűtötte le magát. Először jöjjön a kehelyhordozás!

Rhea bekísérte a fiát a trónterembe, ahol az öreg Kannibálkirály békésen szunyókált a székén. Az évek nem voltak kegyesek Kronoszhoz, ami kissé groteszk, hiszen ő volt az idő ura. A szó szoros értelmében *nem öregedett meg*, viszont egyre fáradtabbnak és kedvetlenebbnek tűnt. Már nem mulattatta a halandó létformák sorvadása és halála. Az agyontaposott embereken sem kacagott annyit, mint régen, hiába kísérte cincogó sikoly a pusztulásukat.

Jól elhízott a nagy dőzsölésben. A gyomrában lévő öt isten pedig csak tovább rontott a helyzeten. Az évek során egyre nagyobbá és nehezebbé váltak. Folyton fel akartak mászni Kronosz torkán. A próbálkozásaik ugyan nem jártak sikerrel, de Kronoszt szörnyű reflux kínozták.

Rhea a trónhoz lépett.

– Felséges uram, látogatót hoztam!

Kronosz felhorkant, és kinyitotta a szemét.

– Nem aludtam! – nézett pislogva az előtte álló jóképű, fiatal titánra. – Hát te...?

- Zeusz vagyok, felség - hajolt meg előtte a fiatal halhatatlan. Zeusz úgy döntött, a valódi nevét használja, mert... csak. Kronosz ügysem ismeri. - Örölnék, ha én lehetnék az új kehelyhordozód.

Kronosz elgondolkodva vizslatta a jövevény arcát. Valahonnan ismerősnek tűnt - a szeme csillogása, a vagány mosolya. Persze az összes titán rokonságban állt egymással. Ez megmagyarázta a dolgot. Kronosznak annyi unokahúga és unokaöccse volt, hogy számon sem tudta tartani őket. Ez az ifjú mégis nyugtalanította...

Körülnézett, megpróbált visszaemlékezni, ki mutatta be a fiút, de Rhea ekkorra már eltűnt az árnyékban. Kronosz teli gyomorral nem tudott gondolkodni, így hamar sutba vágta a gyanakvását.

- Nos - mondta a fiúnak -. van tapasztalatod a kehelyhordozásban?

- Nincs, felség - vigyorgott Zeusz. - De gyorsan tanulok. Ezenkívül ügyesen énekelek meg táncolok, és jó sok szatíros viccet tudok.

Zeusz rázendített egy dalra, amit még a nimfáktól tanult. Aztán bemutatott néhány kurész figurát. Hosszú idő óta ez volt a legérdekesebb attrakció az Othrusz-hegyen. A többi titán is mind Zeusz köré gyűlt. Hamarosan mind nevetve buzdították a fiút. Még Kronosz is elmosolyodott.

- Fel vagy véve - mondta. - Jut eszembe, szomjas vagyok.

- Egy kelyhecske rendel! - sietett ki a konyhára Zeusz, ahol jéghideg nektárral töltött meg egy aranykelyhet.

Seperc alatt Zeusz lett a legnépszerűbb szolga a palotában. Úgy hordta a kelyheket, mint senki más a szakmában. Az éneke olyan tiszta volt, mint az Ida-hegyen csörgedező patakok. A sikamlós szatíros vicceit pedig le sem merem írni egy ilyen családbarát könyvben.

Mindig kitalálta, mire szomjazik Kronosz – forralt nektárra, hideg nektárra egy csepp citromlével, áfonyalével megbolondított nektárfreccsre. Ivóversenyeket rendezett a titánoknak, amik már az Ida-hegyi szatírok körében is nagy népszerűségnek örvendtek. Mindenki leült az asztalhoz, és egyszerre kezdett vedelni. Az nyeri, aki a leggyorsabban hörpintette fel az italát. Hogy mi lett jutalma? Igazából semmi – mégis minden győztes büszke volt magára, hiszen nincs annál férfiasabb (jobban mondva titánosabb), mint amikor nektár csöpög az álladról, és eláztatja az inged.

A multság láttán néha még Kronoszban is feltámadt a versenyszellem. Való igaz, ő uralkodott az univerzum felett, de még mindig ő volt a legfiatalabb a tizenkét testvér közül. Nem hagyhatta, hogy a fivérei vagy az unokaöccsei bármiben is lepipálják. Annak ellenére, hogy a gyomrában egy percre sem enyhült a szorítás, végül odáig jutott, hogy három másodpercen belül ledöntött egy teli serleg nektárt, pedig a titánserlegek akkorák, mint az ásványvizes ballonok.

Mindig Zeuszra bízta, mivel tölti meg a poharát.

Ami tökéletesen beleillett Zeusz tervébe.

Egy este, amikor Kronosz a kedvenc katonáival vacsorázott, Zeusz különleges keveréket készített elő az ivóversenyre. Az Ida-hegyi nimfák sokat meséltek neki a gyógynövényekről meg a többi hasonló cuccról. Zeusz tudta, melyik növény okoz álmoságot, melyik szédülést, és melyiktől leszél olyan *rosszul*, hogy minden kijön belőled, amit megettél.

A király vendégeinek Zeusz nyugtató és extrabódító altatónektárt kotyvasztott. Kronosz speciális koktéljába nektár és egy kis mustár került. Egyes változatok szerint Zeusz bort

használt, de ez nem igaz, mert a bort csak később találták fel. Később erre is kitérek.

Szóval, a Kronosz serlegébe kerülő cucc nagyon zorall lett. Zeusz félretette, és türelmesen várt.

A vacsora kezdetben a megszokott mederben zajlott, a jelenlévők jóízűen ettek-ittak, és közben beszámoltak róla, mi történt velük aznap. Folyt a nektár. Zeusz viccekkel és dalokkal szórakoztatta a vendégeket. Az este vége felé, amikor már mindenki jóllakottan pihegett a székén, Zeusz fennhangon dicsérni kezdte a király szufláját.

- Kronosz aztán tud inni! - jelentette ki. - Látnátok csak, mennyire. *Állati csúcs!* Mennyi is a rekordja? Három másodperc?

- Á! - szabadkozott Kronosz. Már így is tele volt a hasa, és mindent elkövetett, hogy elkerülje az ivóversenyt.

- Ha nagyon akarja - folytatta Zeusz - bárkit az asztal alá iszik! Fogadjunk, hogy ma megdönti a világrekordot. Akarjátok látni?

Atlasz, Hüperiön, Koiosz meg a többiek ujjongva követelték a versenyt.

Kronosz a háta közepére sem kívánta az egészet, de nem hátrálhatott meg. Az ivóbajnoki címe volt a tét. Intett Zeusznak, hogy töltsön még egy kört.

Zeusz rohant a konyhára, és behozta a különleges főzeteit. A vendégeket altatónektárral kínálta, Kronoszt direkt a sor végére hagyta. A királynak annyi ideje sem maradt, hogy beleszagoljon az italába, mert Zeusz már el is rikkantotta magát:

- Vigyázz, kész, rajt!

A titánok mohón nyelték a finom nedűt. Kronosz rögtön érezte, hogy a nektárnak fura íze van, de a verseny már javában zajlott. Nem hagyhatta abba a vedelést. Hiszen az volt a cél, hogy fenéig

ürítse a kelyhet! Még az is felmerült benne, hogy talán az ízlelőbimbóival van a baj. Hiszen Zeusz soha nem nyúlt mellé.

Kronosz két és fél másodperc alatt ledöntötte a nektárját. Fejjel lefelé fordítva az asztalra csapta a serleget, és felkiáltott:

– Én nyertem! Én...

A következő hang, amit kiadott, olyan volt, mint egy gyomorbagos rozmár hörgése.

Nem tudom szebben körülírni. Kronosz kitacssolt. Úgy, ahogy csak a világegyetem ura képes. *Fenségesen.*

A gyomra kis híján kiugrott a torkán. Nagyra nyílt szájából – hogy jobban leokádhassalak, aranyoskám – öt isten, egy nyálkás szikladarabot, egy csomó nektár, néhány keksz meg egy fogatrendszám lövellt elő. (Nem, fogalmam sincs, hogy került oda ennyi minden.)

Az öt kiköpött isten azonnal felnőtt méretűvé változott az ebédőasztalon. A titánvendégek hatalmas szemeket meresztettek, a pancsolt nektár hatására az agyukban csigalassan forogtak a fogaskerekek.

Ami Kronoszt illeti, ő továbbra is úgy okádott, mint a lakodalmas kutya.

– Elfogni... – öklendezett – ...őket!

Atlasz kapcsolt elsőként.

– Őrség! – üvöltötte, és megpróbált felállni, de úgy megszédült, hogy egyenesen Hüperiön ölébe zuhant.

Zeusz az apja kaszájáért nyúlt. Ott helyben szét akarta trancsírozni a vén kannibált, de a titánok lassan összeszedték magukat. Lehet, hogy álmosan és kábán mozogtak, de megvoltak a maguk fegyverei. Zeusz ezzel szemben csak a tálcájában bízhatott. A serege öt nyálkás, fegyvertelen istenből állt, akik

szinte az egész életüket egy gyomorban töltötték, és lövésük sem volt róla, mi az a harc.

Örök özönlötték el a tróntermet.

- Én vagyok az öcsétek, Zeusz - fordult Zeusz tanácstalan testvéereihez. - Kövessetek, és szabaddá teszlek benneteket, hogy bosszút állhassatok apánkon. Lesz méz meg kecsketej.

Ennyi elég is volt az isteneknek. Miközben Kronosz tovább öklendezett, a harcosok pedig a fegyvereikkel babráltak, Zeusz meg a testvérei sasokká változtak, és kirepültek a palotából.

- És most mi lesz? - kérdezte Hádész.

A hat isten az Ida-hegy gyomrában, Zeusz titkos barlangjában gyűlt össze, amit egyikük sem volt hajlandó Zeusz-barlangnak hívni. Zeusz röviden összefoglalta a lényegét, az istenek ennek ellenére sejtették, hogy nem maradhatnak sokáig az Ida-hegyen. A nimfák fülest kaptak a földtől: Kronosz a titánokkal keresteti a szökevényeket. Kikötötte, hogy vagy láncra verve, vagy apróra vágva, de mindenáron viszont akarja látni a gyerekeit. A többit a titánokra bízta.

- Harcolunk - felelte Zeusz.

Poszeidón felmordult. Csak egy napja szabadult ki Kronosz bendőjéből, de máris kezdte megutálni a legkisebb öccsét - a nagyarcú *Zeuszt*, aki azt hitte, attól, hogy megmentette őket, rögtön ő lett a góré.

- Én szívesen levadászom apát - mondta Poszeidón -. de ahhoz fegyver is kéne. Van fegyvered?

Zeusz zavartan vakargatta a füle tövét. Erre nem is gondolt.

- Sajnos nincs...

– Akkor inkább béküljünk ki az öreggel – vetette fel Hesztia.

A többiek úgy bámultak rá, mint egy eszelőre. Hesztia volt a legidősebb és a legkíméletesebb az istenek között, de senki sem vette komolyan. Képzeltetitek, mennyire más világban élnénk, ha Hesztiaát teszik meg főnöknek, de sajnos nem így lett.

– Na, ne! – mondta Démétér. – Én soha nem bocsátok meg apánknak. Lopjuk el a kaszáját! Trancsírozzuk fel, ugyanúgy, mint ő Uranoszt! Az a kasza még később is kapóra jöhet, például aratásnál! Láttátok azokat a szép búzamezőket, amik fölött átrepültünk?

– Neked tényleg csak a szántóföldeken jár az eszed? – nézett rá rosszallóan Héra. – Éveket dekkoltunk Kronosz gyomrában, te meg növényekről hablatyolsz, amiket ma láttál először!

Démétér elpirult.

– Nem tudom. Mindig is ilyen zöld mezőkről álmodoztam. Olyan békések, olyan szépek és...

– Gyermekeim! – hallatszott egy hang a fák közül.

Rhea mama lépett ki a tisztásra. Sorban megölelte az ő drága kisfiait és kislányait, szabadulásuk örömkönnyekeket csalt a szemébe. Aztán maga köré gyűjtötte őket, és így szólt:

– Tudom, honnan szerezzetek fegyvert.

Elmesélte a gyerekeinek a százkarúak meg a küklpszok történetét, akiket Kronosz másodjára is a Tartaroszbá száműzött.

– A százkarúak bámulatosan ügyes kőfaragók – mondta. – Kronosz palotáját is ők építették.

– Az nem piskóta – ismerte el Zeusz.

– Erősek és gyűlölők Kronoszt – folytatta Rhea. – Jó harcosok lennének. Ami a küklpszokat illeti, ők a kovácsmesterségben jeleskednek. Ők még az apátok kaszájánál is erősebb fegyvert tudnának kovácsolni.

Hádész sötét szeme felcsillant. A srácnak tetszett, hogy a teremtés legveszélyesebb, legförtelmesebb bugyrába kirándulnak.

– Szóval alászállunk a Tartaroszbba, és felhozzuk a küklopszokat meg a százkarúakat.

– Pite! – legyintett Héra. Nem a levegőbe beszélt, mert Kronosz rengeteg pitét evett. A morzsák meg a porcukorszemcsék mindig beleakadtak Héra hajába. – Gyerünk!

Szerintem ti is egyetértetek velem abban, hogy a szökés a Tartaroszból nem sima ügy, de hat elszánt isten együtt sok mindenre képes. Hádész rábukkant egy barlangrendszerre, ami az Alvilág mélyére vezetett. Úgy tűnt, ügyesen tájékozódik az alagutakban. A Sztüx nevű föld alatti folyó mentén vezette végig a testvéreit, ami zuhatagként ömlött le egy szikla tetejéről a Tartarosz üregébe. Az istenek denevérekké változtak (joggal mondhatnátok, hogy már így is vérszopók voltak, de most nem ez a lényeg), és a nagy semmibe vetették magukat.

A szakadék alján sivár táj fogadta őket: sziklatornyok, szürke pusztaságok, tüzes gödrök és mérgező köd, amiben mindenféle rémisztő szörnyeteg meg gonosz szellem kóborolt. Úgy tűnt, Tartarosz, a gödör szelleme, több ősi istent teremtett ott lent a sötétben, akik ráadásul szaporodtak is.

A hat fiatal isten óvatosan lopakodott előre, amíg el nem érte a biztonsági zónát, amit démonok őriztek, és egy nagy sárgaréz fal vett körbe. A denevér képében érkező istenek könnyedén átrepültek a falon, de amikor bejutottak, és megpillantották a börtönört, majdnem összetojták magukat.

Kronosz a Tartarosz legirtóztatóbb szörnyét bérelte fel, hogy az értékes foglyok biztosan ne szökhessenek meg.

Úgy hívták, hogy Kampé.

Nem tudom, Kronosz többfordulós állásinterjún választotta-e ki, de ha a rémálmaid legvérfagyasztóbb szörnyei rémálmot látnának, alighanem Kampé szerepelne benne. Deréktől felfelé nő volt, és kígyók tekeregtek a fején. (Ez a frizura később más szörnyeknek is megtetszett, szóval nem csoda, ha nem hangzik túl eredetinek.) Deréktól lefelé viszont négylábú sárkány. Több ezer vipera állt ki a hullából, messziről úgy néztek ki, mint a fűszoknya. A derekát ötven bestia feje övezte – medve, vaddisznó, vombat, meg amit csak eltudtok képzelni. Dühösen csattogtatták a fogukat, mindenáron leakarták szaggatni Kampéről az inget.

Kampé lapockájából nagy, fekete hullószárnyak álltak ki. Skorpiószerű farkából, amivel idegesen csapkodott jobbra-balra, méreg csöpögött. Egy szó, mint száz, Kampé nem volt túl népszerű jelenség.

Az istenek egy szikla mögül figyelték a fel-alá cammogó szörnyszülöttet, aki tüzes ostorral csapkodta a küklopszokat, és fájdalmas skorpiócsípéssel rendszabályozta meg az engedetlen százkarúakat.

Szegény foglyok látástól vakulásig robotoltak – nem ihattak, nem alhattak, nem ehettek. A százkarúak a hátsó traktusban fejtették a követ a kemény vulkanikus talajból. A küklopszok az udvar elülső felében dolgoztak. Mindegyiknek saját kovácműhelye volt, ahol fémet olvasztottak, és bronz- meg vaslapokat munkáltak meg. Ha megpróbáltak leülni, vagy úgy döntöttek, szusszannak egyet, Kampé ostora rögtön friss égési sebeket rajzolt a hátukra.

A tetejébe a foglyok sosem fejezhették be, amit elkezdtek. Hiába magasodott jókora kőkupac a százkarúak mellett, Kampé parancsára ízzé-porrá kellett zúzniuk a kibányászott tömböket. Kampé az utolsó előtti pillanatban elkobozta a küklopszok keze

alól kikerülő fegyvereket, pajzsokat és veszélyesnek látszó eszközöket, majd bedobta a fortyogó magmába.

Most nyilván az jár a fejetekben: *Jó-jó, de hat hatalmasság állt szemben az egy szem Kampéval. Miért nem támadták meg?*

Az ostor miatt. Meg azért, mert a Kampé farkában lévő méreg még egy küklopszot is órákra harcképtelenné tett, úgy, hogy szegény óriás jajgatva fetrengett kínjában. A sárkányhölgy szó szerint *vérfagyasztó* jelenség volt, és úgy láncolta össze a foglyok lábát, hogy esélyük se legyen elmenekülni.

Továbbá a százkarúak meg a küklopszok is jámbor teremtmények voltak. A zord külső ellenére inkább építők voltak, mint harcosok. Napokig ellettek volna egy vödör legóval.

Zeusz megvárta, amíg Kampé a börtönudvar végébe vonul. Aztán odalopakodott a legközelebbi küklopszhoz.

– Pszt! – szólította meg.

A küklopsz leengedte a kalapácsot. Zeusz felé fordult, de olyan sokáig bámult a tűzbe a hatalmas szemével, hogy nem látta a hang tulajdonosát.

– Én nem Pszt vagyok – mondta. – Hanem Brontész.

A csudába, gondolta magában Zeusz. *Ez nem lesz könnyű menet.*

– Hali, Brontész! – Zeusz lassan, barátságosan beszélt, mintha egy kölyökkutyát próbálna kicsalogatni a dobozából. – Zeusz vagyok. Azért jöttem, hogy megmentselek titeket.

– Ja, persze – nézett rá mogorván Brontész. – Kronosz is jól átvágott minket.

– Igen, tudom – felelte Zeusz. – De én is Kronosz ellen vagyok. Ha összefogunk, bosszút állhatunk rajta, és akkor ő kerül ide a ti helyetekre. Na, mit szólsz hozzá?

– Jól hangzik – válaszolta Brontész. – Mit tegyek?

- Először is fegyvert kell szereznünk - magyarázta Zeusz. - Tudsz segíteni?

- Kampé folyton itt lábatlankodik - ingatta a fejét Brontész. - Nem hagyja, hogy befejezzük a melót.

- Mi lenne, ha mindenki csak egy-egy alkatrészt készítené el? - javasolta Zeusz. - Aztán az utolsó pillanatban összerakjátok a fegyvert, és hátradobjátok nekünk. Kampé nem fogja észrevenni.

- Okos vagy.

- Tudom. Szólj a haverjaidnak! - Azzal Zeusz visszabújt a szikla mögé.

Brontész a testvéreit, Argészt és Szteropészt is beavatta a tervbe. Aztán mindhárman az üllőjükhöz csapkodták a kalapácsukat, hogy a saját fejlesztésű rejtjeleikkel adják a százkarúak - Briareósz, Koltosz és Gügész - tudtára, mire készülnek.

Tudom, hogy ezek elég idétlen nevek, de ne feledjétek, Gaia épphogy a karjába fogta a hármass ikreit, amikor Uranosz már le is vetette őket a Tartaroszba. De legalább nem Tiki, Niki és Viki lett a nevük.

Az istenek az árnyékból figyelték, amint a küklopszok kikalapálják az új fegyver darabjait. Egytől egyig ártalmatlan, félkész műtűrkének tűntek. Arra nem vennék mérget, hogy a reptéri ellenőrzésen átmentek volna, de Kampét sikeresen megtévesztették.

Amikor a nőstény sárkány megint hátat fordított, és elindult a hátsó udvar felé, Brontész gyorsan összerakta az első varázsfegyvert, és hátradobta Zeusznak. A kész mű egy másfél méteres bronzrakétára hasonlított, mindkét végén kúposán lekerekített orral. Kényelmesen illeszkedett Zeusz kezébe. Zeusz felemelte, és testében megbizsergett.

– Hát ez meg mi? – ráncolta a homlokát Poszeidón. – Az biztos, hogy nem kasza.

A rakéta szikrákat hányt. Delejes erő áradt a belsejéből. Zeusz a szomszédos sziklához hajította, ami vakító villámlással hamvadt porrá.

– Aha – jegyezte meg Zeusz. – Ez jó lesz.

Kampé szerencsére nem figyelt fel a tűzijátékra. A robbantás alighanem mindennapos dolognak számított a Tartaroszbán.

Brontész pár perc múlva hátradobta a második fegyvert – egy háromágú szigonyt. Poszeidón kapta el.

Azonnal beleszeretett a szigonyba. Imádta a hegyes dolgokat! Ebben a szigonyban ráadásul a vihar ereje vibrált. Ha Poszeidón erősen koncentrált, miniatűr tornádó keletkezett a szigony három hegye körül, és a figyelem erősödésével a szél is egyre sebesebben és pusztítóbban kavargott. Amikor Poszeidón a földre helyezte a lándzsát, a talaj remegni kezdett, és repedések jelentek meg rajta.

– Tuti fegyver – jelentette ki. – Megtartom.

Brontész már a harmadik tárgyat hajította hátra. Ezt Hádész kapta el; a csillogó bronzsisakot a halál és a pusztítás képei díszítették.

– Mások fegyvert kapnak – morogta Hádész. – Én meg egy vacak sisakot.

A fejére biggyesztette a sisakot, és eltűnt.

– Öcsém, láthatatlan vagy! – kiáltott fel Zeusz.

– Jaja – sóhajtott fel szomorúan Hádész. – De már megszoktam.

– Nem, komolyan mondom.

– He? – bukkant fel újból Hádész.

– Elég ijesztő sisak – mondta Démétér.

– Aha – helyeselt Hádész. – Az.

Elhatározta, hogy kipróbál valamit. A testvéreire meredt, a sisakja félelmetesen sugárzott. Zeusz és Poszeidón elsápadt. Csörgött róluk a víz. Zeusz majdnem elejtette az új villámgerjesztőjét.

- Elég! - fújtatott Zeusz. - A szívbajt hozod rám!

Hádész elvigyorodott.

- Nem is olyan rossz ez a sisak.

Héra keresztbe fonta a karját, és megvetően szipáskolt.

- Elvan a gyerek, ha játszik. És *mi* mikor kapunk fegyvereket? Vagy a háttérből szurkoljunk, miközben ti hárman letámadjátok az ellenséget?

- Nyugi, picinyem - kacsintott rá Zeusz. - Majd én megvédelek.

- Mindjárt hánynak - felelte Héra.

Lehet, hogy a küklpszok a nőknek is készítettek volna fegyvert. Ám ebben a pillanatban Kampé megfordult, és elindult a küklpszok felé. Talán a Zeusz villáma nyomán felcsapó füst vagy Poszeidón háromágú szigonya körül örvénylő felhők keltették fel a figyelmét. Talán a Hádész sisakja által keltett rettegés hullámai őt is elérték. Bármi billentette is ki a nyugalmaiból, azonnal kiszúrta az isteneket.

Oroszlánüvöltéssel emelte fel az ostorát:

- RAÓRGGGGÓRRR!

Döngő léptekkel, farkát csapkodva indult az istenek rejtekhelye felé. A lába körül tekergő viperahad méregtől csöpögött.

- Csúcs! - dünnyögte Héra.

- Majd én elintézem - fogadkozott Zeusz.

Azzal felállt, és felemelte a bronzvörös villámot. Minden energiáját a fegyverre összpontosította.

HAMM!

Fehéren izzó energianyaláb süvített Kampé felé – ilyen vakító fényt még nem láttak a Tartaroszban.

Kampénak megijedni sem volt ideje, mert a villámcsapás egy nagy kupac sistergő hüllőkonfettit csinált belőle.

- ERRŐL beszélek! – ujjongott Zeusz.

Poszeidón leengedte a szigonyát.

- Azért mást is hagyhatnál kibontakozni.

- Szabadítsd ki a küklopszokat meg a százkarúakat – javasolta Zeusz.

Poszeidón morogva indult el, hogy szigonyával szétvágja a foglyok lába köré tekert fekete láncokat.

- Köszönjük – hálálkodott Brontész. - Cserébe segítünk legyőzni Kronoszt.

- Kitűnő! – felelte Zeusz.

Héra megköszörülte a torkát.

- Jó, de ami a nők fegyvereit illeti...

A bronzfalakon túl állatias üvöltések remegtették meg a gödröt. A Tartarosz összes lakója látta a villámlást, és közelebb jött, hogy megnézzze, mi történt.

- Na, lépjünk innen! – mondta Démétér. - De nagyon gyorsan.

Ez volt a legjobb nem termőföldekkel kapcsolatos ötlet, ami Démétér agyából valaha is kipattant, így hát Hádész visszavezette a testvéreit meg a hat újdonsült, kissé természetes barátját a földfelszínre.

Kronosz nem adta könnyen magát.

A legtöbb beszámoló szerint a titánok háborúja tíz évig tartott, bár az is lehet, hogy Kronosz szokás szerint trükközött az idővel,

hátha az istenek feladják a harcot. De ha így történt, akkor is hiába törte magát.

Rhea, a Nagybetűs Anya az összes titánhoz elzarándokolt, megpróbálta rávenni őket, hogy álljanak Zeusz mögé. Sokan csatlakoztak a csapathoz. Elvégre Kronosz nem volt túl népszerű vezér. Szinte az összes titanisz segített Zeusznak, vagy ha nem, legalább önként félreállt az útjából. Prométheusz, az emberiség létrehozója, volt olyan bölcs, hogy semleges maradjon. Ókeánosz óceán mélyén bujdokolt. Héliosz és Szeléné, a nap és a hold, megegyeztek, hogy nem foglalnak állást, ha cserébe megtarthatják az állásukat.

A hímnemű titánok zöme Kronosszal tartott. Atlaszt tették meg hadvezérüknek.

Az istenek és a titánok csúnya csetepatéba kezdtek – itt felrobbantott egy szigetet, ott eltüntettek egy tengert. A titánok csapata erős volt és jól felfegyverzett. Kezdetben ők voltak lépéselőnyben. A küklpszok varázsfegyverei ellenére az istenek nem voltak gyakorlott harcosok. Nehéz szigonnyal a kézben menekülni, amikor Atlasz ordítva, kardját lengetve száguld feléd.

De az istenek szép lassan megtanultak harcolni. A küklpszoknak hála végül Zeusz összes szövetségese csúcsmodern fegyvereket kapott. A százkarúak élő katapultként zúdítottak középre az ellenségre.

Most persze azt kérdezitek; *Kővel dobálózni? Mi abban a nehéz?*

Oké, akkor próbáljátok ki, mennyire könnyű két kézzel szórni a köveket, és még célba is találni. Nem is annyira. Most képzeljétek el, hogy egyszerre száz kezet koordináltok, és mindegyikben egy hűtőszekrény méretű kődarabot szorongattok. Ha nem vigyáztok, a kövek szanaszét repülnek, és agyonnyomják a harcostársaitokat.

Az istenek tehát megtanultak csatázni, de a háború még így is sokáig tartott, mert mindkét fél harcosai halhatatlanok voltak.

Akiknél nem úgy megy a dolog, hogy leszúrom, szétszedem az ellenséget, vagy ráomlasztom a házat, aztán vége a dalnak. Egyenként kell elfogni a katonákat, és úgy megnyomorítani őket, hogy soha többé ne tudjanak lábra állni. Aztán ki kell találni, mi legyen a hadirokek sorsa. Zeusz jól tudta, hiába vet le valakit a Tartaroszbba, semmi sem garantálja, hogy az illető örökre ott is marad.

A kis csatározások sosem járnak kézzelfogható eredménnyel.

Zeusz fejéből végül kipattant a nagy terv.

– Megrohamozzuk az Othrusz-hegyet – mondta a testvéreinek a haditanács heti ülésén. – Elsöprő, frontális csapást mérünk Kronosz főhadiszállására. Az ellenséges titánok előrohannak, hogy megvédjék Kronoszt. Mi pedig egyenként levadásszuk őket.

– Más szóval – mondta Hádész – *öngyilkosságra* szólítasz fel minket.

Poszeidón a szigonyára támaszkodott.

– Most az egyszer egyetértek Hádésszal. Amíg felmasírozunk az Othrusz-hegyre, Atlasznak elég ideje marad, hogy felkészüljön a fogadásunkra. Ők kerülnek előnybe. Szétlapítanak minket. Ha repülve érkezünk, lelőnek. Épp elég istenelhárító rakétájuk van.

Zeusz szeme felcsillant.

– Van egy tervem. A szomszédos hegycsúcsról lepjük meg őket.

– És akkor mi lesz? – kérdezte Démétér.

Kényelmetlenül feszengett a páncélzatában, pedig saját maga tervezte a harci öltözékét. Egy kéve árpát meg egy százszorszépet festett a pajzsára, és egy félelmetes kerti ásót választott első számú fegyveréül.

Zeusz a porba rajzolta fel Görögország szárazföldi térképét. Az Othrusz-hegy közelében egy másik görög hegy is magasodott: kicsit szerényebb méretű és kevésbé ismert. Olimposz volt a neve.

- Felmászunk az Olimposzra - mondta Zeusz. - Erre biztosan nem számítanak, pedig az Othrusz még bőven hatótávolságon belül lesz. A százkarúak kőzáport zúdítanak az ellenségre. Én villámokat szórok rájuk. Poszeidón viharokat és földrengéseket gerjeszt.

- Én meg láthatatlanná válók - dünnyögte Hádész.

- Rád is komoly feladatot bízok - vágta hátba a bátyját Zeusz.

- Rettegést kell keltened az ellenség soraiban. Miután meggyengítettük a védvonalukat, együtt átrepülünk a másik hegycsúcsra.

- A három istennőt is beleértve? - szólt közbe Démétér. - Mi is jó harcosok vagyunk ám, ha nem tűnt volna fel.

- Hát persze! - felelte Zeusz ideges mosollyal. - Azt hitted, hogy titeket kifelejtettelek a számításból?

- Azt bizony - vágta rá Démétér.

- Khm, szóval - folytatta a mondókáját Zeusz átrepülünk az Othrusz-hegyre, lerohanjuk az állva maradtakat, és foglyul ejtjük őket.

Hesztia szorosabbra húzta magán egyszínű barna kendőjét.

- Én akkor is azt mondom, hogy békülünk ki apánkkal.

- Nem! - torkolták le a többiek.

- Örült egy terv - kopogtatta meg az ujjhegyével Héra a porba rajzolt térképet. - De tetszik.

Azon az éjszakán, az éj leple alatt, az istenek és szövetségeseik először másztak fel az Olimposzra.

Másnap reggel, amikor Héliosz csajmágnésén kilovagolt az égre, Kronosz mennydörgésszerű robajra ébredt. Alighanem azért, mert tényleg dörgött az ég.

Minden irányból viharfelhők gyülekeztek. Zeus elhajított egy villámot, ami szilánkokra zúzta a legmagasabb fekete márványtornyot. A százkarúak annyi követ hajítottak az Othruszra, hogy amikor Kronosz kinézett az ablakon, azt hitte, háztartási készülékeik potyognak az égből.

A palota gyönyörű kupolái ízzé-porrá hamvadva zuhantak a földre. Leomlottak a falak. Az oszlopok úgy dőltek egymásra, akár a dominókövek. A százkarúak építették az Othrusz-hegyet, pontosan tudták, hogyan kell lerombolni.

A palota talapzata megremegett.

Kronosz fogta a kaszáját, és támadásra szólította fel a társait. Csakhogy a) egy kasza nem sokat ér a terméskövekkel meg a villámlással szemben, b) a nagy zenében senki sem hallott semmit, továbbá c) a palota darabjaira hullott a király körül.

Kronosz épphogy kiadta a parancsot:

– Titánok, utánam! – Máris egy háromtonnás mennyezetdarab szakadt a fejére.

Megkezdődött a mészárlás, már ha mészárlásnak lehet nevezni egy csatát, ahol senki sem hal meg. Néhány titán megpróbált ellentámadást indítani, de csak azt érték el, hogy eltűntek a törmelék meg a kőlavina alatt.

A kezdőtámadást követően az istenek átrepültek az Othruszra, hogy a maradék ellenállást is megtörjék. Poszeidón földrengésekkel veszejtette el az ellenséget. Hádész a leghetetlenebb helyeken bukkant fel, és így kiáltott:

– Hu!

Rémületet keltő sisakja (azaz a Mumussisak, ahogy a többiek nevezték) egyenesen a szakadék szélére vagy a küklopszok karjába kergette a titánokat.

Amikor elült a por, és a viharfelhők is szertefoszlottak, még az istenek is elcsodálkoztak, mekkora pusztítást okoztak.

Nem csak Kronosz palotáját tüntették el, az egész hegytetőt letarolták.

Mondtam már, hogy eredetileg az Othrusz volt a legmagasabb hegy Görögországban? Hát, most már nem az. Ma az Olimposz-hegy, ami régebben jóval elmaradt a társától, több mint 2700 méter magas. Az Othrusz-hegy ezzel szemben csak 1500 méter. Zeusz meg a százkarúak tulajdonképpen félbevágták a hegyet.

A küklopszok kiásták a titánokat a törmelék alól, és szépen megláncolták őket. Nem volt menekvés. Atlasz tábornokot meg a négy égtájon uralkodó négy testvérét Zeusz elé hurcolták, és utasították őket, hogy térdeljenek le.

- Jaj, drága bácsikáim! - vihogott Zeusz. - Koiosz, Kriosz, Hüperión, Iapetosz, mind a négyen mentek a Tartaroszba, és az idők végezetéig ott fogtok rostokolni!

A négy testvér szégyenkezve hajtotta le a fejét, de Atlasz tábornok a fogvatartói képébe nevetett.

- Nyápicok! - üvöltötte. Még így, láncokba tekerve is tekintélyt parancsoló jelenség volt. - Azt sem tudjátok, hogyan működik a világegyetem. Ha a Tartaroszba vetitek ezt a négy szerencsétlent, lesz, ám égszakadás-földindulás! Csak az ő jelenlétük garانتálja, hogy Uranosz nem omlik ránk.

- Meglehet - vigyorgott Zeusz. - De szerencsére van megoldás kedves Atlasz! Úgyis mindig azzal hancegsz, milyen erős vagy. Ezentúl te fogod tartani az égboltot, méghozzá egyes-egyedül!

- Mi?

– Brontész, Argész, Szteropész! – kiáltotta el magát Zeusz. – Vigyétek!

A küklopszok egy távoli hegycsúcsra vonszolták fel Atlaszt, ahol az ég nagyon közel volt a földhöz. Nem tudom, hogy csinálták, de elérték, hogy új támpillér keletkezzen az égbolton – egy tölcsér alakú felhő, ami úgy pörgött-forgott, mint a bűgőcsiga. A hegyhez láncolták Atlaszt, és a vállára pakolták a világ teljes súlyát.

Most persze joggal kérdezhetitek: *Atlasz miért nem állt ellen, miért nem hagyta, hogy leszakadjon az ég?*

Ugye, már említettem, hogy Atlasz meg volt láncolva? Ha futásnak ered, úgylis hasra esik. Aztán meg – és ezt csak az tudja, aki volt már hasonló helyzetben (például én) – az eget tartani olyan, mintha fekvé nyomás közben beragadnál a súlyzó alá. Minden igyekezeteddel azon vagy, nehogy rád essen a rúd. Felemelni nem tudod, mert túl nehéz. De el sem engedheted, mert akkor meg agyonnyom. Csupán annyit tehetsz, hogy erősen tartod, és izzadva, kiguvadt szemmel segítségért nyöszörögsz, remélve, hogy valaki, aki éppen arra jár, észreveszi, hogy mindjárt palacsintává lapulsz, és leemeli rólad a súlyt. De mi van, ha senki sem jár arra? Képzeljétek el, mi lenne, ha örökre így maradtátok.

Ez volt Atlasz büntetése. A többi titán még olcsón megúszta. Szép sorban lehajigálták őket a Tartaroszba.

De még itt van az egymillió drachmás kérdés: Mi lett Kronosszal?

Erre többféle verzió is létezik. Az biztos, hogy a Rafkóst kiásták a törmelék alól, és Zeusz elé vitték. A történetírók zöme azt állítja, hogy a titánokhoz hasonlóan őt is vásra verték, és letaszították a Tartaroszba.

A későbbi legendák szerint azonban – én ezek felé hajlok – Zeuszt fogta az apja kaszáját, és miszlikbe vágta Kronoszt, ugyanúgy, ahogy Kronosz Uranoszt. Kronosz apróhúsként végezte a Tartaroszbán. Állítólag innen ered az Idő Ura, más néven a Kaszás alakja, akit minden év januárjában elsöpör az újszülött esztendő – bár nehezen képzelem el Zeust pelenkában meg particsákóban.

Egyes változatok szerint Zeuszt később kiszabadította Kronoszt a Tartaroszból, hogy az visszavonultan élhessen tovább Itáliában, vagy az elíziumi Boldogok szigeteinek uralkodója legyen. Én ezt nem veszem be. Semmi értelme az egésznek, főleg ha elfogadjuk, hogy Kronoszt darabokra szabdalták. Ráadásul, aki ismeri Zeust, jól tudja, hogy nem az a békülékeny típus.

Egy szó, mint száz, Kronosz eltűnt az útból. A titánoknak leáldozott.

Azokat a titánokat, akik nem szálltak szembe az istenekkel, békén hagyták. Egyesek, mint például Héliosz és Szeléné, még a munkájukat is megtarthatták. Sőt, olyanok is voltak, akik beházasodtak az istenek családjába.

Zeus lett a kozmosz új királya, de több esze volt, mint Kronosznak. Leült a testvéreivel, és azt mondta:

Nézzétek, nem kerülgetem a forró kását. Mi lenne, ha kockadobással döntenénk el, ki melyik világrész felett uralkodjon? Aki a legnagyobbat dobja, az választhat először.

- Én elég peches vagyok – komorult el Hádész. – Milyen világrészek jöhetnek szóba?

- Az ég, a tenger meg az Alvilág – magyarázta Zeuszt.

- Vagyis a Tartarosz? – kérdezte Poszeidón. – De durva!

- Pontosabban az Alvilág felsőbb traktusa – felelte Zeusz. – A szebbik fele, ami közelebb van a felszínhez. Egész jól néz ki: tágas barlangok, rengeteg drágakő, folyóparti ingatlan a Sztüx mentén.

- Huh! – borzongott meg Hádész. – És mi a helyzet a földdel? Görögországgal meg a többivel?

- Az semleges terület lesz – javasolta Zeusz. – Mindenki szabadon közlekedhet rajta.

A testvérek elfogadták az ajánlatot. Ugye, nektek is feltűnt, hogy a lányokat nem hívták meg erre a kis kockajátékra? Tudom. igazságtalan. De akkoriban így mentek a dolgok.

Természetesen Zeusz dobta a legtöbbet. Az eget választotta, ami a villámok miatt nem is volt olyan rossz döntés. Poszeidón lett a második helyezett. A tengert választotta, így ő lett a vizek legfőbb istene, a világ peremére szorítva ezzel Ókeanoszt, valamint Pontoszt, aki többnyire amúgy is a sárban fetrengett.

Hádész dobta a legkevesebbet, ahogy azt korábban meg is jósolta. Ő az Alvilágot vette birtokba, ami jól illett komor természetéhez, tehát nem is báncódott (annyira).

A százkarúak csillogó-villogó palotát emeltek az Olimposz tetején. Zeusz ezután visszaküldte őket a Tartaroszbba – ám ezúttal börtönörökként, hogy legyen, aki szemmel tartja a titánokat. A százkarúak nem lázadoztak. Most legalább az ő kezükben volt a korbács.

A küklopszok az isteneknek melóztak. A tenger fenekén, Lémnosz szigete mellett építettek maguknak műhelyt, ahol a vulkánok elegendő hővel látták el a kohóikat. Egy rakás különleges fegyvert meg vicces kütyüt készítettek, orvosi ellátást kaptak, és egy hét fizetett szabadság járt nekik évente.

Ami az isteneket illeti, Zeusz meghívta őket, hogy lakjanak vele az Olimposzon. Mindenkinek saját trónszéke volt a

nagyteremben, így bár Zeusz volt a főnök, a rendszer inkább a szövetségi kormányzásra hasonlított, nem diktatúrára. Az istenek úgy nevezték magukat: az olimposziak.

Nos... az előbb azt mondtam, mindenki szívesen látott vendég volt az Olimposzon, de Hádésszal azért akadt egy kis probléma. A srác a frászt hozta a testvéreire. Most, hogy ő lett az Alvilág ura, balszerencse és sötétség járt a nyomában.

- Értsd meg - mondta neki Zeusz négyszemközt -. az Alvilág trónja nem lehet az Olimposz tetején. Zavarná a többieket, és a koponyák meg a fekete kövek sem illenek a dekorációhoz.

- Ja, persze - füstölgött Hádész. - Látom én, mire megy ki a játék.

Így rendezkedtek be az istenek az Olimposzon. Végül tizenkét trón került a tanácsterembe meg egy csomó trónnélküli isten.

Az olimposziak végre letelepedtek, hogy békében uralják a világot.

Már csak egy probléma maradt. Emlékeztek, hogy Gaia Földanya az egész hercehurcát végigszundikálta? Nos, egyszer majd ő is felébred, és amikor megtudja, hogy kedvenc gyermekeit, a titánokat, a Tartaroszba hajították, Zeuszka magyarázhatja a bizonyítványát.

De ez már más lapra tartozik.

Most ismerkedjünk meg az istenekkel, közelről és behatóan. Figyelmeztetek titeket, egy-két sztori olyan hatással lesz rátok, mint a vödörnyi mustáros nektár Kronoszra.

Zeusz

MIÉRT MINDIG ZEUSZ AZ ELSŐ?

Most komolyan, az összes görög istenekről szóló könyv ezzel a fazonnal indít. Vagy fordított ábécésorrendben haladunk? Tudom, hogy ő az Olimposz királya meg minden, de higgyétek el, fölösleges tovább fényezni a csávó egóját.

Tudjátok mit? Hagyjuk is!

Születési sorrendben fogok beszélni az istenekről, és a nőket veszem előre. Zeusz, irány a hátsó pad! Hesziával kezdünk.

Hesztia Mr. Senkit választja

HESZTIA TÖBB SZEMPONTBÓL IS az anyjára, Rheára ütött. Őszinte mosolya volt és barna őzikeszeme, fekete haja csigákban keretezte az arcát. Szelíd volt és jó természetű. Egy rossz szót sem szólt senkire. Ha elvetődöttél egy olimposzi buliba, nem Heszián akadt meg elsőként a tekinteted. A csaj nem feltűnősködött, nem visongott, nem csinálta a fesztivált. Inkább olyan volt, mint a szomszéd istennő – aranyos és természetesen szép. Általában lenvászon kendő alá rejtette a haját. Egyszerű, szolid ruhákat hordott, és nem sminkelte magát.

Korábban már említettem, hogy senki sem vette komolyan, és igaz, ami igaz, a többi isten ritkán fogadta meg a tanácsait. Kronosz Hesziát nyelte le először, és őt böfögte fel utoljára. A testvérei azt hitték, ő a legfiatalabb – hiszen utolsóként látott napvilágot. Csendesebb és békésebb volt, mint a testvérei, de ettől még *mindenki* imádta. Rheához hasonlóan Hesziát sem lehetett nem szeretni.

Egy fontos dologban viszont Hesztia nagyon is különbözött Rheától. Az anyja arról volt híres, hogy... izé, anya. Az Igazi Anya. *La Madre Grande*.

Hesziának esze ágában sem volt gyereket szülni.

Másokat persze nem akart lebeszélni a családalapításról. Szerette a testvéreit, és a gyerekeik ellen sem volt kifogása. Annak örült a legjobban, amikor az egész olimposzi család a kandallónál beszélgetett, vacsorázott vagy társasozott – bármilyen értelmes időtöltést lelkesen támogatott.

Csak éppen ő maga nem akart férjhez menni.

Ha jobban belegondolunk, nem is csoda. Hesztia hosszú éveket töltött Kronosz gyomrában. Mivel jó volt a memóriája, talán még arra is emlékezett, hogyan nyelte le őt Kronosz újszülött korában. Hogyan jajveszékelt az anyja. Hesztia rettegett, hogy a múlt megismétli önmagát. Nem akart arra ocsúdni, hogy a férje egy bébifaló kannibál.

Ne higgyétek, hogy paranoiás volt. A saját szemével látta, hogy Zeusz legalább olyan elvetemült, mint Kronosz.

A háború után ugyanis Zeusz úgy döntött, egy titaniszt vesz el feleségül, hogy ezzel is bebizonyítsa, nincs harag. Ókeanosz lányára, Métiszre esett a választása, aki a megfontoltság és az előrelátás titanisa volt – egy titán életvezetési tanácsadó.

Métisz mindig bölcs tanácsokkal látta el a többieket, de a saját életét tekintve már nem volt akkora lángész. Amikor várandós lett az első gyerekével, azt mondta Zeusznak:

– Drága uram, jó hírem van! Érzem, hogy kislányunk lesz. De aztán, ha tovább próbálkozunk, kisleányunk születik. Aki, ennek örülni fogsz, egyszer majd az univerzum ura lesz! Hát nem csodálatos?

Zeusz pánikba esett. Arra gondolt, mi lesz, ha úgy végzi, mint Uranosz és Kronosz – miszlikbe aprítva -. ezért Kronosz módszeréhez folyamodott. Hatalmasra tátotta a száját, és forgószelet kavart, ami elkapta Métiszt, és összezsugorította, hogy Zeusz egészen le tudja nyelni.

Ezen az összes olimposzi kiakadt, legfőképp Hesztia.

Hogy mi történt Métisszel meg a születendő gyermekével Zeusz gyomrában? Később erre is rátérünk. Hesztia látta, mi történt, és azt mondta magában: *Férjhez menni VESZÉLYES!*

Zeusz bocsánatot kért a titánoktól meg a többi istentől, amiért lenyelte Métiszt. Megígérte, hogy soha többé nem tesz ilyet. Úgy döntött, feleségül vesz egy másik titaniszt, de természetesen nem tolongtak a jelentkezők. Csak egyvalaki mondott igent: Themisz, az isteni törvény titanisa, aki mellesleg Hesztia kedvenc nagynénje volt.

Themisz az istenek oldalán állt a háborúban. Jó erkölcsi érzékkel rendelkezett, és tudta, hogy az istenek jobb uralkodók lennének, mint Kronosz. (Hangsúlyozom: *jobbak*, nem *jók*.)

Hesztiahoz hasonlóan Themisz is szerény és visszafogott volt, nem érdekelte a házasság, főleg azok után, ami Métisszel történt; de a békesség kedvéért beleegyezett, hogy feleségül menjen Zeuszhoz.

(Igen, Themisz gyakorlatilag Zeusz nagynénje volt, úgylátszóan megértem, ha felfordul a gyomrotok. De lépünk túl ezen az apróságon!)

A házasság nem tartott sokáig. Themisz kétszer is hármas ikreket szült. Az első széria nem sikerült rosszra – a Hórák névre hallgató három nővér az évszakok változásáért felelt.

(Most nyilván azt kérdezitek: „Egy pillanat,, csak három évszak volt?” De ne feledjétek, Görögországban járunk. Szerintem ott még soha nem volt igazi tél.)

A második hármas – na, az már keményebb ügy. Úgy hívták őket, hogy Moirák, avagy a sors istennői, és *már eleve* öregen születtek. A bölcsőből kikerülve a három fonnyadt baba három fonnyadt vénasszonnyá változott. Állandóan a sarokban ültek, és fonalat fontak a varázsrokkájukon. Valahányszor levágtak egy darabot a fonalból, egy halandó lélek élete véget ért a földön.

Az olimposziak hamar rájöttek, hogy a három sorsistennő nemcsak látja, hanem *befolyásolja* is a jövőt. Ha úgy tartotta

kedvük, bárkinek az életét egybe tudták fonni a mágikus fonallal – szó szerint életvonalat képeztek –. és amikor lenyisszantották azt a darabkát? *Hasta la vista, bébi!* Sosem derült ki egyértelműen, hogy a halhatatlanok felett is ekkora hatalmuk van-e. Még Zeus is félt tőlük.

A Moirák születése után Zeus félrevonta Themiszt, és azt mondta:

– Figyelj csak! Ez így nem fog működni. Még három ilyen gyerek, és benne leszünk a slamasztikában. Mi jöhet még ezután: a három hidrogénbomba? A három kismalac?

Themisz úgy tett, mintha csalódott lenne, de valójában megkönnyebbült. Nem akart több gyereket, arra meg végképp nem vágyott, hogy egy tornádó leszívja Zeus torkán.

– Igazad van, felséges uram – válaszolta. – Önként félreállok, hogy új feleséget szerezhess magadnak.

Hesztia szemtanúja volt az esetnek, és azt mondta magában: Ez soha nem történhet meg velem. Amilyen peches vagyok, ha feleségül mennék valamelyik istenhez, minimum három kivénhedt punkot szülnék. Nem, már a gondolat is hátborzongató.

Úgy döntött, sokkal jobban jár, ha szingli marad, és inkább a testvérei gyerekeit pátyolgatja. Ő lesz a jó fej nagynéni. Az egyedülálló nagynéni. A nagynéni, aki nem szült aszott nagyibabákat.

Csakhogy hiba csúszott a számításába: a férfiisteneknek más terveik voltak. Poszeidón már ki is nézte magának Hesztíát, és arra gondolt: „Hm, egész csinos. Jó természete van. Könnyű kijönni vele. Mi lenne, ha elvenném?”

Igen, megint visszakanyarodtunk a testvérházassághoz. Essünk túl gyorsan a formaságokon, kiáltasuk együtt – egy-két-há’ „DE DURVA!”

Egy fiatal olimposzi, Apollón is kiszemelte magának Hesziát. Róla még bőven lesz szó, most elég legyen annyi, hogy furcsa párost alkottak volna Hesziával, hiszen Apollón a nagymenők közé tartozott. Nem is értem, miért akarta elvenni a csendes, szolid Hesziát. Talán olyan feleségre vágyott, aki soha nem pipálja le.

Úgy esett, hogy mind a két srác ugyanazon a napon járult Zeusz színe elé, hogy a főisten áldását kérje a frigyre. Fura, hogy nem Hesziával beszéltek meg a dolgot, de ahogy azt már, gondolom, ti is észrevettétek, a férfiak nem igazán adtak az ilyesmire. A házasságok esetében is Zeusz, a kozmosz királya mondta ki az utolsó szót.

Hesztia eközben a trónterem közepén lévő kályha mellett ült, és nem nagyon követte az eseményeket. Akkoriban csak egy központi kályha volt, ami inkább egy nyitott tűzhelyre hasonlított: ez fűtötte a legnagyobb helyiséget a hideg napokon. Itt főztek, forralták a vizet, diskuráltak, pirították a kenyeret, pörkölték a mályvacukrot, szárították a zoknikat. Ez volt a családi élet központja.

Hesztia folyton itt lógott. Tulajdonképpen ő tartotta életben a tüzet. Ez volt a kedvenc időtöltése, főleg a közös családi étkezések alkalmával.

– Hé, Hesztia! – kiáltotta Zeusz. – Gyere csak ide!

Hesztia odaoldalgott a trónhoz, és félénken sandított Poszeidónra meg Apollónra, akik vigyorogva nyújtották át neki a náluk lévő virágcsokrot és bonbont. *Ajaj*, gondolta magában.

- Jó híreim vannak - újságolta Zeusz. - Mindkét úriember a te kezedre pályázik. Mivel tökös és megfontolt király hírében állok, megengedem, hogy te válassz. Az egyes számú jelölt, Poszeidón, a hosszú tengerparti sétákat és a bűvárkodást szereti. A kettes számú jelölt, Apollón, imádja a zenét meg a költészetet, szabadidejében pedig próféciaikat fejt meg a delphoi jósdában. Melyiket választod?

Hesztia rémült zokogással felelt, ami kissé meglepte a kérőket. Az istennő Zeusz lába elé vetette magát, és így kiáltott:

- Kérlek, uram! Neee! Nem akarom!

Apollón komoran, lélegzet-visszafojtva állt.

Poszeidón azon tűnődött, vajon reggel befújta-e a hónalját.

Mielőtt az istenek begorombultak volna, Hesztia gyorsan összeszedte magát.

- Semmi kifogásom a srácok ellen - mondta. - De nem akarok férjhez menni! Örökre szingli akarok maradni.

Zeusz a fejét vakarta. Sehogy sem tudta feldolgozni a hallottakat.

- Úgy érted, *soha* nem akarsz férjhez menni? Nem akarsz gyereket? Nem akarsz családot?

- Ahogy mondod, felség - felelte Hesztia. - Ha... ha kell, én leszek a kályhafelelős. Figyelek a tűzre. Finomakat főzök. Bármit megteszek, hogy a család segítségére legyek. Csak ne kelljen férhez mennem!

Apollón és Poszeidón duzzogott egy sort, de nem tudtak haragudni Hesztiaira. Hiszen olyan aranyos, komoly, kötelességtudó lány volt. Ezért is akarták feleségül venni, és most ugyanezért bólintottak meg neki. A kedvessége nem ismert határokat. Az olimposziaknál ez a jellemvonás ritka volt, mint a fehér holló.

- Visszavonom a házassági ajánlatomat - jelentette ki Poszeidón. - Sőt, ezentúl mindent elkövetek, hogy Hesztianak *ne kelljen* férjhez mennie.

- Én is - mondta Apollón. - Ha Hesztia ezt akarja, én tiszteletben tartom a döntését.

Zeusz vállat vont.

Hát, én még mindig nem értem. De üsse kő. Hesztia tényleg kiválóan bánik a tűzzel. Senki sem tudja nála ügyesebben megpirítani a mályvacukrot. Se nem túl puha, se nem túl ropogós. Hesztia, teljesítem a kívánságod!

Hesztia megkönnyebbülten sóhajtott fel.

Hivatalosan is ő lett a családi tűzhely istennője, ami nem nagy durranás, de ő éppen erre vágyott. Később született egy történet, miszerint Hesztianak saját trónja volt az Olimposzon, amit aztán átadott egy Dionüszosz nevű istennek. Az is érdekes sztori, de kicsit kilóg a régi mítoszok közül. Hesztia soha nem akart magának trónt. Ahhoz túl szerény volt.

Amikor az olimposziak összevesztek, az ő tűzhelye akkor is biztos menedéknek számított. Köztudott volt, hogy a tűzhely semleges terület. Hesztia mindenkit szívesen látott egy kis lazulásra, egy kupa nektárra vagy egy jó kis beszélgetésre. Az istenek kifújhatták magukat, anélkül, hogy bárki is beléjük kötött volna.

Hesztia mindenkihez szeretettel viszonyult, így a többiek is szeretettel viszonyultak hozzá.

A legismertebb példa? Egy este Rhea mama óriási bulit rendezett az Ida-hegyen, hogy megünnepelje az olimposziak Kronosz fölötti győzelmét. A többtucatnyi nimfa és szatír mellett az összes isten és titánszövetséges hivatalos volt a rendezvényre. Kicsit elfajultak a dolgok - a vendégek nyakló nélkül vedelték a

nektárt, tömték magukba az ambróziát, és magukból kivetkőzve zúztak a kurészekkel. Az istenek még arra is rávették Zeuszt, hogy meséljen el néhányat a hírhedt szatíros viccei közül.

Hesztia nem volt hozzászokva a partizáshoz. Hajnal háromkor, a tánctól meg a nektártól megmámorosodva, sétára indult az erdőben. Ott egy közönséges számárba botlott, akit a gazdája egy fához kötözött; valamelyik szatír érkezhetett rajta. Ki tudja, miért, Hesztia ezt rendkívül mulatságosnak találta.

- Helló, számár! - kuncogott. - Én most... *hukk...* én most lefekszem ide, és, ööö, alszom egyet. Vigyázz rám, oké? Oké.

Az istennő arccal a fűbe zuhant, és horkolni kezdett. A számár nem tudta mire vélni a dolgot, de mélyen hallgatott.

Kisvártatva egy Priaposz nevű természeti isten vetődött a környékre. A mitológiában nem sok nyomát látni. Hogy őszinte legyek, nem is olyan fontos. Parasztisten volt, a konyhakerteket védelmezte. Tudom - baromi izgalmas. *Ó, nagy Priaposz, véd meg az uborkámat!* Ha megláttok egy giccses, gipszből készült kerti törpét valakinek az udvarán, jusson eszetekbe, hogy ez a szokás még abból az időből származik, amikor az emberek Priaposz-szobrokat helyeztek el a veteményesben, hogy megvédjék a termést.

Szóval, Priaposz imádott bulizni meg flörtölni. Aznap este sokat ivott. Céltalanul csatangolt az erdőben, remélte, hogy összeakad egy gyanútlan nimfával vagy istennővel, akin kiélheti gyengéd hajlamait.

Egy tisztásra érvén egy gyönyörű istennőre lett figyelmes, aki ájultan hevert a fűben, és érzékien hortyogott. *IGEN!* - ujjongott magában Priaposz.

Nesztelenül odalopózott Hesztiaához. Nem tudta, milyen istennivel van dolga, de nem is igazán érdekelte. Biztosra vette, ha

leheveredik a fűbe, a csaj odáig lesz az örömtől, amikor felébred, hiszen ki ne akarna egy romantikus estét eltölteni a zöltségek istenével?

Letérdelt a földre. Az istennőnek jó szaga volt – faszén- és pirított mályvacukor-illat áradt belőle. Priaposz beletúrt a csaj sötét hajába, és így szólt:

– Helló, bébi! Mit szólnál egy kis etyepetyéhez?

A sötétben meghúzódó szamár egészen fellelkesült az ötlettől.

– IIÁÁÁÁÁ! – ordította.

– Áááá! – kiáltott fel Priaposz.

Hesztia felriadt, és rémülten látta, hogy a zöltségisten a haját tepogatja. Felsikoltott:

– SEGÍTSÉG!

A bulizó istenek meghallották a sivalkodást. Lélekszakadva rohantak Hesztiahoz – mert senki sem akart rosszban lenni vele.

Amikor meglátták Priaposzt, testületileg nekiestek – serlegekkel dobálták, felpofozták, gúnyos megjegyzésekkel illették. Priaposz alig bírta elmenekülni.

Később azt állította, fogalma sem volt róla, hogy Hesztiaával kezdett ki. Azt hitte, egy egyszerű nimfával van dolga.

Bárhogy történt is, Priaposz ettől kezdve nem volt szívesen látott vendég az olimposziak összejövételein. És mindenki éberén őrizte Hesztiaét.

Van itt még egy érdekesség Hesztiaával kapcsolatban, de most részben a saját fantáziámra kell hagyatkoznom, mert a régi mítoszokban meg sem említik.

Eleinte csak egy tűzhely volt a világon, ami az istenek tulajdonában állt. A tűz a halhatatlanok kiváltságai közé tartozott. A tudatlan embereknek fogalmuk sem volt róla, hogyan juthatnának hozzá. Még mindig a barlangjaikban kuporogtak,

röfögtek, az orrukat piszkálták, és bunkósbottal csépeltek egymást.

Prométheusz, a titán, nagyon sajnálta ezeket a saját maga teremtette törpéket. Elvégre a halhatatlanok képére és hasonlatosságára mintázta meg őket. Biztos volt benne, hogy egyszer majd az emberek is úgy fognak viselkedni, mint a halhatatlanok. Csak a kezdőlökést kell megadni nekik.

Valahányszor ellátogatott az Olimposzra, érdeklődéssel figyelte a Hesztia tűzhelye körül gyülekező isteneket. A tűzhely varázsolt otthont a palotából. A tűzhely adta a meleget. Itt főzték meg az ételeket. Itt forralták fel az italokat. Esténként itt gyújtották meg a fáklyákat. A forró parázs még játéknak is jó volt. Ha az emberek is használhatnák a tüzet...

Prométheusz végül összeszedte a bátorságát, és Zeusz elé állt.

– Figyelj csak, Zeusz! – mondta. – Ööö, miért nem mutatod meg az embereknek, hogyan kell tüzet csiholni?

Zeusz elkomorult.

– Az embereknek? Azokra az undorító férgekre gondolsz, amik olyan vicces hangon cincognak, ha rájuk lépsz? Mi hasznát vennék a tűznek?

– Felnőhetnének hozzánk – válaszolta Prométheusz. – Házakat építhetnének, városokat hozhatnának létre.

– Ez – jegyezte meg Zeusz – a legabszurdabb ötlet, amit életemben hallottam. Legközelebb majd a csótányokat akarod felfegyverezni őket. Ha az emberek megismerik a tüzet, átveszik a hatalmat a világ fölött. A fejükbe száll a dicsőség, és a végén még azt fogják hinni, semmiben sem különböznek a halhatatlanoktól. Nem, megtiltom, hogy segíts nekik.

De Prométheusz csak nem nyugodott. Folyton Hesziát leste. Lenyűgözőnek tartotta, hogy az istennő a szent tűz erejével tartja egyben az olimposzi családot.

Ez nem ér, gondolta magában Prométheusz. Az emberek is megérdemelnek egy kis kényelmet.

Hogy mi történt ezután?

A legelterjedtebb változat szerint Prométheusz forró parazsat elcsent a tűzhelyből. Egy édeskömény üreges szárába dugta. Rejtély, miért nem vette észre senki, hogy egy füstölgő növényvel surran ki a palotából, ami úgy bűzlik, mint a medvecukor.

Azt egyik történet sem említi, Hesztia mit tett az ügy érdekében. Mert az egyértelmű, hogy tudnia kellett, miben sántikál Prométheusz. Hiszen állandóan a tűzhely mellett volt. Kizárt, hogy Prométheusz észrevétlenül ellophatta volna a parazsat.

Én személy szerint úgy képzelem, hogy Hesztianak megesett a szíve Prométheuszon meg az aprócska embereken. Ennyire könyörületes volt. Szerintem vagy segített Prométheusznak, vagy szemet hunyt, és hagyta, hogy Prométheusz ellopja a forró parazsat.

Bármilyen is a háttérben, Prométheusz lecsempészte az égő édesgyökérszárat az Olimposzról, és odaadta az embereknek. Időbe telt, mire az emberek megtanulták, hogyan használják a tüzes izét anélkül, hogy felgyújtánák magukat; de végül sikerrel jártak, és a hír... khm, futótűzként terjedt a környéken.

Zeusz általában nem nagyon törődött vele, mi történik odalent. Az ő birodalma az ég volt. De egy csillagfényes éjszakán, amikor kiállt az erkélyre, észrevette, hogy kis fénypontok pislákolnak a földön – házak, falvak, sőt néhány város is. Az emberek előjöttek a barlangjaikból.

- Ez a kretén Prométheusz felfegyverezte a csótányokat - morgolódt.

- Mi van? - szólalt meg mellette Héra istennő.

- Semmi - dünnyögte Zeus. - Kerítsétek elő Prométheuszt, és hozzátok ide! - adta ki a parancsot a testőreinek. - DE VILLÁMGYORSAN!

Zeusz morcos volt. Nem díjazta, hogy egy titán semmibe vette a parancsát, főleg azok után, hogy csupán merő nagylelkűségből kegyelmeztek meg neki a háború után. Zeus úgy felkapta a vizet, hogy ott helyben eldöntötte, olyan büntetést ró Prométheuszra, hogy azt mindenki megemlegeti. A világ keleti peremén magasodó Kaukázus egyik sziklájához láncoltatta Prométheuszt, aztán ráküldött egy hatalmas sast - ami Zeus szent állata volt - hogy hasítsa fel a hasát, és csipegetse ki a máját.

Jaj, bocs! Ez egy kicsit durva volt. Remélem, már túl vagytok az ebéden.

A sas minden áldott nap felszakította Prométheusz hasát, és nekiesett a májának. Prométheusz pedig minden éjjel új májat növesztett magának, de mire végzett, a sas újra megjelent.

A többi isten és titán persze rögtön levette, miről van szó: *Ne packázz Zeusszal, különben egy olyan rémálomban találod magad, ahol a láncok, egy máj meg egy éhes sas játsszák a főszerepet.*

Ami Hesziát illeti, őt senki sem hibáztatta, de a csajt nyilván bántotta a dolog, mert gondoskodott róla, hogy Prométheusz áldozata ne legyen hiábavaló. Ő lett a családi tűzhely istennője, szerte a világon. Szentként tisztelte a halandók otthonaiban lobogó tüzet. Ha egy ember védelemre szorult, mert üldözték vagy meg akarták verni, csupán annyi volt a dolga, hogy odaszaladjon a legközelebbi tűzhelyhez, és attól fogva egy ujjal sem nyúlhattak hozzá. A ház lakóinak kötelességük volt

menedéket nyújtani neki. A családok a tűzhelynél tették meg a legfontosabb fogadalmakat, és amikor az ételük egy részét a tűzbe hajították, hogy így áldozzanak az isteneknek, az áldozat Hesztiának is szólt.

A terjeszkedő falvak és városok is külön otthonként működtek. Minden településnek volt központi tűzhelye, ami Hesztia védelme alatt állt. Ha követ érkezett a városba, első dolga volt, hogy elzarándokoljon a tűzhöz, így jelezvén, hogy békével jött. Ha valaki bajba került, és a központi tűzhelynél keresett menedéket, a város lakói nem árthattak neki. Sőt, éppen ellenkezőleg: kötelességük volt megvédeni.

Az idő végül Prométheuszt igazolta. Az emberek szép lassan átvették az istenek szokásait. Az istenek pedig kezdtek megbarátkozni a helyzettel. Az emberek templomokat emeltek a tiszteletükre, illatos füveket égettek, és folyton azt kántálták, milyen fantasztikusak az olimposziak. Nyilván ez is sokat nyomott a latba.

Zeusz mégsem bocsátotta meg Prométheusznak, hogy fellázadt ellene. Prométheusz végül kiszabadult, de ez már egy másik történet.

Ami Hesztiát illeti, nagyrészt sikerült megőriznie a békét az Olümposzon, de azért nem mindig.

Egyszer például a húga, Démétér, úgy berágott a testvéreire, hogy kis híján kitört a nulladik világháború...

Démétér elszabadul

NA, IGEN. DÉMÉTÉR!

Ez a fejezet a búza, a kenyér és a gabona istennőjéről szól, de nehogy túlpörgessétek magatokat! Démétér ugyanis igazi *nagyágyú* a szénhidrátok terén.

Persze ez még nem minden.

Igen, Démétér valóban a mezőgazdaság istennője volt, de azért nem csak erről szólt az élete. Ő volt a középső a három legidősebb istennő között, így Hesztia kedvessége nála Héra dögösségével párosult. Hosszú, szőke haja az érett búza színét idézte. Fején kalászból font koszorút viselt – ekkora divatbakit nem sokan engedhetnek meg maguknak, de ő még ezt is megúsza. Szívesen ékesítette magát pipacsokkal, amik gyakran tenyésznek búzamezőkben – én legalábbis így hallottam. Nem sok búzamezőt láttam életemben.

Üde zöld ruháját sötét palást takarta, így valahányszor megmozdult, mintha friss növényi hajtások törték volna át a termékeny földet. Az eső áztatta jázminmező illata áradt belőle.

Mivel Hesztia úgy döntött, hogy soha nem megy férjhez, Démétér volt az első istennő, aki komolyan felkeltette a férfiistenek figyelmét. (Héra is szép volt, de a *viselkedése...* na, mindegy, erről majd később.)

Démétér nemcsak csinos volt, hanem jószívú is (többnyire), fincsi kenyereket meg sütitet süttött, jártában-keltében viszont meglepően harcias jelenség látszatát keltette. Aranysekerét két sárkány húzta. Oldalán aranykard csillogott.

Az egyik görög elnevezése Démétér Khrüszaór, vagyis az *Aranykardos Hölgy*. Úgy hangzik, mint egy jó kis harcművészeti film címe. Egyes legendák szerint Démétér kardja valójában Kronosz kaszája volt, amit az istennő a világ leghalálosabb aratóeszközüvé alakított át. Többnyire a gabona betakarításához használta, de ha feldühítették, fegyverként is bevetette...

Szóval, a férfiistenek mind odavoltak érte. Zeusz, Poszeidón és Hádész is feleségül kérte, de ő mindhármukat kikosarazta. Szívesebben kóborolt a világban, termékeny mezőkké változtatta a kopár síkságokat, gyümölcsöket varázsolt a fákra és virágokat a növényekre.

Egy nap Zeusz bekattant. Épp akkoriban vált el Themisztől, és még nem házasodott újra. Magányos volt. Ki tudja, miért, kinézte magának Démétért, és úgy döntött, *mindenáron* meg kell szereznie a csajt.

Egy búzamezőn talált rá Démétérre (minő meglepetés). Démétér elzavarta, de ő nem tágitott.

- Na! - kérlelte a lányt. - Csak egy csókot. Meg még egyet. Meg...

- Nem! - torkolta le Démétér. - Az agyamra mész!

- Én vagyok a világegyetem ura - felelte Zeusz. - Ha összejössz velem, te lehetsz a királynő.

- Kösz, nem érdekel. - Démétér erős kísértést érzett, hogy kivonja az aranykardját, de mégiscsak Zeusz volt a leghatalmasabb isten. Aki összetűzésbe került vele, megnézhetette magát. (*Khmm*, gondoljunk csak Prométheuszra, *khmm*.) Démétér aranszekere a mező túlsó végén állt, így az istennő nem tudott csak úgy, hipp-hopp, elmenekülni.

Zeusz tovább nyaggatta.

- Erős és egészséges gyerekeink lesznek.

– Menj innen!

– Jaj, bébi! Ne csináld ezt!

Démétér végül annyira megundorodott Zeusztól, hogy kígyóvá változott. Az volt a terve, hogy szépen elrejtőzik a búzatáblában, és észrevétlenül felszívódik.

Sajnos elszámította magát.

Zeusz ugyanis bármilyen állattá át tudott változni. Kígyó képében eredt Démétér nyomába. Könnyű dolga volt, mert a kígyóknak kiváló a szaglásuk; és mint már említettem, Démétérből nagyon jellegzetes ázott jázminillat áradt.

Démétér eltűnt egy földbe vájt lyukban. Ez sem volt valami okos húzás.

Zeusz utanasiklott. A járat keskeny volt, így amikor Zeusz elállta a kijáratot, Démétér csapdába esett. Nem maradt elég hely, hogy alakot váltson.

Zeusz elkapta, és addig nem engedte el, amíg... Nos, a többit a fantáziátokra bízom.

Néhány hónap múlva Démétér megszülte első gyermekét – egy Perszephoné nevű kislányt. Olyan édes kisbaba volt, hogy Démétér majdnem megbocsátotta Zeusznak a hüllőetyepetyét. De csak majdnem. A pár nem házasodott össze, és Zeusz elég csapnivaló apa volt; a kislány ennek ellenére bearanyozta Démétér életét.

Hamarosan folytatjuk Perszephonével...

Szívesen mondanám, hogy Démétér csupán egyszer járt pórul a férfiakkal. De sajnos nem tehetem.

Néhány évvel később Démétér éppen a tengerparton vakációzott. Ráérősen sétálgatott, élvezte a magányt meg a friss tengeri levegőt, amikor Poszeidón kiszúrta magának. Mivel ő volt a tenger istene, mindig észrevette, ha egy csinos nő vetődött a tengerpartra.

A legszebb zöld palástjában, szigonnyal a kézben, fején kagylókoszorúval emelkedett ki a tengerből. (Meg volt győződve róla, hogy a koszorú ellenállhatatlan külsőt kölcsönöz neki.)

– Hé, kislány! – húzta fel sokatmondóan a szemöldökét. – A szépséged olyan elsőprő, mint a cunami.

Éveken át csiszolgatta ezt a csajozós dumát. Örült, hogy végre bevetheti.

Démétér nem esett hasra tőle.

– Menj innen, Poszeidón!

– Igen, van, hogy a tenger a háttérbe húzódik – helyeselt Poszeidón –. de a végén mindig visszatér. Mit szólnál egy romantikus vacsorához a víz alatti palotámban?

Démétér ott helyben megfogadta, hogy a jövőben közelebb parkol le a szekérével. Nagy hasznát vette volna a két sárkánynak. Elhatározta, hogy alakot vált és elmenekül, de most már azért volt annyi esze, hogy ne kígyóvá változzon.

Valami gyorslábú állat leszek, gondolta.

Végignézett a tengerparton, és látta, hogy egy vadlócsapat vágtat keresztül a homokon.

– Tökéletes, gondolta magában. Ló leszek!

Egy szempillantás alatt fehér kancává változott, és elrobogott. Bekéredzkedett a ménesbe, és elvegyült a többi ló között.

A terve azonban elég gyenge lábakon állt. Először is, Poszeidónnak nem okozott gondot, hogy maga is lóvá változzon, amit gyorsan meg is tett – izmos fehér mén lett belőle. Démétér

után száguldott. Másodszor pedig, a lovak Poszeidón teremtményei voltak. A Tengeristen mindent tudott róluk, és gond nélkül irányította őket.

Miért teremt egy tengeristen szárazföldi állatokat, például lovakat? Erre később még visszatérünk. Szóval, Poszeidón elérte a csapatot, és keresztülfurakodott Démétért kereste, vagyis inkább az édes, jellegzetes illatát. Könnyedén megtalálta.

Déméter látszólag tökéletes álcája zsákutcának bizonyult. A többi ló utat engedett Poszeidónnak, aztán körülzárta Démétért, és nem engedte. Déméter pánikba esett, félt' hogy agyontapossák, így átváltozni sem tudott. Poszeidón közelebb húzódott hozzá, és felnyerített. Valami ilyesmit mondhatott: *Szia szépségem! Hát mégis összefutottunk?*

Déméter legnagyobb rémületért Poszeidón máris rátért a lényegre.

Ha Poszeidón ma ilyesmire vetemedne, azonnal letartóztatnák. Mármint ha visszaváltozna istenné. De egy lovat nem lehet letartóztatni. De hát akkoriban kőkemény állapotok uralkodtak. Déméter még csak be sem panaszkodhatna Poszeidónt Zeusznál, hiszen a főisten sem volt különb a testvérénél.

Néhány hónap elteltével a magába roskadt Déméter ikreket szült. És hogy mi volt a legfurcsább az egészben? Az egyik csecsemő istennő lett; a másik csődör. *Meg sem próbálom* kibogozni a szálakat. A kislány a Deszpoina nevet kapta, ettől eltekintve nem sűrűn szerepel a mítoszokban. Felnőttként Déméter templomát őrizte, ő volt a gabonamágia főpapnője, vagy mi. Testvérét, a mént, Aeriónnak hívták. Szupergyors és halhatatlan paripa lett belőle, aki a hős Herkules mellett többeket is kihúzott a csávából. Elég menő ló volt, bár nem vagyok biztos benne, hogy Déméter

őszinte büszkeséggel tekintett a fiára – aki kéthavonta új patkókat követelt, és állandóan almAért kuncsorgott.

Most nyilván azt hiszitek, hogy Démétér örökre hátat fordított a mocskos férfiaknak, és ő is belépett a Hesztia által alapított szingliklubba.

Bármilyen furcsa, alig pár hónap múlva beleszeretett egy Iaszón nevű hercegbe. Ez is azt mutatja, milyen sokat fejlődtek az emberek, mióta Prométheusz elhozta nekik a tüzet. Már beszélni és írni is tudtak. Naponta fogat mostak és megfésülködtek. Ruhában jártak, és hébe-hóba még fürödtek is. Néhányan közülük olyan jóképűek voltak, hogy istennőkkel kavartak.

Ez az Iaszón nevű csóka nagyon menőnek számított Krétán. Jól nézett ki, mindenkinek megadta a tiszteletet, és gondját viselte a földműveseknek, ami egyenes út volt Démétér szívéhez. Egy szép napon Iaszón egy frissen felszántott mezőt járt körbe, amikor Démétér halandó lány képében összeakadt vele. Beszélgetésbe elegyedtek: *Jaj, annyira imádom a búzát! Én is! A búza maga a tökély!* Vagy valami ilyesmi. Egymásba szerettek.

Attól kezdve a búzamezőn randizgattak. Démétér fülig szerelmes volt. Naná, hogy nem tarthatott sokáig az öröme. Egyszer, amikor megint kilátogatott a szántóföldre, Zeusz megleste őt az Olimposz tetejéről. Láttá, hogy Démétér egyre jobban összegabalyodik ezzel a halandó sráccal – egyfolytában egymást ölelgetik meg csókolgatják, miközben a búzáról beszélgetnek –. és örülten féltékeny lett.

Persze teljesen indokolatlanul. Merthogy nem is volt együtt Démétérrel. Ennek ellenére, amikor Zeusz rájött, hogy egy halandó hős szórakozik a „csajával” majdnem megpukkadt mérgében.

Egy dühös isten számára a halandók azért jó célpontok, mert halandók. Vagyis ki lehet nyírni őket.

Démétér éppen egy nagy pusztit adott Iaszónnak, amikor megdördült az ég. A szétnyíló felhők közül villám csapott le a földre. CSATT! A következő pillanatban Démétér már egyedül, füstölgő ruhában állt a búzamezőn. Egy rakás hőshamu hevert a lába mellett.

Démétér felsikoltott, és átkokat szórt Zeusz fejére, de tehetetlen volt. Nagy duzzogva felvonult az Olimposz tetején lévő lakásába, és hónapokig ki sem dugta az orrát. Amikor kijött, az utolsó gyermekét tartotta a karjában – egy Plutosz nevű kisiút. (Nem Pluto. Az egy másik csávó). Az ősi mítoszok nem ejtenek sok szót Plutoszról, csak annyit tudni róla, hogy ő lett a gazdagság istene. Keresztül-kasul bejárta Görögországot, hogy felkutassa a legszorgosabb földműveseket, és nagy zsák pénzzel jutalmazza meg őket – kicsit olyan volt ez, mint egy Old MacDonald-díj.

Démétér ekkor dobta be a törülközőt. A randizásról nem tett le, de soha nem ment férjhez, nem szült több gyereket, és feszült kapcsolatban állt a férfiistenekkel.

A keserű tapasztalatok elragadó természetét is megmérgezték. A földművelés istennőjéről senki sem feltételezné, hogy félelmetes húzásokra képes, pedig *de*. Láttátok volna, hogy bánt el az Erüszikthón nevű taggal.

Tudom. A srácnak ritka hülye neve volt. E-rü-szikh-thón, á, még szótagolva sem lehet kimondani! Szóval, a srác herceg volt, és azt hitte magáról, hogy ő fújja a passzátszelet. Kitalálta, hogy épített

magának egy hatalmas kastélyt, amihez a közeli erdőkből hozatja majd a fát.

A bökkenő? A legnagyobb és legszebb fák – persze egyedül ezek lettek volna elég jók a kastélyhoz – a Démétér oltalma alatt álló ligetben álltak. A természetes tölgyek és nyárfák legalább harminc méter magasra nőttek, és mindegyiket erdei tündérlányok, driádok őrizték. A driádok körbetáncolták a fákat, Démétérrel énekeltek, virágnyaláncot fontak, meg mindenféle driádos dologgal mulatták az időt.

Országszerte köztudott volt, hogy a liget szent és sérthetetlen, de ez az Erü-akárki nem nagyon zavartatta magát. (Tudjátok mit? Eriknek fogom hívni.)

Szóval, Erik összetrombitálta az ötven legerősebb haverját. Mindegyiknek a kezébe nyomott egy-egy éles bronzfejszét, és együtt elindultak a ligetbe.

Amikor a driádok meglátták őket, visítva kérelték Démétért, hogy védje meg őket.

Nyilván forródrótjuk volt az istennőhöz, mert Démétér egy pillanat alatt ott termett.

Halandó szűzlány képében jelent meg az úton, közvetlenül Erik meg a baltával hadonászó őstulokbandája előtt.

- Húha! – kiáltotta. – Micsoda csapat! Hova lesz a séta?
- El az útból, te lány! – reccsent rá Erik. – Favágók vagyunk.
- De miért támadjátok meg ezeket a szegény, védtelen fákat?
- Építkezem! – bömbölte Erik. – Az enyém lesz a legnagyobb kastély a világon!

A haverjai hangosan éljeneztek, és fenyegetően lóbálták a baltáikat.

- Menjetek máshová! – mondta Démétér kimérten. – Ez a liget Démétér oltalma alatt áll.

- Na, ne röhögtesse! - válaszolta Erik. - Ezek a legmagasabb fák az országban. Nekem magas fák kellene, hogy hatalmas ebédlt építhessek belőlük. Minden este ott mulatunk majd a cimboráimmal. Egész Görögország tőlem lesz hangos!

- Nyami! - nyalogatták a szájuk szélét a haverjai.

- De ez az erdő tele van ártatlan driádokkal - kötötte az ebet a karóhoz Démétér.

- Ha megpróbálnak feltartóztatni - közölte vele Erik -. őket is széjjelhasítom!

Démétér állta megfeszült.

- És ha maga Démétér áll az utadba?

- Azt próbálja meg - hahotázott Erik. - Mit árthat nekem az ez ostoba tyúk? Most pedig félre, vagy belőled is aprófát hasítok!

Azzal félrelökte az istennőt, és odamasírozott a legnagyobb fához - egy hatalmas fehér nyárhoz. Ám alighogy hátralendítette a fejszéjét, éktelen robbanás pörkölte meg a hátsó felét.

Démétér óriásira nőtt - úgy tornyosult a fák fölé zöld-fekete ruhájában, mint valami falusi Godzilla; kalászbokból font koszorúja fenyegetően füstölgött aranyló fürtjei között, kaszája árnyékot vetett a halandók tömegére.

- NA - zengte az óriás Démétér -. MÉG MOST SEM FÉLSZ?

Erik ötven csicskája azonnal eldobta a fejszét, és visítva elmenekült.

Erik megpróbálta kihúzni magát, de remegett a térde.

- Én, ööö, én csak... ööö...

- AZT MONDTAD, MULATNI AKARSZ! - ordította Démétér.
- HÁT AKKOR MULASS, ERÜSZIKHTHON! MINDEN ÁLDOTT ESTE, AHOGY ELTERVEZTED! ÉN VAGYOK A FÖLDMŰVELÉS ISTENNŐJE, ÉN TÁPLÁLOM AZ ÉLŐKET EGÉSZ HÁTRALÉVŐ ÉLETEDBEN MÁST SE CSINÁLJ, CSAK

EGYÉL MEG IGYÁL, DE AZ ÉHSÉGED EGY PILLANATRA SE CSILLAPODJON!

Smaragdzöld fény villant, és Démétér eltűnt.

Szegény Erik nyűszítve szaladt haza, és váltig fogadkozott, hogy soha egy ujjal sem nyúl a szent ligethez. De ezzel már elkésett. Aznap este, amikor befejezte a vacsorát, ugyanolyan éhes volt, mint amikor asztalhoz ült. Másodszor, aztán harmadszor is jól bevacsorázott, de nem lett jobban. Megivott egy hektoliter vizet, mégsem csillapodott a szomja.

Erik éhsége és szomjúsága napokon belül elviselhetetlenné vált. Csak az alvás jelentett némi megkönnyebbülést. Igaz, Erik akkor is ételekkel álmodott. Amikor felébredt, megint farkaséhes volt.

Erik gazdag ember volt, de néhány héten belül felélte a vagyonát, csak hogy élelemhez jusson. Folyton evett, megállás nélkül.

De hiába. Végül mindenét elvesztette. A barátai elpártoltak mellőle. Végso kétségbeesésében még a saját lányát is eladta volna rabszolgának, hogy ennivalót szerezhessen. Szerencsére ennyire azért Démétér sem volt kegyetlen. A lány irgalomért könyörgött, és Poszeidón a segítségére sietett. Talán úgy gondolta, szívességnél tartozik Démétérnek a lovas incidens miatt. Vagy az győzte meg, hogy egy szép lány kér tőle segítséget. Oltalmába vette a csajt, és felfogadta a víz alatti palotájába házvezetónőnek. Ami Erüszikthónt illeti, ő addig sorvadozott, amíg bele nem pusztult fájdalomba. Érdemei szerint.

Az esetnek hamar híre ment. A halandók arra jutottak, jobb, ha komolyan veszik Démétért. Az, aki az ételt méri, jutalomban részesítheti az embert – de nagyon csúnyán el is bánhat vele.

Démétér ezzel kitombolta magát. Úgy döntött, most már lenyugszik, és inkább élvezzi az életet, ami egyet jelentett a

legidősebb lányával, Perszephonével. Jó, persze, a többi gyereket is szerette; de Perszephoné volt a kedvence.

- Elég volt a hisztiből - mondta Démétér. - Kicsit lazítok a tempón, és a drága kislányomnak szentelem az időmet!

Gondolom, kitaláltátok, hogy ez sem úgy sült el, ahogy kellett volna.

Perszephoné és a kukkoló (Démétér elszabadul 2)

ŐSZINTE LESZEK. Sosem értettem, mit esznek az emberek Perszephonén. Ahhoz képest, hogy majdnem elpusztult miatta a világegyetem, *hááát*.

Jó, azért csinos volt. Hosszú, szőke haját az anyjától, égszínkék szemét Zeusztól örökölte. Vígán élte világát. Meg volt győződve róla, hogy az egész univerzumot az ő szórakoztatására találták ki. Ha a szüleid mindketten istenek, gondolom, ez a természetes.

Perszephoné imádott csavarogni. Egész nap a nimfákkal meg a barátnőivel járta a vidéket, patakokon gázolt át, virágot szedett a napsütötte réteken, gyümölcsöt habzsolt – oké, ezt csak kitaláltam, de az okostelefonok feltalálása előtt szerintem minden tizenéves istennő ezzel múlatta az időt.

Az a helyzet, hogy ennél többet nem tudok Perszephoné javára írni. Egyáltalán nem volt okos. Sem bátor. Nem voltak céljai, nem volt hobbija (kivéve a virágszedést). Csak úgy *elvolt*, és élvezte az elkényeztetett, agyonféltett, búra alatt nevelkedett kiscsajok életét. Gondolom, más is ezt tette volna a helyében, de mivel én nem ilyen körülmények között nőttem fel, nem tudok együtt érezni vele.

Démétér *egyedül* a lányának élt, és én nem is hibáztatom emiatt. Épp elég rossz tapasztalata volt az alattomos férfiistenekkel.

Tulajdonképpen maga Perszephoné is a kígyócsapdának köszönhetette, hogyan fogant meg. Még szerencse, hogy nem tojásból kelt ki.

Mivel Perszephoné tiltott gyümölcsnek számított, természetesen az összes hímnemű szemet vetett rá, és csorgó nyállal koslatott. Mind feleségül akarták venni, de tudták, hogy Démétér soha nem egyezne bele. Valahányszor megkörményékezték a lányt, Démétér máris ott termett a sárkányfogatával meg a félelmetes aranykardjával.

A legtöbb férfiisten nem is erőlködött. Úgy döntöttek, biztonságosabb randipartner keresnek maguknak.

Egyvalaki azonban sehogy sem tudta kivenni a fejéből Perszephonét – nevezetesen Hádész, az Alvilág ura.

Jó kis páros, mi? Egy mogorva vénember, aki a világ legnagyobb barlangjában él a holt lelkek között, beleszeret egy csinos, fiatal lányba, aki imádja a napfényt, a virágokat meg a szabad levegőt. Mi sem természetesebb.

Hádész tudta, hogy az úgy reménytelen. Nincs egy súlycsoportban Perszephonével. És Démétér amúgy sem engedné, hogy bárki közel férkőzzön a lányához. Pláne Hádész a Tartaroszból.

Hádész megpróbálta elfelejteni Perszephonét. De nagyon egyedül érezte magát ott lent az Alvilágban, ahol nem volt más társasága, csak a halottak. Többször is a fejébe nyomta a láthatatlanná tévő sisakot, és fellopózott a felszínre, hogy meglesse a jókedvűen viháncoló Perszephonét. Más szóval, ő volt a világ első kukkolója.

Nem tudom, voltatok-e már hasonló helyzetben, Hádész mindenesetre frankón becsavarodott. Perszephonéről készült rajzokat hordott a zsebében. A zsebkésével belevéste a csaj nevét

az obszidián étkezőasztalba, ami azért nem kis teljesítmény. Perszephonéről álmodott, és képzeletbeli beszélgetéseket folytatott vele, amikor is szerelmet vallott neki, a lány pedig elrebegette, hogy nagyon vonzónak találja a vén kriptaszökevényeket, akik egy rakás hulla között élnek az életüket.

Hádész annyira megzavarodott, hogy még a munkájára sem tudott odafigyelni. Az ő feladata volt, hogy eligazítsa az Alvilágba érkező halottakat, de a szellemek vagy visszamenekültek a földre, vagy rosszhírű spirituális környékre tévedtek. Az Alvilág kapui előtt félelmetes forgalmi dugók alakultak ki.

Végül Hádész nem bírta tovább. Mentségére legyen mondván, nem próbálta becsapni vagy erőszakkal elrabolni Perszephonét – legalábbis kezdetben. Déméter úgysem hallgatna meg, gondolta magában. De beszélhetnék Perszephoné apjával.

Hádész nehezen vette rá magát, hogy ellátogasson az Olimposzra. Tudta, hogy nemkívánatos személy arrafelé. Az sem tetszett neki, hogy a nagyokos öcsikéjétől, Zeusztól kell szívességet kérnie, de végül felvette a pléhpfát, és bevonult az olimposzi trónterembe.

Éppen jókedvében találta Zeuszt. Az egek ura már végzett az arra a hétre beütemezett isteni teendőivel – a felhők elrendezésével, a szelek készenlétbe helyezésével, és mindennel, ami az égisten feladatai közé tartozik. Hátradőlve kortyolgatta a nektárját, és az utolsó cseppig kiélvezte a gyönyörű napot. Egy csodaszép nőről ábrándozott, akit feleségül akart venni, egészen pontosan Héráról; így amikor Hádész megállt a trón előtt, Zeusz szórakozott mosollyal nézett le rá.

- Felséges uram, Zeusz – hajolt meg Hádész.
- Hádész! – kiáltott fel Zeusz. – Mizu, haver? Rég láttalak!

Hádésznak már a nyelvén volt, ennek talán az lehet az oka, hogy Zeusz kitiltotta őt az Olimposzról; de végül úgy döntött, jobb, ha nem említi a dolgot.

– Ööö, szóval... – gyűrögette idegesen Hádész a fekete palástját.

– A tanácsodat kérném. Egy nővel kapcsolatban.

Zeusz elvigyorodott.

– A legjobb helyre jöttél. Én vagyok a nők bálványa.

– Igen... – Hádész eltűnődött, vajon jó ötlet volt-e idejönnie.

De nem akármilyen nőről lenne szó. Hanem a lányodról, Perszephonéről.

Zeusz mosolya elhalványult.

– Na, mondd már!

Hádész olyan sokáig titkolta az érzéseit, hogy azok most egyszerre buktak ki belőle. Mindent bevallott, még a kukkolást is. Fogadkozott, hogy nagyszerű férje lesz Perszephonénak. Mindent megad a lánynak, amit csak kíván, ha Zeusz beleegyezik a házasságba.

Zeusz elgondolkodva simogatta a szakállát. Máskor méregbe gurult volna egy ilyen nevetséges kérés hallatán. Fogta volna a villámait, és Hádész égő palástban, égnek álló hajjal, füstölgő fejjel repült volna vissza az Alvilágba. De Zeusz ma jó hangulatban volt. Kicsit meg is hatódott, hogy Hádész hozzá fordult a problémájával, és őszintén bevallott mindent. Sajnálta a testvérét, ezt a szálnalmas kukkolót, mert *pontosan* tudta, milyen érzés megszállottan imádni egy nőt.

Jó, Perszephoné a lánya volt; de Zeusznak rengeteg lánya volt rengeteg különböző anyától. Szó sincs róla, hogy Perszephoné lett volna a kedvence. Hajlott rá, hogy nagy gálánsán odaajándékozza a csajt Hádésznak.

Idegesen dobolt az ujjaival a trónszék karfáján.

- De mi lesz Démétérrel? Ööö... Perszephoné Démétér lánya, ugye? Mindig elfelejtem.

- Igen, felség - felelte Hádész.

- Mégghozzá a legkedvesebb lánya - gyúlt világosság Zeusz agyában. - Az élete értelme, akit sosem tévesztene szem elől, s a többi.

- Igen, felség. - Hádész egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

- Beszéljek Démétérrel?

- Talán ha te megpuhítanád, végighallgatna. Vagy valljak szerelmet Perszephonénak?

- Mi van? - meredt rá Zeusz döbbenten. - Őszinteség? Azzal csak elásod magad a nőknél, tesó. Legyél tökösi! Vedd el, ami jár.

- Ööö... tényleg?

- Nekem bevált - felelte Zeusz. - Az emberrablást javaslom. Egy óvatlan pillanatban nyakon csíped Perszephonét, és leviszed a barlangodba. Démétér sosem tudja meg. És mire rájön, mi történt... már késő! Perszephoné a tiéd lesz. Bőven lesz időd meggyőzni, hogy maradjon veled az Alvilágban.

Hádésznek komoly kétségei támadtak Zeusz épelméjűségével kapcsolatban.

- Hm, biztos, hogy ez jó ötlet?

- Naná! - vágta rá Zeusz.

Hádész idegesen rágcsálta az ajkát. Az emberrablás kissé kockázatos megoldásnak tűnt. Felmerült benne a gyanú, hogy Perszephoné talán nem örülne, ha erőszakkal ragadnák el, igaz, nem nagyon értett a nőkhöz. Talán Zeusznak van igaza, gondolta magában.

(Csak a rend kedvéért: NEM, ZEUSZ TÉVEDETT.)

- Igen ám, felség - mondta Hádész -. de Perszephoné sosincs egyedül. Vagy Démétérrel van, vagy a nimfákkal, vagy a

gardedámjaival. Így nem rabolhatom el titokban. Hiába vetem be a láthatatlanná tévő sisakomat, *őt* nem tudom láthatatlanná tenni, és a sikoltozását sem tudom elfojtani.

Zeusz szeme pajkosan csillogott.

– Bízd csak rám! Menj, fogass be a szekeredbe!

Zeusz megvárta, amíg Déméternek mezőgazdasági teendője akad a világ túlsó felén – mondjuk, árpaérlelés Líbiában, vagy valami hasonló. Mit tudom én.

Szóval, Perszephonéra a nimfa-gardedámok felügyeltek. Ez nagyjából működött is, de a nimfák nem voltak született testőrök. Könnyen át lehetett ejteni őket, ahogy Perszephonét is.

A csajok szokás szerint kimentek a rétre. Egész délelőtt a domboldalon kószáltak, aztán vízi csatát vívtak a folyóban. A ráérősen elköltött ebéd után éppen a napon szárítkoztak, amikor Perszephoné úgy döntött, elmegy virágot szedni.

– De nehogy elcsatangolj! – figyelmeztette az egyik nimfa.

– Á, nem – ígérte meg Perszephoné.

Nem aggódott. Övé volt a világ! Mindenki szerette őt, és különben is, mi baja eshet virágszedés közben?

A nimfák elálmosodtak és kimelegedtek az ebédől, így hát lefeküdtek, hogy szundítsanak egyet.

A domboldalon barangoló Perszephoné nagy csokrot szedett a közelben nyíló rózsákból. Ki tudja, miért, a rózsáknak nem voltak töviseik. Bódító illatuk elszédítette Perszephonét. A lány még távolabb merészkedett, és egy nagy ibolyamezőre bukkant.

– Jaj, de szép!

Betrappolt az ibolyák közé, hogy kiválassza a legszebbeket, a rózsákat pedig eldobta, mert kissé sápadtnak tűntek az ibolyákhoz képest.

Gondolom, nem kell elmagyaráznom, mire ment ki a játék, Perszephoné azonban semmit sem sejtett. Nem esett le neki, hogy Zeusz varázsolta oda a virágokat – egyre színesebbeket és illatosabbakat, hogy Perszephoné minél távolabb kerüljön a gardedámjaitól.

Honnan varázsolta elő Zeusz, az ég istene, a virágokat? Gőzöm sincs. A tippem: talán Gaiára támaszkodott, annak ellenére, hogy a Földanya mélyen aludt. Szerintem Zeusz néha Gaiától kölcsönözte az erejét, hogy kicsit átalakítsa a földet – persze nem kell nagy dolgokra gondolni, nem hegyeket teremtett a semmiből. De pár szál virág? Az nem nagy ügy.

Perszephoné virágmezőtől virágmezőig vándorolt.

- Jaj, de szép! Jaj, de szép! – ujjongott, miközben letépte a leggyönyörűbb szálakat.

Mire felocsúdott, már mérföldekre volt az alvó nimfa barátnőitől. Egy félreeső völgyben kötött ki, ami telis-tele volt jácinttal.

Már nyújtotta is a kezét, hogy leszakítson egy szép kék példányt, amikor megmozdult a föld. A Perszephoné lába előtt keletkező hasadékból hatalmas szekér dübörgött elő a napfényre, amit négy fekete ló húzott. A kocsis köpenye feketén lobogott a szélben. A férfi vaskesztyűt viselt, oldalán hatalmas kard, kezében ostor. Arcát díszes bronzsisak rejtette, az elejébe vésett képek a kínhalál különböző fajtáit idézték.

Hádész utólag rájött, talán hiba volt a Mumussisakban menni az első randira, de akkor már késő volt.

Perszephoné felsikoltott, és hanyatt vágódott a fűben.

El is szaladhatott volna, de sokkos állapotban volt. Azt sem tudta, mi történik vele. Hiszen idáig az egész világ körülötte forgott, és minden az elképzelései szerint alakult. Nem fogta fel,

hogy veszélyben van. De ettől még nem fogadta kitörő örömmel ezt a démoni kinézetű csávót, aki az összes jácintot letaposta a hatalmas fekete szekérével.

Persze néha az ő álmaiban is megjelent egy csinos ifjú, aki majd leveszi a lábáról. A nimfákkal jókat nevetgéltek ezen.

De *erről* nem volt szó.

Hádész levette a sisakját. Az arca még sápadtabb volt, mint máskor. A haja is csúnyán lelapult a sisak alatt. Folyt róla a víz, és idegességében úgy pislogott, mint akinek a szemébe ment valami.

– Hádész vagyok – nyöszörögte. – Szeretlek.

Perszephoné újból felsikoltott, ezúttal már sokkal hangosabban.

Hádész, nem tudván, mi mást tehetne, karon ragadta a csajt, felrántotta a szekérre, és a lovak közé csapott. Sötét fogata eltűnt a föld alatt. A hasadék bezárult mögötte.

Csupán egyetlen szemtanúja volt az emberrablásnak: a csajmágnésén ülő Héliosz, aki az ég tetejéről zavartalanul rálátott mindenre.

Aki szerintetek odatelefonált az Olimposzra, hogy jelentse a bűncselekményt?

Ugyan már. Először is, nem volt telefonja. Másodszor, Héliosz nem szívesen ártotta bele magát az isteni drámákba. Elvégre titán volt. Így is örülhetett, hogy van munkája, és nem dobták le a Tartaroszban. Ráadásul nem az emberrablás volt a leghajmeresztőbb dolog, amit jártában-keltében látott. Az istenek mindig valami zűrbe keveredtek. Hű, milyen sztorikat tudna mesélni! Akár könyvet is írhatna belőlük.

Héliosz tehát folytatta útját.

Ami a Perszephoné felügyeletével megbízott nimfákat illeti, ők az egész emberrablást átaludták. Ki nem találhatók, ki hallotta meg Perszephoné sikoltozását.

A közeli hegyoldal egyik barlangjában a Hekaté nevű titanisz éppen a saját kis üzelmeivel volt elfoglalva. Hekaté a mágia, a hármas keresztutak meg a szellemek bűvöletében élt. Ő lehetett a halloween első igazi rajongója. Alapesetben kizárólag sötétedés után bújt elő a barlangjából, aznap is épp a varázskönyvét bújta, amikor hirtelen hangos sikoltozás ütötte meg a fülét.

Hekaté, bár a fekete mágia úrnőjének tartotta magát, nem volt rosszindulatú. Azonnal a bajba jutott lány segítségére sietett. De mire a rétre ért, az akció már befejeződött.

Hekaté nappal nem sok hasznát vette a varázserejének. Láta, hogy megnyílt a föld, valakit felhajítottak egy szekérre, és levonszoltak a mélybe, de fogalma sem volt, ki lehetett az emberrabló és az áldozat.

Hekaté nem tudta, mitévő legyen. A rendőrséget mégsem hívhatta. Mivel nem ismerte a részleteket, úgy döntött, visszamegy a barlangba, és megvárja, amíg beesteledik. Akkor majd jobban hatnak a varázsigéi, és remélhetőleg több információra tesz szert.

Eközben a nimfák felébredtek a szunyókálásból, és Perszephoné keresésére indultak, de a csajt szó szerint a föld nyelte el. Mire Démétér hazaért, és megtudta, hogy a drága kislány eltűnt, a nimfák teljesen bepánikoltak. Nem tudom, milyen büntetést kaptak, de biztosan nem tették zsebre.

Démétér persze totál kiakadt. Tűvé tette a környéket Perszephoné után, és közben rekedtre kiabálta magát. Minden szembejövőt megkérdezett, nem láttak-e valamit.

Démétér *kilenc napig* ugyanabban a ruhában volt, és fürödni sem fürdött. Nem evett, nem aludt. Végig Perszephonét kereste. Rossz irányba indulhatott, mert a csak a tizedik napon jutott el Hekaté barlangjához, hogy ott is átfésülje a környéket.

Hekaté meghallotta Démétér kiáltozását. A mágia istennője rögtön kapcsolt. Hekaté minden este az emberrablás okait kutatta, ám a varázsigéi hatástalanok voltak. Valami magasabb erő nem engedte előrébb jutni. Hekaténak az volt az érzése, hogy egy igazi hatalmasság állhat az eset mögött – vagy talán kettő.

Hekaté leszaladt Démétérhez. Elmesélte a gabona istennőjének, hogy hallotta a sikoltozást, és valószínűnek tartja, hogy egy ismeretlen isten rabolta el Perszephonét.

A zaklatott anya nem fogadta jól a hírt. Olyan hangosan jajveszékelt, hogy öt mérföldes körzetben az összes növény elszáradt. Több száz mérföldes körzetben a görög szárazföld összes kukoricacsöve kipattogott.

– Megkeresem azt a gazembert! – visította Démétér. – Én megölöm! Kétszer!

Ezen a ponton minden épeszű ember magára hagyta volna ezt az örült némbert, Hekaté azonban együtt érzett vele.

– Segítek neked – mondta Démétérnek. – Egy csomó fáklyám van, és nagyon jól látok a sötétben.

Alkonyattól pirkadatig folyt a keresés, de eredménytelenül.

Hekaté visszament a barlangjába, hogy lepihenjen, de megígérte Démétérnek, hogy napnyugta után visszajön. Démétér azonban nem nyugodott.

Egyedül botorkált tovább, és alkonyatra eljutott az Eleuszisz nevű királyságba. Ekkor már a halhatatlan istennőnek is fogytán volt az ereje. Démétér úgy döntött, bemegy a városba, hogy pár

percre megpihenjen, és elvegyüljön a helyiek között. Hátha ők is láttak vagy hallottak valamit.

Démétér halandó öregasszonynak álcázta magát. Egyenesen a központi tűzhelyhez ment, mert az idegenek is ezt vették célba, amikor a városlakók segítségére szorultak. A főtéren kisebb tömeg gyűlt össze. Egy szép ruhába öltözött, aranykoronás hölgy tartott beszédet. Démétér, aki intelligens istennő volt, rögtön levette, hogy a királynőt látja maga előtt.

Kiderült, hogy Metaneira királynő azért vonult ki a tűzhöz egész családjával és kíséretével, hogy áldozatot mutasson be az Isteneknek legkisebb fia, Démophón születésének alkalmából. (Vagy azért, hogy bocsánatot kérjen az istenektől, amiért ilyen hülye nevet adott a fiának.) Szóval, amikor Démétér megjelent a színen, Metaneira királynő éppen őhöz imádkozott. Még ilyen zaklatott lelkiállapotban is felemelő élmény lehet, hogy valaki hozzád imádkozik, és sejtelve sincs róla, hogy ott vagy a tömegben.

Én Démétér helyében megvártam volna, amíg a királynő azt mondja:

– Ó, nagy Démétér...

Hogy aztán óriási tűzijáték kíséretében előugorjak:

– TE HÍVTÁL?

Talán jobb is, hogy nem lettem isten.

Démétér mindenesetre úgy vélte, hogy ez jó jel. Megvárta, amíg a királynő áldást kér az újszülöttre, aki egyébként nagyon cuki volt. Miután a tömeg szétszéledt, Démétér elindult a királynő felé, de Metaneira már messziről észrevette.

– Hé, anyóka! – szólította meg.

Démétér nagy szemeket meresztett. Körülnézett, vajon kihez beszél Metaneira. Aztán eszébe jutott az álruhája.

- Ja, persze! Igen, felség! - válaszolta Démétér öregasszonyos hangon.

A királynő hosszasan fürkészte Démétér arcát és rongyos ruházatát. Démétér még öregasszonynak is eléggé viharvert lehetett. Tíz nap után már nem a megszokott jázminillat áradt belőle.

- Nem tudom, ki vagy - jelentette ki a királynő. A családja meg a testőrei azonnal köré gyűltek.

Démétér attól tartott, a végén még harminc méteres gabonaszörnnyé kell változnia, hogy megvédje magát, de a királynő kedvesen rámosolygott.

- Köszöntelek Eleusziszbán! Minden idegent szívesen fogadunk, mert sosem tudhatjuk, nem álruhába öltözött istenséggel van-e dolgunk.

A testőrök kuncogni kezdtek. Valószínűleg az járt a fejükben: „Ja, persze. Ez az öreglány biztosan istennő.”

- Ez nagyon bölcs gondolat, királynőm - hajolt meg Démétér.

- Nagyon bölcs.

- Van szállásod? - kérdezte a királynő. - Nem vagy éhes? Miben segíthetünk?

Hű, állapította meg magában Démétér. Ez *tényleg* komolyan beszél.

A zaklatott Démétért, aki végső kétségbeesésében egész Görögországot körbeloholta a lánya után, szinte letaglózta ez a mérhetetlen kedvesség. Ezek a közönséges halandók egyszerű koldusnak nézték - a királynő mégis nyájasan viselkedett vele, sokkal nyájasabban, mint az istenek.

A fáradt és kiégett Démétér egyszer csak sírva fakadt.

- A lányom - zokogta. - Elrabolták a lányomat.

- Micsoda? - szisszent fel a királynő. - Ez felháborító!

Ekkor egy csinos, fiatal férfi lépett előre, és megfogta Démétér kezét.

- Anyóka, Triptolemosz vagyok, a királynő elsőszülött fia. Ígérem, minden követ megmozgatok, hogy a lányod nyomára bukkanjak!

Metaneira egyetértően bólogatott.

- Most gyere velem, kedves vendég! Látom, kimerültél. Azzal nem segítesz a lányodon, ha a nagy keresésben összeesel a fáradtságtól meg az éhségtől. Kérlek, szállj meg a palotámban ma éjszakára! Meséld el, mi történt! Pihenj meg és egyél! Reggel majd eldöntjük, hogyan segíthetnénk rajtad.

Démétér először nem akarta elfogadni a meghívást. Mehetnékje volt. Halhatatlanként nem fenyegette komolyabb veszély. De fáradt volt. Az emberek is kedvesen bántak vele. Ráadásul tíznapnyi vándorlás után olyan penész- és gombafajok jelentek meg mocskos ruháján, amit még ő, a növények istennője sem ismert fel.

Megköszönte a királynő kedvességét, és elfogadta a meghívást.

Miután forró fürdőt vett, és tiszta ruhába bújt, Démétér máris sokkal jobban érezte magát. A királyi családdal vacsorázott, és jól kipanaszkodta magát, bár néhány apró részletet – például azt, hogy ő tulajdonképpen istennő – elfelejtett megemlíteni. Elmesélte, hogy a lánya egész napos kirándulásra indult a barátaival a közeli rétre, és ezután tűnt el. Egy közelben lakó nő sikoltozást hallott, tehát a lányt minden bizonnyal elrabolták, Démétérnek azonban fogalma sem volt, ki lehetett az elkövető.

A királyi család egy sor hasznos javaslatot tett; ajánljanak fel jutalmat, tegyék fel Perszephoné arcképét a tejesdobozokra, ragasszanak ki plakátokat a városban. Végül Triptolemosz állt elő a nyerő ötlettel.

- Elküldöm a lovasaimat, hogy nézzenek körül a világban – mondta. – Kérdezősködjének, és kürtöljék szét az emberrablás hírét. Te, kedves vendég, maradj itt, és pihenj meg nálunk! Tudom, hogy ideges vagy, de így gyorsabban átfésüljük a vidéket. Amikor a lovasok visszatérnek, mi is okosabbak leszünk.

Démétér megint tiltakozni próbált. Betegre aggódta magát a lánya miatt, de semmi használható nem jutott az eszébe, és a családnak is hálás volt a szíves vendéglátásért. Végül arra jutott, *tényleg* ráférne egy kis pihenés.

Démétér kezdeti kétségbeesése lassanként rideg elszántságba fordult. A szíve mélyén tudta, hogy Perszephoné bajban van – fogságba esett, de sértetlen. Ezt súgták az anyai ösztönei. Nem számít, mennyi ideig tart, fogadkozott Démétér, ő akkor is meg fogja találni a lányát. És ha a keze közé kapja az emberrablót... véres bosszút áll rajta. Trágyába hempergeti, minden pórusából árpát fakaszt, és élvezettel nézi végig, amint a rémulten sikoltózó gonosztevő a világ legnagyobb fűfejévé alakul át.

- Köszönöm a kedvességed – mosolygott rá Triptolemoszra. – Elfogadom az ajánlatod.

- Kitűnő!

- Gugugu – gurgulázott elégedetten az újszülött Démophón a királynő karjában.

Démétér a kisfiúra nézett. A szíve melegséggel és nosztalgiával telt meg. Mintha egy egész évszázad telt volna el azóta, hogy Perszephoné ilyen kicsi volt!

- Jöttet helyébe jót várj – mondta Démétér a királynőnek. – Kiváló dajka vagyok, és tudom, milyen érzés kismamának lenni. Gondolom, neked is jólesne egy kis alvás! Ma éjszaka én vigyázok a kicsire. Ígérem, mellettem biztonságban lesz. A varázsigéimmal védőburkot vonok köré, hogy igazi dalia váljon belőle!

Én nem vagyok kismama, de kicsit gyanúsna találnám, ha egy jöttment vénasszony azzal állna elő, hogy bízzam rá a gyerekemet éjszakára. Metaneira királynő azonban – gondolom, ezzel nem árulok el nagy titkot – melegszívű, jóhiszemű nő volt. Borzasztóan felzaklatta, hogy az öregasszony ilyen körülmények között veszítette el a lányát. És persze az is tény, hogy Metaneira nem sokat aludt a baba érkezése óta.

– Megtisztelnél vele – adta át Démétérnek Démophónt.

Az istennő egész éjjel a tűzhelynél ringatta a kisbabát. Olimposzi gyerekdalokat dúdolt neki: a „Bújj, bújj, szatírt” meg a „Megfogtam egy küklpszot”. Nektárral itatta Démophónt – az anyatejbe keverte az isteni nedűt. Aztán suttozva megáldotta a gyereket, hogy az mindig biztonságban legyen.

Halhatatlanná teszek, kicsikém, gondolta magában Démétér. Ez a legkevesebb azok után, amit édesanyád tett értem. Olyan erős leszel, hogy senki sem fog elrabolni, nem úgy, mint az én szegény kislányomat.

Amikor a baba elszenderedett, Démétér a lobogó tűzbe fektette.

Most nyilván azt kérdezitek: *Mi? Megsütötte a kissrácot?*

Nem, nyugi. A gyereknek a haja szála se görbült meg.

Démétér varázsigéi védőburkot vontak köré, így csak kellemes melegséget érzett. Miközben Démophón aludt, a tűz kiégette belőle halandó lényét, és beindította az istenné válás folyamatát.

Reggel Metaneira elképedve méregette a nagyra nőtt babát. A kisfiú egyetlen éjszaka alatt több kilót hízott. A szeme fényesen csillogott, és a szorítása is erősebb lett.

– Mit adtál neki? – kérdezte csodálkozva.

– Ó, semmi különöset, csak betartottam az ígéreteket, és gondját viseltem – kuncogott Démétér. – Szép szál legény lesz belőle!

Reggeli után Triptolemosz bejelentette, hogy a lovasok útnak indultak. Úgy vélte, egy-két napon belül visszaérkeznek. Démétér ideges volt. Szíve szerint máris szedte volna a sátorfáját, de végül rábeszéltek, hogy várja meg a lovasokat.

Aznap éjjel is Démétér dajkálta Démophónt. Megetette ambróziával, aztán befektette a tűzbe. Reggel örömmel látta, hogy a gyerek szépen halhatatlanodik.

Már csak egy éjszaka, és megvagyunk, gondolta magában.

Amikor a reggelinél visszaadta a gyereket a királynőnek, Metaneira nem tűnt túl lelkesnek. Az újszülött kisfiú akkora volt, mint egy négyhónapos csecsemő. A királynő eltűnődött, vajon milyen varázslatot vethetett be Démétér, és az vajon megfelel-e a gyermek-egészségügyi előírásoknak. Mi van, ha az öreglány valamilyen növekedési hormont csempészett Démophón tejébe? Már csak az hiányzik, hogy a gyerek pár nap múlva kockás hasat meg hónaljszőrt növelessen.

A királynő azonban méltóságán alulinak tartotta, hogy alaptalan vádakat vágjon a vendég fejéhez. Inkább csendben emésztette magát. Titokban azért reménykedett, hogy a lovasok hamar visszatérnek, és az anyóka végre elkotródik.

De a lovasok sajnos nem érkeztek meg.

- Holnap reggelre itt lesznek - fogadkozott Triptolemosz. - És akkor minden kiderül.

Démétér beleegyezett, hogy még egy éjszakát töltsön a palotában. Vacsora után már kérdés nélkül vette ki a csecsemőt a királynő kezéből, mintha mi sem lenne természetesebb. Metaneira szíve a torkában dobogott. Nézte, amint Démétér beviszi Démophónt a vendégszobába, és közben azzal nyugtatgatta magát, hogy minden rendben lesz. Az anyóka

teljesen ártalmatlan. Kizárt, hogy reggelre tomboló izomaggá változtassa az újszülött fiút.

A királynőnek mégsem jött álom a szemére.

Metaneira aggódott, hogy a fiának nem lesz gyerekkora. Egy reggel majd arra ébred, hogy egy hároméves, szakállas óriás fut felé, és azt dörmögi:

– Csá, anya! Mizu?

Metaneira végül nem bírta tovább. Kilopózott a folyosóra, és Démétér szobájához ment, hogy megnézzze, mi van a kisbabával.

A hálószoba ajtaját nem csukták be teljesen. A tűz fénye visszaverődött a küszöbről. Metaneira hallotta, hogy az öregasszony egy altatódalt énekel, de a csecsemő meg sem mukkant. Ez jót jelentett. Démophón nyilván békésen alszik. De mi van, ha veszély fenyegeti?

A királynő kopogás nélkül rontott be az ajtón... majd tele torokból felsikoltott. Az anyóka békésen üldögélt a hintaszékben, és onnan figyelte a lángok között fekvő Démophónt!

Metaneira a kandallóhoz szaladt. Kikapta a babát a tűzből, azzal sem törődött, hogy összeégeti a kezét. A csecsemő úgy sírt, mint akit legszebb álmából vertek fel.

Metaneira dühösen Démétér felé fordult, és már nyitotta is a száját, hogy leordítsa a vénasszony fejét, de megelőzték.

– MIT KÉPZELSZ! – pattant fel a székből Démétér ökölbe szorult kézzel. – Ez meg mire volt jó? Mindent tönkretettél!

Metaneira szóhoz sem jutott döbbenetében. Triptolemosz meg az örök ebben a pillanatban zúdultak be a szobába, hogy kiderítsék a csetepaté okát.

– Mi történt? – kérdezte harciasan Triptolemosz.

- Tartóztassátok le ezt a nőt! - sikoltotta Metaneira, féltőn szorongatva a babát hólyagos karjában. - Meg akarta ölni Démophón! Betette a kandallóba!

Az örök előreléptek, de Triptolemosz rájuk kiáltott:

- Állj!

Az örök elbizonytalanodtak.

Triptolemosz összevont szemöldökkel nézett az anyjára, majd az öregasszonyra. Elég okos volt ahhoz, hogy észrevegye, valami nem stimmel. A baba sírt, de egyébként egészségesnek látszott.

Nem égett meg. A takarója sem pörköldött meg. Az öregasszony nem úgy festett, mint akit rajtakaptak, inkább tajtékozott dühében.

- Mit jelentsen ez? - fordult Triptolemosz a vendéghez.

- Azt - morogta Démétér -. hogy anyád mindent tönkretett.

Az öregasszony teste felizzott. Az álruha szertefoszlott, és Démétér most már aranyhajú istennőként állt vendéglátói előtt; ruhája zöldesen derengett, kaszája fénylőn csillogott az oldalán.

A testőrök elejtették fegyvereiket, és hátrahőköltek. Lehet, hogy hallották Erik sztoriját.

A királynő levegő után kapkodott. Vallásos asszony lévén rögtön rájött, hogy egy istenséggel van dolga.

- Démétér!

- Igen - felelte az istennő. - Én csak *segíteni* próbáltam, te ostoba! Már csak egy kicsi hiányzott, hogy a fiad halhatatlan legyen! Gyönyörű fiatal isten vált volna belőle, aki örök dicsőséget szerez a családoknak. De te megtörted a varázst. A fiad hétköznapi ember lesz. Nagy hős, erős és jól megtermett, de halandó. *Démophón* lesz, holott *Full Verziós Phón* is lehetett volna belőle! Phón, a Hatalmas!

Metaneira nagyot nyelt. Nem tudta, mit tegyen: bocsánatot kérjen az istennőtől, vagy hálát rebegjen neki. Annyira megkönnyebbült, hogy épségben, égési sebek és hónaljgöndörök nélkül kapta vissza a kisbabáját, hogy még a halhatatlanság sem érdekelte. A nagy hős éppen elég volt neki. De ezt azért mégsem árulhatta el az istennőnek.

- Nos... nos, bíznom kellett volna benned - dünnyögte. - Ó, nagy Démétér, nyugodtan büntess meg a hitetlenségemért, de a családomat ne bánts!d!

Démétér leintette.

- Ne butáskodj! Nem büntetlek meg. Csak mérges vagyok. Segítetek megkeresni a lányomat, és...

- Jaj! - lengette meg a kezét Triptolemosz, mint akinek halaszthatatlan mondanivalója van.

- Igen? - kérdezte Démétér.

- Erről jut eszembe - mondta Triptolemosz. - Az egyik lovasom híreket hozott.

- A lányomról? - Démétér magánkívül rázta meg a herceg vállát. - Megtalálták?

Triptolemosz nem szokott hozzá, hogy halhatatlan istennők Hallgassák, de azért igyekezett megőrizni a hidegvérét.

- Ööö, nem egészen, úrnőm. A lovas azt mondja, találkozott valakivel, aki találkozott valakivel, aki találkozott valakivel egy kocsmában, valahol keleten. Az ipse azt állította, hogy ő Héliosz, a nap titánja. Állítólag a nőket próbálta megfűzni a szövegével.

- Nőkkel hetyegett egy kocsmában? - szűkült résnyire Démétér szeme. - Ez Hélioszra vall. Meg majdnem az összes istenre. Mit mondott?

- Állítólag a lányodról, Perszephonéről mesélt. Azzal hencegett, hogy látta az emberrablást, és tudja, ki a tettes. De, öö, nem nevezte meg az illetőt.

- Hát persze! - Démétér olyan izgatott lett, hogy fűszálak serkentek ki Triptolemosz ingén. - Jaj, bocsánat... hiszen ez remek hír! Már rég meg kellett volna látogatnom Hélioszt. Ő mindent lát!

Démétér cuppanós pusztit nyomott Triptolemosz arcára.

- Köszönöm, fiacskám! Ne félj, nem maradok adósod. Ha visszaszereztem a lányom, busásan megjutalmazlak.

Triptolemosz mosolyogni próbált, de nem ment neki. Aggódott, hogy Démétér őt is a tűzbe dugja.

- Semmiség. Komolyan.

- Nem, reagazskodom hozzá. De most repülök!

Démétér vadgalambbá változott, ami egyike volt a szent madarainak, és kisuhant az ablakon, maga mögött hagyva a zavartan pislogó eleusziszi királyi családot.

Héliosz mindjárt tudta, hogy baj van, amint megpillantotta a trónterembe beviharzó Démétért. A naptitán, mielőtt felnyergelte volna tüzes lovait, hogy munkába induljon, az éjszaka utolsó óráit intenzív pihenéssel töltötte.

Éppen a trónjába süppedve lazult, és azon morfondírozott, előző nap is mennyi örültséget látott. Most már *tényleg* meg kell írnia azt a könyvet. Ekkor kivágódott a fogadóterem bronzkapuja, és Démétér lovagolt be rajta sárkányfogatan. A sárkányok bőszen vicsorgatták hegyes fogaikat, és közben frankón összenyálazták Héliosz aranycipőjét.

- Öö, hellóka - mondta Héliosz félszegen.

- Hol a lányom? - Démétér hangja nyugodt volt, de halálosan komoly.

Héliosz összerezsent, ő aztán nem akart belefolyni az istenek nézeteltéréseibe. Annyira jól azért nem keresett. De felmérte, most az egyszer butaság lenne elhallgatni az információkat.

- Hádész rabolta el - felelte. Mindenről beszámolt Démétérnek.

Démétér elfojtotta a melléből feltörő sikolyt. Nem akart újabb popcornjárványt. *Hádész?* Az összes undorító féreg közül, aki elragadhatta az ő drága kislányát, Hádész volt a legundorítóbb.

- És miért nem szóltál előbb? - Démétér hangjának éle a kaszájával vetekedett.

- Hát, ööö...

- Jó, hagyjuk! - csattant fel Démétér. - Veled majd később számolok. Ha Zeusz megtudja, hogy Hádész meggyalázta a lányunkat, nagyon dühös lesz!

Azzal kirobogott a nappalotából, és egyenesen az Olimposz felé vette az irányt.

Nyilván kitaláltatok, hogy a Zeusszal való beszélgetése nem egészen úgy zajlott, ahogy eltervezte. Démétér berontott a trónterembe, és így kiáltott;

- Zeusz! Nem fogod elhinni, mi történt.

Előadta a sztorit, majd Zeusz közbenjárását követelte.

Fura, de Zeusz *nem* tűnt dühösnek. És nem nézett Démétér szemébe. Végig a villámjával babrált. Verejték csörgött végig az arcán.

Jeges kéz markolászta Démétér szívét - olyan mérhetetlen düh, melyet még soha nem érzett.

- Zeusz, mit műveltél?

- Hát... - vonogatta a vállát zavartan Zeusz. - Mintha Hádész említette volna, hogy feleségül akarja venni Perszephonét.

Démétér olyan erősen vágta a tenyerébe a körmeit, hogy kiserkent az aranyszínű vére.

- És?

- Mit és? Szép pár lesznek! Hádész erős. Jóképű... vagyis, hm, nos, inkább *erős*.

- A lányomat akarom - mondta Démétér. - MOST!

Zeusz kényelmetlenül fészkelődött a trónján.

- Nézd, nyuszikám...

- NEM vagyok a nyuszikád.

- Most már nem visszakozhatok. Kész, vége. A lányunk az Alvilágban van. Férjhez ment. Ennyi.

- Nem - felelte Démétér. - Ezt nem hagyom. Amíg vissza nem kapom a lányomat, egy árva fűszál sem nő a földön. Az összes növény kipusztul. Az emberek éhezni fognak. Minden élőlény osztozni fog a fájdalmamban, amíg *te* helyre nem hozod, amit elrontottál, és ki nem szabadítod Perszephonét!

Démétér kiviharzott a szobából. (A vihar amúgy Zeusz asztala volt, de a nő nem látott a pipától.) Visszatért Eleusziszba, az egyetlen királyságba, ahol az emberek a pártjára álltak. Itt meghagyta a növényeket, de a föld többi részén minden elfonnyadt és kiszáradt, ahogy az istennő megjósolta.

Á, csak hisztizik, mondta magában Zeusz. *Pár nap, és lehiggad.*

Hetek teltek el. Aztán hónapok. Emberek ezrei éheztek. És mivel éheztek, nem tudtak áldozatot bemutatni az isteneknek. Nem tudtak új templomokat emelni. Csak sírtak-ríttak, és nullahuszonnégyben az istenekhez fohászkodtak: *Segítsetek rajtunk! Éhezünk!* Amivel *komoly* fejfájást okoztak Zeusznak.

Az istenek is csak ambrózián meg nektáron éltek, ami viszont hamar megromlott. Gabona híján ők sem ehettek kenyeret meg

fincsi frissen sült brownie-t, amivel Héra szokott kedveskedni nekik.

Zeusz végül engedett. Magához hívatta első számú hírnökét, egy Hermész nevű istent, és azt mondta neki:

- Figyu, Hermész, menj le az Alvilágba! Mondd meg Hádésznek, hogy küldje vissza Perszephonét, különben sosem lesz nyugtunk... meg sütink.

- Rohanok, főnök.

És Hermész már süvített is le az Alvilágba.

Eközben Perszephoné végig Hádész palotájában dekkolt, és a saját kárán tanulta meg, hogy *mégsem* körülötte forog a világ.

Hiába toporzékolt, pukkadozott, vagy bömbölt az anyja után, nem az ő akarata érvényesült.

Óriási hisztiket vágott le. Szétszaggatta az ágyneműjét (ami eléggé megnehezítette az alvást); a falat rugdalta (ettől meg a lába fájdukt meg); amikor pedig Hádész kísérteties szolgálai behozták az ennivalóját, földhöz csapkodta a tányérokat, és egy falatot sem volt hajlandó lenyelni, holott már nagyon korgott a gyomra.

A „nem evés” fontos része a sztorinak. Az ókori Görögországban, ha valaki megette az idegen házban kapott ételt, az felért egy szerződéssel. A látogató ezzel jelezte, hogy elfogadja a vendégstátuszt. A házigazdának illő fogadtatásban kellett részesítenie, de neki is be kellett tartania az illemszabályokat. Vendég és házigazda baráti viszonyban állt egymással.

Perszephoné nem akarta aláírni a szerződést. De nem ám.

Az első napokban még a szobáját sem hagyta el. Hádész nem erőltette a dolgot, bár többször is megpróbált a lány lelkére beszélni.

- Nézd - mondta -. apád áldását adta a frigyre. Bocs, hogy elraboltalak (mellesleg ez is apád ötlete volt), de *nagyon* szeretlek. Csodálatosan szép vagy, ígérem...

- Kifelé! - ragadta meg Perszephoné az első keze ügyébe került tárgyat, ami történetesen egy párna volt. A párna visszapattant Hádész mellkasáról.

Hádész szomorúan nézett, aztán magára hagyta a lányt.

Úgy a negyedik napon Perszephoné elunta magát, és előővakodott a szobájából. Senki sem tartóztatta fel. Hamar rájött, hogy miért. A királyi palotán kívül nem volt hova mennie. Az Alvilág foglya lett: minden irányban szürke, komor síkságokat látott tele halott emberekkel, és az égbolt helyett sötét köd gomolygott a feje fölött.

Ha ki is szökött a palotából, akkor sem volt kedve a hulláktól hemzsező mezőkön sétálgatni, arról pedig fogalma sem volt, hogyan juthatna vissza a felszínre.

Hogy mi dühítette a legjobban? Hádész sosem orrolt meg rá, akárhány tényért tört is össze, akárhány lepedőt szaggatott is szét, akárhány csúfnévvel illette is az elrablóját - igaz, nem volt olyan széles a repertoár. Perszephonénak boldog, gondtalan gyerekkora volt, és a *tökfej* nem igazán tartozott a súlyos sértések közé.

Hádész szótlánul viselte a szidalmakat, és csupán annyit mondott, sajnálja, hogy Perszephoné ilyen mérges.

- Szeretlek - fogadkozott. - Te vagy a fény az Alvilágban. Most, hogy megjöttél, nem is vágyom többé a napsugárra. Hiszen belőled százszor több melegség árad.

- Tökfej! - visította Perszephoné.

Miután Hádész távozott, a csaj rájött, hogy az Alvilág ura egész aranyosan bókol – persze a maga hátborzongató, szálnalmas módján.

Teltek-múltak a napok. Perszephoné egyre messzebb jutott a palotában, és nem győzte tologatni az állát. A kastély *hatalmas* volt. Hádész még színarany és színezüst szobákat is csináltatott. A szolgálai mindennap új, drágakövekből készült virágcsokrokat helyeztek ki az asztalokra: egy tucat gyémántszáron bókoló rubinrózsát meg fehér- és vörös arany szirmú, smaragdlevelű napraforgókat. Perszephoné még az Olimposzon sem látott ilyen káprázatos kincseket.

Lassanként ráébredt, hogy bármennyire hátborzongató alak is ez a Hádész, mérhetetlen hatalommal bír. Több ezer lélek fölött uralkodik. Rémisztő szörnyek és sötét lények lesik a parancsát. A föld összes kincse az övé, vagyis ő a leggazdagabb isten a világon. Ha Perszephoné tönkretesz valamit, Hádész azonnal kicseréli valami még jobbra.

De Perszephoné ezzel együtt is gyűlölte az Alvilágot. Nem csoda. Folyton a napsütésről, a rétekről meg a friss virágokról ábrándozott. Az Alvilág olyan nyirkos volt, hogy elgémberedtek a tagjai. Az állandó sötétség miatt pedig súlyos szezonális affektív zavartól szenvedett.

Egy nap eljutott Hádész tróntermébe. Hádész a terem túlsó végében ült csontokból faragott székén, és egy csillámló szellemmel beszélgetett. Perszephoné hamar rájött, hogy a szellem alighanem egy halandó lélek, aki most érkezett a fenti világból, és friss hírekkel látja el Hádészt.

– Köszönöm – mondta Hádész a szellemnek. – De nem alkuszom! Nem érdekel, hány halandó élete a tét!

Perszephoné felcsattogott az emelvényre.

- Mit mondtál, te szörnyeteg? Most éppen kit akarsz meggyilkolni?

Hádész megszeppent. Intett a szellemnek, aki rögtön eltűnt.

- Azt... azt nem árulhatom el - felelte. - Még felizgatnád magad.

Persze ezzel csak még jobban felcsigázta Perszephonét.

- Mi folyik itt?

Hádész nagyot sóhajtott.

- Anyád dühös. Megtudta, hogy feleségül vettelek.

- Aha! - dobbant nagyot Perszephoné szíve. - Hű, de ciki. Anyám egy rakás őrző nimfát meg gabonaszellemet szabadított rád, ugye?

- Nem - válaszolta Hádész.

- Nem? - pillogott Perszephoné.

- Anyád nem jön le az Alvilágba - magyarázta Hádész. - *Utálja* ezt a helyet. Rólam nem is beszélve.

- Azt elhiszem! - kiáltotta Perszephoné, bár egy kicsit csalódott volt. Arra számított, hogy az anyja majd megmenti. Személyesen jön le érte, akár gyűlöli az Alvilágot, akár nem. - De... én ezt nem értem. Mi van a halandókkal?

Hádész elfintorodott.

- Anyád megzsarolta Zeust, hogy szerezzen vissza téged. Déméter éhínséget hozott a világra, emberek ezreit pusztítja el, amíg vissza nem adlak neki.

Perszephoné majdnem padlót fogott. Az anyja *ilyenekkel* szórakozik?

Déméter világéletében jóézésű, kedves teremtes volt. Perszephoné meg volt győződve róla, hogy az anyja még egy búzakalászt sem tudna elpusztítani, nemhogy több ezer embert. De valami azt súgta neki, hogy Hádész nem hazudik.

Perszephonénak könnybe lábadt a szeme. Nem tudta eldönteni, bánatában, dühében vagy a hányinger hatására. Több ezer halandó pusztul el *miatta?*

– Vigyél vissza! – mondta. – Most rögtön.

Hádész előreszegte az állát. Most először nem úgy festett, mint egy rakás szerencsétlenség. Farkasszemet nézett Perszephonével. Sötét tekintetében vörös lángok lobogtak.

– Te vagy a mindenem – szólalt meg. – Még a föld mélyén lapuló drágaköveknél is értékesebb vagy a számomra. Sajnálom, hogy nem szeretsz, de jó férjed leszek. Mindent elkövetek, hogy boldoggá tegyelek. *Nem* viszlek vissza. Ha kell, még Démétérrel is szembeszállók. Inkább nyitom ki az Alvilág kapuját, és hagyom, hogy a halottak visszameneküljenek a földre, mint hogy lemondjak rólad.

Perszephoné nem tudott mit kezdeni ezzel a vallomással. A szíve olyan picire zsugorodott össze, mint egy drágakő, hideg és kemény lett, akár a gyémánt.

Sarkon fordult, és elszaladt. Egy ismeretlen folyosóra ért, végigfutott rajta, benyitott egy ajtón, és... egy kertbe ért.

A lélegzete is elállt. Életében nem látott még ilyen pazar helyet. Sárgás, kísérteties fények pislákolnak a feje fölött – talán az átlagosnál jobb kedélyű holtak lelkei? Nem tudta biztosan, de ez a kert volt az Alvilág legmelegebb, legvilágosabb zuga. Gyönyörű föld alatti virágok izzottak a sötétben. A gondosan metszett fák csak úgy roskadoztak az illatos virágok és tarka gyümölcsök alatt.

Az ösvényeket rubintból és topázból faragták. A fehér nyírfák úgy törtek az ég felé, akár a kővé dermedt kísértetek. A kert közepén kis patak csörgedezett. Egy közeli asztalon ezüstpálcák állt, rajta deres falú kancsó tele finom nektárral, és Perszephoné kedvenc: sütíjei meg gyümölcsei.

Perszephoné nem hitt a szemének. A legkedvesebb földi virágai és fái mind itt voltak ebben a kertben, és vígan virítottak a sötétben.

- Hát ez...? - Nem bírta befejezni a mondatot. - Hogyan...

- Tetszik? - szólalt meg a háta mögött Hádész. Követte Perszephonét a kertbe, aki kivételesen nem rezzent össze a férfi hangjának hallatán.

A lány megfordult, és látta, hogy halvány mosoly játszik Hádész arcán. Jól állt neki.

- Ezt... ezt nekem csináltad?

Hádész vállat vont.

- Sajnálom, hogy nem lett kész hamarabb. Az Alvilág legjobb kertészeit bíztam meg a feladattal. Aszkalaphosz! Merre vagy?

Cingár fiatal férfi lépett elő a bokrok közül. Metszőollót tartott a kezében. Pergamenszerű bőréből és sárgás szeméből ítélve ő is a halottak táborát erősítette, de azért kipréselt magából egy mosolyt. Valahogy elevenebbnek tűnt, mint a többi zombi, akivel Perszephoné összeakadt.

- Éppen a rózsákat metszem, felség - mondta Aszkalaphosz. - Úrnóm, nagyon örvendek.

Perszephoné egy mukkot sem tudott kinyögni zavarában. Ekkor egy szárnyas vízköpő repült be a kertbe. Hádész fülébe súgott valamit, mire az isten elkomorult.

- Látogatóm jött - mondta. - Bocsáss meg, kedvesem!

Miután Hádész távozott, Aszkalaphosz a terített asztal felé intett a kezével.

- Úrnóm, nem ennél valamit?

- Nem - vágta rá Perszephoné automatikusan. A történetek ellenére sem felejtette el, hogy nem engedhet az elrablója kínálásának.

- Ahogy óhajtod – mondta a kertész. – Pedig most szedtem ezt a gránátalmát. Nézd, milyen érett!

Egy gránátalmát húzott elő a kezeslábasából, az asztalra tette, majd a késével három darabba vágta. Több száz lédús, bíborvörös mag csillogott a gyümölcs belsejében.

Na mármost, én nem rajongok különösebben a gránátalmáért, de Perszephoné odavolt érte. Élete legboldogabb pillanataira emlékeztette, amikor még a földi réteken hancúrozott a nimfa barátnőivel.

Ránézett a zamatos gyümölcsre, a gyomra panaszosan korgott. Napok óta nem evett semmit. Halhatatlan volt, vagyis az élete nem forgott veszélyben, ennek ellenére farkaséhség kínozza.

Csak egy kis falatot, győzködte magát.

Leült, és a szájába pottyantott egy magot; pompás íz áradt szét a szájában. Mire felocsúdott, már a gránátalma harmadát megette. Valószínűleg a maradékot is elpusztította volna, ha Hádész nem tér vissza a látogatójával – Hermésszel.

- Szerelmem! – kiáltotta elcsukló kappanhangon Hádész.

Perszephoné talpra ugrott. A háta mögé dugta piros létől ragacsos ujjait, és remélte, hogy a gránátalma nedve nem csörgött le az állán.

- Hmm? – dünnyögte, a nyelve alá tolva a félig megrágott magvakat.

- Bemutatom Hermészt. – Hádész eltorzult arca mélységes kétségbeesésről árulkodott. – Azért... azért jött, hogy visszavigyen téged a földre.

Perszephoné nagyot nyelt.

- De hát azt mondtad...

- Zeusz parancsára. – Hádész ezt olyan szomorúan mondta, hogy Perszephoné hirtelen nem is tudott örülni a jó hírnek. –

Szívesen harcolnék érted, de az olimposzi tanáccsal szemben tehetetlen vagyok. Nincs más választásom, lemondok rólad.

Perszephonénak ujjongania kellett volna örömében. Hiszen teljesült a vágya! De akkor miért fogta el rossz érzés? Elfacsarodott a szíve Hádész fancsali képe láttán. Az Alvilág istene kizárólag az kedvéért építtette ezt a kertet. Kedvesen bánt vele... legalábbis az emberrablás után, ami egyébként *Zeusz* ötlete volt. Ha a szíve hölgye úgy kívánja, még a holtakat is szabadon engedte volna.

Hermész persze semmit sem vett észre az egészből.

- Kitűnő! - vigyorgott rá Perszephonéra. - Akkor indulhatunk? Már csak néhány rutinkérdést kell feltennem, tudod, a hátralépés miatt. Nem érintkeztél élő állatokkal?

- Nem - vonta össze a szemöldökét Perszephoné.

- Farmon sem jártál? - érdeklődött Hermész. - Nincs nálad tízezer drachmát meghaladó összegű valuta?

- Ööö... nincs.

- Még egy utolsó kérdés - mondta Hermész. - Fogyasztottál ételt az Alvilágban? Tudom, hülye kérdés - tartotta fel a kezét bocsánatkérően. - Ennyire nem lehetsz felelőtlen. Ha ettél volna valamit, örökre itt ragadnál!

Perszephoné megköszörülte a torkát.

- Ööö...

Nem tudom, ha rajta múlik, megmondja-e az igazat, de Aszkalaphosz, a kertész megelőzte:

- Mutasd csak a kezedet, úrnőm!

Perszephoné elpirult. Kinyújtotta a kezét, ami piros volt.

- Egy harmad gránátalmát - mondta. - Ez minden.

- Ó! - kiáltott fel Hermész. - Hoppácska!

- Akkor maradhat! - lejtett örömtáncot fülig érő szájjal Hádész, ám hirtelen rájött, hogy ezzel a maradék méltóságát is elveszíti.

- Ööö, úgy értem, akkor *marad!* Én... én sajnálom, ha csalódott vagy, kedvesem. De nem fogok úgy tenni, mintha bánatos lennék. Ez nagyszerű hír.

Perszephoné úgy összezavarodott, hogy maga sem tudta, mit érez.

Hermész a fejét vakarta.

- Hát, ez nem lesz sima ügy. Ki kell derítenem, mi az új parancs. Mindjárt jövök.

Visszarepült az Olimposzra, hogy tolmácsolja a hírt a többi istennek.

Amikor Démétér meghallotta, mi történt, jól felhúzta magát. Valahogy sikerült leküldenie egy erős átkot a föld alá, egyenesen Hádész palotájának alvilági kertjébe. Gekkvá változtatta Aszkalaphoszt, a kertészt, aki beárulta Perszephonét.

Hogy miért pont gekkvá? Fogalmam sincs. Talán első dühében úgy gondolta, a gekkózombi a legalantasabb létforma a világon.

Démétér azzal fenyegetőzött, hogy az éhínség egészen addig folytatódik, amíg vissza nem kapja a lányát. Hádész visszaüzent Hermésszel, és figyelmeztette Démétért, a halottak zombiapokalipszist rendeznek, ha Perszephoné nem marad odalent. Zeusz fejkörcsöt kapott, amikor elképzelte, mi lesz a szép kis világával, de Hesztia végül megtalálta a megoldást.

- Kössünk kompromisszumot – javasolta a tűzhely istennője.

- Perszephoné a gránátalma harmadát ette meg. Az év egyharmad részét töltse Hádésszal, a kétharmadát pedig Démétérrel.

Meglepő módon az összes isten belement a dologba. Hádész örült, hogy, még ha csak az év egyharmad részében is, de együtt lehet a feleségével. Démétér is repesett a boldogságtól, bár

Hádésznak sosem bocsátott meg igazán. Amikor Perszephoné az Alvilágban volt, Démétér rossz hangulata visszavetette a növényeket a fejlődésben.

Az ősi legenda szerint ezért van három évszak Görögországban, és a hidegebb őszi hónapokban ezért nem teremnek a növények.

Ami Perszephonét illeti, a történetek hatására végre benőtt a feje lágya. Megszerette Hádészt, és szépen berendezkedett az Alvilágban, de ettől még a földi világban is szívesen időzött az anyjával meg a régi barátnőivel. A varázserejű Hekaté, aki segített Démétérnek a lánya keresésében, leköltözött az Alvilágba, és elszegődött Perszephoné mellé kísérőnek. Hekaténak teljesült az álma. Az Alvilág sokkal sötétebb és boszorkányosabb hely volt, mint az a huzatos barlang.

Démétér a Triptolemosznak tett ígéretéről sem feledkezett mikor saját sárkányfogatot ajándékozott az eleusziszi királyfinak, a gazdálkodás istenévé tette. Megbízta a srácot, hogy utazza körbe a világot, és mutassa meg az embereknek, hogyan műveljék a földjeiket. Nem valami hangzatos munka, de Triptolemosz szerintem még mindig jobban járt ezzel, mint a tűzbe dobással.

Ezek után Démétér *tényleg* lehiggadt. Nem hisztizett többet, és okosan tette, mert a húgához, Hérához képest az ő dühkitörései csupán *gyermeteg* próbálkozások voltak.

Hérának kakukk

KEZDJÜK A JÓ HÍRREL! Héra dögös csaj volt. Igazi nehézbombázó.

Hosszú szénfekete haja volt. Az arca fejedelmi és hűvösen távolságtartó, mint a szupermodelleké a kifutón. A görögök a „tehén szemű” jelzővel illették. Akár hiszitek, akár nem, ez akkoriban bóknak számított. Azt jelentette, hogy a csajnak nagy, szelíd, barna szeme volt, ami első pillantásra rabul ejtett. Szerintem a görögök sokat nézegethették a teheneiket.

Szóval, eleinte az összes férfiisten és titán Héra után tepert. De most jön a rossz hír. Héra indulatos nő volt, és elég sokat képzelt magáról. Ha egy srác megkörményezte, csípőből leoltotta – egyenként felsorolta a hibáit, és olyan magas lóról beszélt vele, mint egy csicskával így az illető végül könnyes szemmel kullogott odébb, és soha többé nem próbálkozott be nála.

Rhea mama úgy döntött, Hérának jót tenne, ha bentlakásos iskolába adnák, hátha ott észre tér egy kicsit, és visszább vesz az arcából. Sajnos azonban a bentlakásos iskolát csak később találták fel.

Rhea nem esett kétségbe. A legtávolabbi tenger mélyére küldte Hérát Ókeanosz bácsihoz és Téthüsz nénihez.

Héra egy időre lekerült a térképről. Boldog éveket töltött Ókeanossal és Téthüsszel, akik a többi halhatatlanhoz képest meglehetősen stabil kapcsolatban éltek. Héra is ilyen házasságot képzelt el magának. Úgy döntött, kivárja az igazit. Nem éri be

akármelyik jöttment istennel, csakis azzal, aki bizonyítottan jó és hű férje lesz.

Démétér, a nővére, épp elég rémtörténetet mesélt. Poszeidón, Zeusz és Hádész mind gyökerek voltak. Hesztíanak volt igaza, hogy szingli maradt.

Héra azonban nem akart örök életére vénlány maradni. Férjre, gyerekekre és kertvárosi házra vágyott – az egész mindenségre. Viszont nagy körültekintéssel állt hozzá a párválasztáshoz.

Pár év múlva visszaköltözött az Olimposzra, és saját lakrészt kapott a palotában. Nagyjából leküzdötte összeférhetetlen természetét, de a férfiistenek még most sem találtak rajta fogást. Ha ajtóstól rontottak a házba, Héra *villámgyorsan* rájuk pirított.

Megcsókolni Hérát? Mit képzelsz, csórikám! Majd ha bemutatod a jegygyűrűt meg a kereseti igazolást.

Az istenek meg a titánok végül arra jutottak, Héra nem ér meg ennyi erőfeszítést, bár az tény, hogy ő a legszebb istennő a világon. (Nos, akkoriban legalábbis ez volt a helyzet.)

De volt egy isten, aki nem rettent meg a kihívásoktól.

Zeusz elég rámenős fickó volt. Gondolom, ezt már ti is észrevettétek.

Héra mellé ült az asztalnál, és jobbnál jobb viccekkel szórakoztatta a csajt. Még énekelt is neki a tűzhely előtt. Ha véletlenül összetalálkozott vele a folyosón, rögtönzött kurész tánclépésekkel igyekezett megnevettetni.

Héra titokban élvezte ezt a megkülönböztetett figyelmet. Zeusz, ha akarta, kedves is tudott lenni. Jóképű volt, fekete hajú, kék szemű, és nagy előszeretettel flangált félmeztelenül, hogy mindenki megcsodálhassa a kar- meg a hasizmait. Kirobbanó formában volt, ez nem is kétséges. Ja, és ő volt a világegyetem ura, tehát úgy általában is jó partinak számított.

Kivéve Héra szemszögéből. Héra tudott Zeusz nőügyeiről. Zeusznak már *két* felesége is volt. Meg egy gyereke Démétértől. Ráadásul a pletykák szerint rengeteg istennővel, titanisszal és halandó nővel keveredett kalandba.

Héra megfogadta, hogy *ő* nem áll be a sorba. Belőle nem lesz trófea. Tudta, hogy ha enged Zeusznak, az azonnal kiszeret belőle, leáll az udvarlással, és már lohol is a következő nő után. Héra ezt nagyon nem akarta.

Egyik este, a vacsoránál, Zeusz egy különösen jó poént sütött el – egy számról, egy istenről meg egy küklopszról szólt, akik együtt mennek be a templomba –. és Héra sehogy sem tudta visszatartani a nevetését. Potyogtak a könnyei, és alig kapott levegőt.

Átnézett az asztal fölött, és a tekintete összeakadt Zeuszéval. Megköszörülte a torkát, és elfordult, de Zeusz átlátott rajta.

– Tetszem neked – mondta. – Ne is tagadd!

– Tévedés! – felelte Héra. – Egy léha nőcsábász vagy, egy hazug gazember!

– Pontosan! – vágta rá Zeusz. – Ezek a legjobb tulajdonságaim!

Héra alig bírta visszafojtani a nevetést. Egy férfit sem ismert, aki ennyire immunis lett volna a sértéseire. Zeusz majdnem olyan makacs volt, mint ő.

– Mikor adod már fel? – kérdezte. – Nem érdekelsz.

– Soha nem adom fel – válaszolta Zeusz. – És *nagyon* is érdekellek. Te meg én... a kozmosz királya és királynője. Képzeld csak el! Verhetetlen páros lennénk. Nyilvánvaló, hogy te vagy a legszebb istennő a világon. Én meg, persze, ördögien jóképű vagyok.

Azzal megfeszítette a bicepszét. Nevetséges pojáca volt, de vérprofi, az biztos.

Héra a fejét rázta.

- Mivel győzhetnék meg, hogy csak az idődet vesztegeted?

- Semmivel. Szeretlek.

Héra felhorkant.

- Te mindenkit szeretsz, akin szoknya van.

- Ez most más. Te vagy az igazi. Tudom. És te is tudod. Mondd ki, hogy szeretsz! Na, ne szégyelld! Légy őszinte!

- Nem – felelte Héra. – Én ugyan nem mondok ilyet. *Soha.*

- Ó, ez úgy hangzik, mint valami kihívás! – vigyorgott Zeusz.

Ha elérem, hogy szerelmet vallj nekem, hozzám jössz feleségül?

- Persze, Zeusz – vágta a pofákat Héra. – Mivel ez sohasem lóg megtörténni, nyugodt szívvel megígérem, hogy ha valaha is kimondanám... tudod, azt, amit az előbb említettél... akkor feleségül mennék hozzád. Nincs félnivalóm, mert SOHA NEM KERÜL RÁ SOR!

- Állok elébe – kacintott rá Zeusz.

Azzal felkelt az asztaltól. Héra közben azon töprengett, vajon nem döntött-e elhamarkodottan.

Alig néhány nap telt el, de Héra már szinte meg is feledkezett a beszélgetésről. Furamód Zeusz sem hozta elő a témát. Sőt, az eset óta nem is nagyon foglalkozott Hérával, akinek örülnie kellett volna, de ő inkább duzzogott.

Felejtsd el, gondolta magában. Zeusz végre vette az adást. Biztos talált magának más balekot.

Héra azzal győzködté magát, hogy ez a legjobb, ami történhetett. Ő nem féltékeny. Még csak az kéne.

Éjszaka hatalmas vihar kerekedett az Olimposzon – ami igazán felkelthette volna Héra gyanúját, mivel Zeus volt az ég istene; de a csajt teljesen lefoglalta, hogy minden ablakot becsukjon.

A hálósobájába rohant, és éppen az utolsó spalettát hajtotta be, amikor egy kismadár rebbent be a szobába, és kimerülten a földre zuhant.

– Hoppá! – lépett hátra riadtan Héra. – Hát te hogy kerülsz ide?

A madár tehetetlenül csapkodott a márványpadlón. Szaporán kapkodta a levegőt, és egész testében reszketett. Héra letérdelt, és látta, hogy egy kakukkal van dolga.

Láttatok már *igazi* kakukkot (nem faragottat, ami a régi órákból ugrik elő)? Én nem. Utána kellett néznem. Furcsa egy szerzet. Indián tolldíszszerűséget hord a fején, ami nem igazán illik sem a fényes barna-fehér szárnytollaihoz, sem a hosszú farkához. Mindent egybevetve úgy néz ki, mintha valami örült tudós megsugározta volna a fejét; talán innen ered az *ennek kakukk* kifejezés.

Szóval, Héra letérdelt, és kézbe vette a madarat. A tenyerében érezte a szívverését. A kakukk egyik szárnya is rossz szögben állt. Héra nem értette, egy ilyen kis madár hogy jutott fel az Olimposz tetejére. Rendszerint csak a sasok repültek ilyen magasan, mert a hegycsúcs környékén szigorúan korlátozták a légiközlekedést.

Héra persze azt is tudta, hogy a viharok erős széllel járnak. Lehet, hogy egy szélroham kapta fel szegény madárkát.

– Csoda, hogy életben vagy – mondta Héra a madárnak. – Na, ne búsulj, kicsikém! Majd én gondodat viselem.

Héra fészket hajtogatott a takarójából, az ágy lábához tette, és óvatosan beleültette a madarat. Megszárogatta a szárnyait, és pár csepp nektárt is adott neki, amitől rögtön jobban lett. A kakukk felborzolta a tollait. Aztán lehunyta a szemét, és halk, hortyogó

hangot hallatott; olyan volt, mintha valaki fuvolán játszana. Héra kellemesnek találta.

Megengedem a kis fickónak, hogy itt éjszakázzon, gondolta magában. (Meg volt győződve róla, hogy a kakukk hímnemű.) Ha reggelre jobban lesz, szabadon engedem.

Reggel a kakukk meg sem próbált elmenekülni. Elégedetten ücsörgött Héra ujján, és magokat meg dióbelet csipegetett az istennő kezéből. Héra, akinek még soha nem volt kisállata, mosolyogva nézte.

– Igazi barát vagy – duruzsolta a madárnak.

– Kakukk! – mondta a kakukk.

Hérának átforrósodott a szíve, amikor belenézett a bizakodó narancssárga szempárba.

– Megtartsalak?

– Kakukk! – A kakukk összetéveszthetetlen mozdulattal dörgölte a csőrét Héra ujjához.

Héra felkacagott örömében.

– Jól van. Igen. Én is szeretlek.

A kakukk leugrott a földre. Egyre nagyobb lett. Héra megijedt, hogy talán túl sok nektárt adott a madárnak, és az mindjárt szétrobban, ami nemcsak fájdalmas következményekkel járt volna, hanem rendetlenséggel is. A madár azonban egyre istenszerűbbnek tűnt. Egyszer csak Zeus jelent meg Héra előtt hófehér palástjában; fekete haján, ami itt-ott még megőrizte a kakukkséró nyomait, aranykorona csillogott.

– Milyen hízelgő szavak, úrnőm – mondta. – *Én is szeretlek.* Ha jól emlékszem, megállapodtunk valamiben.

Héra szólni sem bírt döbbenetében. Remegett a dühtől. Ugyanakkor nem győzött álmélni, mire nem vetemedik ez a

semmirekellő gazember. Nem tudta eldönteni, felpofozza-e Zeust, kinevesse, vagy inkább megcsókolja. Dühítően cuki volt.

- Egy feltétellel – felelte kimérten.

- Éspedig?

- Ha hozzád megyek, jó és *hűséges* férjem leszel. Nincs több hancúrozás. Többé nem hajkurászod a kalandokat meg a halandó szépségeket. Nem engedem, hogy lejárass.

Zeusz az ujján számlálta a kéréseket.

- Ez nem egy feltétel. De sebj! Áll az alku!

Hérának a Sztüx folyóra kellett volna megesketnie Zeust, ami a legkomolyabb eskünek számít az istenek világában. De nem tette. Igent mondott Zeusznak.

Ezt követően lett a kakukk Héra szent állata. A képeken Héra egy botot tart a kezében, aminek a tetejét vagy egy kakukk, vagy egy lótuuszvirág (Héra szent növénye) díszíti. Mellesleg a tehén is Héra szent állatai közé tartozott, mert olyan anyás állat. Ha valaki azt mondaná nekem: „Hű, bébi, olyan szép vagy, mint egy üsző” nem biztos, hogy bóknak venném; Héra viszont nem zavartatta magát. Ahány ház, annyi kolomp.

Miután Zeusz és Héra bejelentették az eljegyzésüket, az istenek nekiláttak, hogy tető alá hozzák a világtörténelem legnagyobb szabású esküvőjét.

Képzelfhetitek, mit szenvedett Hermész, a hírnökisten, mire kikézbésítette az esküvői meghívókat. Az összes isten, titán, halandó, nimfa, szatír és állat hivatalos volt a menyegzőre. Remélem, a csigákat előrevették. Egy örökkévalóság lehetett, mire eljutottak a buliba.

Ahány ember, annyiféle sztori az esküvői helyszínnel kapcsolatban. Én Kréta szigetére szavazok, mert ez a legkézenfekvőbb választás. Zeuszt itt rejtették el kisbabakorában, úgyhogy jó volt a karmája.

A logisztika azonban még most is rejtély a számomra... Tegyük fel, hogy meghívok egy Olaszországban élő vadnyulat a Kréta szigetén rendezendő bulimra. Hogy jut oda szegényem, úszva? De akkor elázik a frakkja.

Szóval, az összes meghívott részt vett az esküvőn, kivéve egy Chelóné nevű ostoba nimfát. Chelóné Görögország középső vidékén, Árkádiában élt a folyóparti kunyhójában, és egyszerűen eldobta a meghívót.

- Áh! - mondta. - Csak egy hülye esküvő. Inkább itthon maradok.

Amikor Hermész felfedezte, hogy Chelóné sehol sincs, dühbe gurult. (Ezek szerint a vendéglistán is ő pipálgatta a neveket.) Elrepült Chelónéhoz, aki éppen a folyóban lubickolt.

- Mi a helyzet? - kérdezte. - Még fel sem öltöztél. Kezdődik az esküvő!

- Ööö... - hebegte Chelóné. - Egy... ööö egy kicsit lassan készülök el. De ott leszek!

- Tényleg? Ezt a mesét akarod beadni nekem?

- Jól van, na - ismerte el a nimfa. - Itthon akarok maradni.

Hermész tekintete elsötétült.

- Rendben.

Egyenesen Chelóné kunyhójához robogott, és felkapta az épületet, mint valami Superman.

- Itthon akarsz maradni? Akkor maradj itthon örökre!

Chelónéra hajította a házat, aki, ahelyett, hogy szörnyethalt volna, alakot váltott. A ház összezsugorodott, és páncélként

olvadt rá a nimfa hátára, így Chelóné lett a világ első teknőse, az az állat, aki mindig lassú és a hátán hordja a házat. A *chelone* szó görögül azt jelenti: teknős. Hé, sosem lehet tudni! Lehet, hogy egyszer ezt fogják kérdezni tőletek valami tévés vetélkedőben.

A világ többi része okosan elment a buliba. A menyasszony és a vőlegény Éosz, a hajnal titaniszának aranyszekerén gördült be a szent ligetbe, így hát rózsaszínes fény jelezte közeledtüket, továbbá az új nap kezdetét. A három Moira vezette a ceremóniát, amitől én jól betojtam volna. A vén szipirtyók bármikor belenyúlhattak a jövődbe és elnyisszanthatták az életrajzodat, úgyhogy ajánlaton volt komolyan venni a házastársi esküt.

Zeusz és Héra férj és feleség lett, a világegyetem királya és királynéja.

Mindenki csodálatos ajándékokkal halmozta el őket, de Héra az utolsónak örült a legjobban. Egyszer csak megmozdult a föld, és egy facsemete tört elő a rögök közül – egy fiatal almafa, rajta egy szem tömör arany gyümölcscsel. Kártyát nem mellékeltek hozzá, de Héra rögtön kitalálta, hogy ez Gaia nagy ajándéka, aki még most is aludt, de valahonnan megérezte, hogy buli van.

Héra megparancsolta, hogy vigyék a fát a világ legnyugatibb csücskébe, és ültessék el egy gyönyörű kertbe, közvetlenül Atlasz lábához, aki még mindig az égboltot tartotta. Egy Ladón nevű halhatatlan sárkánnyal és Atlasz lányaival, a Heszperidákkal, az éjszakai égbolt nimfáival őriztette a fát.

Nem tudom, miért vitette el Héra az almafát, miért nem hagyta az Olimposzon. Talán azért, nehogy a hősök később lelopják róla az almát. Ha ez volt a célja, jól gondolkodott... többé-kevésbé.

Zeusz és Héra háromszáz évig éltek boldog házasságban, ami isteni mércével mérve nem sok, de azért jobb, mint egy átlagos hollywoodi házasság. Három gyerekük született: egy fiú, Árész,

aki igazi problémás gyerek volt; egy lány, Hébé, aki az örök ifjúság istennője lett; és egy másik lány, Eileithüia, aki a szülési fájdalom istennőjeként lett híres. Kicsit rosszul jött ki a lépés – a szülési fájdalom istennője három gyerekből *utolsóként* látja meg a nap világot? Ez nekem úgy jön le, mintha Héra csak utólag kapcsolt volna: „Hű, ez a szülés! Ez fáj! Legyen ennek is istennője.”

Miután a harmadik gyerek is megszületett, a négyszáz éves Zeuszra rátört a kapuzárási pánik. Nostalgiaival gondolt vissza a régi szép időkre, amikor még független ifjúként vonszolta be az istennőket a kígyóvermekbe, hogy elszórakozzon velük. Megint hajkurászni kezdte a csajokat.

Megígérte, hogy jó férj lesz, és az is volt... egy darabig. De halhatatlanként a „holtomiglan holtodiglan” teljesen új értelmet nyer.

Minél többet csajozott, Héra annál idegesebb és féltékenyebb lett.

A legjobban Zeusz balkézről született gyerekeit utálta. Egymás után bukkantak fel, mint a gyomok. Zeusz váltig állította, hogy a régebbi kapcsolataiból származnak, de ez a kifogás sem igazán vált be. A gyerekek egy része halandó volt, és egyik sem tűnt háromszáz évesnél idősebbnek. Valahányszor megjelent egy, Héra arra gondolt, a többi isten biztos kineveti a háta mögött, és bolondnak nézi, amiért megbízott Zeuszban.

Végül betelt a pohár.

– Mindenkinék gyereket csinálsz, csak nekem nem! – vágta Héra Zeusz fejéhez. – Szerinted ez vicces? Szerinted szó nélkül lenyelem, hogy megszegtéd az ígéreted?

– Ez valami beugratós kérdés? – ráncolta a homlokát Zeusz.

– Vedd, aminek akarod! – üvöltötte Héra. – Nekem is lesz saját gyerekem, *még férfi* sem kell hozzá! Magamtól fogok teherbe esni!

- Édesem, szerintem ez nem fog menni – vakarta a fejét Zeusz.
- Bah! – vonult ki Héra a trónteremből.

Nem tudom, hogyan csinálta. Az esküvője óta ő volt a házasság és az anyaság istennője, úgyhogy nyilván megvoltak a titkos fegyverei. A pusztá akaraterőnek, a nagyon hatásos légzőgyakorlatoknak, esetleg a keleti meditációnak és a megfelelő étrendnek köszönhetően Héra egyszer csak várandós lett, méghozzá mindenféle külső behatás nélkül.

Ez volt a jó hír.

A rossz hír? Amikor a baba megszületett, rögtön látszott rajta, hogy mégiscsak ráfért volna egy kis külső behatás. A feje idomtalan volt. Az egész testét göndör fekete szőrcsomók borították. Széles mellkasa és erőtől duzzadó karja volt, a lába viszont satnya, görbe és nem egyforma hosszú. Sírás helyett úgy rőfögött, mint akinek halaszthatatlan dolga van a mosdóban.

Ő volt a legrondább gyerek, akit Héra életében látott. Annak ellenére, hogy a saját gyerekéről volt szó, egyáltalán nem támadt fel benne az anyai szeretet – csak az iszony.

Én személy szerint nem vagyok meglepve, hogy így félresiklottak a dolgok. Bosszúból gyereket szülni? Elég béna indok, de erről persze nem a gyerek tehetett.

Senki sem láthatja ezt a gyereket, gondolta magában Héra. *Az istenek körberöhgnek.* A hálószoba nyitott ablakához lépett, és lenézett az Olimposz oldalán. A hegy lába nagyon messze volt.

Ki tudná meg, hogy eltűnt a baba? Ő bármikor letagadhatja, hogy terhes volt. Majd vaklármára hivatkozik.

Azzal Héra, még mielőtt végiggondolhatta volna szörnyű tervét, kidobta a csecsemőt az ablakon.

Tudom. *Nettó* érzéketlenség. Mintha egy gyereket csak úgy el lehetne dobni. Héra azonban ellentmondásos nő volt. Egyik nap ő

a tökéletes anya. Másnap meg már csecsemőket hajigál ki az ablakon.

Ó, de a gyerek nem halt ám meg! Héphaisztosz volt a neve, és majd meglátjátok, mi lett vele.

Közben Hérának más problémái is akadtak.

Amikor az első hős feljutott az Olimposzra, még nagy volt a csinnadratta. A hőst Ixionnak hívták, és állítólag ő volt az első ember, aki rájött, hogyan ölje halomra az embertársait a csatában. *Gratulálok! Ön nyert!*

Az isteneket annyira lenyűgözte, hogy Ixion karddal harcol, ahelyett, hogy kövekkel hajigálná és rőfögéssel próbálná elijeszteni az ellenséget, hogy nagy lakomát rendeztek a tiszteletére az Olimposzon.

Azt hihetnénk, a srác elővette a legjobb modorát. De nem.

Jól bekajált meg bepiált. A sok dicséret is a fejébe szállt. Azt hitte, az istenek a barátai, a puszipajtásai, a társai. Nagy hiba volt. Nem számít, milyen kedvesen bánnak veled az istenek, *sosem* fognak egyenrangú félként tekinteni rád. Ne feledjétek, az ő szemükben csak egerek vagyunk, akik ügyesen bánnak a tűzzel, meg felfegyverzett csótányok. Elszórakoztatjuk őket. Időnként kapóra is jövünk, ha az isteneknek kedvük szottyan szétcsapni a pórnép között. De hogy őribarik lennénk? Nem.

Ixion egész este Hérát stírölte, hiszen ő volt a legszebb nő az asztalnál. Zeusz olyan keményen nyomta a bulit, hogy semmit sem vett észre, igaz, nem is érdekelte volna a téma. Végül Héra elunta a dolgot, és kimentette magát.

Ixion azt hitte, eljött az ő ideje. Gyilkolásban profi volt, de az Istennőkhöz nem nagyon értett. Miután Héra távozott, Ixion várt egy kicsit, aztán odarikkantott az isteneknek:

– Kicsit sok volt a pia. Hol a mosdó? Ööö, az istenek használnak *egyáltalán* mosdót?

– A folyosó végén – felelte Zeusz. – Az első ajtó jobbra. Az egyik fürke a halandóké, a másik az isteneké. Nehogy összetéveszd!

Ixion elindult abba az irányba, amerre Héra ment. Egy erkélyen talált rá az istennőre, aki éppen a felhőket bámulta.

– Szia, szépségem! – szólalt meg.

Héra összerezsent. Más körülmények között valószínűleg csigává – vagy valami nagyon nyálkás izévé – változtatta volna Ixiont, de teljesen letaglózta, hogy egy halandó ilyen hangot enged meg vele szemben.

Ixion a félélnkség számlájára írta Héra hallgatását.

– Igen, tudom, hogy már kinéztél magadnak. Te is jó bőr vagy. Mit szólnál egy puzzihoz?

Átkarolta Hérát, és megpróbálta megcsókolni. Héra ettől úgy pánikba esett, hogy gyorsan ellökte magától Ixiont és elszaladt. Lélekszakadva rohant végig a palota zezzugos folyosóin, majd bezárkózott a szobájába, és kifújta magát.

Miért nem hamvasztotta el ezt a szemtelent? Vagy miért nem változtatta csigává?

Minden olyan hirtelen történt. És Héra mintha egy kicsit zavarba is jött volna Ixion udvarlásától. Már több száz éve nem volt része ilyen élményekben. Az esküvő óta rá sem nézett más férfira.

Hérának sok hibája volt, de a csalfaság nem tartozott közéjük. Halhatatlan testének egyetlen porcikája sem hajlott a hűtlenségre.

Komolyan és őszintén hitte, hogy a házasság örökre szól, ezért is bosszantották annyira Zeusz kalandjai.

Miután lehiggadt, bosszútervet forralt. Tiszta sor, ő is megbüntethetné Ixiont. De mi lenne, ha inkább a férjére hagyná a feladatot? Egyszer már hadd legyen *Zeusz* is féltékeny. Talán ha a felesége becsülete a tét, a házassági esküt is komolyabban veszi.

Héra összeszedte magát, és visszatért a vacsoraasztalhoz. Ixion úgy cseverészett, mintha mi sem történt volna – a kis sunyi. Héra rámosolygott, csak hogy világossá tegye, nincs harag. Aztán Zeuszhoz hajolt, és a fülébe súgta:

- Felséges uram, beszélhetnék veled négyszemközt?
- Baj van? – komorult el Zeusz.
- Még nincs – válaszolta Héra kedvesen.

A folyosó végére érve aztán elmesélte Zeusznak, mi történt.

Zeusz morcosan nézett. Elgondolkodva simogatta a szakállát.

Héra azt remélte, az ura egyenesen az ebédlőbe megy, és porrá hamvasztja Ixiont, de nem így történt.

– Te *hallod*, amit mondok? – kérdezte Héra. – Nem is vagy mérges?

– Igen, hallom. Csak hát... – hümmögött Zeusz – Ixion vendégségben van nálunk. A mi asztalunknál eszik. Nem hamvaszthatom el ok nélkül.

– OK NÉLKÜL? – visította Héra. – Kikezdett a feleségeddel!

– Igen, igen. Ez nagyon komoly vétség. De megdönthetetlen bizonyítékra van szükségem.

– Az én szavam nem elég? – Héra kis híján lelökte Zeuszt az erkélyről, hogy ő maga lássa el Ixion baját, de Zeusz engesztelően emelte fel a kezét.

– Van egy tervem – mondta. – Meglátjuk, Ixion valóban meg akar-e gyalázni téged, vagy csak az ital beszél belőle. Ha megvan

a konkrét bizonyíték, a többi istennek sem lesz kifogása az ellen, hogy megbüntessem ezt a halandót, aki mellel a vendégem. Bízz bennem! Ha Ixion bűnös, példát statuálok rajta.

Héra keze ökölbe szorult.

– Tégy, amit akarsz!

Zeusz kinyúlt a korlát fölött, és lehúzott egy felhőt. Az fehér minitornádóként gomolygott előtte, majd emberi alakot öltött.

Héra pontos mása volt, csak sápadt és hideg.

Helyesbíték. Héra pontos mása volt.

– Helló! – nézett az ál-Héra az igazira.

– Ez nagyon beteg – jegyezte meg az igazi Héra.

– Maradj itt! – mondta Zeusz az igazi Hérának.

Az ál-Hérát magával vitte a buliba.

Ixion ott folytatta, ahol abbahagyta: gátlástalanul flörtölt az ál-Hérával. Legnagyobb öröme az ál-Héra nem kérte magát. Intett neki, hogy kövesse. Innen már ment minden, mint a karikacsapás.

Reggel a csipás szemű istenek kitámolyogtak az ebédlőbe, hogy megreggelizzenek. Meglepve tapasztalták, hogy Ixion a palotában éjszakázott, és amikor az okokat firtatták, Ixion – sűrű kacsingatások közepette – elmesélte nekik, hogy a mennybolt királynője osztotta meg vele a szobáját.

– Az ujjam köré csavartam – hencegett. – Azt mondta, sokkal jobban nézek ki, mint Zeusz. Halhatatlanná fog tenni, hogy örökre velem maradjon.

Megállás nélkül magát fényezte, és azt állította, Héra el akarja hagyni Zeust, hogy ők ketten összeházassanak. Közben Zeusz lépett az ebédlőbe, és halkán Ixion háta mögé lopózott.

Végül Ixionnak is feltűnt az istenek hallgatása.

– Itt van mögöttem, ugye? – dadogta.

- Hát, igen! - rikkantotta Zeusz vidáman. - És ha más feleségével hálsz, legalább ne a férj házában dicsekedj el a hódításoddal. És arról is győződj meg, hogy az asszony tényleg a feleség volt-e, és nem egy felhőbaba.

Ixion nagyot nyelt.

- Azt hiszem, bajban vagyok.

- Csak egy kicsit! - helyeselt Zeusz.

Egyik istennek sem volt ellenére, hogy Zeusz megbüntesse a vendéget. Zeusz behozatott egy tartalék kereket, és a küllőkre kötözte Ixiont. Úgy megfeszítette a végtagjait, hogy majdnem elszakadtak. Aztán meggyújtotta a kereket, és elhajította, mint egy frízbit. Ixion halhatatlan lett, de örök szenvedés lett a jutalma. Még mindig itt köröz a föld körül a pörgő-forgó, lángoló keréken, és azt sikoltozza:

- Héra! Azt hittem, bejövök neked!

És a csattanó? Az ál-Héra teherbe esett. Hogy eshet teherbe egy felhő? Fogalmam sincs, de a fia, akit Kentaurnak hívtak, beleszeretett egy lóba - gőzöm sincs, miért. Az ő gyerekeikből lettek a kentaurok, akik félig emberek, félig lovak.

Ahogy már az elején is említettem, az én fantáziám sokkal szegényesebb annál, hogy ilyesmiket találjak ki.

Az ixionos sztori után Héra abban reménykedett, hogy Zeusz figyelmesebb lesz vele, de csalódnia kellett. Zeusz úgy vélte, sikeresen megvédte Héra becsületét, és most már megérdemel egy kis szórakozást.

Ha felsorolnám, hányszor állt bosszút Héra Zeusz csajain, egy évszázadig ellennénk vele. Ez volt Héra legfőbb foglalatossága.

Egy halandó lány viszont *komolyan* kihúzta nála a gyufát. Szemelé thébai királylány volt, és bár senki sem merte hangosan kimondani, mindenki tudta, hogy ő a legszebb halandó a korabeli lányok közül – olyan szép, akár egy istennő, talán még Héránál is gyönyörűbb.

Zeusz egyre többször ugrott le Thébába „vásárolni”. Héra persze gyanakodott, de Zeusz ügyes volt. Héra egyszer sem tudta rajtakapni őt Szemelével. Egy nap Héra aranyszínű felhőként lebegett Théba fölött, amikor véletlenül észrevette Zeuszt (aki halandónak álcázta magát, de a neje így is felismerte), amint éppen egy házból jött ki a város legelőkelőbb részén.

Kisvártatva Szemelé jelent meg az ajtóban, és Zeusz után integetett. A lány csak egy pillanatra állt meg a küszöbön, de egyvalami rögtön feltűnt rajta: a szépen gömbölyödő hasa.

Héra őrjöngve szitkozódott magában, de ott helyben mégsem ölhetette meg a lányt. Annak ellenére, hogy Zeusz egy aljas szemétláda volt, az aljas szemétládaságához *mérhetetlen* erő társult. Héra tudta, ha Zeusz rájön, hogy ő ölte meg a barátnőjét, csúnyán megkeseríti az életét. Az istennőnek tehát cselhez kellett folyamodnia.

Héra leereszkedett az aranyszínű felhőn, és öregasszonynak álcázta magát. Bekopogtatott Szemelé ajtaján, az volt a terve, hogy koldusnak vagy utazó ügynöknek adja ki magát.

Szemelé kinyitotta az ajtót, és elakadt a lélegzete.

– Beroe, te vagy az?

Hérának fogalma sem volt, miről van szó, de belement a játékba.

– Igen, drágaságom! Én vagyok az, Beroe, ööö...

– A gyerekkori dajkám!

– Pontosan!

- Jaj, de megöregedtél!
- Kösz – motyogta Héra.
- De azért ezer közül is felismernélek. Kerülj beljebb!

Héra körülnézett a házban. Felháborodottan állapította meg, hogy legalább olyan szép, ha nem szebb, mint a saját olimposzi lakása.

Ártatlanul megkérdezte, hogyhogy Szemelé ilyen pompás kastélyban lakik, aminek még egy királylány is a csodájára járna.

- Ja, a pasim vette nekem – felelte Szemelé sugárzó arccal. – Olyan rendes, a tenyerén hordoz. Nézd ezt a nyakláncot, most kaptam tőle.

Egy jádéval, arannyal és rubinnal kirakott medált mutatott Hérának. Héra még sosem kapott ilyen szép ajándékot.

- De gyönyörű! – Hérának óriási önuralomra volt szüksége, nehogy kárt tegyen a királylány tökéletes fogsorában. – És ki ez a férfi? A városban lakik?

- Jaj! Azt nem szabad elárulnom.
- De hiszen a régi dajkád vagyok, Beroe! – mondta Héra.
- Beroe – helyesbített Szemelé.
- Miért, nem azt mondtam? Na, áruld el!

Szemelé majd' szétrobbant izgalmban. Égett a vágytól, hogy végre színt vallhasson, úgyhogy nem kellett sokáig győzködni.

- Hát jó... Zeusz az – vallotta be. – Az egek ura. A teremtés királya.

Héra színlelt elképedéssel bámult rá.

- Jaj, szegény kislányom! – sóhajtott fel együtt érzően. – Szegény ártatlan kislányom!

Szemelé döbbsen pislogott. Nem erre a reakcióra számított.

- De hát... a világegyetem urával járok!

- Azt bárki mondhatja - horkant fel Héra. - Szerinted hányán vetik be ezt a trükköt? Tízből tízen! Honnan tudod, hogy a pasas tényleg isten, és nem csak valami gazdag, öreg főszer, aki istennek adja ki magát?

Szemelé elvörösödött.

- De *megesküdött*, hogy ő Zeusz. És nagyon... istenes a kinézete.

- Be is bizonyította, hogy ő az?

- Ööö, nem.

Héra úgy tett, mintha komolyan elgondolkodna.

- Ő a gyermeked apja. Biztosra kell menned. Azt mondtad, bármit megtenne érted?

- Igen! Meg is esküdött rá!

- Akkor szaván kell fognod - tanácsolta Héra. - Kérd meg, hogy úgy jelenjen meg előtted, mint a felesége, Héra előtt. Teljes Isteni valójában. Csak így derítheted ki az igazat.

Szemelé elgondolkozott.

- Elég veszélyes terv.

- Nem, ha a barátod igazán szeret! Talán nem vagy olyan jó, mint Héra?

- Dehogynem.

- Talán nem vagy olyan szép?

- Még szebb is vagyok nála. Ezt maga Zeusz mondta.

Héra olyan erővel szorította össze az állkapcsát, hogy megrepedt az egyik halhatatlan foga.

- Na, látod. Ha Héra isteni valójában láthatja Zeuszt, akkor neked is jogod van hozzá! Remélem, tényleg Zeusz az, kedvesem. Drukkolok neked! De biztosra kell menned. A gyermeked jövője a tét. Mikor jön vissza a párod?

- Nemsokára.

– Nézd már, hogy elszaladt az idő! – kiáltott fel Héra. – Nagyon örülök, hogy beszéltünk, de most már mennem kell. Vár az... idősek klubja.

Héra távozott. Egy óra múlva Zeusz visszatért Szemelé házába.

– Helló, bébi! – lépett be az ajtón.

Azonnal észrevette, hogy valami baj van. Szemelé nem szaladt elé, és nem fogadta csókkal meg öleléssel, mint rendszeren. Duzzogva, kezét gömbölyű hasán keresztbe fonva ült a kanapén.

– Ööö... mizu? – kérdezte Zeusz.

– Azt mondtad, bármit megtennél értem – biggyesztette le az ajkát Szemelé.

– És ez így is van! Hozzak neked még egy nyakláncot?

– Nem – felelte a lány. – Másféle szívességet kérek. Csak egyvalami tenne igazán boldoggá.

Zeusz felnevetett. Gondolta, Szemelé talán valami szép ruhára vágyik, vagy arra az új izére, amit az emberek találtak ki... hogyishívják... cipő?

– Óhajod számomra parancs – jelentette ki.

– Esküdj meg!

– A Sztüx folyóra esküszöm – tárta szét a karját nagylelkűen Zeusz. – Kérj valamit, és máris a tiéd.

– Jó – kockáztatott meg egy mosolyt Szemelé. – Azt akarom, hogy teljes isteni valódban jelenj meg előttem, úgy, ahogy Héra előtt szoktál.

Zeusznak elakadt a lélegzete.

– Jaj... csak ezt ne, kisszívem! Kérj valami mást!

– Nem! – tápáskodott fel Szemelé. – Azt mondtad, *bármit* kérhetek tőled. Bizonyítsd be, hogy tényleg isten vagy. Én is vagyok olyan jó, mint Héra! Úgy szeretnék látni, ahogy ő.

– De ha egy isten a maga teljes valójában jelenik meg... azzal a halálba küldi a halandókat. Különösen a terhes halandókat.

Különösen azokat a terhes halandókat, akik meg akarják érni a következő percet.

– Én erős vagyok – felelte Szemelé. – Érzem.

Zeusz nem volt annyira biztos ebben. Még soha nem jelent meg egy halandó előtt a teljes isteni valójában, de úgy képzelte, a halandó számára ez olyan élmény lehet, mint védőszemüveg nélkül a napba nézni, vagy reggel smink nélkül látni egy színészt. *Életveszélyes.*

Másrésről viszont Zeusz a Sztüx folyóra esküdött, vagyis nem visszakozhatott. Szemelé ráadásul harcedzett lány volt. A híres hős, Kadmosz leszármazottja. Ha ő úgy ítéli meg, hogy elbírja a látványt, akkor talán nem téved sokat.

– Na, jó, készen állsz? – kérdezte Zeusz.

– Igen.

Zeusz halandó álruhája hamuvá égett. A főisten teljes dicsőségében, örvénylő tűzoszlopként, villámló szupernóvaként öltött testet Szemelé nappalijában. A bútorok a tűz martalékává váltak. Az ajtó kidőlt a keretből. Az ablakokon szétrobbantak a spaletták.

Szemelé nem bírta befogadni a látványt. Elpárolgott, csak egy egérsnyom maradt utána a nappali falán. A hasában növekvő baba azonban *túlélte* a balesetet, valószínűleg azért, mert félisten volt. Szegény kiscsávó ott lebegett a levegőben, ahol előtte a biztos menedéket jelentő anyukája volt. Zeusz még épp időben váltott alakot, hogy elkapja.

Zeuszt természetesen sokként érte Szemelé halála, de aztán rájött, hogy itt most a baba az első. Szegény kissrác még nem

fejlődött ki teljesen. Csak pár hónap múlva kellett volna megszületnie.

Zeusznak nem maradt sok ideje. Előrántotta a villámját, és egy bemetszést ejtett a jobb combján. Pizkosul fájhatott, de Zeus úgy tömködté be a babát a combjába, mintha csak a nadrágzsebébe akarná elrejtteni. Aztán összevarrta a bőrt.

Szácok... ezt ne próbáljátok ki otthon! Rossz vége lenne.

Az istenek persze mások. A gyerek valahogy életben maradt Zeus combjában, és ott növekedett tovább, amíg el nem érkezett a világrajövetel ideje.

Arról nem szól a fáma, hogy a többi isten megkérdezte-e:

- Hé, Zeus, mitől lett ilyen hatalmas a jobb combod, öreg? Én a helyedben megnézném egy orvossal.

Zeus kivágta a combjából a kifejlődött babát; ő lett Dionüszosz. Később még róla is lesz szó. A születése *még csak hagyján* a többihez képest.

Héra végül is bosszút állt Szemelén, és bárcsak azt mondhatnám, ez volt a legdurvább dolog, amire életében vetemedett.

Sajnos ez még csak a bemelegítés volt.

Zeus másik barátnője egy Aigina nevű hölgy volt. Aigina nyilván hallotta, mi történt Szemelével, mert nem törte össze magát, hogy Zeus szeretője legyen, bár a főisten hevesen csapta neki a szelet, és ajándékok tömkelegével halmozta el. Végül Zeus rávette, hogy repüljön el vele egy titkos szigetre.

- Senki sem tudja meg - ígérte.

- Még Héra sem? - kérdezte Aigina.

– Ő a legkevésbé.

Zeusz óriási sassá változott, és elrepítette Aiginát a szigetre, ami most már az ő nevét viseli.

Zeusz *majdnem* megúsza. Héra csak évek múlva, Aigina halála után szerzett tudomást az ügyről. Addigra Aigina és Zeusz közös fia uralkodott azon a szigeten, ahol ő maga is született. Nem tudom, Héra hogyan jött rá a dologra, mindenesetre felháborodottan vette tudomásul, hogy már nem büntetheti meg Aiginát.

– Hogy merészelt *meghalni*? Így nem tudom megölni! – dühöngött. – Na, mindegy, akkor a fián töltöm ki a haragomat.

A fiút Aiakosznak hívták (kár, hogy nincs több magánhangzó a nevében). Szóval, Aiakosz király éppen háború előtt állt. Összehívta seregeit, hogy megvédje a királyságát.

Héra szerzett egy hatalmas mérges kígyót, és beledobta a sziget egyetlen folyóját tápláló forrásba. A méreg szétterjedt a vízellátó rendszerben, és hamarosan a sziget szinte teljes lakossága elpusztult.

Nagy ötlet, mi? Zeusz lefekszik egy halandó nővel, ezért Héra felkutatja a nő fiát, és mindenkit kinyír a környezetében. Á, nem is pszichopata az ilyen.

Képzeltetitek, Aiakosz mennyire begyulladt. Kiment a palotakertbe, és felnézett a kék égre. Térdre esett, és Zeuszhoz imádkozott:

– Apa, nemsokára megszállnak minket a katonák, de a feleséged kábé az egész hadseregemet meg az összes alattvalómat eltette láb alól.

– Puff neki! – dörmögte Zeusz odafentről. – Miben segíthetek?

Aiakosz elgondolkodott. Lenézett a virágágyásba, és hangyákat pillantott meg, több ezer apró rovar, amint fáradhatatlanul és kitartóan menetelnek a céljuk felé, akár egy hadsereg.

- Tudod, mi lenne baromi jó? - kérdezte Aiakosz. - Ha hadsereggé változtatnád ezeket a hangyákat.

- Ám legyen! - mennydörögte Zeusz.

A teljes hangyakolónia férfivá változott - több ezer harcedzett katonává, akik egyenes sorokba rendeződve meneteltek előre csillogó vörös-fekete páncélzatukban, és tökéletes fegyelmezettséggel harcoltak. Rettenthetetlenek voltak. Hihetetlenül erősek és szívósak. Mürmidónoknak nevezték őket, és ők lettek a legismertebb elit harci alakulat Görögországban, az ókori világ Navy SEAL-je vagy zöldsapkásai. Későbbi híres parancsnokuk Akhilleusz. Talán már hallottatok róla, ha más nem, a sarkáról.

Az utolsó adalék Hérával kapcsolatban - ami nekem már tényleg magas -. hogy milyen gyorsan váltogatta a barátait meg az ellenségeit. Vegyük például Poszeidónt.

Eleinte nem jöttek ki egymással. Tény, hogy mindketten ugyanarra a görög királyságra, nevezetesen Argoszra vetettek szemet. Ebből is látszik, milyen fontos volt akkoriban, hogy melyik isten melyik város patrónusa. New York City istenének lenni például óriási megtiszteltetés lett volna. A pennsylvaniai Scrantonénak viszont... már nem annyira. (Oké, elnézést kérek a scrantoniaktól. De értitek, mire akarok kilyukadni.)

Gondolom, Argosz szép hely lehetett, mert Héra és Poszeidón is a védőszentjének jelentkezett. A király Héra mellett döntött. Biztos nem akarta, hogy a népe kígyóméreg általi halált haljon.

Héra el volt ragadtatva. Poszeidón nem. Az egész királyságot elárasztotta, és amikor Héra szót emelt ez ellen, azt mondta:

– Rendben. Eltüntetem a vizet. De *teljesen*.

A víz visszahúzódott, és az összes patak meg folyó kiszáradt a környéken.

Héra megint panasszal fordult Poszeidónhoz. A két istent nem sok választotta el egy brutális összecsapástól. Végül Poszeidón engedett, és visszaterelte a víz egy részét, de Argosz még most is nagyon száraz helynek számít. Sok folyóban csak akkor van víz, ha esik az eső. Héra lett Argosz patrónusa, és ez később nagyon is kapóra jött egy Iaszón nevű csókának, aki egy hősiek csapat, az úgynevezett argonauták vezére lett. De ez már egy másik történet.

A lényeg az, hogy Héra nemsokára furcsa pálforduláson ment keresztül. Tárgyalásokat kezdett Poszeidónnal, és a két isten arra a megállapításra jutott, hogy Zeusz egyre diktatórikusabb eszközöket alkalmaz. Gyorsan meg is szervezték az olimposziak első lázadását.

De erről majd Poszeidónnál.

Most látogassunk el az Alvilágba, és nézzük meg, mi újság kedvenc halálistenünkkel, a gyépés Hádésszal.

Hádész | akáse újítása

ÉN EGYÜTT ÉRZEK A SRÁCCAL.

Nem, most komolyan.

Hádész hátborzongató figura volt, de az is igaz, hogy mindig ő húzta a rövidebbet. Annak ellenére, hogy ő volt Rhea legidősebb fia, mindig háttérbe szorult, mert az istenek azt tekintették mérvadónak, Kronosz milyen sorrendben böfögte fel őket.

Ha ez még nem lett volna elég, amikor az istenek kockadobással osztották fel maguk között a világot, Hádész kapta a legutálatosabb részt – az Alvilágot.

Persze Hádész amúgy is elég morózus fazon volt, így hát érvelhetünk azzal, hogy a föld alatt volt a helye. Mindig búskomor volt, és tiszta feketében járt. Sötét haja a szemébe hullott, mint az emós srácoknak a japán mangákban. Miután az Alvilág ura lett, és maga mögött hagyta a földi világot, a maradék szín is eltűnt az arcáról.

A többi isten hiába is próbálta volna tartani vele a kapcsolatot (persze eszükbe sem jutott), az Alvilágban nagyon rossz volt a telefonszolgáltatás, a wifit pedig hírből sem ismerték. Hádész állandóan odalent kukszolt, és fogalma sem volt, mi folyik a feni a világban. A frissen elhunytak szellemei hozták neki a híreket meg a legújabb pletykákat.

Ha már itt tartunk, az ókori görögöknél az volt a szokás, hogy amikor megszólították Hádészt, ököllel a földre ütöttek, mert csak így tudták felhívni magukra az isten figyelmét. Ez valami olyasmit lehetett, hogy: *Hé, hozzád beszélek!*

De miért akarná bárki is magára vonni Hádész figyelmét? Nem tudom.

Végül már az egész Alvilágot *Hádész* néven emlegették, ami kicsit összekutyulta a dolgokat; de ettől függetlenül az Alvilág sokkal korábban keletkezett, mint az isten. Eredetileg Erebosznak hívták, és amikor Hádész átvette az irányítást, látta, hogy alapos felújításra lesz szükség.

Kezdjük a vízvezetékekkel! Öt különböző folyó torkollott az Alvilágba, de fürdésre vagy fogmosásra egyik sem volt alkalmas. A Kókütosz, más néven a jajgatás folyója volt a legkevésbé veszélyes; ez még elég szelídnek tűnt. Sötétkék vize békésen hömpölygött keresztül az Erebosz síkságain, és több kellemes piknikezőhely is akadt a partján; de ha valaki közel merészkedett hozzá, tisztán láthatta az örvényben kapálózó lelkek hátborzongató jajgatását.

A Kókütoszt az elátkozottak könnyei táplálták. Elég volt közel menni hozzá, máris depressziós lettél. Ha pedig *belenyúltál* a vízbe... nem, higgy nekem, ezt ma már senki sem vállalná be. Nincs az cuki kiskutyás videó, ami jókedvre deríthetne utána.

A második folyó a Flegetón, azaz a tűz folyója volt. Égő benzincsíkként száguldott végig az alvilági barlangokon, csatornákat vájva a fekete vulkáni kőzetbe, vérvörösbe öltöztetve a tájat, és füsttel töltve meg a levegőt, hogy aztán lángoló vízesésként hulljon alá a Tartarosz legmélyebb szakadékába, ami a mínusz egyedik szint alatt helyezkedett el.

Hát igen... amikor Hádész megnyitotta a forró vizet a zuhanyfülkéjében, az égő Flegetón csapott az arcába. Nem csoda, hogy csávónak mindig rosszkedve volt.

Az a legdurvább az egészben, hogy a Flegetón vize még akkor sem pusztított el, ha halandó voltál. Szó se róla, úgy égetett, mint

a savban érlelt radioaktív erős paprika. Azt kívántad, bárcsak halott lennél. De a folyót úgy tervezték, hogy az áldozatai életben maradjanak, és örök szenvedés várjon rájuk – hurrá! Sok elátkozott lélek úszkált benne az örökkévalóságig, vagy süllyedt nyakig a tüzes vízbe.

Egyes legendák szerint a Flegetón végül megszabadított a bűneidtől, és ha igazán komolyan megbántad, amit tettél, szabadon is engedett. Ha a gyakorlatban is kipróbálnátok, hogyan működik a dolog, rajta, ugorjatok bele! Én, azt hiszem, kihagyom.

A hármasszámú folyó, az Akherón, a fájdalom folyója. Ha arra tippeltél, hogy fájdalmat okoz, nyertél! Az Akherón a halandó világban eredt, egy epiruszi halotti templom tövében. Talán ezért vonzotta a szellemeket, akik a saját bánatukkal és szenvedéseikkel töltötték meg a folyót. Az Akherón hosszú kanyargás után a föld alá, egyenesen az Ereboszba zuhant. Ott sötét, párás, mocsaras folyammá szélesedett, ami mindenkinek fájdalmat okozott, aki pechére belenyúlt a vízbe, vagy akár csak *meghallotta* a hullámok csobogását. Egy idő után az Akherón kétféle ágazott – a Kókütosz és a Sztüx egymással ellentétes irányba folyt, végül mindkettő Tartaroszba torkollott.

A negyedik folyó a Léthé, a feledés folyója – én ezt tartom a légutálatosabbnak az összes közül. (Kellemetlen tapasztalataim vannak az amnéziával kapcsolatban. De ez hosszú történet.) Szóval, a Léthé ártalmatlan folyónak tűnt. A legtöbb helyen tejfehéren csordogált sekély kőmedrében, lágy csobogása elnehezítette a szem héjadat. Most nyilván azt hiszitek, simán átgázolhatnátok rajta a tanácsom? Ne tegyétek!

A Léthé vizének egyetlen cseppje törölné a rövid távú memóriátokat. Arra sem emlékeznétek, mi történt veletek a múlt héten. Ha pedig innátok a folyóból, vagy belegázolnátok, minden

emléketek elszállna. Nemhogy a saját nevetekre vagy címetekre sem emlékeznétek, azt is elfelejtenétek, hogy a New York Yankees klasszisokkal jobb, mint a Boston Red Sox. Nem is para, mi?

Néhány szellem számára azonban a Léthé valóságos áldást jelentett. Holt lelkek tömkelege tülekedett a parton, hogy ihasson a folyóból, és elfelejthesse korábbi életét, mert amire nem emlékszel, az nem is hiányzik. Egyesek még reinkarnálódhattak is – újjászülethettek a földi világban, hogy új életet kezdenek. Ha ekkora kegyben volt részed, először innod kellett a Léthéből, hogy elfelejtsd a régi életedet. Mert, most őszintén – ki akarna újabb tizenkét unalmas évet lehúzni az iskolapadban, ha egyszer már végigcsinálta ugyanezt?

A Léthé partján pipacsok nőttek, a máknedv, ezért olyan hatékony altató és fájdalomcsillapító. (Ezt a szert ópiumnak hívjuk, gyerekek. Ne drogozzatok, mert A DROG ROSSZ. Na jó, ezzel is megvagyunk.) A Léthé egy szakaszon egy sötét barlang előtt haladt el, aminek belsejében Hüpnosz, az alvás istene lakott. Hogy milyen volt a barlang? Azt sehol sem írják, valószínűleg azért, mert ha akadt is olyan idióta, aki bement oda, elaludt, és soha többé nem jött elő.

Az alvilág ötödik folyója a Sztüx, a gyűlölet folyója volt. Kétségtelenül ez volt a leghíresebb folyó, de már maga az elnevezés sem jelentett komoly turisztikai vonzerőt. *„Hé, gyerekek, a tavaszi szünetben a gyűlölet folyójához kirándulunk!” „Jupí!”*

A Sztüx az Alvilág legmélyebb, legsötétebb részeit szelte keresztül. Egyes legendák szerint a víz titanisza, Téthüsz hozta létre, és az óceán fenekén fakadó sós vizű források táplálták.

A Sztüx vizesárokként fogta körül az Ereboszt, így az Alvilágba érkezők kénytelenek voltak átkelni rajta. (Egyes történetek az

Akherónt említik, de mivel a Sztüx az Akherónból ágazott el, gondolom, mindkét változat helyes.)

A folyó sötéten és lassan hömpölygött, bűzös köd lebegett fölötte, és a vize feloldotta a halandó testet. Keverjünk össze kénsavat szennyvízzel, adjunk hozzá egy csepp gyűlöletet, és meg is kapjuk a Sztüxöt.

Az emberben felmerül a kérdés: Miért akarna bárki is *szántsándékkal* bejutni az Alvilágba? Nem tudom. De a világ teremtése óta a holtak lelke ösztönösen levándorolt az Ereboszba, pont úgy, ahogy a lemmingek ugrálnak le a sziklákról, vagy turisták nyájai vonulnak a Times Square felé. Hiába is mondták volna nekik, hogy hülye ötlet, ők feltartóztathatatlanul meneteltek volna tovább.

Csupán az volt a bökkenő, hogy a lelkek nem tudtak biztonságosan átjutni a Sztüx folyón. Néhányuknak sikerült átúszni a túlpartra. Mások beleugrottak ugyan a vízbe, de feloldódtak benne. A többség azonban céltalanul kóborolt a folyó e világi partján, és nyüszítve mutogatott a túloldalra: *Én arra akarok menni!*

Végül egy talpraesett démon, bizonyos Kharón, úgy döntött, üzleti vállalkozásba kezd. Hogy mi az a démon? Semmi köze a vasvillás, patás, vörös ördöghöz. A démonok halhatatlan lelkek voltak, tulajdonképpen alacsonyabb rangú istenek. Külsőre a szörnyekre vagy az emberekre hasonlítottak. Lehetek jó szándékúak, de gonoszak is. Vagy csak úgy elvoltak.

Ez a Kharón nevű fazon Nüxnek, az éjszaka istennőjének a fia volt. Kharón többféle alakot is magára tudott ölteni, de nagyrészt

ronda, rongyos ruhájú, zsíros szakállú, csúcsos süveget viselő öregember volt. Ha én alakot tudnék váltani, állandóan Brad Pittként közlekednék; de Kharón nem akarta elkápráztatni a szellemeket.

Egy nap Kharón rájött, hogy a halandó lelkek Ereboszba akarnak eljutni, így hát épített egy ladikot, és azzal szállította át az embereket a túlsó partra.

Persze nem ingyen. Elfogadta az aranyat, az ezüstöt és a legismertebb hitelkártyákat is. Mivel az Alvilágban erre nem volt külön szabályozás, Kharón annyit kért, amennyit nem szégyellt. A rokonszenves emberektől csak pár garast kért. Az ellenszenvesektől egy kisebb vagyont. Ha pechedre pénz nélkül temettek el – ajaj! Az idők végezetéig ott bolyonghattál a Sztüx partján. Néhány halott nem átallott visszaszökni a földre, hogy szellem képében kísértse az élőket.

Még ha sikerült is átkelned a Sztüxön, az Ereboszban óriási felfordulás várt rád. A lelkeket csoportokba sorolták aszerint, hogy mennyi jót tettek az életükben. Az igazi söpredékek a Tartaroszba kerültek, ahol speciális kínzásoknak vetették alá őket, örökkön-örökké. A jók az Elíziumba jutottak, ami olyan volt, mint a Paradicsom, Las Vegas és Disneyland egyben. Azokat a lelkeket, akik nem voltak sem túl jók, sem túl rosszak, csak éltek az életüket (a legtöbb ember ebbe a csoportba tartozott), az Aszfodéloszba terelték, ami nem volt kifejezetten szörnyű hely – csak elképesztően, agyazibbasztóan unalmas.

Tehát így válogatták szét a lelkeket, legalábbis elméletben. Sajnos mielőtt Hádész átvette volna az irányítást, senki sem igazgatta az Alvilágot. Képzeld el egy olyan tanítási napot, amikor az összes tanár beteg, a helyettesítők pedig nem ismerik a házirendet, vagyis mindenről a gyerekek döntenek. A Tartaroszba

száműzött lelkek átlopakodtak az Aszfodéloszba, és senki sem tartóztatta fel őket. Az Aszfodéloszból érkezők belerondítottak az Elíziumiak bulijába. Néhány agyilag toprongy, ugyanakkor nemes lélek rossz irányba indult el, és az Elízium helyett a Tartaroszban kötött ki, és vagy nem tudott kiszabadulni, vagy nem panaszkodott, nehogy udvariatlannak tartsák.

És hogy tovább borzoljam a kedélyeket, még a jó helyen lévő lelkek sem mindig ott voltak, ahol igazából lenniük kellett volna, mert Hádész uralkodása előtt az emberek már a haláluk előtt megtudták, hova kerülnek a túlvilágon.

Hogy hogyan működött a rendszer? Fogalmam sincs. Állítólag egy három tagból álló testület kérdezte ki az illetőt a halála előtt, hogy kiderüljön, a Tartarosz, az Elízium vagy Aszfodélosz-e a legmegfelelőbb hely a számára. Ne kérdezzétek, a bírák honnan tudták, ki mikor hal meg. Talán ráéreztek. Talán az istenek súgták meg nekik. De az is lehet, hogy csak úgy vaktában szólították le az embereket: „Hé, te! Gyere csak ide! Most köpni fogsz!”

A bírák végighallgatták a vallomásokot, és ez alapján döntöttek a sorsod felől. Találjátok ki, mi történt! Az emberek összevissza hazudoztak. Megvesztegették a bírákat. A legjobb ruhájukban jelentek meg, kedvesen mosolyogtak, hízelegtek és megjátszották magukat, hogy félrevezessék a testületet. Még tanúkat is hoztak, akik megerősítették: „Igen. Ez az ember talpig becsületes. Alig kínozott meg valakit.” S a többi.

Sok gonosz embernek sikerült behízelegnie magát az Elíziumba, és sok jó ember, aki nem nyalt be eléggé a bíráknak, kötött ki a Tartaroszban.

Értitek... az Alvilágban teljes volt a káosz. Amikor Hádész átvette az uralmat, körülnézett, és így szólt:

- Nana! Ez így nem fog menni!

Felment az Olimposzra, és felvázolta a helyzetet Zeusznak, Hádészt bosszantotta, hogy először Zeusszal kell jóváhagyatnia a tervét, de tudta, addig nem vihet véghez jelentős változtatásokat a túlvilágon, amíg a Nagy Testvér rá nem bólint, pláne ha emberek is szerepelnek a történetben. Az istenek közös tulajdonnak tekintették az embereket.

Zeusz végighallgatta Hádészt, és elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Tehát mit javasolsz?

- Nos - felelte Hádész -. megtarthatjuk a bírákat, de...

- A közönség is szavazhat! - találgatott Zeusz. - És minden szezon végén a győztes halandó lesz az Elíziumi Idol!

- Ööö, nem - mondta Hádész. - Én arra gondoltam, hogy a bírák ne az emberek, hanem a holtak közül kerüljenek ki. És minden halandó lélek csak akkor álljon a testület elé, ha belépett az Alvilágba.

- Akkor... nem lesz vetélkedő? Hmm, kár.

Hádész igyekezett megőrizni a hidegvérét.

- Ha a bírák az én lelkeim közül kerülnek ki, nem lehet befolyásolni őket. És az elébük járuló holtak sem támaszkodhatnak másra, csak a lényegükre. Nem bízhatnak a jó megjelenésükben vagy a divatos ruhájukban. Nem tudják megvesztegetni a bírákat, és tanúkul sem hívhatnak. A jó és a rossz cselekedeteik egyforma súllyal esnek a latba, mert a bírák szó szerint átlátnak rajtuk. Hazugság kizárva.

- Jó elgondolás - ismerte el Zeusz. - És kik lesznek a bírák?

- Ha minden igaz, három néhai halandó, akik életükben királyként uralkodtak - felelte Hádész. - A királyoknak a kisujjukban van az ítélkezés.

- Jó - helyeselt Zeusz. - De az én fiaim közül válassz! Rendben?

Hádész a fogát csikorgatta. Nem tetszett neki, hogy a testvére mindenbe beleártja magát, de mivel majdnem az összes görög király Zeusz fia volt, elég nagy volt a választék.

- Rendben.

Zeusz bólintott.

- Mi a biztosíték arra, hogy az ítéleteket végre is hajtják, és a lelkek a megfelelő helyre kerülnek?

- Ne aggódj! - mosolygott hűvösen Hádész. - Erről már gondoskodtam.

Amikor Hádész visszatért az Ereboszba, három egykori királyt, Zeusz három félisten fiát jelölte ki bírának: Minószt, Aiakoszt és Rhadamanthüsz.

Aztán összeszedte a három Erinnüsz - a bosszúállás szellemeit, akik annak idején Uranosz véréből keltek életre. Hádész őket tette meg végrehajtóinak, ami jó húzásnak bizonyult, mivel senki sem akart nézeteltérésbe keveredni egy rossz lehetetű, ostort pattogtató démoni nagymamával.

A legtöbb démonhoz hasonlóan az Erinnüszök is többféle formában léteztek, de rendszerint ronda vénasszonyokként jelentek meg. Hosszú sprőd hajuk, rongyos fekete ruhájuk és óriási denevérszárnyuk volt. Tüzes ostoruk mind az élőkön, mind a holtakon fájdalmas sebeket ejtett, és repülés közben láthatatlanná váltak, így sosem tudhattad, mikor csapnak le rád.

Hádész arra használta őket, hogy rendet tartsanak a halottak között. Néha közéjük dobta a gyeplőt, és megengedte, hogy újabbnál újabb kínzásokat próbáljanak ki a legelvetemültebb lelkeken. Még élő emberekre is ráusztotta őket, ha azok valami

égbekiáltó büntetteet követtek el – például meggyilkolták valamelyik családtagjukat, meggyaláztak egy templomot, vagy Journey-számokat énekeltek a karaokeesten.

Hádész következő alvilági újítása: gondoskodott róla, hogy a holtak lelkei könnyebben jussanak el az Ereboszba. Rábeszélte Hermészt, az istenek hírnökét, hogy tartsa szemmel a Sztüx folyó innenső partján bolyongó elveszett lelkeket. Ha Hermész meglátott egy tanácstalan lelket, útba igazította, és még egy praktikus színes térképpel is megajándékozta (az Alvilági Kereskedelmi Kamara jó voltából).

Miután a holtak lelkei eljutottak a Sztüx folyóhoz, Kharón egységes áron, egy ezüstpénzért átszállította őket a túloldalra. Hádész meggyőzte (értsd: *megfenyegette*) a révészt, hogy mindenkitől ugyanannyit kérjen.

Hádész elterjesztette az élők között, hogy jobb, ha komolyan veszik a temetési szertartást, különben nem nyernek bebocsátást az Alvilágba. Ha meghaltál, a családot felajánlásokat tett az isteneknek. Tisztességesen eltemettetett, és egy érmét tett a nyelved alá, hogy legyen miből kifizetni Kharónt. Érme híján az idők végezetéig szellemként kísérthetnél a földi világban, ami nemcsak kellemetlen foglalatosság volt, hanem unalmas is.

Hogy Hádész hogyan terjesztette el a hírt a halandók között? Volt egy fekete szárnyú semmirekellőkből álló hadserege; ők voltak *oneiroszok*, avagy álomdémonok, akik álmukban lepték meg a halandókat, és látomásokat vagy rémálmokat szabadítottak rájuk.

Előfordult már veletek, hogy arra riadtatok, álmotokban lezuhantatok valahonnan? Tuti, hogy az *oneiroszok* szórakoztak veletek. Merő passzióból felemeltek, aztán leejtettek titeket.

Legközelebb vágjatok ököllel a földre, és kiáltsátok ezt: „Hádész, szólj rá a hülye démonjaidra, hogy szűnjenek meg!”

Hádész másik újítása: megerősítette a védelmet az Erebosz kapujánál. Elment a tartaroszi ebtelepre, és örökbe fogadta a legnagyobb, legvérszomjasabb kutyát, amit csak el tudtok képzelni – egy Kerberosz nevű szörnyeteget, aki átmenetet képezett a pitbull, a Rotweiler és egy veszett gyapjas mamut között. Kerberosznak három feje volt, így ha halandó hősként próbáltál belopózni Hádész birodalmába, vagy holtként kilopózni onnan, a kutya háromszoros eséllyel vett észre és falt fel. A borotvaéles agyarakon és karmokon kívül Kerberosznak állítólag kígyókból álló sörénye és kígyófarka volt. De erre nem esküszöm meg. Én csak egyszer találkoztam vele.

Akkor is sötét volt, és az volt a legfőbb gondom, hogy ne nyüszítsek fel, és ne pisiljem össze magam.

Szóval, miután az eltávozott lelkek bejutottak a kapun, a három celeb-bíra elé kerültek, majd a helyükre kísérték őket. Ahogy korábban már említettem, az emberek többsége nem sok mindent csinált életében, sem jót, sem rosszat, így végül az Aszfodéloszba került. Ezek a lelkek leheletfinom árnyakká váltak, úgy csipogtak, mint a denevérek, céltalanul suhantak ide-oda, és megpróbáltak visszaemlékezni, kik ők, és mit keresnek itt – pont, mint a tanárok az első órán, kávézás előtt.

Ha példás életet éltél, akkor az Elíziumba kerültél, ami kábé annyira volt szép, amennyire az a sötét Alvilágban lehetséges. Kosztot és kvártélyt kaptál, meg mindenféle ötcsillagos szolgál tatást, amire csak szükséged lehetett. Összebarátkozhattál a többi szerencsésrel, és együtt lazulhattál velük az idők végezetéig. Ha eluntad az Elíziumot, ihattál a Léthé folyó vizéből, hogy másik testben szüless újjá a földi életben.

Egyes lelkek olyan nemesek voltak, hogy három erényes életet éltek le egyhuzamban. Ha te is közéjük tartoztál, a Boldogok szigetein lelhetnél örök nyugalomra, ami egy karibi típusú szigetcsoport volt az Elíziumban, egy tó közepén. Nem sok ember mondhatta el magáról, hogy ennyire szerencsés vagy erényes. Nagyjából annyi esélyed volt rá, mint a lottó ötösré.

Ha bűnös életet éltél, speciális kezelésben részesítettek – forró olajba dobtak, lenyúzták a bőröd, éhes démonokkal hajkurásztattak egy törött üvegcserepekkel teleszórt mezőn, vagy egy óriási borotvapengén csúszttak le egy kád citromlébe. Tudjátok, a szokásos. A legtöbb büntetés nem volt valami kreatív, de ha Hádész berágott rád, újabbnál újabb és érdekesebbnél érdekesebb kínzásoknak vetette alá halhatatlan lelkedet.

Például?

Tantalosz. Az a csávó sem volt százas. Görög király volt – és Zeusz fia, természetesen aki egyszer együtt ambróziázhatott meg nektározhatott az istenekkel az Olimposzon. Nagy megtiszteltetés, igaz? De Tantalosz túlságosan mohó volt.

– Hú! – paskolta meg a hasát vacsora után. – Ez fincsi volt! Nem vihetnék egy kis kóstolót a barátaimnak?

– Szent ég! – szitkozódott Zeusz. – Szó sem lehet róla! Az ambrózia meg a nektár ritka kincs. Nem kaphat belőle akárki.

– Ja... – felelte Tantalosz erőltetett mosollyal. – Persze. Értem. Akkor... legközelebb ti jöttök hozzám.

Tantalosznak el kellett volna engednie a dolgot. Hiszen ő is tudta, mi lett Prométheusszal, amikor ellopta az istenek kincsét, hogy megossza azt a halandókkal. De Tantalosz mérges volt. Sértve érezte magát. Az istenek nem bíztak meg benne. Nem akarták, hogy ő legyen az a halandó, aki megismerteti a világgal az ambróziát.

Minél többet gondolkodott, annál dühösebb lett. Lakomára hívta az isteneket a palotájába, de hogy visszavágjon nekik, úgy döntött, a lehető legalantasabb ételt szolgálja fel nekik. Csak azt nem tudta, mi legyen az. Állt a konyhában, és tanácstalanul bámulta az iiífs fazekakat, amikor a fia, Pelopsz lépett be az ajtón.

– Mi lesz vacsorára, apa? – kérdezte.

Tantalosz sosem szerette a fiát. Fogalmam sincs, miért. Talán mert tudta, hogy egy nap majd a gyerek veszi át tőle a trónt. A görög királyok mind háklisak voltak erre. Szóval, Tantalosz ördögi mosolyt villantott a fiára, és előhúzott egy henteskést.

– Jó kérdés.

Aznap este az istenek összegyűltek Tantalosz palotájában, ahol egy fazék finom ragut szolgáltak fel nekik.

– Milyen hús ez? – kérdezte Démétér az első falat után. – Olyan, mint a csirke.

Tantalosz eredetileg meg akarta várni, amíg az összes isten megeszi a vacsorát, de csak kibuggyant belőle a vihogás.

– Á... csak egy családi recept.

Zeusz komor képpel tette le a kanalat.

– Tantalosz... mit műveltél?

– És hol van a fiad, Pelopsz? – tolta félre a tányérját Héra.

– Ha tudni akarjátok – felelte Tantalosz – belőle főztem a pörköltet. Meglepetés, idióták! Haha! Haha!

Én nem is tudom, mire számított. Azt hitte, az istenek felnyerítenek és hátba veregetik? *Jaj, Tantalosz, te vén mókamester! Mekkora poén!*

Az olimposziak elborzadtak. Hiszen azok után, hogy Kronosz, az apjuk lenyelte őket, még mindig poszttraumás stressz kínozza őket. Zeus előhúzott egy villámot, porrá hamvasztotta Tantaloszt, majd Hádészra bízta a király lelkét.

- Példás büntetést várok el - mondta. - Valami kajával kapcsolatosat, ha kérhetem.

Hádész örömmel engedelmeskedett. Derékig egy édesvizű tóba süllyesztette Tantaloszt, úgy, hogy a lába szinte bebetonozódjon az iszapba. A feje fölé nyúló varázsfa ágain mindenféle zamatos és illatos gyümölcsök lógtak. Tantalosz azt a büntetést kapta, hogy mozdulatlanul álljon a helyén.

Hmm, ez nem is olyan rossz, gondolta magában.

Aztán megéhezett. Megpróbált leszakítani egy almát, de nem érte fel az ágat. Ekkor egy mangóval próbálkozott. De hiába. Meg próbált felugrani, de a lába beleragadt az iszapba. Alvást színlelt, hogy meglepetésszerű támadást indítson az őszibarackok ellen. Ezúttal sem járt szerencsével. Tantalosz minden alkalommal biztos volt benne, hogy le tudja szakítani a gyümölcsöt, de tévedett.

Amikor megszomjazott, vizet merített a tenyerébe, de mire a keze a szájához ért, a víz mintegy varázsütésre elpárolgott belőle. Ekkor lehajolt, hogy közvetlenül a tóból igyon, de a víz elhúzódott előle. Bármivel próbálkozott, egy csepp vízhez sem jutott. Egyre éhesebb és szomjasabb lett, holott élelem és víz is volt a közelében - innen ered *tantaloszi kín* kifejezés. Amikor mindennél jobban vágytok valami elérhetetlen dologra, akkor ti is tantaloszi kínokat álltok ki.

Hogy mi a tanulság? Passz. Például: *Ne darabold fel a fiadat, és ne tálald fel a vacsoravendégeidnek.* Ez, mondjuk, elég egyértelmű, de mindegy.

Volt egy másik fazon is, aki különleges büntetésben részesült: Sziszüphosz. Egy ilyen névből már sejthető, hogy a tulajdonosa enyhén problémás, de ő legalább nem főzött pörköltet a gyerekeiből. Sziszüphossal az volt a gond, hogy nem akart meghalni.

Ezt, mondjuk, tökéletesen megértem. Én is minden reggel azzal kelt fel: *Na, mi a mai cél? Hogy lehetőleg ne haljak meg.*

De Sziszüphosz kicsit túltolta a dolgot. Egy nap a Halál jelent meg a házában. A Halál, azaz Thanatosz, a halál istene, a Zord Kaszás, egyben Hádész jobbkeze.

Amikor Sziszüphosz kinyitotta az ajtót, egy nagydarab, fekete szárnyú alak magasodott fölé.

– Jó napot! Csomagot hoztam Sziszüphosznak – pillantott Thanthalosz a jegyzetfüzetébe. – Egy darab fájdalmas kínhalál, itt írd alá! Te vagy Sziszüphosz?

Sziszüphosz megpróbált úrrá lenni a riadalmán.

– Ööö... Ja, persze! Fáradj be! Mindjárt hozok egy tollat.

Ahogy Thanatosz átbújt az alacsony ajtónyíláson, Sziszüphosz megragadta a legközelebbi keze ügyébe eső súlyos tárgyat – egy kő mozsártörőt, amivel a lisztet szokta őrölni és lesújtott vele a halálisten fejére.

Thanatosz azonnal kifeküdt. Sziszüphosz megkötözte, kipeckelte a száját, és bedugta az ágy alá. Amikor a felesége hazaért, megkérdezte;

– Miért lóg ki egy hatalmas fekete szárny az ágy alól?

Sziszüphosz elmesélte, mi történt. A neje nem repesett az örömtől.

- Baj lesz ebből - mondta. - Okosabban tetted volna, ha meghalsz.

- Én is szeretlek - dünnyögte Sziszüphosz. - Minden rendben lesz. Majd meglátod.

Persze semmi sem volt rendben. Miután Thanatosz kidőlt, egy ember sem halt meg. Eleinte senki sem panaszkodott. Ha tudod, hogy hamarosan meg kell halnod, mégsem történik semmi, inkább csendben maradsz, nem?

Aztán két görög város hadat üzent egymásnak, és Árész, a háború istene, ekkor fogott gyanút. Szokásához híven most is ott lebegett a csatatér fölött, és örömmel nézett az izgalmas méészárlás elé. Amikor a két sereg összecsapott, egyetlen katona sem esett el. Órák hosszat csépelték és darabokra cincálták egymást. Egyre jobban eldurvult a helyzet, patakokban folyt a vér, de senki sem halt meg.

- Hol van a Halál? - üvöltött fel Árész. - A Halál nélkül lapos a buli!

Otthagyt a harcteret, körbepéülte a világot, és minden szem bejövöt leszólított:

- Elnézést, nem láttad a Halált? Nagydaráb srác fekete szárnyakkal. Ő ragadja el a lelkeket.

Végül valaki azt mondta, mintha látott volna egy hasonló fizimiskájú illetőt. Éppen a vén Sziszüphoszhoz tartott.

Árész ajtóstól rontott Sziszüphosz házába. Féltreolta az öreget, és látta, hogy Thanatosz bal szárnya kikandikál az ágy alól. Kiszabadította a halál istenét, lesöpözte róla a porcicákat, és elvágta a köteleket. A két isten lesújtó tekintettel meredt Sziszüphoszra.

Sziszüphosz hátrálni kezdett.

- Ööö, srácok, megmagyarázom...

BUMM!

Árész és Thanatosz éktelen haragja dupla porfelhő kíséretében hamvasztotta porrá az öreget.

Miután Sziszüphosz lelke lekeveredett az Alvilágba, kihallgatást kért a nagy Hádésztól.

Az öregember hajbókolva lépett az isten trónja elé.

– Felséges Hádész, tudom, hogy hibáztam. Rászolgáltam a büntetésre. De a feleségem! Nem temetett el tisztességgel! Hogyan élvezzem az örök kárhozatot, ha az asszony nem mutatott fel áldozatot az isteneknek, ahogy parancsoltad? Kérlek, engedd g, hogy visszatérjek a földre, épp csak annyi időre, hogy megszidhassam a feleségemet. Utána rögtön visszajövök.

Hádész a homlokát ráncolta. Persze, hogy gyanakodott, de idáig az volt a tapasztalata, hogy a lelkek nem hazudnak. (Tévedett.) A tetejébe még Sziszüphosz sztorija is felháborította. Hádész elvárta, hogy az emberek komolyan vegyék a temetési szertartást.

És az isteneknek bemutatott áldozatok? Azok még a szertartásnál is fontosabbak voltak!

– Jól van – mondta Hádész. – Menj, és szidd le a feleségedet, de ne maradj sokáig! Ha visszatértél, megkapod a büntetésed.

– Már alig várom! – felelte Sziszüphosz.

Sziszüphosz lelke tehát visszatért a földre. Megkereste szétszóródott hamvait, és valahogy összerakta magát. Képzelműitek, mit szolt a feleség, amikor az újjászületett Sziszüphosz belépett az ajtón.

– Drágám, itthon vagyok!

Miután a neje magához tért, Sziszüphosz elmesélte neki, milyen ügyesen szökött meg a halál elől.

Az asszony nem nevetett vele.

- Hádészt nem lehet átverni - figyelmeztette. - Megjárom te még ezt.

- Úgyis a Tartaroszba kerülök - felelte Sziszüphosz. - Mit veszíthetek? Különben is, Hádész nagyon elfoglalt. Mindennap több ezer lélekről kell gondoskodnia. Észre sem veszi, hogy eltűntem.

Évekig nem csúszott hiba Sziszüphosz tervébe. Az öreg meg húzta magát. Egész nap otthon ült, és ha mégis el kellett mennie valahova, álszakállat ragasztott. Hádész *tényleg* elfoglalt volt, Teljesen megfélemezte Sziszüphoszt, ám egy nap Thanatosz megkérdezte tőle:

- Hé, mi lett azzal a fószerrel, aki bedugott az ágya alá?

- Ööö... - vont össze a szemöldökét Hádész. - Hoppá!

Ezúttal Hermészt, az istenek hírnökét küldte Sziszüphosz után.

Hermész sisakot viselt, úgyhogy az öreg nem tudta leütni. Az istenek hírnöke visszarángatta Sziszüphoszt az Alvilágba, és Hádész trónja elé lökte.

- Engem akartál átrázni? - kérdezte Hádész hűvös mosollyal. - Na, akkor ezt kapd ki!

A Tartarosz kellős közepére, egy százötven méteres kopár hegyhez vezette Sziszüphoszt, aminek negyvenöt fokos lejtői kiváló terepet jelentettek volna a deszkásoknak. A hegy tövében egy személygépkocsi nagyságú kerek sziklatömb hevert.

- Tessék! - mondta Hádész. - Ha sikerül felgörgetned ezt a sziklatömböt a hegy tetejére, elengedlek. Véget ér a büntetésed.

Sziszüphosz megkönnyebbülten sóhajtott fel. Sokkal rosszabbra számított. A szikla persze elég nehéznek tűnt. Szívás lesz feltolni a hegy tetejére, gondolta magában az öreg, de nem lehetetlen.

- Köszönöm, felséges Hádész - felelte. - Irgalmas vagy.

- Aha - csillant fel Hádész sötét szeme. - Irgalmas.

Az isten eltűnt a gomolygó ködben, Sziszüphosz pedig munkához látott.

Sajnos hamar kiderült, hogy a feladat kivitelezhetetlen. Sziszüphosz verejtékes munkával taszigálta fel a követ a hegy tetejére, de amint a csúcs közelébe ért, minden ereje elhagyta. Bármivel próbálkozott is, a sziklatömb folyton visszacsúszott a hegy tövébe. Vagy elsodorta őt, és *utána* gurult vissza a völgybe.

Ha Sziszüphosz megpihent, egy Erinnüsz termett mellette, és addig korbácsolta, amíg újra talpra nem állt. Sziszüphosz az idők végezetéig görgeti a követ, de soha nem ér fel a hegy tetejére.

Újabb happy end! Árész, a háború istene megint kedvére gyönyörködhetett az emberek pusztulásában. Sziszüphosz felesége végre kifújhatta magát. Thanatosz, a halál istene pedig úgy döntött, többé nem csenget be senkihez, és nem írat alá semmilyen papírt. Észrevétlenül cserkészte be az áldozatait, és külön figyelmeztetés nélkül ragadta el a lelküket. Szóval, ha az volt a tervetek, hogy megköttöztetek a halál istenét, bedugjátok az ágy alá, és vígan élitek a világotokat, ráfaragtatok.

Így rázta gatyába Hádész az Alvilágot. Sötét palotát emeltetett az Aszfodélosz szélén, és miután feleségül vette Perszephonét, sokat szelődült, és önmagához képest viszonylag boldogan élte az életét.

Fekete marhákat tenyésztett, hogy mindig friss hús meg tej kerüljön az asztalára, és egy Menoitész nevű démonnal őriztette a csordáját. Még egy mágikus gránátmaligetet is ültetett a felesége Tiszteletére.

Az olimposzi istenek ritkán látogattak el hozzá – kivéve Hermészt, aki az üzeneteket meg a lelkeket szállította –. de ha egy átlagos napon léptél be Hádész tróntermébe, mindig ott találtad Thanatoszt, az Erinnüszöket vagy a három celeb-bírást. Az Elíziumban lakó legkiválóbb néhai művészek és zenészek is gyakran kaptak meghívást a palotába, hogy a játékuikkal szórakoztassák a királyt.

Hogy Perszephoné és Hádész harmonikus kapcsolatban élt-e? Nehéz kérdés. A régi legendákból még az sem derül ki egyértelműen, hogy voltak-e gyerekeik. Perszephonénak ugyan született egy kislánya, Melinoe, a kísértetek és rémálmok démona, de nem tudni, Hádész volt-e az apa. Egyes verziók szerint a gyerek a *Hádésznek álcázott Zeustól* fogant, ami a gennyládaság újabb perspektíváit nyitja meg előttünk.

Néhány versben említik csak Makariát, Hádész és Perszephoné lányát. Ő volt a békés, szép halál istennője – ami a fájdalmas, szörnyűséges kínhalál ellentéte –. de több utalást nem találunk rá.

Hádész mindenesetre nem mindig volt hű Perszephonéhoz. Az istenek már csak ilyenek. Mégis mire számítottatok?

Hádész egyszer meglátogatta Ókeanoszt a tenger mélyén. Fogalmam sincs, mit keresett ott. Talán a Sztüx folyót tápláló sós vizű forrásokat ellenőrizte. Szóval, miközben ott bolyongott a tenger fenekén, egy gyönyörű tengeri nimfába botlott, akit Leukénak hívtak, és Ókeanosz lánya volt. A magas, alabástromfehér szépség a legenda szerint azonnal elcsavarta Hádész fejét. A látogatás végén Hádész elrabolta, és magával vitte az Alvilágba.

Persze az egész csak fellángolás volt, pillanatnyi elmezavar, de képzelhetitek, mit szólt Perszephoné, amikor megtudta, hogy a férje egy csajt hozott haza szuvenír gyanánt.

- Vagy ő megy, vagy én - őrjöngött Perszephoné. - De nehogy csak úgy visszaküldd az óceánba! Ellopta a férjemet! Meg kell halnia!

- Ööö... oké - motyogta Hádész. - Vagyis, persze! Azonnal, drágám! Hova tettem az eszem?

Hádész leszaladt az Aszfodéloszba, ahol Leukét hagyta.

- Na? - esett neki Leuké. - Elraboltál, és lecipeltél ide. Mi lesz velem?

- Hát, ez most nem fog összejönni - felelte Hádész. - A feleségem nem nézné jó szemmel.

- Micsoda meglepetés! - dűnnyögte Leuké. - Jó. Vigyél haza!

- Nem lehet - mondta Hádész. - Perszephoné holtan akar látni. Leuké, ha lehet, még sápadtabb lett.

- Ez... ez nem ér! Te raboltál el engem!

- Nyugi - intette le Hádész. - Van egy ötletem. Nem öllek meg, csak átváltoztatlak. Mondjuk, növénnyé. Így örök életű leszel, és mindig emlékezni fogok rád.

- Ekkora hülyeséget!

- Lehetnél fa - merengett el Hádész.

- Nem!

- Egy sudár, fehér törzsű fa - határozta el magát Hádész. - Legalább olyan szép, mint te.

- De...

PAFF!

Leuké nyárfává változott. Hádész átölelte a törzsét.

- Köszönöm az együttműködést. Sosem felejtetek el.

A nyárfa gyorsan szaporodott, végül már az egész Aszfodéloszt birtokba vette - legalább feldobta a nagy szürkéséget. A nyárfa Hádész szent fájává vált, és hamar ellepte az alvilági folyók

partjait, talán mert Leukénak eszébe jutott, honnan származik, és így próbált meg visszajutni a tengerhez. Sok szerencsét, Leuké!

A balul sikerült románc után Hádész mély depresszióba zuhant. Egy nap elhatározta, hogy hosszú sétára indul a Kókütosz, azaz a jajgatás folyója mentén, ami elég érdekes választás, ha az ember egy kis vidámságra vágyik.

Hádész egyszer csak egy szép fiatal nőre lett figyelmes, aki halványzöld ruhában ült a víz partján. A föld alatti szellő édes illatot sodort Hádész felé, aki még sosem szagolt ilyen finom parfümöt.

Odament a csajhoz, és végigmérte. Hádész sötét, rejtélyes külseje gyakran megrémítette az embereket; így amikor a lány végre észrevette őt, ijedten rezzent össze.

- Mit akarsz? - kérdezte.

- Ööö... - Hádész nehezen találta a szavakat. A nő szeme is halványzöld volt, mint a ruhája. - Hádész vagyok. Milyen finom illat! Ki vagy te?

- Minthé, természetesen - biggyesztette le a száját a nőci. - Kókütosz lánya.

- Az alvilági folyókban is élnek sellők? - ráncolta a homlokát Hádész. - Nem is tudtam.

- Hidd el, nem nagy dicsőség - motyogta Minthé. - Nem könnyű az élet a jajgatás folyójában. Szívesebben élnék odafönt, hogy kedvemre élvezhessem a napfényt meg a friss szellőt.

- Én elviszlek oda - vágta rá Hádész. - Adj egy csókot, és már indulunk is.

- Miért tennél meg ekkora szívességet? - vonta össze a szemöldökét Minthé.

- Szeretlek - felelte Hádész ostobán, de hát nem sok szép nőt látott életében. Meg tavasz volt. Perszephoné az anyjánál volt látogatóban, és Hádész nagyon egyedül érezte magát.

Minthé felállt. Nem tudta, megbízhat-e ebben a komor külsejű istenben, de csábítóan hangzott az ajánlata.

- Jól van - mondta.

Azzal megcsókolta Hádészt. Hádész átkarolta, és mindkettőn láthatatlanná váltak.

Pülosz városától nem messze, egy hegyoldalon bukkantak elő föld alól. Minthének elakadt a lélegzete, amikor megpillantotta a kék eget, a napot meg a végeláthatatlan zöld dombokat.

Mosolyogva borult Hádész nyakába, és kábé húsz másodpercig ezerrel dúlt a szerelem. Minthé illata mámorító volt.

Aztán furcsa dolog történt. Hádész egész testében megfeszült. Talán a friss levegőn kitisztult a feje.

- Mit csinálok én itt? - jajdult fel, és eltaszította magától Minthét. - Tavasz van. A feleségem itt járkal a közelben, növényeket varázsol elő a földből meg ilyenek. Mi lesz, ha rajtakap veled?

- Kit érdekel? - felelte Minthé. - Azt mondtad, szeretsz.

- Hát... hát... - nyeldekelt Hádész.

Minthének gyönyörű zöld szeme volt. Nagyon csinos lány volt és jó illatú, de Hádész hirtelen ráébredt, hogy a szerelmük nem teljesedhet be. Eszébe jutott, milyen gyilkos pillantást vetett rá Perszephoné, amikor először hallotta Leuké nevét.

- Most vissza kell mennem az Ereboszba - mondta. - De te érezd jól magad!

- Azért visszajössz, ugye? - tudakolta Minthé.

- Ööö... - A cidriző Hádész egy szempillantás alatt láthatatlanná vált.

Minthé jobban tette volna, ha elfelejti Hádészt. Hiszen feljutott a földre! Akár új folyót is kereshetett volna magának. Boldogan élhetett volna Görögország gyönyörű erdei és dombjai között.

De nem. Az túl egyszerű lett volna!

Bosszantotta, hogy Hádész így faképnél hagyta a domboldalon. Csak ekkor esett le neki, hogy minden különösebb erőfeszítés nélkül az ujjá köré csavarta Hádészt. Akkor *biztosan* szép. És jó illatú. Megérdemli, hogy királyné váljék belőle.

- Hádész szerelmes belém! - kürtölte szét a domboldalról. - Visszajön értem, és attól fogva *én* leszek az Alvilág királynéja! Sokkal szebb vagyok, mint Perszephoné, csodálatosabb, illatosabb és...

Megremegett a föld. A hirtelen támadt forgószelemben fűszálak és virágszirmok örvénylettek. Perszephoné istennő tizenöt méteres kolosszusként magasodott a domb fölé.

Minthé rögtön tudta, hogy óriási hibát követett el.

- CSINOSABB VAGY NÁLAM? - dörögte Perszephoné. - JA, PERSZE! AZ ILLATOD VISZONT TÉNYLEG JÓ. TALÁN A NÖVÉNYEK KÖZÖTT MÉG HASZNODAT VESZEM!

Perszephoné felemelte hatalmas, szandálba bújtatott lábát, és palacsintává lapította Minthét. Miután beletörölte a lábát a domboldalba, apró zöld növények bukkantak elő a földből. A leveleik, ha szétmorzsozták őket, finoman illatoztak. Perszephoné úgy döntött, a menta nevet adja nekik, és a Pülosz környéki magaslatokat még ma is Menta-hegyként emlegetik.

Szóval, ha legközelebb mentolos csokit esztek, adjatok hálát Perszephonénak, bár ha belegondoltok, hogy a desszertetek

széttaposott folyami nimfából készült, lehet, hogy elmegy tőle az étvágyatok.

Ezek után Hádész nem sok vizet zavart. Többnyire a palotájában kuksolt, és kötelességtudóan tette a dolgát.

A halandó hősök azonban nem hagyták békében. Folyton megjelentek nála, és mindenféle ostobaságokat követeltek tőle. Az egyik hős a kutyáját, Kerberoszt nézte ki magának. Egy másiknak az volt a kérése, hogy Hádész keltse életre halott kedvesét. Egy harmadik Perszephonét akarta elrabolni. Később talán ezekre a sztorikra is kitérek, de most már kezdek begolyózni ettől a sötét Alvilágtól.

Szippantsunk egy kis friss tengeri levegőt! Ugorjunk el a Földközi-tenger vidékére, hogy bemutathassam nektek apámat – a híres-nevezetes Poszeidónt.

Poszeidón t ajt ékzik

ELFOGULT VAGYOK.

De ha már úgy esett, hogy egy görög istentől származom, Poszeidónnál keresve sem találhatnék jobb szülőt. Persze azért így is meggyűlt vele a bajom. Nem a legfigyelmesebb apa. De egyik görög isten sem az.

Poszeidón legalább bitang erős és (általában) elég jó arc.

Elképesztően laza ahhoz képest, hogy milyen nehéz gyerekkora volt. Ő volt a középső fiú. Mindig a testvéreihez hasonlították, például: *Hű, majdnem olyan jóképű, vagy, mint Zeusz! Majdnem olyan erős vagy, mint Zeusz! Vagy: Te legalább nem vagy akkora lúzer, mint Hádész!*

Ezek az évszázadok azért nyomot hagynak egy fiatal srác önbecsülésén.

Hajdanán, amikor Zeusz, Poszeidón és Hádész kockavetéssel osztotta fel a világot, Poszeidóné volt a *második* legnagyobb dobás. El kellett fogadnia, hogy a testvére, Zeusz lesz a világ ura, így ő az idők végezetéig alárendelt szerepbe kerül, de nem panaszkodott. A tengert kapta. Örült is neki. Szeretett strandolni. Szeretett úszni. Szerette a tenger gyümölcseit.

Való igaz, Poszeidón nem volt olyan menő vagy erős, mint Zeusz. Nem voltak villámai, amikkel megalapozhatta volna az Olimposz nukleáris arzenálját. De ott volt helyette a varázsszigony.

Poszeidón hurrikánokat, szökőárakat, egyszerűen *csúnya* felfordulást tudott kavarni vele. Mivel a tenger szorosan

körbefogta a szárazföldet, Poszeidón akár földrengést is okozhatott. Ha éppen bal lábbal kelt fel, egész városokat tett a földdel egyenlővé, vagy teljes szigeteket temetett hullámsírba.

A görögök csak úgy emlegették, a Földrengető, és mindent elkövettek, hogy elégedett legyen, mert legyen szó akár a szárazföldi, akár a tengeri népekről, *senki* sem akarta, hogy Poszeidón megharagudjon rá.

Szerencsére Poszeidón alapvetően békés figura volt. Lakhelye, a Földközi-tenger tükrözte legjobban a hangulatát, ami szinte mindig alkalmas volt a hajózásra. Poszeidón nem állt a hajósok útjába. A halászokat is bőségesen ellátta hallal. Ha csak tehetett, a tengerparton lazult, kókuszhejéből kortyolgatta a koktélokat, és nem lihegte túl a dolgokat.

Szép időben Poszeidón aranszekerén szelte a hullámokat, amit egy csapat fehér hippokamposz – aransörényes, bronzpatás, uszonyos ló – húzott. Jártában-keltében a tengeri lények feljöttek a víz színére, hogy eljátszadozzanak a szekér körül, így hát gyakran előfordult, hogy a cápák, a gyilkos bálnák meg az óriáskalmárok együtt hancúroztak a vízben, és azt kiabálták:

– Poszeidón a házban, jeee!

De néha a tenger is megharagudott, és ez Poszeidónnál sem volt másképp. Ilyenkor teljesen kivetkőzött magából.

Az a hajóskapitány, aki indulás előtt elfelejtett áldozatot bemutatni Poszeidónnak, jó nagy sutyerák lehetett. Poszeidón elvárta, hogy hajónként legalább egy bikát vágjanak le a tiszteletére. Ne kérdezzétek, miért. Lehet, hogy Poszeidón egyszer azt mondta a görögöknek: *Adjatok egy hordó bikavért, és kvittek vagyunk*, a görögök meg szó szerint vették a dolgot.

Ha megfélekedtél az áldozatról, a hajód jó eséllyel csapódott a szikláknak, végezte egy tengeri szörny gyomrában, vagy lett mosdatlan kalózkodó martaléka.

Ha soha nem szálltál tengerre, akkor sem vehettél mérget rá, hogy biztonságban vagy. Ha a városod véletlenül megsértette Poszeidónt, már jött is a Széttéplek hurrikán.

Ettől eltekintve Poszeidón nem sokat balhézott. Követte Zeusz tanácsait, bár Zeusz folyamatosan szenyőzött vele. Amikor a két testvér összeveszett, a többi isten már csatolta is be a biztonsági övét, mert az ég és a tenger párharca az egész világot megrengette.

Rhea mama már a legelején megérezte a feszültséget. Nem sokkal azután, hogy az istenek átvették az uralmat a világ fölött, azt javasolta Poszeidónnak, hagyja el az Olimposzt, és fedezze fel frissen szerzett birodalmát. Leküldte az óceán mélyére, hogy ott éljen tovább a telekhinek névre hallgató vízi népséggel.

Ami elég fura elgondolás, mert a telekhinek ritka nagy kretének voltak. Eredetileg a szárazföldön laktak, de feldühítették Zeuszt, aki a legelvetemültebbeket a Tartaroszba hajította, a többieket pedig a tenger fenekére száműzte.

Vajon milyen bűnt követhettek el a telekhinek? Nem tudom; de az a hír járta róluk, hogy értettek a fekete mágiához, és veszélyes dolgokat műveltek. Havas esőt, esőt, sőt még havat is tudtak csinálni (ami nagy ritkaság Görögországban), és olyan kénes esőt zúdítottak a földre, hogy nemcsak a növények pusztultak el, hanem az emberek bőre is megégett, ami azért elég nagy szó a maga brutál, bűdös módján.

Egyes források szerint a telekhinek találták fel a fémmegmunkálást, és Kronosz kaszáját is ők készítették Gaia megbízásából. Ebben lehet valami. A telekhinek mohók voltak, és pénzért bármit megtettek.

Miután Zeusz bedobta őket az óceánba, alakváltozáson mentek keresztül; úgy néztek ki, mintha a kutyát keresztezték volna a fókával meg az emberrel; kutyaarcuk volt, satnya lábuk és úszóhártyás kezük, ami a kovácsmunkához még elég fürge volt, de ettől függetlenül jó kis pingpongmeccseket lehetett játszani vele.

Amikor Poszeidón alászállt közéjük, körbevezették, és megmutatták neki, milyen az óceán: *Ezek halak! Ez egy korall!* Egy különösen rafinált trükköt is megtanítottak neki: hogyan használja emelőkarként a szigonyát. Poszeidón egy sziget alá csúsztatta a szigony hegyét, és az egész földdarabot felfordította, ami aztán eltűnt a tengerben. Háború esetén a szárazföldi hegyekkel is ugyan így járt el. Előfordult, hogy hegyekkel zúzta laposra az ellenségeit. Látjátok, mondtam én, hogy nagy ász.

Végül Poszeidón elunta a telekhineket, és úgy döntött, saját palotát épít magának. *(Jó döntés, apa.)*

Alászállt az Égei-tenger fenekére, és földrengető-hullámverő erejét latba vetve hatalmas kastélyt emelt igazgyöngyből, tengeri kövekből meg kagylóhéjból. Kertjében egzotikus tengeri növények zöldelltek, és világító medúzák úszkáltak, mint megannyi karácsonyi lámpás. Őrkutyák helyett nagy fehér cápákat, szolgák helyett férfisellőket gyűjtött maga köré, és hatalmas ajtónyílásokat vágatott, mert időnként a bálnák meg a tengeri szörnyek is be-benéztek hozzá, hogy leróják tiszteletüket.

Ha engem kérdeztek, Poszeidón kérése sokkal tutibb volt, mint Hádészé vagy Zeuszé, és amikor Poszeidón felült csiszolt koralltrónjára, büszke volt magára. Az egész tenger az ő ellenőrzése alatt állt. A halak imádták. A Földközi-tenger összes matróza áldozatokkal kedveskedett neki, és hozzá imádkozott a

biztonságos átkelés reményében. Látszólag nagy népszerűségnek örvendett.

Poszeidón azt gondolta magában: *Megyek és felajánlom, hogy az oltalmam alá veszem az egyik halandó várost!*

Mint már korábban említettem, istenként védőszentté válni nem kis dolog. Minél több halandó imádkozik hozzád, annál erősebb leszel. Ha egy egész város kötődik a nevedhez – szobrokkal, templomokkal és reklámpótlókat árusító ajándékboltokkal –. máris van mire felvágnod.

Poszeidón úgy döntött, Attika fővárosában próbál szerencsét, ami Görögország egyik legnagyobb és legfontosabb települése volt. Játsszunk nagyban, nincs igazam?

Poszeidón a város akropoliszánál jelent meg, ami a legfontosabb erőd volt a legmagasabb hegy tetején. Megremegett a föld. Poszeidón örvénylő só- és ködoszlopként magasodott a város fölé. Szigonyával ráütött a legközelebbi sziklára, mire az kettéhasadt, és sós vizű gejzír tört fel belőle.

– Íme! – kiáltotta le a tömegnek. – Poszeidón vagyok, és azért jöttem, hogy oltalmam alá vegyem a várost!

Ez elég jó indítás.

Sajnos Pallasz Athéné, a bölcsesség istennője, pár perccel megelőzte, és pontosan ugyanezt az ajánlatot tette. Ott állt a szürke palástjában, sisakját a hóna alatt szorongatva, és éppen a város véneivel tárgyalt.

– Jaj! – motyogta Poszeidón. – De kínos!

A város vénei elámulva nézték a tengeristen ragyogó szigonyát meg a hegytetőn fakadt sós vizű gejzírt.

– Felséges Poszeidón! – szólalt meg az egyikük. – Ööö... izé...

Szegény halandók riadtan méregették a két istent. Nem csoda, hogy idegesek voltak. Soha ne kerüljeteK olyan helyzetbe, hogy

két isten közül kelljen választanotok. Bármelyikük mellett döntötök is, a társa széttapos titeket, mint egy rakás csótányt.

Poszeidón maga sem tudta, mitévő legyen. Hogy jön ahhoz ez a senkiházi Athéné, ez a második generációs olimposzi, hogy ellopja az ő ötletét? Nagy volt a kísértés, hogy Poszeidón üldözőbe vegye Athénét a szigonyával; de még mielőtt megtehetette volna, Athéné felkiáltott:

– Tudom már, hogy rendezzük el békésen a vitát!

Jellemző. Athéné *mindig* valami sunyiságon törte a fejét. Poszeidón fütyült a békére, a halandók viszont szemmel láthatóan megkönnyebbültek, és a tengeristen nem akart rossz színben fel tűnni a követői előtt.

– Na? – morogta. – Mi a terved?

– Rendezzünk versenyt – mondta Athéné. – Mind a ketten ajándékkal kedveskedünk a városnak. A vének meg majd eldöntik, melyik a nyerő. Az az isten lesz a város védőszentje, akinek az ajándéka értékesebb. A másik isten elfogadja a vének ítéletét, és csendben hazamegy. Benne vagy?

Több ezer halandó szempár tapadt Poszeidónra. Poszeidón szíve szerint a tengerbe lökte volna Athénét, de kutyaszorítóba került. Nem mondhatott nemet.

– Jó – dünnyögte. – Rendben.

– Uraké az elsőbbség – intett udvariasan Athéné.

Poszeidón a homlokát ráncolta. Mi számít értékesnek ezeknél a halandóknál? Egy doboz igazgyöngy? Néhány házasított medúza? Egy csapat idomított bálna, amin kedvükre lovagolhatnak? Hmm. A bálnákkal nehéz lenne parkolni a belvárosban.

Talán egy másik állat... valami, ami erős, gyors, ugyanakkor megfelel a szárazföldi ember igényeinek?

Poszeidón mereven nézte a parton megtörő hullámokat. A fehér tajtékok láttán máris támadt egy ötlete. Elmosolyodott.

– Ezt nézzétek! – mondta.

Szigonyát a tengerre szegezte, és a hullámok szép lassan alakot öltöttek. Mire partot értek, fenséges állatok lettek belőlük: mindegyiknek négy hosszú lába és lobogó sörénye volt. Nyerítve, ágaskodva futottak ki a fövényre.

– Ezeket az állatokat úgy hívják, hogy *lovak!* – harsogta Poszeidón – Erősek és gyorsak. Bárhova eljuthattok a hátukon. Teherhordásra, szántásra vagy szekérhúzásra is alkalmasak. A háborúban agyontapossák az ellenséget. Ráadásul még jól is mutatnak.

A halandók összesúgtak, és udvariasan megtapsolták Poszeidónt. A lovak egyértelműen értékes ajándékok voltak, bár egyes városlakók csalódottnak tűntek, mintha legalábbis háziasított medúzákat vártak volna.

A tömeg Athéné felé fordult.

Az istennő felemelte a kezét.

Csenevész cserje bújt elő a kövek közül. Szürkészöld levele volt és zöld, szemölcszerű termése.

Poszeidón nem tudta visszafojtani a nevetését.

– Hát ez meg mi a hab?

– Ez egy olajfa – magyarázta Athéné.

A halandók kényelmetlenül feszengtek. Az olajfa nem volt valami nagy durranás, de ennek senki sem mert hangot adni.

– Szép volt, kislány – kacagott fel Poszeidón. – Már tudom is, ki nyerte meg a versenyt!

– Csak ne olyan hevesen – felelte Athéné. – Ez az olajfa nem tűnik túl bizalomgerjesztőnek, de kis odafigyeléssel életerős fa

válík belőle. Az egész vidéken elterjed, és nemsokára az olajbogyó lesz a legfontosabb élelmiszer Görögországban.

- Ez a fekete göb? - ágált Poszeidón. - Nézd meg, milyen apró!

- De ezrével nő majd - mondta Athéné. - Pizzafeltétnek is kitűnő! A város lakói a világ minden tájára szállíthatnak belőle, és meggazdagodhatnak! Az olívaolaj főzéshez és lámpaolajként is használható. Ha parfümöt csepegtetünk hozzá, hatékony fürdő- vagy hidratálószer lesz belőle, sőt még a makacs foltokat is eltünteti a konyhapultról.

A tömeghez fordult.

- Mennyit adnátok érte? Nem, ne is válaszoljatok! Ez most legyen az én ajándékom, teljesen ingyen. És ha még ma megrendelitek, megkapjátok mellé a védnökségemet, aminek keretében rengeteg érdekes tudnivalóval, stratégiai tanáccsal és mindenféle hasznos mesterséggel ismertetek meg titeket. Ez lesz a leggazdagabb és legjelentősebb város egész Görögországban! Csupán annyit kérek cserébe, hogy rólam nevezzétek el a települést, és építsetek templomot a tiszteletemre, ami akár három kamatmentes részletben is megoldható.

Poszeidón önbizalma romokban hevert.

- Hé, egy pillanat... a lovaim...

De a halandók már nem figyeltek rá. Sokkal jobban érdekelte őket, hogyan juthatnak pénzhez, és míg a környező vidék tökéletesen alkalmas volt az olajbogyó-termesztésre, a lovaknak nem sok hasznát vették volna ezen a dombos-sziklás terepen.

Ezt nevezik a sors iróniájának. A város végül a tengeri kereskedelméről és az olívaolaj-exportjáról lett híres; mégis visszautasította a tengeristen védnökségét. Poszeidón jobban járt volna, ha az idomított bálnákkal jön.

Így tehát Athéné nyerte meg a versenyt, és Athén városa is róla kapta a nevét, pedig a Poszeidónopolisz sokkal menőbb lett volna.

Poszeidón szó szerint elviharzott. Azt is elfelejtette, mit ígért, és bosszúból akkora árvizet küldött a városra, hogy szinte az egész alsó rész megsemmisült. Az athéniak végül templomot emeltek az akropolisz tetején, Athéné és Poszeidón tiszteletére.

A templom ma is áll. Ha jól megnézik, tisztán láthatjátok Poszeidón háromágú szigonyának nyomait, ott, ahol a sós víz előtört a sziklából. Talán még olajfák is vannak a környéken. De kétkem, hogy akár egy lóval is összefutnátok.

Ezt követően Poszeidón megszállottan keresni kezdte azt a várost, amit az oltalma alá vehet, de nem volt szerencséje. Harcba szállt Hérával Argoszért. Héra győzött. Harcba szállt Zeusszal Éjina szigetért, Zeus győzött. Harcba szállt Héliossal Korinthosz városáért, és majdnem ő győzött, de Zeus azt mondta:

- Nem, fiúk, osztozzatok meg rajta! Héliosz, tiéd a belváros és a fellegvár. Poszeidón, látod azt a vékonyka földsávot a város határán? Az a tiéd.

Poszeidónt folyamatosan lenyomták - vagy levillámozták, vagy leolajfázták. Minél többször járt így, annál morcosabb lett.

Ami nem jelentett jót, mert amikor Poszeidón besértődött, nagyobb valószínűséggel csapott le arra, aki szerinte a lelkébe gázolt.

Például, nagyon büszke volt a néreidák névre hallgató ötven tengeri nimfára, akiknek szépsége nem ismert határokat. Hosszú, lobogó hajuk sötét volt, mint az éjszaka, a szemük tengerzölden tündökölt, pókhálószerű fehér ruhájuk kecsesen hullámozott körülöttük. Igazi bombázók voltak, és Poszeidón legalább olyan előszeretettel villogott velük, mint az a város, ami egy neves labdarúgó bajnokcsapatnak ad otthont.

Volt ez a Kassziopeia nevű észak-afrikai királynő – azzal hencegett, hogy ő bizony *sokkal* szebb, mint a néreidák.

Poszeidón gyomra nem vette be ezt a pimaszságot. Magához hívatott egy háromszáz méteres húsevő, vérszívó tengeri kígyót, aminek akkora szája volt, hogy egy hegyet is elnyelt volna, és ráküldte az észak-afrikaiakra. A szörny őrjöngve úszkált fel-alá a part mentén, hajókat falt fel, falvakat süllyesztett el, és olyan hangosan bömbölt, hogy senki sem bírt aludni tőle.

Végül, hogy véget vessen az erőszaknak, Kassziopeia a saját lányát, Andromédát kínálta fel a tengeri szörnynek. Valahogy így: *Igen, az én hibám. Nem kellett volna hencegennem. Tessék, öld meg az ártatlan lányomat!*

Ne aggódjatok, apám természetesen közbelépett. Hagyta, hogy egy hős megmentse Andromédát és megölje a tengeri szörnyet (ez külön sztorit érdemelne), de még halála után sem tudott megbocsátani a királynőnek. Kassziopeia csillagkép lett az éjszakai égbolton, és mivel azt hazudta, hogy szebb, mint a néreidák, visszafelé forog.

Ráadásul elég ostoba egy csillagkép.

A néreidák nagyon hálásak voltak Poszeidónnak, hogy megvédte a becsületüket. Lehet, hogy végig erre ment ki a játék. Nincs annál felemelőbb érzés, mint amikor egyszerre ötven nő állítja rólad, hogy fantasztikus vagy.

A néreidák mind örömmel feleségül mentek volna Poszeidónhoz, az egyikük azonban feltűnően kerülte őt, mert szégyenlős volt, és nem akart férfiakkal ismerkedni. Poszeidón természetesen pont őt nézte ki magának.

A csajt Amphitritének hívták, és csak arra vágyott, hogy csendesen élhesse az életét a tenger fenekén anélkül, hogy mindenféle jöttment istenek randira hívnák, vagy nyálás dumákkal próbálnák felcsípni, amikor shoppingolni megy a víz alatti plázába.

Sajnos Amphitrité gyönyörű volt. Minél tartózkodóbban viselkedett, az istenek annál inkább rárepültek. Fekete haját igazgyöngyökkel kivarrt selyemhálóval fogta hátra. A szeme olyan sötéten izzott, mint a feketekávé. Bájos mosolya volt, és lágyan nevetett. Egyszerű fehér ruhában járt, és csak egyetlen ékszert viselt: egy csiszolt homárollókból fűzött homlokpántot – ami szerintem nem lehetett valami nagy durranás, de a néreidák között nyilván trendinek számított.

Poszeidón sok mindennel próbálkozott, hogy elnyerje a csaj szívét: sós karamella, bálnaszerenád, egy csokor tengeri uborka, piros masnival átkötött portugál gálya. Amphitrité azonban minduntalan elhárította a közeledését. Ha Poszeidón túlságosan közel merészkedett hozzá, elpirult és odébb úszott.

Végül annyira beijedt, hogy végleg elmenekült. Poszeidón mindent tűvé tett érte, de hiába. Kezdte azt hinni, hogy soha többé nem látja a lányt. A csalódás jobban fáj, mint száz medúzacsípés. Poszeidón bánatosan ögylgett a palota körül, és úgy jajongott, mint egy hosszúszárnýú bálna, amivel jól összezavarta a tengeri emlősöket, és megfájdította az óriáskalmárok fejét.

Végül a tengeri lények megkérték a Delfin nevű istent, járjon utána, mi bántja Poszeidónt. Delfin a delfinek királya volt, és

közeli barátságban állt a tenger istenével. Hogy hogy nézett ki? Hát, mint egy delfin. Miért, mit hittetek?

Szóval, Delfin beúszott a trónterembe, és csak ennyit kérdezett, delfinnyelven:

- Mi a pálya, P? Gáz van?

- Amphitrité - sóhajtott fel Poszeidón. - Szeretem, de elszökött előlem!

- Aha. - Delfin úgy vélte, ezen kár búslakodni. - Te, feltűnt, hogy rajta kívül negyvenkilenc néreida van még a tengerben?

- Nem érdekel! - zokogott fel Poszeidón. - Én Amphitritét akarom!

- Öreg hiba - felelte Delfin. - Figyu már, mindenkit összekavarsz ezzel a nyögdécseléssel. Csak ma reggel két kék bálna ütközött frontálisan, ami több kilométeres torlódást okozott az Égei-tengeren. Mit szólnál, ha felkutatnám neked ezt az Amphitritét, és meggyőzném, hogy legyen a feleséged?

Poszeidón könnyei azonnal felszáradtak, ami azért elég nagy szó, tekintve, hogy a víz alatt tartózkodott.

- Megtennéd a kedvemért?

- Delfin vagyok - csacsogta Delfin. - Hatalmas agyam van. Mindjárt jövök.

Delfin sokáig keresgélt, mire megtalálta Amphitritét a Földközi-tenger nyugati szélén, arrafelé, ahol Atlasz tartotta az eget.

Amphitrité egy korallpárkányon ülve nézte, amint a naplemente mély vízbe vetülő fénye rózsaszín csíkokat rajzol a hínárerdőkre. Egy elégedetten pihegő tengeri sügér feküdt a tenyerén. Ha valaki, akkor Amphitrité értett a halak nyelvén. A tengeri sügerek nem kifejezetten kezes állatok, de Amphitritét *imádták*.

Delfin rögtön megértette, mit eszik Poszeidón a csajon. Olyan mérhetetlen kedvesség és gyengédség sugárzott belőle, ami nem igazán jellemző a halhatatlanokra. Az istenek minél tovább élnek, annál inkább úgy viselkednek, mint az elkényeztetett kölykök. Delfin nem tudta, miért. Mi az a süket duma, hogy ahogy öregszel, egyre bölcsebb leszel? Ugyan már!

Delfin odaúszott Amphitritéhez.

- Helló, mizu?

Amphitrité meg sem próbált elmenekülni. Nem félt Delfintől, talán a delfinmosolya miatt.

- Á, Poszeidón nem hagy békén - sóhajtott fel. - Azt akarja, hogy legyek a felesége.

A tengeri sügér lustán körbeúsza Amphitrité kezét, aztán hanyatt dőlt a tenyerén. Delfin szíve szerint ott helyben bekebelezte volna a halat. Szerette a sügérhúst.

- Poszeidón nem rossz srác - próbálkozott Delfin. - Vannak nála elvetemültebbek is.

- De én nem akarok férjhez menni! - csattant fel Amphitrité.

- Az a sok hercehurca, a hajam is égnek áll tőle. Annyi rémtörténetet hallottam, hogyan bánnak az istenek a feleségeikkel...

- Az istenek bunkók - helyeselt Delfin. - És sokan még az esküvő után sem állnak le a csajozással...

- Á! - mondta Amphitrité. - Az hidegen hagy. Nem vagyok féltékeny típus. De nem akarom, hogy rosszul bánjanak velem. A magam ura akarok lenni, a saját utamat akarom járni, nincs szükségem rá, hogy *férfi* basáskodjon fölöttem!

- Ó, csak ez a baj? - csipogta Delfin megkönnyebbülten. - Poszeidón jó arc. Azt nem garantálom, hogy örökké hú lesz

hozzád, de nem kell tartanod tőle, mindenben támogatni fog. Erre megesketem. Ha megszegi a szavát, Delfinnel gyűlik meg a baja.

Delfin félelmetesnek hitt mozdulattal feszítette meg az uszonyát.

- Megtennéd a kedvemért? - kérdezte Amphitrité.

- Persze! - vágta rá Delfin. - Amúgy tudod, mi a legjobb az egészben? Ha hozzámész Poszeidónhoz, többé egy isten sem mer majd zaklatni. Kénytelenek lesznek leállni a flörtöléssel, mert Poszeidón lecsapja őket. Gyerekeket is szülhetsz. A gyerekek cukik. Még a tengeri sügéreknél is aranyosabbak.

- Tényleg? - Amphitrité olyan arckifejezéssel tanulmányozta a kezében ficáncoló tengeri sügért, mintha nem sok hitelt adna a hallottaknak. - Hát... ha esetleg beszélne Poszeidónnal, és ő megígérné...

- Bízz bennem - mondta Delfin. - A delfinistenre mindig számíthatsz!

Delfin visszament Poszeidónhoz, és elmesélte, mit intézett. Poszeidón nagyon megörült a hírnék. Mindenbe beleegyezett. Poszeidón és Amphitrité akkora lagzit csaptak, amekkorára még nem volt példa az óceán történetében. Istenek, tengeri szörnyek, a negyvenkilenc néreida... mindenki rákerült a vendéglistára. Bálnák vezették fel a nászmenetet, izzó krillfelhőket köpködve: GRATULÁLUNK, POSZEIDÓN + AMPHITRITÉ, ami nem volt egyszerű mutatvány, mivel a bálnáknak elég csapnivaló a helyesírásuk. A delfinek akrobatashow-t mutattak be. Medúzák világították meg a palotaudvart, ahol a tengeri nimfák meg a férfisellők egész éjszaka ropták a táncot.

Poszeidón és Amphitrité házassága jól sikerült. Boldogok voltak együtt, és három gyerekük született. Az első, Tritón, úgy nézett ki, mint egy férfisellő, de egy helyett két farkuszonya volt.

Ő lett Poszeidón hírnöke. Amikor Poszeidón úton volt, Triton ott úszott előtte, és szorgalmasan fújta a kagylókürtjét: *Jön a főnök! Munkára!*

Poszeidón és Amphitrité második gyereke a Rhodé nevű tengeri nimfa volt, ő később Rodosz szigetének védőszentje lett (amit természetesen róla neveztek el). Végül Hélioszhoz, a titánhoz ment feleségül.

A harmadik gyerek, Kümopoleia, nagydarab, kétbalkezes, öblös hangú lány volt, és feleannyi szeretetet sem kapott, mint a testvérei. Mindig is sajnáltam emiatt. A neve azt jelenti, a *Hullámok Vándora*, amiről elsőre mindenkinek egy sportautó jut az eszébe, csak hogy Kümopoleia inkább egy dömperre hasonlított. Végül ő is megtalálta a helyét. Ő lett a pusztító tengeri viharok istennője, és az egyik százkarú, Briareosz vette feleségül, aki szintén nagydarab, öblös hangú lény volt, és nem zavarta, hogy a felesége egy dömpér.

Ahogy múltak az évek, Amphitrité rájött, hogy Delfinnek igaza volt. A gyerekek *tényleg* sokkal imádnivalóbbak voltak, mint a tengeri sügérek, és Poszeidón is rendesen viselkedett. Sok nimfával, halandóval meg miegymással keveredett szerelmi viszonyba, de Amphitrité furcsamód nem vette zokon a dolgot. Amíg Poszeidón nem sajátította ki, nem korlátozta az akaratában, és jó apja volt a gyerekeinek, Amphitrité boldogan élte az életét.

Még Poszeidón félisten gyerekeit is szívesen fogadta – egyesekkel ellentétben. (*Khm*, Héra, *khm*.) Egyszer a hős Thészeusz látogatott el hozzájuk, és Amphitrité megbecsült vendéghez méltóan bánt vele. Még egy bíborszínű palásttal is megajándékozta, ami a királyok szimbóluma volt.

Velem is rendesen bánik. Nem borul ki, ha a vendégszobában hagyom a szennyeseimet. Sütit süt nekem. Tudtommal egyszer

sem próbált megölni. Ez jóval több annál, ami egy halhatatlan mostohaanyától elvárható.

Ami Poszeidónt illeti, amennyi barátnője meg balkézről született gyereke volt, kész szerencse, hogy a felesége ilyen lazán állt a dolgokhoz. Azt hittétek, Zeusz a csúcstartó? Pedig Poszeidónnak van a legtöbb félisten porontya.

Ha az összes bigét felsorolnám, akihez Poszeidónnak köze volt, plusz háromszáz oldalra és külön tárgymutatóra meg tartalomjegyzékre lenne szükség. Az lenne a címe: *Poszeidón kis fekete notesza*. Elég hülyén jönne ki, ha részletes leírást adnék apám barátnőiről, úgyhogy vegyük csak a legfontosabbakat.

Kezdjük a Korónisz nevű görög királylánnyal! Hollófekete haja volt és mindig sötét ruhában járt, mint aki temetésre készül, de Poszeidón ezt rettenetesen izgatónak találta. Egy nap Korónisz nyomába szegődött a tengerparton, de amikor leszólította a csajt, az ijedtében futásnak eredt. Poszeidón nem akarta, hogy ez a fehér nép is megszökjön előle, mint Amphitrité, úgyhogy üldözőbe vette.

- Hé, gyere vissza! Csak egy csókot kérek! Ne félj, nem öllek meg!

Ami nem éppen a legcélravezetőbb duma, ha egy lányt hajkurászol.

Korónisz pánikba esett, és sikoltozni kezdett:

- Segítség! Segítsen már valaki!

A város felé indult, de a kapu még nagyon messze volt. A lány tudta, hogy odáig már nem jut el. Végignézett a horizonton, és észrevette, hogy Athéné templomának teteje csillog a távolban.

Mivel Athéné volt az első olimposzi isten, aki hirtelen az eszébe jutott, Korónisz így kiáltott:

– Athéné, ments meg! Mindegy, hogyan!

Ami szintén nem volt túl bölcs megnyilvánulás.

Az Olimposz tetején ülő Athéné meghallotta, hogy Korónisz őt szólítja. Az istenek a legnagyobb ricsajban is felismerik a saját nevüket. Az istennő látta, hogy Poszeidón üldözi a szegény, szerencsétlen lányt, és méregbe gurult.

– Vegyél vissza, papa! – dünnyögte.

Csettintett egyet, és odalent a tengerparton Korónisz koromfekete madárrá változott – ő lett az első varjú, azaz görögül *koronis*. A varjú elrepült, és faképnél hagyta a sajgó szívű Poszeidónt, akinek egy fekete tollpihe ragadt a hajába.

Poszeidón persze rájött, hogy Athéné változtatta varjúvá Koróniszt. Athéné már amúgy is a begyében volt a városvédő verseny miatt. Ezzel végképp megutálta az istennőt.

Elhatározta, hogy az első adandó alkalommal megsérti Athénét. Nem is kellett sokáig várnia. Hamarosan beleszeretett egy gyönyörű lányba, akit Meduszának hívtak.

Korónisszal ellentétben Medusza hízelgőnek találta a tengeristen érdeklődését.

Egy szép gyertyafényes vacsora után sétára indultak a tengerparton. Végül Poszeidón így szólt:

– Nem keresünk valami eldugottabb helyet?

Medusza elpirult.

– Hát... nem is tudom. A nővéreim mindig azt mondják, vigyázzak a tengeri istenekkel!

– Jaj, ne már! – méltatlankodott Poszeidón. – Ismerek egy csendes kis zugot. Imádni fogod.

Medusza szíve szerint nemet mondott volna, de Poszeidón nagyon meggyerő tudott lenni.

A városba, azon belül is Athéné templomához vezette a lányt. Éjszakára mindig bezárták, de Poszeidón egy pillanat alatt felfeszítette az ajtót.

– Biztos, hogy ez jó ötlet? – suttogta Medusza.

– Persze – felelte Poszeidón. – Itt végre kettesben lehetünk.

Én aztán nem kérek elnézést Poszeidón viselkedéséért. A tenger istene nagyon is jól tudta, hogy feldühíti Athénét. Meduszáat használta fel, hogy bosszút álljon az istennőn. Csak arra nem gondolt, hogy: *Hoppá, mi lesz, ha Athéné ezen a szegény halandó lányon tölti ki a mérgét...*

Poszeidón és Medusza szépen egymásba feledkezett az Athéné-szobor lábánál, ami óriási sértésnek számított – mintha valaki egy zacskó gőzölgő kutyagumit tenne a küszöbödre, aztán becsöngetne és elszaladna. Én természetesen soha életemben nem csináltam ilyet.

Athéné lenézett az Olimposz tetejéről, és látta, mi történik. Majdnem kidobta a taccsot.

– Ez a legundorítóbb dolog, amit valaha láttam – füstölgött. – Most megmutatom Poszeidónnak!

A legrémségesebb és legrafináltabb átkot küldte Meduszára – márpedig Athéné hírhedten rafinált nő volt.

Odalent a templomban Meduszának sárgaréz denevérszárnyai és karmai nőttek. A haja helyén mérges kígyók tekeregtek. Az arca úgy eltorzult, hogy aki ránézett, azonnal kővé dermedt.

Poszeidón lehunyta szemmel, csücsörítve hajolt előre egy újabb csókért, amikor különös, sziszegő hangra lett figyelmes.

– Léket kaptál, szivi? – ugratta a csajt.

Aztán kinyitotta a szemét. Úgy ugrott hátra, mint egy beszpídezett szöcske.

- Szent... Mi a... Ó, EGEK! És én *ezzel csókolóztam...* AHHH!
SZÁJVIZET! SZÁJVIZET!

Mivel halhatatlan volt, nem dermedt kővé, csak mindenféle ocsmányságot óbégatott, amit most inkább nem részleteznék, aztán villámgyorsan elszelelt, még csak annyit sem mondott szegény Meduszának, hogy fapapucs.

Medusza hamar felfedezte, mi történt vele. Kendőt kötött a fejére, és eloldalgott. Ettől kezdve egy barlangban tengette az életét, távol a civilizációtól, csak a két nővérével érintkezett. Ők hárman voltak az úgynevezett gorgók. Az évek során Medusza két nővére is rémséges szörnyeteggé változott. Ők már nem dermesztették kővé az embereket, de az istenek – talán szánalomból, talán gonoszságból – úgy döntöttek, halhatatlanná teszik őket, hogy élete végéig gondját viselhessék Meduszának. Az évek során a gorgók sokszor megkeserítették a hősök életét, de ez már egy másik történet. Medusza arca végül Athéné jelképévé vált, mintha az istennő ezzel üzent volna az ellenségeinek: NE SZÓRAKOZZ VELEM, MERT TE IS ÍGY VÉGZED.

Poszeidónnak azért sikeres hódításai is voltak. Egyszer összejött egy Eurünomé nevű csajjal, aki nagyon aranyos volt. Nem tudom, Poszeidón hogy bírta röhögés nélkül kimondani ezt a nevet. Lényeg a lényeg, közös gyerekük is született, akit Bellerophónnak hívtak, és később nagy hős vált belőle.

Poszeidón másik barátnője, Aethra, még nagyobb hőst szült: úgy hívták, hogy Thészeusz. Szóval senki ne higgye, hogy az

összes híres hős Zeusz gyereke volt. Ez csak Zeusz propagandagépezetének a terméke.

Poszeidón legjobb tulajdonsága? Ha igazán megkedvelt valakit, azt alakváltoztató képességgel ruházta fel. Például az egyik nőjét, Mésztrát, aki bármilyen állattá át tudott változni. Az egyik félisten unokája, Periklümenosz, is hasonló kegyben részesült, aki kígyóként, medveként, sőt akár méhrajként is ügyesen harcolt.

Én nem tudok alakot váltani. Kösz szépen, apa.

Azért félresikerült porontyok is akadtak bőven. Talán azon múlt a dolog, Poszeidón épp milyen hangulatban volt, vagy mit vacsorázott.

De tény, hogy néha igazi szörnyetegeket nemzett. Az ő fia volt Polüphemosz, az emberevő küklopsz. Az Antaiosz nevű rút óriás nagy előszeretettel törte ketté az embereket. És még *ti* panaszkodtok, milyen rossz fej a bátyátok.

Egy másik alkalommal Poszeidón beleszeretett egy Theophané nevű királylányba, aki olyan szép volt, hogy a királyság összes hímnemű alattvalója feleségül akarta venni. Egy perc nyugta sem volt. Követték az utcán. Betörték a palotába, mert mindenáron látni akarták. Még a vécébe is utána mentek. Olyan volt, mint egy szupersztár, aki körül hemzsegnek a lesifotósok. Magánélet *nuku*.

Végso elkeseredésében Theophané Poszeidónhoz foháskodott, aki régebben szintén megpróbálta felcsípni.

- Ha elüldözöd az udvarlóimat - mondta Theophané -. a *szeretőd* leszek. Csak szabadíts meg végre!

Megremegett a föld.

- SEMMI GOND - dörmögte egy mély hang. - MA ESTE LEGYÉL A JUHAKOLNÁL!

Theophané nem sok reményt fűzött a tervhez, de amikor besötétedett, lefátyolozta az arcát, és megpróbált kiszökni a palotából. A kérők persze azonnal észrevették. Hatvan srác nyújtogatta neki a virágcsokrokat.

- Légy a feleségem! Légy a feleségem! - kiabálták.

Theophané a juhakolhoz szaladt. Ügyesen kitért egy csapat férfinélől, akik bonbonos dobozokkal rohamozták meg, és tizenkét gitárost is félretaszigált, akik szerenádot akartak adni neki.

Mire a juhakolhoz ért, már legalább száz udvarló loholt a nyomában. Theophané annyira megijedt, hogy fejest ugrott az akolba.

PUFF!

Egy szempillantás alatt anyajuhvá változott, és elvegyült a nyájban.

A szerelemittas ifjak megtorpantak, és tanácstalanul néztek körbe. Átkutatták az aklot, de sehol sem találták Theophanét.

Végül feladták, és visszamentek a palotához. Abban bíztak, hogy Theophané előbb-utóbb úgyis felbukkan.

- Hála az égnek! - bégette Theophané.

- Igazán nincs mit - szólalt meg egy jól megtermett kos közvetlenül mellette.

Theophané nagyot nyelt. (Egyáltalán tudnak nyelni a juhok?)

- Poszeidón?

- Bejövök neked? - kacsintott rá Theophanéra a kos. - Mondd szépen: *Beee!* Jó poén, mi? *Beee!*

Theophané émelyegni kezdett.

- Gondolom, mostantól szeretők leszünk.

- Az üzlet az üzlet - felelte Poszeidón.

A két birka elég jól összehajlandott, de most nem mennék bele a részletekbe, mert akkor én is élményezni fogok. Néhány hónappal később Theophané, az anyajuh, egy nem mindennapi kost hozott a világra, aminek, ki tudja, miért, aranyból volt a gyapja.

A kost végül megnyúzták, az ő bőréből lett a híres aranygyapjú, vagyis én egy gyapjúszőnyeggel állok közeli rokonságban.

Ezért nem érdemes nagyon belemenni, ki kinek a rokona a görög mitológiában. A végén még becsavarodsz.

Az utolsó történet igazán könnyfakasztó lesz: miként tört világhatalomra Poszeidón, és végül miként lett belőle minimálbérre bejelentett kőműves.

A sztori a következő: Héra a fejébe vette, hogy az isteneknek fel kell lázadniuk Zeusz ellen.

Én nem hibáztatom, de tényleg. Zeusz néha tényleg tapló módjára viselkedett. Héra úgy vélte, az univerzum sokkal jobban működne, ha az olimposzi tanács kormányozná demokratikus eszközökkel, így hát összetrombitálta pár haverját – Poszeidónt, Athénét és Apollónt, az íjászat istenét hogy őket is beavassa a tervébe.

– Megkötözzük Zeuszt – mondta Héra.

– Ez a terved? – ráncolta a homlokát Poszeidón.

– Közös a hálósobánk! – magyarázta Héra. – Amikor Zeusz már mélyen alszik és hangosan horkol, behívlak titeket. Jó szorosan megkötözzük Zeuszt. Aztán rábírnuk, hogy mondjon le a trónról, és ettől kezdve az istenek tanácsa közösen, egyenlő jogokkal felruházva irányítja a kozmosz ügyeit.

A többiek bizonytalanul hümmögtek, de mindegyiküknek volt valami kifogása Zeusz ellen. A főisten kiszámíthatatlan volt, hirtelen haragú, és a nőügyei is sok fejfájást okoztak a társainak.

Persze titokban mindegyik isten azt gondolta magában: „Én jobb uralkodó lennék, mint Zeusz. Ha megdöntjük a hatalmát, én lépek a helyére!”

Poszeidón komolyan kísértésbe esett. Miért is ne, gondolta magában. Ha a bátyját megkötözik, ő lesz a legerősebb isten a világon.

– Egyenlő jogokkal felruházva – mondta Poszeidón. – Jó. Benne vagyok.

– Rendben. – Athéné gyanakodva méregette Poszeidónt. – Istenek tanácsa.

– Szuper! – örvendezett Héra. – Szerezzünk kötelet! Olyat, ami magától összecsomózik.

– De honnan? – értetlenkedett Apollón. – A barkácsáruházból?

– Én tudok hozni – szólt közbe Athéné.

– Mindjárt gondoltam – dünnyögte Poszeidón.

– Elég! – csattant fel Héra. – Ma este elrejtőztök a folyosón, és megvárjátok, amíg jelt adok. Amikor Zeusz elaludt, kakukkolni fogok.

Poszeidón nem tudta, mi az a kakukkolás, de abban bízott, hogy majd csak felismeri.

Aznap este Héra gondoskodott róla, hogy Zeusz jól bevacsorázzon és kizárólag koffeinmentes nektárt igyon. Amikor az ura aludt, behívta a többieket. Azok berohantak, és megkötözték az istenkirályt.

– Hrmph? – horkant fel Zeusz. – M-mi az?

Kapálózni kezdett. A villámaiért nyúlt, de gyorsan lekötözték a karját. A villámok a komódon voltak a szoba túlsó végében.

- ÁRULÁS! - üvöltötte. - ENGEDJETEK EL!

Hevesen csapkodott, és megpróbált alakot változtatni, de a kötél folyton megfeszült rajta. Akkor a többi istent kezdte ócsárolni, mindenféle, nem túl hízelgő jelzővel illetve őket.

- MIT AKARTOK TŐLEM?

Zeusz még összekötözve is ijesztő volt. Az istenek elhátráltak az ágytól.

Végül Poszeidón összeszedte a bátorságát.

- Zeusz, rossz uralkodó vagy. Szeretnénk, ha lemondanál, hogy az istenek tanácsa irányíthassa tovább a kozmoszt.

- MI?! - kiáltott fel Zeusz. - SOHA!

- Jól van - sóhajtott fel türelmetlenül Héra. - Nincs szükségünk a beleegyezésedre! Összehívjuk a tanácsot, te meg itt fogsz megrohadni.

- Te álnok...

- Gyerünk! - mondta Héra a többieknek. - Majd pár nap múlva ránézek, hátha addigra észhez tér.

Poszeidón nem tartotta jó ötletnek, hogy őrizetlenül hagyják Zeuszt, de nem akart egy szobában maradni a dühöngő villámistennel.

Az istenek átmentek a trónterembe, hogy megtartsák az Olimposzi Népköztársaság első (és egyben utolsó) ülését.

Hamar rájöttek, milyen macerás mindenről külön szavazni. Rengeteg idő ment el vele. Már az új olimposzi zászló megtervezése is órákig tartott!

Közben egy Thetisz nevű néreida sétált el Zeusz hálósobája előtt. Hogy mit keresett egy tengeri nimfa az Olimposzon? Talán szállóvendég volt, vagy a barátait látogatta meg.

Fogalma sem volt a lázadásról, de amikor meghallotta Zeusz segélykiáltását, és a szobába rontván megpillantotta a megkötözött főistent, csupán ennyit kérdezett;

- Ööö... rosszkor jöttem?

- Thetisz, hála az égnek! - kiáltotta Zeusz. - Juttass ki innen!

Gyorsan elmesélte, mit tett vele a többi isten.

- Kérlek! - könyörgött. - Te olyan értelmes tengeri nimfa vagy. Szabadíts ki, és egy életre a lekötöztetted leszek.

Thetisz nagyot nyelt. Ha Poszeidón is a lázadók között van... ő a tenger ura és egyben Thetisz főnöke. Zeusz viszont a *világmindenség* ura. Thetisz jól tudta, bármit csinál, egy nagy hatalmú ellenséget biztosan szerez magának.

- Kiszabadítalak - mondta de ígérd meg, hogy irgalmas leszel a többi istenhez.

- IRGALMAS?

- Ne vesd őket a Tartaroszba, és ne aprítsd fel őket, jó?

Zeusz dúlt-fúlt mérgében, de végül megígérte, hogy irgalmas lesz.

Thetisz fogta a komódon heverő ollót, és megpróbálta elvágni a köteleket, de nem járt szerencsével. A varázskötél túlságosan erős volt.

- Hozd a villámot, és robbantsd szét vele a köteleket! - javasolta Zeusz. - Várj csak... de hiszen a kötelek *rajtam* vannak. Most, hogy jobban belegondolok, inkább mégse robbantsd szét őket.

- Egy pillanat - szólt közbe Thetisz. - Ismerek valakit, aki talán segíthet rajtad.

Sós párafelhővé változott, és a tengerhez sietett, ahol megkereste Briareósz, a százkezűt. Briareósz tartozott egy szívességgel

Zeusznak, amiért az kiszabadította a Tartaroszból, úgyhogy örömmel segített. Thetisznek sikerült észrevétlenül felcsempésznie az Olimposzra a hústornyot, aki a száz ügyes kezével gyorsan kioldotta a mágikus csomókat.

Zeusz kiugrott az ágyból, fogta a villámain, és bemasírozott a trónterembe, ahol a többi isten még mindig az új zászlót tervezgette.

BUMM!

Zeusz ezzel le is zárta a vitát, és kifektette az isteneket.

Miután mindent felrobbantott, az olimposziakat használva céltáblának, megtorolta a lázadók árulását.

Megtartotta az ígérését. Nem trancsírozta fel az isteneket, és a Tartaroszba sem hajította le őket. Hérát viszont megkötözte, és kilógatta a Khaosz fölé, hogy a nejének legyen ideje elgondolkodni, mi lenne, ha lezuhanna a nagy semmibe és atomjaira hullana. Zeusz mindennap meglátogatta őt a villámjaival, és azt mondta:

- Igen, a mai nap tökéletes arra, hogy szétrobbantsam azt a kötelet, és végignézzem, ahogy halálra zúzod magad!

Ilyen szeretetteljes kapcsolat volt az övék.

Héra végül kiszabadult, de erről majd később.

Ami Athénét illeti, ő megúsza büntetés nélkül. Rohadtul igazságtalan, nem? De Athénének ügyesen pergett a nyelve. A csaj alighanem meggyőzte Zeuszt, hogy semmi köze nem volt az összeesküvéshez, és csak arra várt, mikor tudná kiszabadítani a főistent. Ez az idióta Zeusz meg hitt neki.

Apollón és Poszeidón kapta a legsúlyosabb büntetést. Átmenetileg megfosztották őket a halhatatlanságuktól.

Nem is tudtam, hogy Zeusz ilyesmire is képes, de a jelek erre mutatnak. Hogy megleckéztesse a két egykori istent, elszegődte

őket a trójai királyhoz, egy Laomedón nevű fazonhoz. Apollón juhász lett, és a királyi birkanyájra felügyelt. Poszeidón pedig azt a parancsot kapta, hogy építse fel a várost körülvevő falat.

- Ne hülyéskedj! - tiltakozott Poszeidón. - Az évekig is eltarthat!

- Hát, igen... - mosolygott Laomedón király. - ígérem, megfizetem a fáradozásodat, de most már láss munkához!

Laomedónnak esze ágában sem volt kifizetni Poszeidónt. Nem kedvelte a tenger istenét. Ő csupán annyit akart, hogy Poszeidón lehetőleg minél többet gályázzon neki ingyen.

Poszeidón, mivel nem volt választása, nekilátott a munkának.

Poszeidón még az isteni hatalmától megfosztva is kőkemény csávó volt. Minden halandót lepipált, öt-hat hatalmas kötömböt is elbírt egyszerre. Évekbe telt, mire elkészült, de ez lett minden idők legmasszívabb fala, ami szinte elpusztíthatatlanná tette Tróját.

A fáradt, elcsigázott és ingerült Poszeidón végül bevonult Laomedón király tróntermébe.

- Elkészültem - jelentette be.

- Mivel? - pillantott fel Laomedón a könyvből, amit éppen olvasott. Olyan sok év telt el, hogy már meg is feledkezett Poszeidóntól. - Ja, persze! A fal! Igen, jól néz ki. Elmehetsz.

- De hát a jutalmam - pislogott Poszeidón.

- Ez volt a jutalom. Elmehetsz. Szólok Zeusznak, hogy teljesítetted a feladatodat, változtasson vissza istenné. Ez nem elég?

- Hála nekem, a te városod a legerősebb a világon - morogta Poszeidón. - Ez a fal bármelyik hadseregnek ellenáll. Fizetséget reméltél, és most hoppon maradok?

- Még mindig itt vagy? - kérdezte Laomedón.

Poszeidón kiviharzott a trónteremből.

Visszaszerezte isteni mivoltát, de soha nem felejtette el, milyen méltatlanul bánt vele Laomedón. Egy az egyben nem pusztíthatta el Tróját, mert Zeus megtiltotta neki. Ehelyett egy tengeri szörnyet küldött a trójaiak nyakára. Amikor csak alkalma adódott rá, elsüllyesztette a trójai hajókat. És amikor kitört a trójai háború nevezetű csekélység... nos, Poszeidón *nem* Trója oldalára állt.

Ez az apám, srácok: alapjában véve higgadt, laza csávó. De ha egyszer berág rátok, azt megemlegetitek.

Csak egy istent tudok, aki még nála is haragtartóbb volt... igen, eltaláltatok. A jó öreg Mennydörgő (G)atya. Azt hiszem, már eleget mellőztük. Beszéljünk végre Zeuszról!

Zeusz mindenkit kinyír

BORZONGÁSRA VÁGYTOK?

Akkor gondoljatok csak bele: Zeusz volt a törvény és a rend istene. Ő, aki dühében villámokat hajigált, és még az esküvői fogadalmához sem bírta tartani magát, felelt azért, hogy a királyok bölcs döntéseket hozzanak, a vének tanácsa megkapja a kellő tiszteletet, senki se szegje meg az esküjét, és az idegenek megfelelő bánásmódban részesüljenek.

Ilyen erővel én lehetnék a leckeírás meg a jó jegyek istene.

Azért Zeusznak voltak jó pillanatai is. Előfordult, hogy álruhában jelent meg a halandók otthonában, hogy a saját szemével lássa, az emberek beengedik-e és megkínálják-e pár falattal. Ha kedvesen fogadták, nem volt semmi probléma! Görög állampolgárként amúgy is ez volt a kötelességük. Ha viszont becsapták az ajtót az orra előtt... akkor bizony a villámaival tért vissza.

A görögök nyilván állandó készenlétben álltak, hiszen az ajtajukon bezörgető vándor vagy hajléktalan akár Zeusz is lehetett.

A királyok sem voltak könnyebb helyzetben. Zeusz a királyi hatalom isteneként rendszeresen tesztelte a halandó uralkodókat, hogy megbizonyosodjon róla, nem élnek-e vissza a helyzetükkel. Ettől még egy csomó király megúsza a felelősségre vonást (valószínűleg azért, mert Zeusz éppen a csajokat hajkurászta, és nem figyelt oda), de ha valami kirívóan sötét vagy ostoba ügybe

keveredté, Zeusz nagy eséllyel küldte rád isteni villáma, hogy letaszítson a trónról.

Például? Szalmoneusz. A csávó nagydíjat nyerhetett volna a hülyék versenyén. Hat fiútestvérével együtt mind a Thesszália nevű görög királyság uralkodói családjából származtak. A királyfiak egész nap csak videojátékoztak meg tétlenül lézengtek a palotában, arra várva, hogy végre megörököljék a trónt, úgyhogy az apjuk végül rájuk rivallt:

- Kifelé innen! Kezdjétek már valamit magatokkal! Miért nem alapítotok saját királyságot? Vége a tunyulásnak, munkára!

A hét királyfi egyike sem akart saját királyságot alapítani. Olyan macerás, gondolták. Az apjuk azonban nem ismert tréfát, és a felfegyverzett őrei sem. A királyfiak mind összeszedtek egy-egy maroknyi embert, és nekivágtak a dél-görögországi pusztaságnak.

Szalmoneusz királyfi eléggé el volt telve magától. Még a birodalmát is saját magáról nevezte el. Megparancsolta az embereinek, hogy építsék meg a fővárost, de berágott, mert a munkások először templomokat akartak emelni az isteneknek, az ő palotáját későbbre hagyták volna.

- Felség - mondták neki ki kell fejeznünk a tiszteletünket az istenek előtt. Különben megharagszanak ránk!

Az új király feldühödött. Nem igazán hitt az istenekben. Biztosra vette, hogy a papok találták ki ezt a sok marhaságot, hogy kedvük szerint irányíthassák az embereket.

A kérdéses estén Szalmoneusz félkész palotájában ült, onnan nézte, amint túlórázó alattvalói az utolsó simításokat végzik a Zeusznak emelt aranytetős, márványpadlós templomon. Az ünnepi máglyán mindenféle ínycsiklandó étel égett.

- *Nekem* bezzeg nem kedveskednek ilyen finomságokkal - pufogott Szalmoneusz. - Csak az istenektől tartanak, a saját királyukat levegőnek nézik? Nem bánnának így velem, ha *én* is isten lennék...

Szalmoneusznak ördögi ötlete támadt. Eszébe jutott, gyerekkorában mit szoktak játszani a testvéreivel Thesszáliában. Jelmezbe bújtak, és úgy tettek, mintha hősök vagy istenek lennének. Szalmoneusz volt a legtehetségesebb színész hetük közül.

Szalmoneusz magához hívatta a legmegbízhatóbb tanácsadóját, és így szólt hozzá;

- Hű bizalmasom, komoly feladat vár rád. Szerezz kellékeket és jelmezeket!

A tanácsadó a homlokát ráncolta.

- Színielőadást rendezünk, felség?

- Úgy valahogy - vigyorgott Szalmoneusz.

Néhány nap múlva összeállt a terv. Szalmoneusz felvette a jelmezét, beszállt az átfestett szekérébe, és belovagolt a fővárosba.

- Íme! - üvöltötte torkaszakadtából. - Én vagyok Zeusz!

Egy földműves ijedtében elejtette az olajbogyóval teli kosarát. Egy asszony leesett a szamaráról. A városlakók sikoltozva spricceltek szanaszét, nehogy a király lovai eltiporják őket.

Szalmoneusz meggyőző alakítást nyújtott. Aranyhímzéses fehér ruhát viselt. Aranykoszorú csillogott a fején. Mivel a sas volt Zeusz szent madara, Szalmoneusz egy sast pingált a szekérére. Két ponyvával letakart sárgaréz üstdob lapult a háta mögött. Amikor felemelte a kezét, a tanácsadója (aki a ponyva alatt hasalt, elég kényelmetlen testhelyzetben), rácsapott a dobokra, amik tompa, mennydörgésszerű hangot adtak ki magukból.

Szalmoneusz rikoltozva hajtott végig a város utcáin:

- Én vagyok Zeusz! Hozzatok nekem finom ennivalót! - Az új templom lépcsőjéhez érve aztán megállt, és az összesereglett tömeg felé fordította a szekerét. - Magasztaljatok! - parancsolta.

- Mert isten vagyok.

- Úgy nézel ki, mint Szalmoneusz - kiabált be a tömegből egy merész alattvaló.

- Igen! - helyeselt Szalmoneusz. - De Zeusz vagyok! Úgy döntöttem, beleköltözöm a királyotok testébe. Imádjátok őt úgy, mintha engem imádnátok. Ez a templom lesz a palotám. Ide hozzatok az ajándékaitokat! De nehogy elégessétek őket! Elég a pazarlásból. Mindent felfalok.

A féltőbb alattvalók engedelmesen pakolták le élelemmel teli kosaraikat a szekér mellé.

Egy ember felkiáltott:

- Miért festettél csirkéket a szekeredre?

- Ezek sasok! - üvöltötte Szalmoneusz.

- Szerintem meg csirkék - erősködött a férfi.

- Csend legyen, halandó!

Szalmoneusz belerúgott a takaró alatt lapuló tanácsadóba. Az rácsapott az üstdobokra.

- Látjátok? - zengte Szalmoneusz. - Mindjárt itt a vihar!

- Ki fekszik a takaró alatt? - kérdezte egy nő a hátsó sorból.

- Senki! - ordította Szalmoneusz, és egy kövér verejtkcsepp gurult le a nyakán. A terve nem egészen úgy sült el, ahogy remélte, ezért úgy döntött, beveti a kellékeit.

Előhúzott egy fáklyát a készletéből (99 dollár 99-ért vette a boltban), és a nő felé hajította.

Az emberek sikítva ugrottak félre, de a fáklya célt tévesztve landolt a járdán.

- Nesze! - bömbölte Szalmoneusz. - Villámmal sújtottalak! Ne idegesíts, különben lecsaplak!

- Ez csak egy fáklya! - kiáltott fel valaki.

- Te akartad, halandó! - Szalmoneusz fáklyákat hajigált a tömeg be, és megrugdosta tanácsadóját, hogy szólaltassa meg a dobokat, de az újdonság varázsa hamar alábbhagyott, és a tömeg zúgolódni kezdett.

- Le vele! - kiáltotta valaki.

- Szélhámos! - kontrázott egy másik. - ÁL-Zeusz!

- IGAZI Zeusz! - vágott vissza Szalmoneusz. - ÉN vagyok Zeusz!

- TE NEM ZEUSZ VAGY! - zúgta a tömeg.

Annyian emlegették Zeusz nevét, hogy erre már az öregfiú is felfigyelt az Olimposz tetején. Lenézett, és egy gagyi jelmezbe bújt halandó királyt látott, aki egy csirkékkel telepingáit szekérről fáklyákat dobált egy csapat emberre, és azt állította, hogy azok villámok

Az egek ura hirtelen azt sem tudta, nevéssen-e vagy őrjöngjön
Az őrjöngést választotta.

Viharfelhők gyülekeztek Szalmonea városa fölött. Valódi mennydörgés rázta meg az épületeket.

- ÉN VAGYOK ZEUSZ - zengett az égisten hangja a magasból.

Villám cikázott végig az égen, zsírpacnivá loccsantva szét Szalmoneuszt meg a szegény tanácsadóját. Miután eloszlott a füst, nem maradt más utánuk, csak egy égő kerék meg egy félig megolvadt üstdob.

A halandók hangosan éljeneztek. Már azt tervezgették, hogy bulit rendeznek Zeusz tiszteletére, amiért az megszabadította őket az agyhalott királyuktól, de a főisten még nem végzett.

- VOLTAK, AKIK AJÁNDÉKKAL KEDVESKEDTEK NEKI! - bömbölte odafentről Zeusz. - VOLTAK, AKIK BEDŐLTEK ENNEK A BOLONDNAK!

- Nem! - vágódtak hasra meghunyászkodva a halandók. - Jaj!

- NEM HAGYHATOM ÉLETBEN EZT A VÁROST - dörögte Zeusz. - PÉLDÁT KELL STATUÁL NOM, HOGY EZ A GYALÁZAT SOHA TÖBBÉ NE ISMÉTLŐDHESSEN MEG. VILLÁMOKCSAPÓDÁS, ÖT, NÉGY HÁROM...

A halandók felpattantak és futásnak eredtek, de Zeusz nem sok esélyt hagyott nekik. Voltak, akiknek sikerült élve kijutniuk Szalmoneából, de amikor záporozni kezdtek a villámok, az emberek többsége atomjaira hullott, vagy a törmelék alatt lelte halálát.

Zeusz leradírozta Szalmonea városát a térképről. Sokáig senki sem mert letelepedni a környéken, és ez az egész egy Zeusz-jelmezes, csirkeszekeres, fáklyahajigáló idiótának volt köszönhető.

Népi rítás. Szó szerint. De nem ez volt a legsúlyosabb büntetés, amit Zeusz a halandókra mért. Egyszer ugyanis azt vette a fejébe, hogy elpusztítja az egész emberiséget.

Nem is tudom, miért. Állítólag az emberek rosszul viselkedtek. Lehet, hogy nem áldoztak rendszeren, nem hittek az istenekben, vagy sokat káromkodtak és folyton túllépték a sebességhatárt.

De mindegy is. Zeusz úgy megharagudott, hogy elhatározta, az egész emberiséget elpusztítja. *Most őszintén.* Milyen égbekiáltó bünt követhettek el az emberek? Szerintem semmivel sem voltak rosszabbak, mint máskor. De Zeusz besokallt. Úgy viselkedett,

mint az a tanár, aki egész évben elnézi a stiklijeiteket, aztán egyszer csak minden különösebb ok nélkül átesik a ló túlsó oldalára, és azt mondja:

– Na, jó, betelt a pohár! Mindenki intőt kap! Az egész osztály!

Ne már! A semmi meg az atomháború között azért vannak még fokozatok.

Szóval, Zeusz összehívta az isteneket, hogy bejelentse a hírt.

– Az emberek gusztustalanok! – ágált. – Elpusztítom őket.

A trónteremben síri csend lett.

– Az összeset? – szólalt meg végül Démétér.

– Naná – felelte Zeusz.

– És hogyan? – érdeklődött Árész. A háború istenének furcsán csillogott a szeme. – Tűzvésszel? Villámcsapással? Vagy szerezzünk egy rakás láncfűrészt és...

– Rovarirtó porral – jelentette ki Zeusz. – Kiszórjuk, pár napig állni hagyjuk, aztán...

– Még fel sem találták – mutatott rá Héra.

– Ja, jó – komorult el Zeusz. – Akkor küldjünk rájuk özönvizet! Megnyitom a csapokat, és annyi esőt zúdítok az emberek nyakába, hogy mind megfullad.

– Az özönvíz az én hatásköröm – morogta Poszeidón.

– Te is segíthetsz – nagyvonalúskodott Zeusz.

– De ha nem lesznek emberek – szólalt meg Hesztia a tűzhely mellől – ki fog imádkozni hozzád? Ki épít neked templomokat, és ki mutat be áldozatot?

– Majd kitalálunk valamit – válaszolta Zeusz. – Elvégre nem ez az *első* széria. Bármikor újragyárthatjuk őket.

A legendák is ezt támasztják alá. Kronosz idejében élt az emberek aranygenerációja. Aztán kihalt, és következett az ezüstgeneráció. Az olimposzi istenek uralkodásának kezdetén

éppen a bronzgeneráció volt porondon. Hogy miben különböztek tőlünk az akkori emberek? Sok példát tudnék említeni, de a lényeg a következő: ők kihaltak, mi meg nem... egyelőre.

- Az özönvíz több szempontból is jó - folytatta Zeusz. - Időnként át kell mosnunk a földet, hogy az a sok piszok eltűnjön a járdákról.

Az istenek, vonakodva bár, de elfogadták a tervet, csakhogy sokan közülük kedvelték az embereket, ezért titokban figyelmeztetéseket küldtek nekik álmok vagy ómenek formájában. Ennek köszönhető, hogy néhány ember életben maradt. A leghíresebb túlélő a thesszáliai királyi pár volt Észak-Görögországból: név szerint Deukalión és a felesége, Pürrha.

Deukalión ember volt, de apai ágon Prométheusztól, a titántól származott - a sráctól, aki elhozta az embereknek a tüzet, és emiatt egy távoli sziklához láncolták, ahol egy sas csemegézett a májából.

Nem tudom, Prométheusznak az egyéb elfoglaltságai mellett hogyan sikerült még egy halandó gyereket is összehoznia. Nehéz így társkeresőzni, hogy közben egy sziklához láncolva kínoznak.

Prométheusz mindenesetre értesült Zeusz tervéről, és még mindig szerette az emberiséget. Különösen a saját fiát, Deukaliónt féltette a vízbefúlástól, mert Deukalión jó ember volt. Tisztelte az isteneket, és az alattvalóival is jól bánt.

Prométheusz álmában figyelmeztette őt: JÖN AZ ÁR! FOGD A LEGNAGYOBB LÁDÁT, AMIT CSAK TALÁLSZ, ÉS PAKOLJ ÖSSZE! SIESS!

Deukalión felriadt, testét ellepte a hideg veríték. Elmesélte a feleségének, mit álmodott. Az asszonynak eszébe jutott, hogy van egy hatalmas tölgyfa ládájuk a padláson. Élelmet és vizet vettek magukhoz, aztán felszaladtak a padlásra, és közben minden szolgának meghagyták:

- Pakold fel a családot! Jön az árvíz! Keressetek valami magaslati helyet!

Ilyen rendesek voltak. Sajnos a szolgák többsége nem fogadta meg a tanácsukat. A király és a királyné már öreg volt, ezért a szolgálók azt hitték, csak a szenilitás hatalmasodott el rajtuk.

Deukalión és Pürrha az összes régi ruhát meg kacatot kidobálta a ládából, hogy helyet csináljon a holmijának. Eleredt az eső. Úgy szakadt, mintha dézsából öntenék. Villám csapott le a közelben. Mennydörgés rázta meg a földet. Alig egy óra alatt egész Thesszáliát elnyelte az özönvíz. Deukalión és Pürrha lezárta a ládát, a fedélre hasalt, és kiúszott a tetőablakon.

Az út nem sikerült valami fényesen, tombolt a vihar, a láda vészesen hánykolódott a tízméteres hullámokon, törmelék kavargott a szélben, és mindenki fuldoklott. A királyi párnak állandóan sós víz ment az orrába. De az életmentő faláda egyszerűen elsüllyeszthetetlen volt.

Nagy sokára elállt az eső. A nap előbújt a felhők közül. Az árvíz lassan visszahúzódott. Deukalión és Pürrha ládája a Parnasszus oldalán landolt.

Néhányatokban most felvetődhet a kérdés: *Hé, egy csávó túléli az özönvizet, miközben a romlott emberi faj megfullad. Ezt a sztorit mintha már hallottam volna. Véletlenül nem Noénak hívták az illetőt?*

Igen, minden ősi kultúrának van egy özönvíztörténete. Ha engem kérdeztek, jó nagy hajcihő lehetett. Mindenki másképp emlékszik a dologra. Még az is előfordulhat, hogy Noé meg Deukalión találkoztak útközben, és Deukalión így kiáltott:

- Egy bárka! Két állat minden fajból! Hogy ez nekünk *miért* nem jutott eszünkbe?

Mire a felesége, Pürrha:

- Mert nem fértek volna bele a ládába, te fogyatékos!

De ez csak merő találgatás.

Végül a víz visszahúzódott a tengerbe, és a talaj is kezdett felszáradni.

Deukalión körülnézett a néptelen dombvidéken, és így szólt:

- Csúcs. És most mit csináljunk?

- Először is - felelte Pürrha -. mutassunk be áldozatot Zeusznak, és kérjük meg, hogy soha többé ne tegyen ilyet.

Deukalión támogatta az ötletet, mert egy újabb özönvíz már tényleg szívás lett volna.

Nagy tüzet raktak, rádobták a megmaradt ételt meg a ládát, és az imájukban arra kérték Zeust, hogy a továbbiakban kímélje meg őket a magasnyomású mosójától.

Zeusz elégedetten tekintett le az Olimposzról. Meglepte, hogy maradtak túlélők, de mivel Deukalión és Pürrha *őt* szólította meg elsőként, elhatározta, hogy jó fej lesz.

- *NEM LESZ TÖBB ÁRVÍZ, - zengte odafentről. - JÁMBOR EMBEREK VAGYTOK, KEDVELLEK TITEKET KÉRJETER BÁRMIT, ÉS TELJESÍTEM.*

Deukalión annak rendje és módja szerint hasra feküdt.

- Köszönjük, hatalmas Zeus! Szépen kérlek, mondd meg, hogyan népesítsük be újra a földet! Mi a feleségemmel már túl öregek vagyunk ahhoz, hogy gyermekeket nemzzünk, de azt sem akarjuk, hogy mi legyünk az utolsó túlélők ezen a világon. Támaszd fel az embereket, és ezentúl rendesen fognak viselkedni. ígérem!

Megdördült az ég. *MENJETER EL A DELPHOI JÓSDÁBA! OTT MAJD ELIGAZÍTANAK BENNETEKET.*

A jósda elég messze volt, de Deukalión és Pürrha csak azért is elgyalogolt odáig. Kiderült, hogy a delphoiakat egy üvöltő farkasfalka figyelmeztette az özönvízre. Fogalmam sincs, melyik

isten küldte a farkasokat; a lényeg, hogy az emberek felmásztak a legmagasabb hegy tetejére, és túléltek az árvizet, vagyis zavartalanul folytathatták a munkát, hirdethették az ígét, meggyász.

Deukalión és Pürrha bement az Orákulum barlangjába, ahol egy zöld ködbe burkolózó öregasszony ült egy háromlábú széken.

- Ó, nagy Orákulum! - szólította meg Deukalión. - Kérlek, mondd el nekünk, hogyan népesítsük be újra a földet. A gyerekvállalást ne is említsd, mi már túl öregek vagyunk ehhez a hülyeséghez!

Az Orákulum úgy sziszegett, akár a kígyó:

- *Amikor elhagyjátok ezt a helyet, fedjétek be a fejetekeket, és dobjátok át anyátok csontjait a vállatok fölött, de nehogy visszanézzetek!*

- Anyánk csontjait? - hepciáskodott Deukalión. - Az én anyámat már eltemették. Nem hordom magamnál a csontjait!

- *Én csak továbbadom a próféciákat* - dünnyögte az Orákulum. - *Nem értelmezem őket. Most pedig hess innen!*

Deukalión és Pürrha csalódottan hagyta el a barlangot.

- Hogyan dobjuk át a vállunk fölött anyánk csontjait? - kérdezte Deukalión.

Pürrha nem tudta, de azért bekötötte a fejét, és a férjének is adott egy kendőt, hogy minden úgy történjen, ahogy az Orákulum rendelte. Lehajtott fejjel indultak el, és Pürrha hirtelen arra lett figyelmes, hogy a kendő miatt csak a földet látja, ami tele van kövekkel.

Megtorpant.

- Drága uram, támadt egy ötletem. Anyánk csontjai. Mi van, ha a prófécia nem a *vérszerinti* anyánk csontjaira célzott? Mi van, ha csak egy hogyishívják? Limerick.

- Nem, a limerick egy abszurd vers – felelte Deukalión. – A metaforára gondoltál?

- Igen! Mi van, ha az *anyánk csontjai* csak egy metafora?

- Oké. De *minek* a metaforája?

- A mindenség anyja... A *Földanya* – találgatott Pürrha. – És a csontjai...

- A kövek! – rikkantotta Deukalión. – De okos vagy!

- Ezért vettél el.

Deukalión és Pürrha felszedegette a köveket, és menet közben hátradobták őket a válluk fölé. Nem néztek vissza, de hallották, hogy a kövek földet érve szétrepednek, akár a tojások. A királyi pár később megtudta, hogy minden egyes kő emberré változott. Deukalión köveiből férfiak keltek ki. Pürrha köveiből nők.

Zeusz tehát megengedte, hogy az emberi faj újra benépesítése a földet.

Egyébként fogalmam sincs, kik vagyunk mi: a bronzgeneráció, a kőgeneráció vagy a kőtojás generáció? Zeusz mindenesetre örült, hogy az emberek visszatértek, mert nélkülük nem hajkurászhatta volna tovább a halandó lányokat.

Ha eldobtál egy követ az ókori Görögországban, az biztosan Zeusz egyik exbarátnőjén landolt. Már épp elég szerelmi történetet osztottam meg veletek, nem szeretnék túlzásokba esni. Csupán annyit említenék meg, hogy Zeusz egyáltalán nem volt szégyenlős, és amikor udvarlásról volt szó, a lehető legkreatívabb módszerekkel állt elő. Minden némbert más-más alakban cserkészett be. Ritkán öltötte fel kétszer ugyanazt az álruhát.

Egyszer hattyú képében csábította el a lányt. Máskor aranyesőként látogatta meg a barátnőjét. De szorított sarokba nőt kígyóként, sasként, szatírként és hangyaként is. (Most őszintén, egy hangya hogyan szorít sarokba egy felnőtt embert, és hogyan... Na, mindegy.) Voltak nők, akiket úgy vezetett meg, hogy a férjük bőrébe bújt. Ez már tényleg a legalja.

Az egyik legalattomosabb trükkjét Európé elrablásánál vetette be. Európé királylány volt. (Természetesen. Mi más lett volna?) Zeusz egyszer kifigyelte, amikor a tengerparton lógott a barátnőivel.

Zeusz nem akart teljes isteni valójában megjelenni a csaj előtt, mert a) ha Héra rájön, nagyon zabos lett volna, b) a lányok nagy előszeretettel menekültek el az istenek elől, persze okkal és c) négyszemközt akart csevegni Európával. Titeket nem bosszant, hogy nem lehet négyszemközt beszélni a lányokkal, mert mindig falkában járnak, mint a farkasok? Tökre idegesítő.

Szóval, Zeusz bikává változott, és kivágtatott a tengerpartra. Nem tűnt félelmetesnek. Puha, szürke szeme volt és karamellszínű szőre, fehér folttal a homlokán. A szarvai gyöngyházfehéren csillogtak. Megállt a közeli füves domboldalon, és legelészni kezdett. *Tiiraraa. Ne is törődjetelek velem!*

Az összes csaj felfigyelt rá. Eleinte nem tudták, mire véljék a dolgot. De a bika nem lépett fel fenyegetően. Szelíd, kezes állatnak tűnt, legalábbis bika léte.

– Nézzük meg közelebbről – mondta Európé. – Olyan szép!

A lányok a bika köré gyűltek, a hátát simogatták, és a kezükből etették. A bika halkan bögött. Európét bűvölte a szemével, és nagyon cukin viselkedett.

– Jaaaaaaaj! – olvadoztak a lányok.

Európának feltűnt, hogy a bika illata is mámorító – mint a bőr és az Old Spice keveréke. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy örökbe fogadja az állatot.

Zeusz, a bika, a ruhájához dörgölözött, majd lehajtotta a fejét, és berogyasztotta a mellső lábát.

– Szent ég! – kiáltott fel Európé. – Ez el akar vinni egy körre!

Általánosságban elmondható, hogy a királylányoknak szigorúan tilos volt bikákon lovagolni, de ez az állat olyan békésnek tűnt, hogy Európé rögtön felmászott a hátára.

– Gyertek, csajok! – rikkantotta. – Ti is... ÁÁÁÁ!

De mielőtt felsegíthette volna a barátnőit, a bika megindult az óceán felé. Európé rémülten kulcsolta át az állat nyakát, félt, hogy lezuhan, beszállni meg végképp nem mert a száguldó bikáról.

A bika seperc alatt a tengerben termett. Európé barátnői kétségbeesetten sikoltoztak, de a part egyre távolabb került, és Európé nem volt jó úszó. Fogalma sem volt, hova viszi a bika; csupán annyit tehetett, hogy kitart és bőszen imádkozik.

Zeusz egészen Kréta szigetéig úszott. Ott visszaváltozott istenné, és így szólt.

– Vége egyedül vagyunk! Szia! Zeusz vagyok.

Innentől ment minden, mint a karikacsapás, és mivel Európé nem tudott hazaúszni, végül Krétán ragadt, ahol három fiút szült Zeusznak. Otthon senki sem tudta, mi lett vele, így a neve időközben az *ismeretlen földek* szinonimájává vált. A görögök a tőlük északra elhelyezkedő területeket is *europa* néven emlegették, ami végül *Európaként* állandósult.

Zeusznak azért nem mindig volt szerencséje a nőkkel.

A kis lázadást követően, amikor az istenek megpróbálták megdönteni a hatalmát, egy ideig a Thetisz nevű néreidával hetyegett – a csajjal, aki kiszabadította.

Ezután Zeusznak azt jósták, hogy Thetisz fiút fog szülni, aki még az apjánál is hatalmasabb lesz.

Ezen eléggé kiakadt.

- Még *nálam* is hatalmasabb? - fortyogott magában. - Azt szeretném én látni!

Gyorsan ejtette is Thetiszt, így a kapcsolatból végül nem lett semmi. Thetisz később egy Péleusz nevű nagy hős felesége lett, és a fiuk még az apját is túlszárnyalta. Sőt, ő lett a legerősebb és leghíresebb hős a görög történelemben. Akhilleusz volt a neve. Szóval, adjunk hálát az égnek, hogy Zeus nem vette el Thetiszt. Kinek hiányzik egy szupererős Zeusz-klón?

Zeusz olyan hatalmas volt, hogy bármit megoldott... jobban mondva, *szinte* bármit. Az egyetlen eset, amikor megfürdették, kicsavarták és felmosták vele a padlót, egy szörnyeteg, Tüphón nevéhez fűződik.

A sztorija elég zavaros. Még a neve sem teljesen egyértelmű. Bizonyos nyelvekben többféle változatban használják. Mi most az egyszerűség kedvéért maradjunk a Tüphónnál.

Hogy milyen volt külsőre? Nehéz megmondani. Mindig viharfelhőkbe burkolózott. NAGY volt, az tuti. Olyan nagy, hogy a feje az eget verte. Deréktól felfelé többé-kevésbé emberi formája volt, de a lábai helyén óriáskígyók tekeregtek. Mindkét kezén száz-száz lángoló tekintetű, mérget köpő kígyófejű ujjat hordott, és amikor felhúzta magát, méreggel terítette be az egész környezetét. Vagyis a manikűröztetés nem szerepelt a rendszeres elfoglaltságai között. Hatalmas bőrszerű szárnyai voltak, hosszú csapzott haja, amiből vulkáni füstszag áradt, és folyton változó

arca – legalább százféle, de egyik rondább, mint a másik. Ja, és tüzet okádott. Ezt már említettem?

Tüphón a Tartarosz mélyén született és nevelkedett. A gödör szelleme – Tartarosz ősiszen – volt az apja. Az anyja nem más, mint a Földanya. Ez megmagyarázza, Tüphón miért volt nagy és gonosz is egyben. A szülei büszkék lehettek rá.

Tüphónnak szép felesége is volt a gödörben, Ekhidna. Oké, annyira azért nem volt szép. Inkább egy visszataszítóan ocsmány nőtény szörnyeteg, de a jelek szerint jól kijöttek az urával, mert rengeteg gyerekük született. Jóformán az összes undorító szörny Tüphón és Ekhidna ivadéka volt.

Ennek ellenére Tüphónnak egyszer csak mehetnékje támadt, és úgy döntött, elhagyja kényelmes otthonát meg az örök kárhozat bugyrát.

– Drágám – mondta Ekhidnának. – Megyek, elpusztítom az isteneket, és átveszem az uralmat az univerzum fölött. Ha minden jól megy, vacsorára itthon leszek.

– Ez anyád ötlete volt, ugye? – méltatlankodott Ekhidna. – Még most is ő mondja meg, mit csinálj! Itthon maradsz! Hüdra olyan apás. És Szfinx is!

Tüphón megborzongott. Igaz, hogy a Földanya szekálta mindig azzal, hogy pusztítsa el az isteneket. Gaia *gyűlölte* az isteneket, amióta azok legyőzték a titánokat. Ez a kiruccanás azonban Tüphón ötlete volt. Meg akart szökni a visító kölykei meg a bányarém felesége elől. A világegyetem elfoglalása igazi felüdülésnek tűnt hozzájuk képest.

– Jövök, amint tudok – ígérte. – Ha kések, ne maradj fenn!

Tüphón, a viharóriás tehát feltört a föld alól, és mindent letarolt, ami csak az útjába került. Megmosolyogatóan egyszerű dolga

volt. Széttépett egy hegyet, és lerombolt egy várost. Hurrikánt kavart, és elsüllyesztett egy teljes szigetet.

- Ennyi az egész? - kiabált fel az Olimposzra. - Hol vannak az istenek?

Az istenek háborúra készültek... amíg a saját szemükkel nem látták az irdatlan Tüphón tombolását, aki országokat tett a földdel egyenlővé, erdőket gyújtott fel, és méreggá változtatta az óceán vizét kígyófejű ujjával.

- Ööö... - nyelt egyet Poszeidón. - Ez bazi nagy.

- Van súlya. - Athéné most az egyszer egyetértett a tenger istenével. - Nem sok esélyt jósolok magunknak.

- Srácok! - ágált Zeus. - Tizenketten vagyunk egy ellen! A titánokat is legyőztük. Jók leszünk!

Persze csak a szája volt nagy. Szíve szerint ő is elszaladt volna, de istenkirályként kénytelen volt jó példával elől járni.

- Gyerünk! - kapta fel a legerősebb villámját. - Támadás!

Az istenek felpattantak repülő szekereikre, és követték Zeust a csatába.

- Támadás! - rikoltozták, de olyan idegesek voltak, hogy a csatakiáltás inkább így hangzott: - Támadás?

Amikor Tüphón meglátta a közeledő isteneket, olyan érzés lett úrrá rajta, ami korábban még sosem... *öröm*. Az istenek nevetségesen aprók voltak! *Egy pillanat alatt kinyírom őket*, gondolta magában a mámoros Tüphón. Lelki szemeivel már látta is, amint a világegyetem uraként átveszi Zeus helyét az Olimposz tetején, bár azt már most sejtette, hogy valószínűleg nagyobb trónszékre lesz szüksége.

- HALÁL RÁTOK, HALHATATLANOK! - ordította, ami így önmagában nem volt túl logikus, hiszen a halhatatlanok sosem halnak meg; de Tüphónnak alighanem az volt a terve, hogy porrá

hamvasztja az isteneket és leszórja őket a nagy semmibe, ami nem sokban különbözik a haláltól.

Szóval, a viharóriás mérget hányt, tüzet okádott, és egész testében kihúzta magát, így a feje már az égig ért. Sötét fellegek kavargtak körülötte. A föld megolvadt, a tengerek felforrtak hullólába körül,

Az istenek új csatakiáltásai így hangzottak:

- SZALADJUNK! SEGÍTSÉG! ANYU!

Mindenki sarkon fordult és elszelelt, kivéve Zeust.

Nem ezek voltak az istenek legdicsebb pillanatai. Egyes legendák szerint az olimposziak állatokká váltak, hogy elrejtőzzenek az óriás haragja elől. Az egyik változat egyenesen azt állítja, hogy Egyiptomban kerestek menedéket. Innen eredhettek az állatfejú istenekről szóló egyiptomi mítoszok.

Nem tudom, az egyiptomiak mit szólnak ehhez, tekintve, hogy az ő mitológiájuk ezer évvel régebbi, mint a görög, a görögök mindenesetre ezt terjesztik róluk.

Lényeg a lényeg, Zeusznak egyedül kellett szembenéznie Tüphónnal.

- Ez most *komoly*? - kurjantott az egek ura a menekülő olimposziak után. - Gyertek vissza, nyavalyások!

Tüphón kacagása azonban elnyomta a hangját.

- Szegény kis Zeus, egyedül maradtál? Jobban tennéd, ha te is elmenekülnél, törpapa, mielőtt eltaposlak, mint egy hangyát!

Zeus egyszer hangya képében csábított el egy csajt, úgyhogy szerette a hangyákat. Mit képzelsz ez a Tüphón, hogy itt sértegeti őket! A harag feltüzeltelte Zeust.

- Neked reszeltek, nagyfiú! - üvöltötte. Azzal támadásba lendült.

Elhajított egy villámot, ami úgy csapódott Tüphón mellkasába, mint egy ötven megatonnás hidrogénbomba. A viharóriás hátratántorodott, de nem esett el.

Zeusz megállás nélkül bombázta a szörnyet. A robbanások nyomán felizzott a levegő, elpárolgott a víz, a föld felszíne felhőlyagosodott, de Tüphón feltartóztathatatlanul támadott tovább.

Az óriás megmarkolta Zeusz szekerét, és lerántotta az égről. Kígyóújjú kezével felfogta a zuhanó Zeuszt, és nekiállt, hogy kiszorítsa belőle a szuszt.

Zeusz alakot váltott, és megsokszorozta a méretét, de még így is mákszemnyi volt Tüphónhoz képest. Megpróbálta kiszabadítani magát, de még a mérhetetlen isteni erő is kevés volt az óriással szemben.

– Eressz el! – bömbölte Zeusz.

– Mindjárt – morogta Tüphón, és olyan közel hajolt Zeuszhoz, hogy a szájából kicsapó lángnyelvek lepörkölték a főisten szakállát. – De nem akarom, hogy baj legyen, úgyhogy kauciót kérek.

– Micsodát?

Tüphón kígyóújjai Zeusz végtagjai köré fonódtak. A kígyófejek az isten alkarjába és vádlijába mélyesztették méregfogaikat, aztán...

Oké. Készüljetek fel! Ez durva lesz.

...kitépték Zeusz inait.

Miért fontos ez? Nos, az inak kötik össze az izmokat a csontokkal, ugye? A kosárlabdaedzőm legalábbis ezt mondta. Az inak rendkívül erős kötőszövetzalagok – a test természetes madzagjai. Márpedig madzag nélkül *semmi* sem áll össze.

Tüphón kitépkedte a halhatatlan inakat, ezeket a gyöngyházfehér, nyálkás, isteni kötőszövetmadzagokat (én mondtam, hogy durva lesz), és Zeusz összecsuklott, mint egy rongybaba. Nem bírta megmozdítani a végtagjait. Teljesen lebénult, és csillagokat látott a fájdalomtól.

– Így, ni! – ordította Tüphón. – Ja, és a villámokat is elviszem. Fogpiszkálónak még jók lesznek.

Az óriás lekapta a villámokat Zeusz övéről. Aztán lehajolt, és a totálkáros szekérből – ami füstölögve hevert egy közeli szigeten – is kiszedegette a maradékot.

– Jó! Most már mehetsz. Páholyból nézheted végig, hogyan pusztítom el az Olimposzt, és veszem át az uralmat a világ fölött. Utána visszajövök, és agyontaposlak.

Tüphón úgy hajította félre Zeuszt, mint egy marék földet. Az univerzum ura rongycsomóként hevert a hegyoldalon, és halkan nyöszörgött:

– Jaj!

Tüphón elviharzott, és az Olimposzhoz indult. Zeusz villámait és kitépett inait gondosan a szütyőjébe dugta (vagy az övtáskájába, mit tudom én, mi volt a divat a gonosz viharóriások körében).

Hát, skacok, az isteneknek nem sok dobásuk maradt. Sem az embereknek. Sem a bolygó élőlényeknek. Zeusz tehetetlenül feküdt a hegyoldalon, és fájdalomtól eltorzult arccal nézte, amint Tüphón az Olimposz ellen indul.

Miért is lettem király, gondolta magában. Tiszta szívás.

Eközben a többi isten gyáván sunnyogott valahol, így Tüphón szinte ellenállás nélkül vágott keresztül a föld kerekén. Poszeidón tengeri szörnyei és bálnái ugyan megpróbálták feltartóztatni, de Tüphón nemes egyszerűséggel félrerúgta őket, aztán megmérgezte a vizüket. Az égi istenek is megtámadták – a csillagok szellemei és Szeléné, a hold titanisza. A görögök úgy tartják, a hold krátere Szeléné harci sebei.

Minden hiábavalónak bizonyult. A tengerek tovább fortyogtak. Szigetek pusztultak el. Az égbolt vörösesfekete masszává változott. Tüphón időnként rátaposott a földre, és az így keletkező óriási hasadékokon keresztül magmaszerű képződményt húzott elő, mintha csak egy tojásból venné ki a sárgáját. Ezekkel a tüzes lávacsomókkal hajigálta a földet; mezőket égetett fel, városokat hamvasztott porrá, és égő feliratokkal firkálta tele a hegyoldalakat, például: KÖCSÖG ZEUSZ vagy IT JÁRT TÜPHÓN.

Simán eljuthatott volna az Olimposzig, ha két isten el nem határozza, hogy visszafordul, és megnézi, mi van Zeusszal.

Nem ők voltak a legbátrabb istenek. Inkább a legrafkósabbak. Hermész, a hírnök, aki villámgyorsan repült, és minden radart kicselezett. Meg egy Pán nevű szőrös lábú, kecskepatás szatíristen, aki alapjában véve úgy nézett ki, mint egy igazi szatír, csak hogy halhatatlan volt.

Pánnak úgy sikerült elrejtőznie Tüphón elől, hogy halfarkú kecskévé változott. (Hogy miért pont ezt a fura álruhát választotta? Talán pánikba esett. Nem tudom.) Szóval, beugrott a tengerbe, és felszívódott.

Most viszont furdalta a lelkiismeret, hogy ilyen gyáva volt, így hát felpattant Hermész hátára. Addig röpködtek körbe-körbe, amíg észre nem vették a mozdulatlanul heverő Zeuszt.

- Juj! - kiáltott fel Hermész, amikor földet értek. - Mi történt veled?

Zeusz jól le akarta szűrni őket, amiért lefalcoltak, és egyedül hagyták őt Tüphónnal, de irtózatos fájdalmai voltak, és segítségre szorult.

Beszélni is alig bírt, de azért elmesélte, hogyan nyúlta le Tüphón a villámokat, és hogyan tépte ki az inakat a karjából meg a lábából.

Pán majdnem kitaccsolt.

- Akkor ennyi. Game over.

- Nem adhatjuk fel - mondta Zeusz. - Vissza kell szereznem az inakat meg a villámokat. Ha váratlanul csapok le Tüphónra, talán kiűthetem. De hogyan kapom vissza a fegyvereimet meg az inakat...

Hirtelen a Pán nyakában lógó sípra meredt.

Elég hülyén veszi ki magát, hogy valaki hangszerrel induljon a csatába, de Pán sosem vált meg a sípjától. Az a hír járta róla, hogy nagyon ügyesen muzsikál.

Zeusznak örült ötlete támadt. Eszébe jutott, annak idején mivel érte el, hogy Kronosz felöklendezze a testvéreit: beállt kehelyhordozónak, és az énekével meg a táncával férközött a titánok bizalmába...

- Többet ésszel, mint erővel - jelentette ki.

- Én nagy szélhámos vagyok - felelte Hermész.

Zeusz előadta a tervét.

Hermész szerencsére gyorsan repült. Felnyalábolta Pánt meg Zeusz-rongybabát, és az őrjöngő Tüphón nyomába eredt. Az

istenek a görög szárazföldön landoltak, nem messze az Olimposz lábától, ott, ahol a viharóriást sejtették.

Hermész lerakta Zeust egy közeli barlangban, ahol az egek ura eldőlt, mint egy zsák kő, így várta, hogy a terve megvalósuljon.

Hermész egy közeli ligetben rejtőzött el, míg Pán, a szatír egy nagy réten helyezte kényelembe magát, hogy kellőképpen szem előtt legyen, és elővette a sípját.

Hamarosan elsötétült az ég. Megremegett a föld. Sav és méreg terjedt szét a levegőben, csak úgy parázslottak a fák. Pán tovább fújta az édes dallamot.

Tüphón sötét alakja bukkant fel a horizonton; olyan volt, mint King Kong, Godzilla meg az összes gonosz Transformer egybegyűrva. Diadalmas üvöltéssel közeledett az Olimposz felé. Talpa alatt rengett a föld.

Pán zavartalanul játszott tovább. A dallam olyan volt, mint a reggeli napfény, az erdő mélyén csörgedező patak, a barátnőd frissen mosott haja...

Bocs. Kicsit elkalandoztam.

Hol is tartottam?

Ja... a szatír-isten. A zenéje tele volt jósággal meg szépséggel. Amikor Tüphón közelebb ért, és meghallotta a fülbemászó dallamot, zavartan torpant meg.

- Ez nem sikoltozás - motyogta magában az óriás. - Nem is robbanás. Mi lehet?

Bizton állíthatom, hogy a Tartaroszban a zene ismeretlen fogalom, de ha mégis felcsendül valami, az nem lehet más, csak gyászinduló vagy death metál.

Tüphón végül észrevette a réten ücsörgő szatírt, aki halálos nyugalommal fújta a sípját. Tüphón egy szempillantás alatt összetaposhatta volna, de Pán teljesen közömbösnek tűnt.

Tüphón elképedt. Letérdelt, hogy közelebből is megnézzé magának a szatírt. Hirtelen csend lett, csak az óriás dúlása nyomán keletkezett tűz ropogása meg az édes sípszó hallatszott.

A viharóriás még életében nem hallott ilyen szépet. Ez a hang klasszisokkal kellemesebb volt, mint a felesége rikácsolása meg azoknak a rémséges kölyköknek a visítása.

Elégedett sóhaj szakadt fel Tüphónból, ami összekócolta Pán haját, és félbeszakította a dalt.

A szatír-isten felpillantott, de nem tűnt rémültnek.

(Pán *természetesen* rettegett, de jól titkolta, valószínűleg azért, mert tudta, Hermész ott van a közelben, és villámgyorsan közbeavatkozik, ha félresiklanának a dolgok.)

– Helló! – szólalt meg Pán. – Csak most vettelek észre.

Tüphón félrebillentette busa fejét.

– Olyan magas vagyok, hogy a fejem az eget veri, sötétség vesz körül, és már a fél világot elpusztítottam. Hogyhogy csak most vettél észre?

– Biztos belemerültem a zenébe.

Pán ismét rázendített.

Tüphón hatalmas szíve pattanásig feszült. Még annál is jobb érzés volt, mint amikor az óriás eldöntötte, hogy likvidálja az isteneket.

– Tetszik a zenéd – jelentette ki végül Tüphón. – Lehet, hogy nem öllek meg.

– Köszönöm – felelte higgadtan Pán, és folytatta a játékot.

– Ha az összes istent megöltem, én leszek az Olimposz ura. Megteszlek udvari zenészemnek, hogy mindennap játszhasz nekem.

Pán vígan fújta tovább a kedves kis dalt.

– Nincs is szebb dolog a muzsikánál – jegyezte meg Tüphón. – Rólam is írhatnál egy ódát. Arról szólna, hogyan hódítottam meg a világot!

Pán abbahagyta a játékot. Szomorúnak tűnt.

– Hmm... bárcsak... á, nem. Nem, az lehetetlen.

– Mi a gond? – süvöltötte Tüphón.

Nehéz volt a terv szerint haladni és nem pánikba esni a hatalmas viharóriás árnyékában, a több száz méregtől csöpögő kígyóújj és vérben forgó szempár fenyegető közelségében.

Hermész is itt van, nyugtatgatta magát Pán. Minden rendben lesz.

– Szívesen megénekelném a tetteidet – mondta. – De egy ilyen fenséges dallamot nem hangszerelhetek pánsípra. Csakis hárfára.

– A világ összes hárfáját megkapod – ígérte Tüphón.

– Ez igazán kedves tőled, felség – felelte Pán –. de nagyon erős húrokra lenne szükségem... a tehén- vagy a lóbél nem elég. Rögtön elpattanna a hatalmas és fenséges dallam súlya alatt. Ember alkotta hárfá nem bír el egy ilyen magasztos dalt!

Tüphón egy pillanatig sem csodálkozott. Egyszer csak eszébe jutott valami.

– Tudom már! – A földre helyezte a szütyőjét, és előkotorta Zeusz inait. – Ezeket tedd rá a hárfádra!

– Tökéletes! – áradozott Pán, holott inkább sikoltozni támadt volna kedve: *Undorító!* – Amint meghódítottad az univerzumot, olyan hárfát építek neked, ami minden tekintetben méltó lesz a dalodhoz. – Pán a szájához emelte a pánsípot, hogy eljátsszon pár hangot egy zsongító altatódalból. – Iszonyat nagy meló lehet ez a hatalomátvétel, még egy ilyen különleges lénynek is, mint te.

Pán tovább játszott, ráérős délutánokat, hűvös patakparti árnyékot, szelíden ringatózó kényelmes függőágyat idézve meg a nótájával. Tüphón szemhéja elnehezült.

- Igen... tényleg fárasztó - helyeselt az óriás. - Senki sem értékeli a munkámat! - Ahogy leült, megrázkódtak a hegyek. - Városokat rombolok le. Óceánokat mérgezek meg. A holddal csatázom. Kimerítő!

- Igen, felség - mondta Pán. - Ha akarod, játszok még valamit, hogy megpihenhess, mielőtt felkapaszkodsz az Olimposz győzelmet jelentő csúcsára.

- Hmm. Játssz! - csukódott le Tüphón szeme. - De csak valami rövidet... Zzzzzz.

Hombárfeje a mellére bukott, és a viharóriás horkolni kezdett. Pán a legédesebb altatódalát játszotta el, hogy a szörnyeteg szépeket álmodjon.

Közben Hermész előlopakodott, és magához vette az inakat, majd óvatosan benyúlt Tüphón szütyőjébe, hogy megkeresse Zeusz villámait. *Folytasd*, biccentett oda Pánnak, aztán elrepült Zeusz barlangjához.

Kemény meló volt visszaerősíteni az inakat az égisten karjába és lábába. A villámokat is be kellett vetni, hogy minden a helyére kerüljön. Hermész többször is fordítva rakta be az inakat. Amikor Zeusz megmozdította a karját, jól tarkón csapta magát.

- Bocsi! - szabadkozott Hermész. - Mindjárt elintézem!

Végül Zeusz olyan lett, mint új korában. Mivel halhatatlan isten volt, gyorsan erőre kapott, és amint kézbe vette a villámait, olyan éktelen haragra gerjedt, hogy nem ismert lehetetlent.

- Kezdődhet a visszavágó - morogta.

- Mit tehetek érted? - kérdezte Hermész.

- Állj félre! - vakkantotta Zeusz.

- Oké, az menni fog.

Zeusz kirentott a barlangból, és akkorára nőtt, hogy majdnem feleolyan magas lett, mint Tüphón - ami nem kis teljesítmény egy

istentől. Hermész a hóna alá kapta Pánt, hogy biztonságos helyre menekítse. Zeusz elüvöltötte magát:

- Ébresztő!

Azzal egy villámot vágott Tüphón képébe, ami kábé olyan érzés lehetett, mintha szupernóvát dugtak volna az orrlyukadba.

Tüphón elterült a földön, de Zeusz újból lecsapott rá. Az óriás remegő térdekkel próbált feltápaszkodni. Még félálomban volt; kábultan nézett körül, nem értette, hova lett a szépen muzsikáló szatír. Zeusz villámmal sújtotta... de hát ez lehetetlen.

BAMM!

DA-DUMM!

Az óriás teljes visszavonulót fűjt. Villámok csapkodtak körülötte, leszakították a kígyókat az ujjairól, szétcincálták a sötét felleget, és újra meg újra elvakították.

Tüphón nem bírt felegyenesedni, és a tengerbe zuhant. Zeusz kiszakított egy hegyet a földből, és a szörnyeteg feje fölé tartotta.

- NESZE, AZ ETNA! - bömbölte. (Így hívták a hegyet.)

Azzal Tüphónra borította az Etnát. A viharóriás azóta is ott vergődik a több megatonnáas kőtömb alatt, és időnként lávát okád.

Hát így mentette meg Zeusz a világegyetemet Hermész és Pán közreműködésével. Nem tudom, Hermészt megjutalmazták-e, Pán mindenesetre saját csillagképet kapott a bátorságáért. Halfarkú kecskére hasonlít, mivel Pán ezt az alakot öltötte magára, amikor elmenekült Tüphón elől. A csillagkép később egy állatövi jegy szimbóluma lett. Úgy hívják, hogy Bak.

Hurrá, ezzel végeztünk is Zeusszal!

Üröm az örömben: az az istennő következik, aki nem igazán kedveli apámat, és értem sem rajong túlságosan. De próbálok objektív maradni, elvégre ő a barátnőm, Annabeth anyukája - a csavaros eszű, elképesztően okos Athéné.

Athéné örökbe fogad egy zsébkendőt

KÁBÉ EGYMILLIÓ OLDALLAL EZELŐTT már említettem Zeusz első feleségét, Métiszt. Emlékeztek? Jó, én sem emlékeztem rá. Vissza kellett lapoznom. Ezek a nevek: Métisz meg Thetisz meg Themisz meg Feta – már agymenést kapok tőlük.

Jöjjön egy kis ismétlés:

Az Olimposz igazi istenei. Az előző részek tartalmából: Métisz teherbe esik Zeusztól. Azt jósolják neki, hogy lánya születik, de a következő gyereke fiú lesz, aki felnővén átveszi Zeusz helyét. Zeusz az egyetlen lehetséges módon reagál a hírré. Pánikba esik, és lenyeli várandós feleségét.

Dadam!

Mi történt ezután?

Nos, a halhatatlanok nem halnak meg, még akkor sem, ha egy másik halhatatlan lenyeli őket, így hát Métisz Zeusz hasában szülte meg a gyereket. (Nyugodtan hozzátok a lavórt! Vagy inkább mégse. Ez még semmi...)

Métisz végül teljesen feledésbe merült, mivel amúgy is ő volt a mély gondolatok titanisza. Nem maradt belőle más, csak egy zsémbes hang Zeusz agyának leghátsó rekeszében.

Ami a lányát illeti, ő Zeusz testében növekedett tovább, ugyanúgy, ahogy az első olimposziak Kronosz gyomrában. Miután (kicsi. tömörített, agyonfrusztrált) felnőtt lett, elkezdte keresni a kifelé vezető utat. De egyik lehetőség sem tűnt túl

kecsegtetőnek. Ha csak úgy kiugrik Zeusz szájából, mindenki kineveti, mondván, hogy az apja kihányta őt. Ez méltatlan lenne hozzá. Ha az ellenkező irányba indulna el a tápcsatornában... Na, ne! Az még durvább lenne. Életerős, fiatal istennőként akár Zeusz mellkasán át is kirághatná magát, de akkor meg Aliennek néznék, ami megint csak nem lenne túl jó ajánlólevél.

Végül támadt egy ötlete. Gondolattá változott – ezt a trükköt még az anyjától, Métisztól tanulta – és a gerincvelőn át egyenesen Zeusz agyába kúszott, ahol visszanyerte eredeti alakját. Kapálózni kezdett, és ököllel verte Zeusz koponyáját, miközben teli torokból sivalkodott, egyszóval jó nagy lármát csapott. (Talán azért tudott ilyen kényelmesen mozogni, mert Zeusz agya borsónyi volt. De ezt ne adjátok tovább az öregnek!)

Képzelterhetek, Zeuszt milyen szörnyű migrén kínozza.

Egész éjjel nem tudott aludni a lüktető fájdalomtól. Másnap reggel kibotorkált a reggelizőasztalhoz, hogy egyen pár falatot, de végül rángatózó arccal, üvöltve csapta le a villáját:

– HAGYD ABBA! HAGYD ABBA!

Héra és Déméter aggodalmasan nézett össze.

– Ööö, férjem – szólalt meg Héra. – Minden... rendben?

– Fáj a fejem! – bömbölte Zeusz. – De rettenetesen!

A világegyetem ura szemléltetésképpen a palacsintájába verte a fejét, amittől a palacsinta meg a tányér apró darabokra hullott, és az asztal is megrepedt, a migrén azonban egy szemernyit sem csillapodott.

– Aszpirint? – vetette fel Apollón. (Ő volt a gyógyítás istene.)

– Egy csésze finom teát? – javasolta Hesztiá.

– Ha akarod, én meglékelem a koponyádat – ajánlkozott Héphaisztosz, a kovácsisten.

– Héphaisztosz! – rivallt rá Héra. – Ne szemtelenkedj apáddal!

- Miért? - méltatlankodott Héphaisztosz. - Látszik rajta, hogy rosszul van. Felnyitom a motorháztetőt, és belekukkantok a gépbe, így talán enyhül a nyomás. Apa különben is halhatatlan. Nem eshet baja.

- Kösz, nem... - fintorgott Zeusz. - Majd... - Vörös foltok táncoltak a szeme előtt. Elviselhetetlen fájdalom gyötörte. *ENGEDJEK KI! ENGEDJENEK KI!* - sikoltozott egy hang a fejében.

Zeusz lefordult a székről, hangosan nyüszített fájdalmában.

- Törjétek fel a koponyámat! - jajgatott. - Szedjétek ki!

Az istenek falfehérek lettek. Még Apollón is lefagyott, pedig ő vagy egy tucat oklevelet szerzett az elsősegélyversenyeken.

Héphaisztosz felállt.

- Jó. Hozom a célszerszámot. - (Ami egy ipari méretű jégcsákány volt kifejezetten vastag felületek, például fém vagy isteni koponyák átllyukasztásához.) - Ti ültessétek a trónra Zeuszt, és fogjátok le!

Az olimposziak előkészültek a sürgős agyműtétéhez. A trónjához vonszolták Zeuszt, és nem engedték el, amíg Héphaisztosz vissza nem tért a szerszámaival. A kovácsisten nem sokat lacafacázott. Zeusz elé állt, árját az égisten homlokához érintette, felemelte a kalapácsot, és *BUMMI*

Szó szerint *egy csapásra* megoldódott a probléma.

Épp csak akkora erővel sújtott le, hogy átüsse a koponyát, de ne csináljon Zeuszból élő saslikot. Az ár hegyétől a Zeusz orráig terjedő szakaszon akkora hasadék támadt, hogy Athéné ügyesen kipréselhette magát.

Athéné kipattant Zeusz fejéből, és a jelenlévők szeme láttára növekedni kezdett. Végül jól fejlett istennő lett belőle, és szürke ruhában, teljes harci díszben, fején bronzsisakkal, kezében lándzsát és pajzsot szorongatva állt meg a többiek előtt.

Fogalmam sincs, honnan szerezte a cuccait.

Talán magára varázsolta őket, vagy Zeusz ruhát meg fegyvereket evett uzsonnára. Lényeg a lényeg, az istennő belépője igazán emlékezetesre sikeredett.

– Helló mindenkinek! – szólalt meg nyugodt hangon. – Athéné vagyok, a hadviselés és a bölcsesség istennője.

Déméter elájult. Héra megbotránkozva nézett a férjére, aki a saját homlokán keresztül szült gyereket. Héra mérget mert volna venni rá, hogy Athéné nem az ő lánya.

– Te nem foglalkozhatsz hadviseléssel! – kiáltotta Árész, a háború istene. – Én felelek a háborúkért!

– Azt mondtam, hadviselés és *bölcsesség* – magyarázta Athéné.

– Én az előrelátást, ravaszságot és kivételes intelligenciát igénylő harcokért felelek. Te maradj csak a hülye, véres, „férfias” csatározásoknál!

– Rendben – vágta rá Árész. Majd elkomorult. – Egy pillanat... *mit mondtál?*

Héphaisztosz összevarrta Zeusz fejét. A többi isten aggályai ellenére Zeusz ragaszkodott hozzá, hogy a lányát is bevegék az olimposziak közé. Így lett Athéné teljes jogú istennő.

Mint hallottátok, Athéné a bölcsesség istennője volt, ami jó tanácsokat és hasznos ismereteket is magában foglalt. Athéné adta a görögöknek az olajfát, de sok más hasznos dolog mellett a számolást, a kelmeszöveget, az ökrös szántást és a fogselyem használatát is ő ismertette meg velük.

A hadviselés istennőjeként a támadás helyett inkább a védekezésre helyezte a hangsúlyt. *Nem szívesen* harcolt, de tudta, hogy az ütközetek néha elkerülhetetlenek. Mindig arra törekedett, hogy a jó stratégiájának és a ravasz trükkjeinek köszönhetően nyerjen csatát. Az áldozatok számát is igyekezett csökkenteni, míg

Árészt imádta az erőszakot, és az hozta lázba, ha a csatatér dugig volt megcsonkított holttestekkel. (Igen, ilyen kis cukipofa volt.)

Athéné szent növénye az olajfa volt, mivel az istennő ezt adta ajándékba az athéniaknak. Szent állatainak a baglyot és a kígyót választotta. A bagoly állítólag a mennyei bölcsesség szimbóluma. A kígyó a földi bölcsességé. Én ezt soha nem értettem. Ha a baglyok tényleg olyan bölcsek, miért huhognak állandóan, ha felteszel nekik egy kérdést? Szerintem a kígyók sem túl okosak, a görögök viszont úgy gondolták, a kígyó azért sziszeg, hogy csak az avatottak hallják a fontos titkokat. *Ja, persze, ti észkombájnok. Tartsátok csak a fületekhez azt a csörgőkígyót! Érdekes dolgokat tudhattok meg tőle.*

Athénét könnyű felismerni a régi görög szobrokon és festményeken. Nagyjából mindig ugyanazokban a cuccokban van. A sisakját kosok, lovak, griffek, szfinxek díszítik, meg egy nagy, menő tollforgó. Többnyire a pajzsa meg a lándzsája is nála van, ujjatlan, spártai stílusú ruhát visel, és egy Égisz nevű mágikus köpeny van a vállára terítve. A legenda szerint a köpenyt kígyóbőrrel bélelték és Medusza bronzfejével rögzítették, mint valami mellkendőt. Néhol azt olvasni, hogy az Égisz inkább pajzs volt, mint ruhadarab. Szerintem senki sem tudta olyan közelről megvizsgálni, hogy biztosat mondhasson, hiszen a gorgófej... de hát éppen az volt a lényeg, hogy mindenki meneküljön, ha csak megpillantja.

Sok történet szól arról, hogy Athéné ajándékba adja az Égiszt Zeusznak, ami ennek megfelelően *Zeuszé*; de a lánya időnként költsön veszi tőle. *Apa, odaadod Medusza levágott fejét? Este bulizni megyünk a csajokkal.*

Jó, édesem, de éjfélig hozd vissza, és nehogy kővé dermessz valakit!

Az egyik legnagyobb rejtély Athénével kapcsolatban, hogy miért hívják *Pallasz Athénének*. Én sokáig azt hittem, hogy az Dallas Athéné, de hiába kerestem ilyen nevű szereplőt a kedvenc sorozatomban.

Még maguk a görögök sem tudtak egyetértésre jutni, miért ez a beceneve a kedvenc istennőjüknek, de következzen az *én* verzióm.

Amikor Athéné még fiatal istennő volt – épphogy csak kipattant Zeusz fejéből az apja az észak-afrikai partvidéken, Líbiában található Tritónisz-tavi nimfákhoz küldte őt.

– Hamar megkedveled őket – ígérte Zeusz. – Ugyanolyan harciasak, mint te. Talán még egy-két háborús cselet is ellesel tőlük!

– Azt kétlem – felelte Athéné. – Miért küldesz el itthonról?

Zeusz mosolyogni próbált, de nem nagyon ment neki, mert még mindig fájlalta a homlokát.

– Figyelj rám, édes kis harci puszedlim...

– Ne nevezz így!

– Egész idáig a hasamban kuksoltál – mondta Zeusz. – Most végre megismerhetnéd a nagyvilágot. És az olimposziaknak is kell egy kis idő, mire megemésztik, hogy bekerültél az istenek tanácsába. Hogy őszinte legyek, egy kicsit tartanak tőled. Okos vagy és erős.

Athénét mintha hájjal kenegették volna, gyorsan bele is egyezett, hogy egy ideig Afrikában éljen.

Szeretett is ott lenni, ahogy Zeusz megjósolta. A Tritónisz-tavi nimfák, talán a zord környezet miatt, kiváló harcosok és atléták voltak. Athéné sokféle szupertitkos nindzsa-nimfa harci technikát tanult el tőlük. A nimfák pedig azon a véleményen voltak, hogy Athéné a második legjobb dolog a szeletelt ambrózia után.

Pallasz volt Athéné legkedvesebb barátnője, az egyetlen nimfa, aki kézitusában le tudta győzni őt. Ugyanazokért a páncélokért és

fegyverekért rajongtak. A humoruk is hasonló volt. Olvastak egymás gondolataiban. Seperc alatt öribarik lettek.

Egy nap Athéné és Pallasz éppen a tóparton edzett, amikor Zeusz letekintett az égből, hogy megnézzze, hogy van a lánya.

Zeusz teljesen ledöbbsent. Athéné és Pallasz olyan böszen püfölte egymást, hogy Zeusz azt hitte, vérre megy a harc. Megijedt, hogy Athéné otthagyja a fogát! (Igen, tudom, hogy Athéné halhatatlan volt, semmi sem árthatott neki, de Zeusz nagyon féltette a lányát. A pillanat hevében minden kirepült a fejéből.)

A nimfa Athéné mellkasához szegezte a lándzsáját, és Zeusz kissé túlreagálta a dolgot. Megjelent az égen, közvetlenül Athéné háta mögött, és felemelte az Égiszt (ami akkor éppen nála volt), hogy Pallasz egyenesen ránézzen.

Medusza bronzarca halálra rémítette a nimfát. Athéné félrelökte barátnője fegyverét, ellentámadásba lendült, és Pallasz hasa felé döfött a lándzsájával.

Pallasz máskor könnyedén kivédte volna a szúrást. Athéné is arra számított, hogy a nimfa félreugrik.

Pallasz azonban ezúttal túl lassú volt. Athéné lándzsája akadálytalanul hatolt keresztül a hasán. Pallasz a földre rogyott.

A nimfák mágikus lények. Sokáig élnek, és sok mindent kibírnak, talán még Medusza látványát is, de nem halhatatlanok. Ha felnyársalsz egy nimfát a lándzsáddal, a nimfa belehal.

Pallasz meghalt.

Athéné elborzadva rogyott térdre, és keserves zokogásba kezdett. Ölbe vette szerencsétlenül járt barátnője élettelen testét, és gyilkos pillantást vetett Zeuszra, aki még most is ott lebegett a horizonton, kezében az Égisszel.

- APA! - sikoltotta. - MIÉRT?

Amikor Zeusz a lánya acélszürke szemébe nézett, úgy megrettent, mint amikor először pillantotta meg Tüphónt, az óriást.

- Azt hittem... nem akartam... Hoppá!

Azzal eltűnt, és visszamenekült az Olimposzra.

Athéné vigasztalhatatlan volt. Pallasz teste nimfa szokás szerint feloldódott a Tritónisz-tó vizében, Athéné azonban úgy döntött, emlékművet állít a barátnőjének. Fából kifaragta Pallasz élethű mását, és olyan ügyesen festette ki a bábut, hogy az szinte megszólalt. Aztán levágott egy darabot az Égiszből (ami, mivel istenekre szabták, elég nagy volt) és ráterítette a mű-Pallasz vállára.

A szobor fontos ereklyévé vált. Végül Trója városában kötött ki, ahol a Palladión nevű szentélyben őrizték, ami azt jelenti: *Pallasz helye*. A nők itt kértek menedéket Athénétől. Senki sem árthatott nekik. A férfiak azonban rá sem nézhettek a szoborra. Különben az életükkel fizettek érte.

Pallasz szobra a megszólalásig hasonlított Athénére, ezért az emberek hol Pallaszként, hol Athénéként emlegették. A nagy kavarodásban aztán *az istennőből* is Pallasz Athéné lett.

Athéné nem tiltakozott. Azzal, hogy felvette a barátnője nevét, Pallasz emléke is tovább élt.

Ti is bátran hívhatjátok Pallasz Athénének, de nehogy megkérdezzétek tőle, a Dallas hányadik részében szerepel. Nem érti a viccet, ezt a saját bőrömön tapasztaltam.

Ha jobban meggondolom... Athénének egyáltalán nincs humorérzéke.

Vegyük csak Arakhné esetét! *Kemény.*

Arakhné kezdetben nem tartozott a kiváltságosok közé. Egy Lüdia nevű királyságban élt a mostani Törökország területén. Semmi különös, az ókori Görögország Dél-Dakotája. (Bocs, Dél-Dakota!) Arakhné szülei szegény sorsú kelmefestők voltak, vagyis egész nap büdösen gőzölgő bordó leveket kavargattak a vödreikben – ennek mai megfelelője a hamburgersütés a McDonald's-ban.

Arakhné még nagyon fiatal volt, amikor meghaltak, így a lány barátok, család és pénz nélkül tengette az életét.

Kimagasló tehetségének köszönhetően azonban mégis ő lett a leghíresebb lány az egész királyságban. Úgy szótt, mint senki más.

Most nyilván azt gondoljátok magatokban: *Hü. Szövé. Ez egyre izgalmasabb.*

De próbáljátok csak ki a szövést! Nagyon nehéz! Megnéztétek már közelebbről a pólótokat? Ha legközelebb unatkoztok kémiaórán, tegyétek meg! A textilek cérnaszálakból állnak – több millióból, amik elől-hátul, keresztül-kasul haladnak az anyagban. Valaki fogja az alapanyagot – gyapjút, pamutot s a többi –. kifésüli, hogy az összes szál ugyanabba az irányba haladjon, és apró fonalakká sodorja. Aztán sorban egymás mellé köt kismillió szálát, párhuzamosan, mint a gitárhúrokat, és alulról-felülről közéjük szövi a többi.

Jó, most már gépek végzik ezt a munkát. De képzeljétek csak el, milyen lehetett, amikor még kézzel csinálták ugyanezt. Egy négyzetcentiméternyi kelmét órákba telt elkészíteni. A legtöbb ember csak egyetlen inget meg nadrágot engedhetett meg magának, akkora kínszenvedés volt megvarrni őket. Függyön meg ágynemű? Ugyan már!

És akkor még csak az egyszínű, például a fehér kelmékről beszéltünk. Mi volt a teendő, ha mintát is akartál szőni az anyagba? Akkor bizony meg kellett tervezned, melyik szálát milyen színűre fested, és arra is ügyelned kellett, hogy mindegyik a megfelelő helyre kerüljön. Mintha csak egy hatalmas puzzle-t raktál volna ki. Én a figyelemhiányos hiperaktivitás-zavarommal labdába se rúghattam volna.

Kizárólag szövés útján juthattál ruhaanyaghoz, azaz ha nem akartál pucéran szaladgálni, keresned kellett egy jó takácsot.

Arakhnénak a kisujjában volt az egész. Röpké öt perc alatt összedobott egy hawaii mintás inget, virágokkal, békákkal, kókuszdiókkal. Ezüst és kék szálakból szőtt függönyt, így amikor meglibbent a szövet, mintha felhők úsztak volna át a kék égen. Imádta a gobelineket – a hatalmas, falra akasztható kárpitokat. Ezek csupán dekorációs célt szolgáltak, és olyan bonyolult volt az elkészítésük, hogy csak a királyok meg a profi kosarasok engedhették meg maguknak őket, Arakhné azonban kedvtelésből készített gobelineket, hogy aztán mindet szétosztogassa.

Ezzel alapozta meg a népszerűségét és a hírnevét.

A helyiek nemsokára mindennap ott tolongtak Arakhné kunyhója előtt, hogy munka közben láthassák a mestert. Még a nimfák is kimerészkedtek az erdőkből meg a patakokból, hogy megcsodálják Arakhné szötteseit, mert azok még a természet kincseinél is káprázatosabbak voltak.

Arakhnénak szaporán járt a keze. Felkapott egy gyapjúköteget, megfonta, megfestette, és egy szempillantás alatt felkötözte a szövőszékre. Amikor a hosszanti szálak már ott sorakoztak egymás mellett, egy hosszú fadarabhoz rögzítette a vetülékfonalat – az úgynevezett vetélőhöz, ami leginkább egy óriási varrótűre hasonlított. A vetélő úgy pattogott a kezében, mint a teniszlabda,

és a szálakból hamarosan tömör kelme keletkezett, sőt, mivel Arakhné olyan tökéletesen válogatta össze a színeket, mintegy varázsütésre egy kép is megjelent rajta.

Pitty-putty, pitty-putty: BAMM!

Hirtelen egy tengerparti jelenet sejlett fel az anyagon, de olyan élethű volt, hogy a külső szemlélő szinte látni vélte, amint a hullámok megtörnek a homokon. A víz kékeszölden csillogott. A parton álló szőttesembereket akkora műgonddal rajzolták meg, hogy még az arckifejezésük is tisztán kivehető volt. Ha nagyítót tartottál a homokdűnék fölé, minden egyes homokszem külön elvált a háttértől. Arakhné feltalálta a nagy felbontású szövést.

- Arakhné, ez *csodálatos!* - kapkodott levegő után egy nimfa.

- Köszönöm - engedett meg magának Arakhné egy önelégült mosolyt, mielőtt hozzálátott volna a következő remekművéhez.

- Lefogadom, hogy Athénétől tanultál szőni! - jegyezte meg a nimfa.

Ez hatalmas dicséretnek számított. Arakhnénak csupán annyi lett volna a dolga, hogy hálásan biccent egyet, és nem fűz megjegyzést a dologhoz.

Arakhné azonban nagyon büszke volt a munkájára. Füttyült az istenekre. Elvégre mit tettek érte az olimposziak? Arakhné a *semmiből* építette fel magát. A szülei meghaltak, és egy fityinget sem hagytak rá. A szerencse is elkerülte.

- Athénétől? - horkant fel gúnyosan Arakhné. - Én *magamtól* tanultam meg szőni.

A tömeg idegesen tipródott.

- Akkor is köszönetét kell mondanod Athénének, hiszen ő találta fel a szövést - mondta egy ember. - Nélküle...

- Te nem kapsz gobelint - vágott hozzá Arakhné egy pamutgombolyagot. - Szövésben *nincs* ellenfelem. Ha Athéné

olyan ügyes, jöjjön ide és álljon ki velem! Meglátjuk, ki iskoláz le kit.

Gondolom, kitaláltátok, mi történt. Athéné meghallotta Arakhné szavait. Egy istennő nem engedheti, hogy egy halandó büntetlenül gyalázza.

Másnap Athéné leszállt a földre, de lángoló lándzsák helyett lopakodó üzemmódban látogatta meg Arakhnét, hogy nyugodtan körbeszaglászhasson. Athéné óvatos duhaj volt. A tényekben hitt, is úgy vélte, minden ember megérdemel egy második esélyt. Hiszen ő is véletlenül ölte meg a legjobb barátnőjét, Pallaszt. Tudta, hogy senki sem tökéletes.

Rozoga vénasszony képében bicegett oda Arakhné kunyhójához, és elvegyült a bámészkodók között.

A halandó ügyes volt. Semmi kétség. Arakhné hegyeket, vízeséseket, nyári hőségben derengő városokat, fák között ólálkodó állatokat és félelmetes, ugrásra kész tengeri szörnyeket varázsolt a kárpitokra. Emberfeletti igyekezettel gyártotta a faliszörnyeket, és gyorstüzelőként hajigálta őket a tömegbe, hogy minden néző elégedetten távozzon értékes ajándékával.

A lány nem tűnt mohónak. Ő csak meg akarta mutatni a világnak, mire képes.

Ez tetszett Athénének. A halandó Arakhné nem gazdag család sarja volt, és nem járt flancos iskolába. Nem született kiváltságosnak, mindent a maga erejéből ért el. Athéné úgy döntött, ad neki még egy esélyt.

Az istennő előretolakodott, és megszólította a fiatal lányt.

- Tudod, kedvesem - mondta reszketeg hangon -. lehet, hogy öreg vagyok, de a koromnál fogva azért szert tettem némi bölcsességre. Elfogadsz egy jó tanácsot?

Arakhné halkan dünnyögött az orra alatt. A szövésre figyelt, nem érdekelték a kotnyeleskedők, de inkább nem szólt semmit.

– Nagyon tehetséges vagy – folytatta Athéné. – Nincs abban semmi rossz, ha az emberek megdicsérnek. Rászolgáltál! De remélem, hálát adtál Athénének, hogy ekkora tehetséggel áldott meg. Elvégre ő találta fel a szövést, és a halandók neki köszönhetik a tudásukat.

Arakhné félbehagyta a szövést, és lesújtó tekintettel meredt az öregasszonyra.

– Nekem *senki* nem adott semmit, mama. Talán rossz a szemed? Nézd meg ezt a szőnyeget! Ez az én munkám. A vasszorgalmam eredménye, semmi másé!

Athéné próbálta megőrizni a hidegvérét.

– Büszke vagy magadra. Látom én. És ez így is van rendjén. De megsérted az istennőt. A helyedben én most rögtön bocsánatot kérnék tőle. Biztos vagyok benne, hogy elnéző lesz veled. Nagyon irgalmas, főleg azokhoz, akik...

– Kopj már le, mama! – csattant fel Arakhné. – Tartsd meg a tanácsaidat a lányaidnak meg a mostohalányaidnak! Nekem ne magyarázz! Ha ennyire odavagy Athénéért, hívd ide, aztán majd meglátjuk, ki szó ügyesebben!

Ez volt a végszó.

Athéné álruhája elhamvadt a felvillanó fényben. Az istennő csillogó pajzzsal és lándzsával állt a tömeg előtt.

– Athéné itt van – mondta. – És elfogadja a kihívást.

Tipp: Ha halandó vagy, és egy istennő jelenik meg melletted, azonnal vágd magad hasra, ha kedves az életed.

A tömeg pontosan ezt tette, Arakhné viszont tököcske volt. Persze titokban ő is halálra rémült. Elsápadt, aztán elvörösödött,

aztán megint elsápadt. De azért állva maradt, és farkasszemet nézett az istennővel.

– Jó. Lássuk, mit tudsz, mama!

– Úúúúú – morajlott fel a tömeg.

– Hogy *én* mit tudok? – vágott vissza Athénéé. – Egy lüdiai kislány akarja megmutatni nekem, hogyan kell szőni? Miután végeztem, a tömeg vécépapírnak fogja használni a faliszőnyegeidet!

– Tyúha! – kiáltotta a tömeg.

– Tényleg? – gúnyolódott Arakhné. – Jó sötét lehetett apád fejében, ha azt hiszed, ügyesebben szősz nálam. Zeusz biztos azért nyelte le anyádat, nehogy megszüless és *leégesd* magad.

– Bakker! – zúdult fel a tömeg.

– Tényleg? – morogta Athénéé. – A te anyád meg... – Az istennő nagyot sóhajtott. – Tudod mit? Elég a gyalázkodásból. Lássunk munkához! Fejenként egy gobelin. A vesztes befogja a száját.

– Aha – tette csípőre a kezét Arakhné. – És ki dönti el, ki győzött. *Te?*

– Igen – felelte Athénéé rezzenéstelen arccal. – A Sztüx folyóra esküszöm, hogy nem leszek részrehajló. Hacsak nem szeretnéd, hogy ezek a halandók döntsenek közöttünk.

Arakhné a rémült halandókra nézett, és rájött, hogy a helyzet reménytelen. Nyilvánvaló, hogy a halandók Athénére szavaznak, bármilyen ügyes lesz is az ellenfele. Nem akarják, hogy porrá hamvasszák, vagy varacskos disznóvá változtassák őket, csak mert felbosszantották az istennőt. Arakhné egy pillanatig sem bízott abban, hogy Athéné tisztességesen jár el, de a szíve mélyén azért reménykedett, hogy az istenek, ha a Sztüx folyóra esküsznek, *tényleg* betartják az ígéreteiket.

Arakhné végül úgy döntött, ha lúd, legyen kövér.

- Na, akkor virítsad, Athéné! Jó lesz az én szövőszékem, nem túl bonyolult neked?

- Kösz, van sajátom - csikorgatta a fogát Athéné.

Az istennő csettintett egyet. Egy izzó szövőszék jelent meg a másik mellett. Athéné meg a halandó lány elfoglalta a helyét, és elszántan munkához látott.

A tömeg kántálni kezdett:

- SZÓJETEK! SZÓJETEK! - És az emberek bátorítóan rázták az öklüket.

Kár, hogy a lüdiaiak nem értékesítették a reklámidőt és szereztek vállalati szponzorokat, mert ez lett volna a legizgalmasabb szövőverseny az ókori görög televíziózás történetében.

Mint kiderült, Athéné és Arakhné továbbra is beszélgetett egymásnak - csak most a kárpitok nyelvén. Athéné azt a jelenetet örökítette meg, amikor az istenek teljes díszben ülnek az olimposzi tanácssteremben, mintha ezzel is azt üzenné: *Mi vagyunk a legjobbak. A nyomunkba sem értek.* Az athéni akropolisz templomait is feltüntette a képen, hogy megmutassa, a bölcs halandók hogyan hódolnak az isteneknek.

Aztán, a miheztartás végett, apró figyelmeztetéseket szőtt a szőnyegbe. A figyelmes szemlélő hamar felfedezhette azokat a híres halandókat, akik nem átalították az istenekhez hasonlítani magukat, ezért vagy állatokká változtatták, vagy palacsintává lapították őket.

Eközben Arakhné is megszötte a maga történetét. Az istenek összes nevetséges és hajmeresztő baklövését belesűrítette. Ott volt Zeusz, aki azért változott bikává, hogy elrabolja Európét. Ott volt Poszeidón, amint ló alakban kergeti a fehér kancává változott Démétért, aztán szegény Medusza, az ártatlan kislány, akit

Poszeidón lépre csalt, Athéné pedig rusnya szörnyé varázsolt. Féleszű, gonosz, gyerekes semmirekellőkként ábrázolta az isteneket... és sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de volt miből merítenie.

Amikor a kárpitok elkészültek, egy pissenés sem hallatszott, mert mindkettő bámulatosan szép lett. Athéné műve fenséges volt és lélegzetelállító, az olimposzi istenek magasztossága sugárzott belőle. Arakhné szötte a legnagyobb karaktergyilkosság volt, amire halandó valaha vetemedett az istenekkel szemben – egyszerre humoros, elkeserítő és felháborító, ugyanakkor gyönyörű.

Athéné hosszasan méregette a kárpitokat, azt latolgatta, melyik a szebb.

Egyes verziók szerint Athéné nyerte meg a versenyt, de ez nem igaz. Athéné kénytelen volt elismerni, hogy a két szötte teljesen egyforma minőségű.

- Ez döntetlen – mondta kelletlenül. - A kézügyességed, a technikád, a színválasztás... Bármennyire szeretnék is, nem találok rajta hibát.

Arakhné megpróbálta kihúzni magát, de a munka eléggé megviselte. Sajgott a keze. A háta is fájt, szinte megpúposodott.

- Akkor most mi legyen? Jöhet a visszavágó? Remélem, nem félsz...

Athénénél ekkor szakadt el a cérna. Kihúzta a vetélőjét a szövőszékből – akkora volt, mint egy baseballütő.

- Nem, most a szart is kiverem belőled, amiért tiszteletlen voltál az istenekkel!

PUFF! PUFF! PUFF!

Az istennő fejbe vágta Arakhnét, a halandó szövő pedig hanyatt-homlok futott, hogy elrejtőzzön előle. Az emberek először

elszörnyedtek. Aztán azt tették, amit az emberek általában, ha szoronganak, és éppen *nem őket verik...* Kinevették Arakhnét, és csúfot űztek belőle.

- Adj neki, Athéné! - rikoltotta valaki.

- Na, ki a főnök, kislány? - kontrázott a másik.

Ugyanazok a halandók, akik tátott szájjal bámulták Arakhné munkáit, és napokig a kunyhójánál tolongtak, hátha ők is kapnak egy ingyenszötttest, most ellene fordultak, és hahotázva gúnyolták, miközben Athéné agyba-főbe verte.

Kegyetlenség? Naná! De ha engem kérdeztek, ez a csőcselék ugyanolyan hű és kendőzetlen képet adott az emberiségről, mint Arakhné faliszőnyege az istenekről.

Athéné végül lecsillapodott. Hátrafordult, és amikor látta, hogy a halandók nevetve mutogatnak Arakhnéra, úgy érezte, talán túl messzire ment.

- Elég! - kiáltotta el magát. - Máris egymás ellen fordultok? Arakhnéba legalább szorult némi tehetség! De *ti* mitől vagytok olyan különlegesek?

Míg Athéné a tömeget szapulta, Arakhné feltápáskodott. Minden tagja fájt, de a legnagyobb csorba a büszkeségén esett. A szövés volt az egyetlen öröme, és Athéné most ezt is elvette tőle. Arakhné úgy érezte, soha többé nem tudna önfeledten dolgozni. A városiak, akiknek olyan odaadással igyekezett a kedvére tenni, ellene fordultak. A szégyen, a gyűlölet és az önsajnálát könnyei gyűltek a szemébe.

A szövőszékhez rohant, és összeszedett pár gombolyag fonalat épp csak annyit, hogy kötelet fonhasson belőlük. Hurkot kötött és belebújtatta a nyakát, a kötél másik végét pedig átdobta a feje fölötti szarufán.

Mire Athénéé meg a tömeg felocsúdott, Arakhné már a mennyezeten lógott, hogy megölje magát.

- Te bolond! - kiáltott rá Athénéé. Sajnálta a lányt, de az öngyilkosságot mindennél jobban gyűlölte. Gyávaságnak tartotta.
- Úgysem hagyom, hogy meghalj. Tovább élsz, és folytatod a szövést.

Azzal pókká változtatta Arakhnét, és Arakhné meg a gyerekei azóta is szorgalmasan szövik a hálóiakat. A pókok gyűlölik Athénéét, és Athénéé is gyűlöli őket. De a pókok az embereket is utálják, mert Arakhné sosem felejtette el az őt ért szégyent és megaláztatást.

Mi a tanulság? A régi megmondóemberek szerint: *Ne hasonlítsd magad az istenekhez, mert sosem érhetsz fel hozzájuk.* De ez nem igaz.

Arakhnénak *sikerült* felérnie az istenekhez.

Legyen az a tanulság, hogy: *Tudd, mikor dicsekedhetsz és mikor nem.* Vagy: *Az élet néha igazságtalan, még akkor is, ha olyan tehetséges vagy, mint Athénéé.* Vagy: *Ne osztogass ingyenszötteket!*

Rátok bízom a döntést.

Athénéé végül széttépte a versenymunkákat, hiába voltak csodaszépek. Mert, valljuk meg őszintén, ebből a párbajból senki sem jött ki győztesen.

Mostanra talán már nektek is leesett, hogy Athénéé... nos, megpróbálok szépen fogalmazni. Lehet, hogy ő volt a bölcsesség istennője, ele nem mindig döntött okosan.

Először is túlérzékeny volt. Vegyük például azt az esetet, amikor feltalálta a fuvolát. Egy nap Athén határában sétálgatott az erdőben, amikor kígyósziszegést hallott. *Jé, egy hosszú, csőszerű ízé*

adja ki ezt a hangot, gondolta magában. És ezzel meg is született az új hangszer ötlete. Athéné kivájta egy nádszál közepét, lyukakat fúrt az oldalába, és amikor belefúj, gyönyörű dallam jött ki a cső másik végén.

Eleinte iszonyúan büszke volt a fuvolájára. Nem is ő a zene istennője, és lám, mégis feltalált egy vadiúj hangszert. Felvitte a fuvolát az Olimposzra, alig várta, hogy megmutathassa a többi istennek, de amint játszani kezdett, az istennők kuncogni kezdtek és összesúgtak.

Athéné abbahagyta a fuvolázást.

– Mi olyan vicces?

– Semmi – felelte Aphrodité, a szerelem istennője.

– A zene nagyon szép, kedvesem – tette hozzá Héra komoly képpel.

Athéné olyan okos és erős volt, hogy kenterbe verte a többi istennőt. Naná, hogy a csajok kigúnyolták a háta mögött, és megpróbálták kiközösíteni. Athéné lenézte a többi istennőt. Butának és sekélyesnek tartotta őket. De azért igyekezett beilleszkedni, és nehezen viselte, ha kikikizték.

– Min nevettek? – kötötte az ebet a karóhoz.

– Hát... – nyomott el Démétér egy mosolyt. – Csak azon, hogy fuvolázás közben bandzsítasz, felfújod az arcod, és olyan furcsán csücsöríted a szádat.

– Így... – szemléltette Aphrodité Athéné fuvolázós arckifejezését, ami leginkább egy székrekedéses kacsáéra emlékeztetett.

Az istenek meg az istennők nevetésben törtek ki. Athéné leforrázottan hagyta el a helyszínt. Azt hihetnénk, a bölcsesség istennőjének van humorérzéke, és nem tudóz le egy ilyen dolgot,

Athéné azonban úgy felhúzta magát, hogy elhajította a fuvolát, ami végül a földön landolt.

Athéné még meg is átkozta a hangszert.

- Aki *még egyszer* játszani mer rajta - dohogott magában -. az *nagyon* megkeserüli!

A fuvolát végül megtalálták, de erről majd később...

Ezt követően Athénét még inkább feszélyezte a külseje. Harcos istennő lévén azt már eldöntötte, hogy soha nem megy férjhez. Nem akarta, hogy egy férfi uralkodjon fölötte, és arra a szerelem nevezetű ostobaságra sem volt ideje, amiről Aphrodité szokott csacsogni.

Emiatt Athéné nagyon érzékenyen óvta a magánéletét. Egy este elhatározta, hogy pihenésképpen megmártózik az egyik görög folyóban. Meztelenül fürdött, és miközben a vízesés alatt állva élvezte a csendet meg a nyugalmat, fojtott nyöszörgésre lett figyelmes.

Körülnézett, és egy halandó öregembert pillantott meg a folyóparton, aki tátott szájjal, kiguvadt szemmel bámulta őt.

Athéné felsikoltott.

A vén főszer is felsikoltott.

Athéné vizet fröcskölt az öreg szemébe, és azt kiabálta:

- Vakulj meg!

A férfi örökre elvesztette a látását. A szeme teljesen kifehéredett. Hátratántorodott, egy fának ütközött, és fenékre ült.

- Ú-ú-úrnőm! - jajveszékelt. - N-nagyon sajnálom! Én nem...

- Ki vagy te? - esett neki Athéné.

A szegény öreg elmondta, hogy a neve Teiresziasz. Épp a legközelebbi város, Théba határában sétálgatott. Fogalma sem volt, hogy Athéné a folyóban fürdik, és szánja-bánja a tettét.

Athéné végül lecsillapodott, mert látta, hogy a férfi igazat mond.

- Vak maradsz - jelentette ki -. mert aki meztelenül lát engem, az büntetést érdemel.

Teiresziasz nagyot nyelt.

- Ööö... oké...

- Ugyanakkor - folytatta Athéné mivel véletlen balesetről van szó, a vakságodat ellensúlyozandó megáldalak.

- Mondjuk... egy új szemmel? - puhatolózott Teiresziasz.

Athéné elmosolyodott.

- Majdnem. Mától kezdve érteni fogod a madarak nyelvét. Kapsz egy botot, és a madarak segítségével úgy fogsz tájékozódni, mint régen.

Nem tudom, hogyan működött ez a gyakorlatban. Én kicsit aggódtam volna, hogy a madarak hülyét csinálnak belőlem: *Még egy kicsit tovább. Most fordulj balra! Futás! Aztán lezuhanok egy szikláról, vagy fejjel nekimegyek egy téglafalnak.* Teiresziasznak azonban nem esett baja, a madarak vigyáztak rá. Ebből is látszik, hogy Athéné, ha egyszer lehiggadt, kész volt mérsékelni a büntetésedet.

Egyedül azt nem bírta elviselni, ha kikezdtek vele. Ami elvezet minket Héphaisztosz történetéhez. Oké, nagy levegő, ez *durva* lesz.

Szóval Héphaisztosz, a béma kovácsisten. Később majd részletesen is kitárgyaljuk.

Most csak annyit kell tudnotok róla, hogy amióta segített Athénének kijutni Zeusz fejéből, halálosan szerelmes volt a csajba.

Ez valahol érthető is, hiszen mindketten a kézművesség meg a szerszámok bűvöletében éltek. Filozofikus alkatok voltak, és nagy élvezettel oldottak meg mechanikai problémákat.

Csupán az volt a bökkenő, hogy Athéné irtózott a romantikától, és a férfiak nemhogy feleségül nem vehették, még a kezét sem foghatták meg. Ha Héphaisztosz igazi dalia lett volna, Athéné akkor is lepattintja. Héphaisztosz azonban bűn ronda volt: A+++os az ipari skálán.

A maga módján azért próbált udvarolni Athénének: *Hé, bébi, megnézed a kalapácsgyűjteményemet?* Ilyesmi.

Athéné megszaporozta a lépteit, de Héphaisztosz mindig utána sántikált. Athéné nem akart sikoltozva elrohanni, mint valami halandó nebáncsvirág, vagy azok a butácska „Barbie baba” istennők, akik aléltan rebegtették a szempillájukat. Mégiscsak a háború istennője volt!

Igyekezett lerázni Héphaisztoszt, aztán ráförmedt, hogy hagyja békén. Szegény csávó végül már úgy izzadt, mint a ló, mert elég nehezen közlekedett a nyomorék lábával. Athénére vetette magát, és a dereka köré fonta a karját.

– Lécci! – esdekelt. – Számomra te vagy a tökéletes nő!

Athéné szoknyájába temette az arcát, úgy zokogott meg szipákolt, és az isteni verejtékével meg a taknyával összekente a csaj lábát.

– Csúcs! – sóhajtott fel Athéné.

Félrerúgta Héphaisztoszt, és felkapta az első keze ügyébe kerülő textíliát – talán egy zsebkendőt vagy egy szalvétát. Letörölte a lábáról az isteni testnedveket, és lehajította a kendőt az Olimposz tetejéről, ami hosszas vitorlázás után a földön landolt.

Athéné elszaladt.

Ezzel vége is lenne a sztorinak, ha közben nem történik valami furcsaság a kendővel. Mivel Athéné és Héphaisztosz testnedvei is rajta voltak, miután földet ért, halandó kisfiúvá változott.

Athéné gyereksírást hallott az Olimposz tövéből. Süketnek tette magát, ám legnagyobb meglepetésére feltámadtak az anyai ösztönei. Alászállt a földre, és felkapta a gyereket. Rájött, hogyan született, és bár továbbra is undorítónak találta a dolgot, nem tudott haragudni a kisfiúra.

- Elméletileg az én fiam vagy - szólalt meg végül bár a szüzességemet nem vesztettem el. Magamhoz veszek, és az Erikhthoniosz nevet adom neked.

(Egyszer kell elneveznie egy gyereket, és ez jut az eszébe? Én kész vagyok.)

- Ha én nevellek fel - folytatta -. először is halhatatlanná kell tegyelek. Tudom is, hogyan...

Athéné fogott egy faládát, és belefektette a csecsemőt. Aztán elővarázsolta egy mágikus kígyót, és azt is betette a ládába. (Jut eszembe, ezt most már *tényleg* ne próbáljátok ki otthon!) Erikhthoniosz mély álomba zuhant, a kígyó pedig rátekeredett a testére.

- Így, ni - mondta Athéné. - Pár nap a ládában, és a kígyó előhívja az isteni tulajdonságaidat. Többé nem leszel halandó, hanem egy közülünk!

Lecsukta a ládát, és felvitte az athéni Akropolisz tetejére, az általa ismert legszentebb helyre. Ott az első athéni király, Kekropsz lányaira bízta.

- Nehogy kinyissátok ezt a ládát! - kötötte a lelkükre. - Ügyeljete rá, hogy csukva maradjon, különben baj lesz.

A hercegnők bőszen fogadkoztak, de már az első reggel feltámadt bennük a kíváncsiság. Biztosra vették, hogy egy gyerek

gőgicsél a ládában, és megijedtek, hogy a kicsinek valami baja esett.

- Milyen istennő az ilyen? Ládában tartja a gyereket? - dühöngött az egyikük. - Nézzük meg, mi történt.

A hercegnők kinyitották a ládát, és egy csecsemőt találtak benne, akinek egy kígyó tekeredett a testére. Nem tudom, min akadtak ki annyira. Talán isteni fény sugárzott a ládából, vagy valami hasonló, a lényeg, hogy a lányok bediliztek. Elejtették a ládát, és fejvesztve száguldottak le az Akropolisz oldalán a biztos halálba.

A baba jól volt, de a varázslat megtört, még mielőtt a kicsi halhatatlanná válhatott volna. A kígyó odébb kúszott, majd Athéné érkezett, és a karjába vette a gyereket. Nagyon zabos volt, de mivel a hercegnőket már nem szidhatta le, tekintve, hogy meghaltak, az apjukon, Kekropsz királyon állt bosszút. Erikhthoniosz felcseperedvén kirúgta Kekropszot, és ő lett Athén királya. Ezért hencegtek azzal az athéni királyok, hogy Héphaisztosztól és Athénétől származnak, annak dacára, hogy Athéné világéletében szűz maradt.

Szóval ne gyertek nekem azzal, hogy Athénének nem lehet gyereke, mert a tények mást mutatnak. Amúgy meg Athéné lányával járok, és ide a rozsdás bökört, hogy ő nem egy koszos zsebkendőből fogant.

Hmm. Mondjuk, erre konkrétan még nem kérdeztem rá.

Á, hagyjuk! Nem akarom tudni.

Szeresd Aphroditét

DE MOST KOMOLYAN. Ez parancs. Aphroditének volt egy varázsöve, amivel bárkit magába tudott bolondítani, méghozzá első látásra. Ha megpillantottad, és ő azt akarta, hogy beleszeress, nem volt menekvés.

Nekem szerencsém volt. Láttam őt, de azt hiszem, nem szorult rá a hódolatomra. Ezért is rühellem még mindig.

Most nyilván azt gondoljátok: *Jaj, ne! De hát olyan gyönyörű! Miért utálod?*

Látom, nem ismeritek a hölgyet.

Attól a pillanattól kezdve, hogy kimászott a tengerből, csak a baj volt vele. És azt, hogy *kimászott*, szó szerint értsétek.

Aphroditének nem voltak szülei. Réges-rég, amikor Kronosz a tengerbe dobta a feldarabolt Uranoszt, az égisten halhatatlan vére összekeveredett a sós vízzel, és tajtékot vetett, ami istennővé szilárdult.

Más szóval Aphrodité a világ első gyilkosságának a terméke, ami magyarázatot ad a valódi természetére.

Egy darabig a Földközi-tengeren hanykolódott, kereste, hol léphetne partra, és végül Ciprus szigete mellett döntött. Ez nagy megkönnyebbülést jelentett a delfineknek meg a halaknak, mert a fénylő aurájú pucér istennő már kezdett az idegeikre menni.

Aphrodité kiemelkedett a tengerből, és kilépett a partra. Léptei nyomán virágok bújtak elő a földből. Madarak telepedtek a közeli faágakra, és szívmengető csicsergésbe kezdtek. Nyuszik, mókusok, menyétek és mindenféle cuki állatok kergetőztek körülötte, tisztára, mint egy Disney-rajzfilmben.

Aphrodité külsejét nehéz leírni, mert ő volt a világ legszebb nője. Ez mindenkinek mást jelent. Szőke, barna vagy vörös? Fehér bőrű vagy napbarnított? Kék szemű, zöld szemű, barna szemű? Válasszatok! Képzelvek el egy elképesztően vonzó nőt, és az lesz Aphrodité. A külseje aszerint változott, hogy éppen ki nézett rá.

Aznap a három óra, vagyis az évszakok istennői, éppen Cipruson tartották soron következő találkozójukat – talán azt beszéltek meg, milyen termékek kapjanak „szezonális” címkét a szupermarketben. Fogalmam sincs.

Amikor megpillantották a közeledő Aphroditét, megszünt körülöttük a világ.

– Hű, de szép vagy! – mondta a Nyár.

– Én? – adta a naivat Aphrodité. Szerette, ha dicsérik.

– Káprázatos! – áradozott a Tavasz. – Mindjárt be is mutatunk az olimposzi isteneknek.

– Miért, vannak más istenek is? – ámult el Aphrodité. – Én vagyok a szerelem és a szépség istennője. Hát kell ennél több?

Az Ősz és a Tavasz riadtan nézett össze.

– Ööö... azért kell – felelte az Ősz. – Öltözz fel, indulunk az Olimposzra. Nem fázol?

– Nem – válaszolta Aphrodité. – Miért takarjam el magam?

Az Ősz szíve szerint ráförmedt volna: *Mert rohadtul gyönyörű vagy, és mindenki rosszul érzi magát melletted!*

De végül csak ennyit mondott:

- Ha így jelensz meg az istenek előtt, úgy beindulnak rád, hogy... *érted*.

- Aha - biggyesztette le a száját Aphrodité. - De én nem hoztam magammal ruhát.

A hórák mindenről gondoskodtak. Előszedtek néhány varázsruhát, és rögtönzött divatbemutatót tartottak. A Tavasz húsvétinyuszi-jelmez ajánlott Aphroditénak. Az Ősz úgy vélte, Aphrodité boszorkányjelmezben mutatna a legjobban. Ezeket a javaslatokat aztán megvétőzták. Végül a Nyár győzött egy szép, fehér, pókháló finomságú ruhával. A hórák ízléses aranykoronát biggyesztettek Aphrodité fejére, arany függőket akasztottak a fülébe, és arany nyakláncot csatoltak a nyakára.

Aphrodité ruhában még igézőbb volt, mint egyébként, amit az Ősz felháborítónak talált. Az évszakistennő ennek ellenére széles műmosolyt erőltetett az arcára.

- Tökéletes! Irány az Olimposz!

Most már ismeritek annyira az olimposzi isteneket, hogy magatoktól is kitaláljátok, mi történt, amikor Aphrodité megjelent előttük.

A nők első gondolata ez volt: *Utálom*.

A férfiak kis híján hasra estek a nyelvükben, és minden erejükkel azon voltak, hogy ne nyáladdzanak.

- Megtisztelnél, ha hozzám jönnél feleségül - mondta Apollón, a költészet és az íjászat istene.

- Nem, hozzám gyere! - szólt közbe Árész, a háború istene.

- Nem, hozzám! - kiáltotta Poszeidón.

- Te már nős vagy - pirított rá Zeusz. - Gyere inkább *hozzám!*

- Te is nős vagy! - méltatlankodott Héra. - Én vagyok a feleséged!

– A csudába! – füstölgött Zeusz. – Akarom mondani, *hát persze*, életem.

Az istenek felhevülten kakaskodtak, és különféle ajándékokat helyeztek kilátásba a házasságért cserébe. Poszeidón egy pillanat alatt megfedkezett a nejéről, Amphitritéről, és rengeteg tengeri herkentyűt, egy csomó lovat meg saját háromágú szigonyt ígért a szerelem istennőjének.

Apollón pár félresikerült haikuval tisztelgett Aphrodité előtt, és azzal kábította a csajt, hogy ingyen megtanulhat íjászkodni.

Árész azt a romantikus ajánlatot tette, hogy szekérrel áthajtanak az ellenségei holttestein.

A többi istennőt a hányinger kerülgette. Végül ráordítottak a férfiakra, hogy szedjék már össze magukat, és ne csináljanak bolondot magukból.

Az olimposzi tanács pillanatok alatt a polgárháború szélére sodródott. Eközben Aphrodité csak állt, és ártatlanul rebegtette a szempilláit, mintha azt mondaná: *Minek ez a felhajítás?* De a szíve mélyén repesett az örömtől.

Héra végül észbe kapott, és rájött, ha nem vigyáz, összeomlik az isteni családja. A családi élet istennőjeként nem engedhette, hogy idáig fajuljanak a dolgok, még akkor sem, ha egy kanál vízben meg tudta volna fojtani a többi istent.

A trónterem túlsó sarka felé sandított; az ott ülő isten *nem* vett részt a perpatvarban. Csendes beletörődéssel lapult az árnyékban, tudván, hogy esélye sincs az Aphroditéért folyó harcban.

Héra elmosolyodott. Támadt egy ötlete, és tapasztalatból mondom, hogy ha Héra egyszer beindul, mindenki meneküljön, amerre lát.

Felemelte a karját, és elkiáltotta magát:

– CSEND LEGYEN!

Az istenek annyira meglepődtek, hogy abbahagyták a veszekedést.

- Íme, a megoldás - mondta Héra. - Mivel én vagyok a házasság istennője, az én felelősségem, hogy a legjobb férjet válasszam kedves barátnőnknek, Aphroditének. Biztos vagyok benne, hogy felséges uram, Zeusz, támogatni fogja a döntésemet... ha kell, erővel.

- Én? - szólt közbe Zeusz. - Akarom mondani... igen, drágám. Természetesen támogatlak!

- Akkor halljuk! - mondta Árész. - Itt jegyezném meg, anyám, hogy ma kivételesen gyönyörű vagy. Ki veszi el Aphroditét?

- A fiam... - kezdte Héra.

Árész sugárzott a boldogságtól.

- Héphaisztosz, a kovácsisten - mutatott Héra a sarokba.

Héphaisztosz annyira meglepődött, hogy leesett a trónjáról, és a mankója csörömpölve landolt a padlón.

Nagy üggyel-bajjal próbált feltápászkodni.

- Mi?! - őrjöngött Árész. - Hogyan vehetné feleségül *az ezt?*

A sugárzó Aphroditére mutatott, aki elborzadva meredt a kovácsistenre, a béna lábára, a torz arcára, piszkos kezeslábasára, ételmaradékokkal tarkított szakállára.

- Összeillő pár lesznek - jelentette ki Héra. - Egy gyönyörű nőnek pont ilyen szorgalmas, szókimondó, józan férjre van szüksége, aki mellett kiegyensúlyozott életet élhet!

Biztosra veszem, hogy a *kiegyensúlyozott* jelző még soha nem hangzott ilyen fenyegetőnek.

- És ha már itt tartunk - folytatta Héra -. rögtön hozzuk is tető alá a frigyet, különben soha nem ér véget a marakodás. Nem hagyhatjuk, hogy az istenek tanácsa káoszba torkolljon egy nő miatt. Igaz, Zeusz?

- Hmm? - Zeusz nem nagyon figyelt, mert éppen Aphrodité szép ívú karját tanulmányozta. - Ja! Nem hagyhatjuk, kedvesem. Teljesen igazad van.

Athéné szürke szeméből mélységes káröröm sugárzott.

- Zseniális ötlet. Én csak tudom, elvégre én vagyok a bölcsesség istennője.

- Igen! - szólt közbe Déméter. - Aphrodité pontosan ilyen derék férjet érdemel.

A férfiistenek elcsendesedtek. Mind feleségül akarták venni Aphroditét, de el kellett ismerniük, hogy Hérának igaza van. Ha egy *valamirevaló* isten venné el Aphroditét, a többiek sosem adnák fel a küzdelmet, és vérig sértődnének. De ha Aphrodité Héphasztoszhoz megy feleségül... ehhez a bohóchoz. Őrá aztán senki sem lesz féltékeny.

Ráadásul, ha Aphroditének zátonyra fut a házassága, bárki könnyebben pályázhat a titkos szerető státuszára.

- Akkor ezt eldöntöttük - mondta Zeusz. - Héphasztosz, gyere ide!

A kovácsisten odasántikált a trónhoz. Az arca olyan színben játszott, mint a csípős csiliszós.

- Héphasztosz, elfogadod ezt a nőt, s a többi, s a többi? - kérdezte Zeusz.

Héphasztosz megköszörülte a torkát.

- Drága Aphrodité, tudom, hogy nem vagyok túl, khm, jóképű...

Aphrodité nem válaszolt. Azzal volt elfoglalva, hogy egyszerre tűnjön szépnek és felháborodottnak, ami nem ment valami könnyen.

- Nem vagyok táncos lábú - csikordult meg Héphasztosz lábmerevítője. - Nem vagyok sem szellemes, sem sármos. És az

illatom sem valami jó. De ígérem, hogy szerető férjed leszek. Mindent megjavítok a ház körül, és ha bármikor füles csavarkulcsra vagy csiszológépre lenne szükséged...

- Blöh - öklendezett finoman Aphrodité.

- Nos, nekem ennyi elég is! - vágott közbe Zeusz. - Mostantól férj és feleség vagytok!

Aphrodité tehát feleségül ment Héphaisztoszhoz, és az Aphrophaisztosz szalagcím majdnem ezer évig uralta az olimposzi címlapokat.

Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

HAHAHAHAHA. Nem.

Aphrodité, amikor csak tehetett, kerülte a férjét. Közös gyerekük sem született. Aphroditének rengeteg gyereke volt... csak éppen nem Héphaisztosztól. Közvetlenül az esküvő után összejött Árészsal, a háború istenével, és a viszony nem sokáig maradhatott titokban az Olimposzon.

Amikor éppen nem a férje háta mögött sunnyogott, Aphrodité azzal múlatta az idejét, hogy az összes istent és halandót nyomorúságba taszította - úgy értem, megismertette velük a szerelem örömeit!

Aphrodité tehát elfoglalta a helyét az Olimposzon, mint a szépség, a gyönyör, a negédesség, a brazil szappanoperák, a sikamlós romantikus regények és (természetesen) a szerelem istennője. Amikor útra kelt, hófehér galambok húzta aranysekéren közlekedett, ám amikor az istenek háborúba mentek, Aphrodité felkéredzkedett a barátja, Árész harci szekérére, sőt ő tartotta a gyeplőt, amíg Árész embereket mészárolt.

Egy csomó kísérője is volt - miniatűr szárnyas szerelemistenek. Erosz, Aphrodité fia vezette őket, aki egy személyben volt a fizikai

vonzalom istene és Aphrodité testőre. Amikor Aphrodité azt akarta, hogy valaki örülten szerelmes legyen, Eroszt bízta meg, hogy varázsnnyilával löje át szegény szerencsétlen szívét. Később Erosz Cupido néven vált ismertté. Ma is látható a nyálas Valentin-napi cuccokon. Lehet, hogy hülyén néz ki, de ha Aphrodité rád küldi, nincs kecmec. *Akárkibe* beleszerethetsz.

Ha Aphrodité kedvel téged, vonzó és szép társat néz ki neked. Ha viszont dühös rád, előfordulhat, hogy a világ legviszatasztóbb emberébe, egy játék uszárba vagy egy telefonpóznába szeretsz bele.

Aphroditénak az volt a kedvenc szórakozása, hogy viszonzatlan szerelmeket generált. Ebben élte ki magát. Ha veled is előfordult már, hogy olyasvalakibe estél bele, aki észre sem vett, Aphrodité szúrt ki veled. Gondolom, az istennő rájött, hogy így többen imádkoznak hozzá, például: *Ó, kérlek, add, hogy az a srác/csaj felfigyeljen rám! Kapsz érte egy doboz bonbont, ígérem!*

Az ókori görögök nem ismerték a bonbont, Aphrodité viszont élt-halt az almáért. Ez volt az ő szent gyümölcse, talán mert ugyanolyan mutatós és édes volt, mint ő. (Most képzeljétek azt, hogy öklendezem.)

Többtucatnyi szent növénye, állata és egyéb bigyója volt, amik közül néhány logikus választás, néhány viszont nem annyira. A rózsa, teszem azt, az ő virága volt, ezért romantikus ajándék a mai napig. De a nárciszt is szerette meg... ettől tutira kifekszetek... a fejes salátát. Igen. Ez a hihetetlenül romantikus levélzöldség volt Aphrodité salátájának legszentebb összetevője. Persze ennek is megvan az oka, mindjárt rá is térünk. Mindenesetre, ha legközelebb összedobtok egy Cézár salátát, és párás szemekkel tépkeditek a római salátát, legalább tudni fogjátok, mi áll a háttérben.

Aphrodité szent köve a gyöngy volt, mert az a tengerből származik, csakúgy, mint az istennő.

A kedvenc állata a nyúl (mert annyira, de annyira szapora jószág!) és a liba, amit a képeken Aphrodité gyakran meg is lovagol. Hogy miért pont a liba? Gőzöm sincs. Talán mert Aphrodité is az volt.

Én csak annyit tudok, hogy ha egyszer meglátnám Aphroditét egy liba hátán, szakadnék a nevetéstől. Az istennő persze megátkozna, én meg a végén eljegyeznék egy 72-es Impalát.

Aphrodité népszerű istennő volt, mert mindenki szerelmes akart lenni, de néha azért ő is összetűzésbe keveredett a halandókkal vagy a többi istennel.

Egyszer például féltékeny lett Athénére, mert mindenki elismeréssel beszélt a szötteseiről.

Aphrodité nem szerette, ha más is reflektorfénybe kerül rajta kívül.

– Á, mi az a szövés! – fölényeskedett. – Bármikor megbirkózom vele.

– Tényleg? – mosolygott Athéné. – Versenyezzünk!

Nem is hallottatok az Athéné és Aphrodité közötti nagy szövőversenyről? Talán azért, mert nem sikerült túl jól. Katasztrófába torkollott.

A szerelem istennője egyáltalán nem értett a szövéshez. Nem olyan volt, mint Athéné, vagy akár Arakhné. Soha nem végzett kétkezi munkát, csak a bajkeveréshez értett. Míg Athéné gyönyörű gobelint szőtt, Aphrodité úgy belegabalyodott a

fonalba, hogy a székhez kötözte a lábát, a feje pedig beszorult a szövőszékbe.

- Nem szeretek szőni! - mérgelődött, miközben a férje, Héphaisztosz kiszabadította.

Ettől kezdve Aphrodité nem kritizálta a többi istennőt. Sőt, néha még segített is nekik.

Említettem már a varázsövet? Fűzőnek is mondják, mert Aphrodité néha a ruhája alatt viselte, nehogy a pasik észrevegyék, hogy éppen megbabonázzák őket. De ne valami ronda alakformáló fűzőt képzeljete el, amivel a hájat szorítják le. Aphrodité fűzője a legfinomabb selyemből készült, és az udvarlás, a románc meg a szép emberek legszebb pillanatait hímezték rá. (Persze hogy nem Aphrodité hímezte ki, attól még egy óvodás is szebbet csinált volna.)

Szóval, Héra egyszer kölcsönkérte az övét, ami nagy bátorságra vall, tekintve, hogy a két istennő nem nagyon csípte egymást.

- Jaj, drága Aphrodité - mondta Héra -. megtennél nekem egy óriási szívességet?

Aphrodité bájosan mosolygott.

- Hát persze, szeretett anyósom! Azok után, amit értem tettél? Hogy is mondhatnék nemet?

Héra szeme sarkában megrándult egy izom.

- Szuper. Szeretném kölcsönkérni a varázsövetet.

- Megtetszett egy szép halandó? - hajolt közelebb hozzá Aphrodité.

- Nem! - pirult el Héra. Ő volt a házasság istennője. Soha nem csalta meg a férjét! Gyorsan nyugalmat erőltetett magára. - Vagyis... nem, szó sincs róla. Összekaptunk Zeusszal. Azóta olyan *leheletlenül* viselkedik, nem áll szóba velem, és külön szobában alszik. De ha felvenném az övét...

– Nem bírna ellenállni neked! – helyeselt Aphrodité. – Jaj, drága anyósom, úgy örülök, hogy hozzám fordultál! Már úgylát ajánlani akartam neked pár szépségtippet, de félttem, hogy tolakodásnak veszed. Egy háziasszony-istennőnek mindig az a legfőbb gondja, hogyan tűnhetne kevésbé... *háziasszonyosnak*.

Héra összeszorította a fogát.

– Igen, na... hol az az öv?

Aphrodité kölcsönadta Hérának a szerelemövet, és Héra seperc alatt kibékült Zeusszal. Homérosz után szabadon „rászedte az elméjét”. Én személy szerint nem szeretném, ha bárki is rászedné az elmémet. De ne sajnáljátok Zeust, kár belé.

Néha bizony ő is Aphrodité közbenjárását kérte, de nem a jóság és a szeretet jegyében.

Emlékeztek még arra, amikor Prométheusz elhozta az embereknek a tüzet? Nos, Zeusz hiába büntette meg a titánt, és láncoltatta a sziklához, hogy egy májevő sas legyen az egyetlen társa, az egek ura csak nem bírt lecsillapodni.

Körülnézett, még kit büntethetne meg. Aztán így szólt:

– Tudjátok mit? Mindenkit megbüntetek. Az összes halandó megkeserüli, hogy elfogadta a tüzet. De ravaszul csinálom, hogy még véletlenül se engem hibáztassanak. Úgy alakítom a dolgokat, hogy Prométheusz családjára terelődjön a gyanú... így még édesebb lesz a bosszú!

Kiderült, hogy Prométheusznak van egy öccse, Epimétheusz, aki nem a borotvaéles eszéről híres.

Mielőtt Zeusz elküldte Prométheuszt a büntetőtáborba, Prométheusz kiokosította az öccsét:

- Epimétheusz, nem most jöttem le a falvédőről. Zeusz valószínűleg megpróbál majd bosszút állni rajtad, mert a testvérem vagy. Ne fogadj el ajándékot az istenektől!

- Nekünk nincs is falvédőnk - felelte Epimétheusz.

- Ez reménytelen - dünnyögte a bátyja. - Csak annyit mondok, légy óvatos! Most mennem kell. Vár a szikla meg a sas...

Zeusz úgy döntött, hogy szeretetsomagot küld Epimétheusznak. Ha Epimétheusz kinyitja a dobozt, egy rakás gonosz szellemet szabadít rá a halandókra. A halandók szokásukhoz híven az Orákulumhoz fordulnak tanácsért. Az Orákulum azt fogja mondani:

- Ja, mindenről Epimétheusz tehet.

Zeusz pedig jót röhög a markába.

Csupán az volt a bökkenő, hogy Epimétheusz senkitől sem fogadott el ajándékot. A srác jól emlékezett, mit mondott a bátyja, és sem idegenektől, sem az istenektől nem vett át csomagot. Zeusz egy rakás édességet küldetett Epimétheusznak Hermésszel. Nem járt sikerrel. Héphaisztosz beöltözött kábeltévésnek, és ingyenes HDTV-előfizetést ajánlott Epimétheusznak prémium sportcsatornákkal kiegészítve. Epimétheusz őt is elhajtotta.

Zeusz végső elkeseredésében az isteneknek öntötte ki a szívét.

- Van ez a srác, Epimétheusz. Csak annyit szeretnék, hogy vegyen át egy hülye csomagot, bontsa ki, és zúdítson nyomorúságot meg halált az emberi fajra! Ez olyan nagy kérés? De ez a csávó makacs, mint az öszvér! Nincs valami ötletetek?

Az istenek kényelmetlenül fészkelődtek a trónjukon.

Végül Aphrodité törte meg a csendet:

- Felséges uram, Zeusz, talán mással kellene próbálkoznod... valamivel, aminek *egyetlen* férfi sem tud ellenállni.

- Már az ingyenes kábeltévét is bevetettem! - felelte Zeusz. -
Prémium sportcsatornákkal!

- Nem, felség - rebegtette Aphrodité a szempilláit. - Én a
szerelemre gondoltam. Mi lenne, ha megházasítanánk
Epimétheuszt? ha asszony kerül a házhoz, az talán elfogadja az
ajándékot. Persze mindent rendesen elő kell készíteni...

- Ragyogó ötlet!

Zeusz valójában egy szót sem hallott abból, amit Aphrodité
mondott. Bambán bámulta a csajt, és közben az járt a fejében: *Aj,
de csinos!* A többi isten azonban buzgón bólogatott, így hát Zeusz
arra jutott, hogy a terv csak jó lehet.

Aphrodité vezetésével az istenek megteremtették a tökéletes
nőt. Héphaisztosz biztosította az agyagot meg a test
megépítéséhez szükséges műszaki szaktudást. Athéné az értelmet
és a kíváncsiságot. Aphrodité pedig - mintegy megkoronázva a
művet - az ellenállhatatlan szépséget és báj.

A teremtmény a Pandora nevet kapta, ami szabad fordításban
annyit jelent: *az összes ajándék vagy az egész csomag*. Egyes legendák
szerint Pandora volt a *legelső* nő a világon, az ő eljövedele előtt
minden ember hímnemű volt. Nem tudom. Ez elég bénán
hangzik. Mindenesetre tízpontos csaj volt. Aphrodité
gondoskodott róla, hogy az legyen. Pandora volt az istenek végső
fegyvere a bajkeverésben.

Az istenek Epimétheusz ajtajához vezették Pandorát,
becsöngettek, majd kuncogva elszaladtak. Amikor Epimétheusz
ajtót nyitott, látta, hogy egy gyönyörű nő mosolyog rá.

- Szia, Pandora vagyok és szeretlek - mondta Pandora. -
Bejöhetek?

- Igen - felelte Epimétheusz.

Tökéletesen megfeledezett Prométheusz intelmeiről. Kizártnak tartotta, hogy ez a gyönyörű nő egy átverés része lenne!

Mire Epimétheusz kimondhatta volna, hogy „vegasi esküvő” már el is jegyezte Pandorát.

Az isteneket nem hívták meg a szertartásra, Aphrodité ennek ellenére ajándékkal kedveskedett a párnak. Mivel Pandorának címezte, Epimétheusz nem merte visszaküldeni.

Egy nagyobbacska *pithosz* volt, egy kerámia tárolóedény, para fadugóval lezárva, fülén hatalmas fehér selyemmasnival.

– Nézd csak, szívem! – lelkesedett Pandora. – Ebben tartjuk majd az olívaolajat!

– Én ugyan ki nem nyitom – morogta a még mindig gyanakvó Epimétheusz.

– A férjednek igaza van – bólogatott komoly képpel Aphrodité.

– Pandora... ez az edény csak dísznek van. *Eszedbe ne jusson* kinyitni. Jobb, ha nem tudod meg, mi van benne.

Miután Aphrodité elment, Pandorának fúrta az oldalát a kíváncsiság. Nem ő tehetett róla – így rakták össze. Égett a vágytól, hogy kinyithassa az edényt.

Nem sokáig bírta; egyik reggel, amikor a férje kint volt a kertben, leült az edény elé, hosszasan bámulta, és megpróbálta elképzelni, mi lehet benne. Miért küldenek az istenek olyan ajándékot, amit soha nem lehet kinyitni? Ez nem ér!

– Látnom kell, mi van benne – motyogta Pandora. – Juj, de izgi! Kihúzta a dugót.

Hát, elég izgi volt.

Zeusz legalább egycsilliárdnyi gonosz szellemmel pakolta tele az edényt. Most mind kirajzottak, és ellepték a világot, nyomorúsággal, betegséggel, lábgombásodással, éhínséggel, rossz lehelettel és halállal sújtva az emberi fajt. Hirtelen ezerszer

rosszabb lett embernek lenni, pedig *addig* sem volt könnyű. Nem sok hiba volt, hogy az emberek kétségbeesésükben mind megöljék magukat – és hanyatt-homlok rohanjanak le a szakadékba, mint a megtébolyodott athéni hercegnők –. de szerencsére egy *jó* szellem is maradt az edényben, talán mert Zeuszba is szorult egy kis lelkismeret. Elpísz, a remény szelleme az emberek mellett maradt, így azok nem adták fel teljesen. Azóta is bizakodnak, hogy egyszer jóra fordulnak a dolgok.

Ha érdekel titeket, miért jár ennyi szenvedéssel az emberi lét, a válaszom: a hülye edény miatt. Mire ti joggal mondhatjátok, hogy: „Szép volt, Pandora! Nagyon köszi!”

A régi történetírók (akik mind hímneműek voltak) ezt így fogalmazták meg: „Látjátok? Ez is csak azt bizonyítja, mekkora bajkeverők a nők! Ők tehetnek mindenről!”

Epimétheusz és Pandora. Ádám és Éva. Évezredek óta folyik az egymásra mutogatás.

Én egyébként nem értem, miért bántjuk Pandorát, amiért kíváncsi volt, és nem követte az utasításokat. Nem *magától* nyitotta ki azt az edényt... hanem isteni sugallatra.

Az igazi kérdés az: mi volt Aphrodité célja? Ha tudta, hogy Pandora ilyen rossz hírbe keveri a nőket, miért vett részt az akcióban? Szerintem egyszerűen nem törődött a következményekkel. Ő csak gyönyörű nőt akart faragni Pandorából. Be akarta bizonyítani, hogy a szerelem ott is célt ér, ahol az istenek már nem – és kisült a globális katasztrófára.

Szép volt, Aphrodité. Nagyon köszi!

Legyünk igazságosak, Aphroditének azért voltak jó megmozdulásai is.

Egyszer megsajnálta egy Pügmalión nevű szobrászt, aki Cipruson, az istennő kedvenc szigetén élt. A csókát nem érdekelték a helyi nők, mert tapló módon viselkedtek vele. Csak azzal álltak szóba, akinek sok pénze meg szép szekere volt. Nem hittek az igaz szerelemben. Sokan közülük még Aphrodité létezését is megkérdőjelezték, amivel jól felbosszantották Pügmaliónt. A szobrász büszke volt a sziget híres „szülöttjére” bár még nem találta meg a nagy őt. Töretlenül hitt abban, hogy mindenkinek megvan a maga párja.

Pügmalión a szabadidejében életnagyságú elefántcsont szobrot faragott Aphroditéről – mert számára ő volt a tökéletes nő.

A szobor olyan gyönyörű lett, hogy könnyeket csalt az alkotó szemébe. Az összes nő csúnyának tűnt hozzá képest.

„Miért nem találok sehol ilyen nőt?” – kesergett magában. – Tudom, hogy kedves lenne, gyengéd, odaadó és káprázatos; pont, mint Aphrodité!”

Ahogy látom, nem nagyon ismerte Aphrodité valódi természetét.

Amikor elérkezett Aphrodité ünnepe, Pügmalión elment az istennő templomába, és rózsákat meg gyöngyöket áldozott Aphroditének (talán még salátát is).

Szégyellte bevallani, mire vágyik *igazán*: hogy feleségül vehesse az elefántcsontból faragott lányt. Tudta, hogy ez butaság. Egy szobrot nem lehet feleségül venni! Imádkozni kezdett:

– Ó, Aphrodité, add, hogy találjak valakit, aki olyan csodálatos, mint te, és olyan gyönyörű, mint a műhelyemben lévő elefántcsont szobor!

Aphrodité meghallotta az imát.

– De cuki! – sóhajtott fel.

Amikor Pügmalión hazaért, sokáig bámulta az elefántcsont szobrot. Egyre ellenállhatatlanabb késztetést érzett, hogy megcsókolja.

– Ostoba vagy! – korholta magát. – Ez csak egy szobor.

De nem bírt uralkodni magán. Miután meggyőződött róla, hogy senki sincs a közelben, odalépett az elefántcsont lányhoz, és cuppanós pusztit nyomott a szájára.

Legnagyobb meglepetésére a szobor ajka meleg volt. Újra megcsókolta, és amikor hátralépett, az elefántcsont lány már nem szobor volt. Hanem eleven, hús-vér teremtés, olyan szép, hogy Pügmaliónnak belesajdult a szíve.

– Szeretlek! – mondta a lány.

Miután Pügmalión magához tért, ott helyben megkérte az álomnő kezét. Összeházasodtak, családot alapítottak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Hogy mi a legfurcsább az egészben? Arról nem szól a fáma, hogy hívták az elefántcsont lányt. Aphrodité alighanem azt mondaná:

– Az nem számít! Úgy nézett ki, mint én. Elég legyen ennyi!
Ahaaaaaa.

Szóval, Aphrodité is egyike volt a „se vele, se nélküle” olimposziaknak. Néhanapján segített az isteneknek meg a halandókon, de alapjában véve rengeteg zúrt okozott.

Egyszer maga Zeusz is torkig lett a sok kavarással. Aphroditét hibáztatta a halandókhoz fűződő románcaiért, ami azért sokkal egyszerűbb volt, mint felvállalni a felelősséget.

Ült a trónján, és azt dünnyögte az orra alatt:

- Hülye szerelemistennő, megint összeveszejtett a feleségemmel! Aphrodité mindig rosszkor avatkozik bele mások életébe. Kíváncsi lennék, mit szólna, ha egyszer *ő* is akaratán kívül szeretne bele egy földi halandóba.

Ettől máris jobban érezte magát. Megbabonázta Aphroditét. Nem tudom, hogyan. Talán belekevert valamit a csaj nektárjába, vagy sokkterápiának vetette alá a villámaival. Aphrodité mindenesetre fülig beleszeretett egy Ankhiszész nevű halandóba.

Ankhiszész jól nézett ki, de egyszerű pásztor lévén nem volt egy súlycsoportban Aphroditével. Mindazonáltal Aphrodité egy nap lenézett az Olimposzról, megpillantotta a srácot, amint a fűben heverészve őrzi a juhait, és azonnal beleesett.

- Szent egek! - kiáltotta. - A pásztorok *olyan* dögösek! Ezt eddig miért nem vettem észre? Össze kell jönnöm ezzel a pásztorral, *most rögtön*.

Először arra gondolt, a fiát, Eroszt teszi meg követének. A gyerek levihetne egy cetlit Ankhiszésznek; BEJÖN NEKED APHRODITÉ? _IGEN_NEM.

Végül elvetette az ötletet. Attól tartott, Ankhiszész nem merne közeledni a szerelem istennőjéhez. Ha teljes isteni valójában jelenik meg a srác előtt, az még rosszabb. Mi van, ha elijeszti, vagy netalántán megöli? Mi van, ha Ankhiszész halandó szíve felmondja a szolgálatot, vagy a pásztor spontán elég? Ezzel fuccs is lenne a randinak.

Aphrodité úgy döntött, hogy halandó lánynak álcázza magát.

Forró fürdőt vett, selyemruhába bújt, és virágos parfümmel fújta be magát. Leszállt a földre, és elindult Ankhiszész felé. *Trallala, én csak véletlenül keveredtem ide, a legelőre a legszebb ruhámban.*

Ankhiszésznek kiguvadt a szeme, amikor meglátta a csajt.

- Azta! *Tisztára*, mint egy istennő. Ki vagy? Athéné? Artemisz? Vagy maga Aphrodité?

Az istennő elpirult. Örült, hogy felismerték, de nem merte felfedni magát.

- Dehogy, te buta. Én csak egy meseszép halandó lány vagyok, éppen errefelé sétáltam, és... jé! Nem te vagy Ankhiszész? Már sokat hallottam rólad!

- Tényleg? - pislogott Ankhiszész.

- Isten bizony! Nagy rajongód vagyok. Házasodjunk össze!

Ankhiszész gyanította, hogy valami turpisság van a dologban.

Nem sűrűn fordult elő vele, hogy mindenféle bombanők csak úgy felajánlkozzanak neki. De magányos volt, és a szülei már nagyon rágták a fülét, hogy nősüljön meg. Mit szólnának, ha egyszer csak beállítana ezzel a csajjal?

- Jó, persze! - felelte. - Bemutatlak a szüleimnek. Itt laknak nem messze.

Innentől ment minden, mint a karikacsapás. Ankhiszész feleségül vette a titokzatos halandó lányt, és megkezdődtek a csodálatos mézeshetek.

Aztán egyik reggel Aphrodité arra ébredt, hogy megtört a varázs. Rájött, mibe keveredett, és rettenetesen elszégyellte magát, józan fejjel soha nem házasodott volna össze egy egyszerű halandóval! Ilyen játékokat ő szokott játszani a *többi* istennel!

Sietve felöltözött, és már éppen a szandálját fűzte be, amikor Ankhiszész felébredt. A csávó észrevette, hogy újdonsült mátkája fehéren izzik.

- Ööö... édesem! - szólalt meg. - Biztos, hogy nem vagy istennő?

- Jaj, Ankhiszész! - siránkozott Aphrodité. - Ne haragudj! Azt hiszem, megbabonáztak. Különb en sosem szerettem volna bele egy magadfajtába.

- Hmm... kösz.

- Nem a te hibád. Az enyém! Nem mehetek feleségül egy halandóhoz. Ugye, megérted? De ne aggódj! Ha megszületik a gyerekünk...

- A *gyerekünk*?

- Hát persze - felelte az istennő. - Nagyon termékeny vagyok. Biztos, hogy most is teherbe estem. Na, mindegy, kisiúnk fog születni. Ötéves koráig én nevelem, aztán elhozom neked. Igazi herceg lesz belőle, nem fog szégyent hozni a fejedre. Csak annyit ígérj meg, hogy soha senkinek nem feded fel az anyja kilétét!

Ankhiszész megígérte. Kicsit bántotta, hogy dobták, de megőrizte Aphrodité titkát. Öt év múlva megérkezett a fia az Olimposzról. Aieniasznak hívták, és később valóban herceg lett Trójában. Később, miután Trója elesett, Aieniasz elhajózott Olaszországba, és egy új nép vezére lett. A népet úgy hívták, hogy rómaiak.

Ami Ankhiszészt illeti, idősebb korában, egy haveri buli alkalmával véletlenül kifecsegte, hogy Aieniasz anyja valójában Aphrodité.

A hír futótűzként terjedt. A szerelem istennője égett, mint a rongy.

- Az egész a te hibád! - vágta Zeusz fejéhez.

Zeusz, hogy jóvátegye bűnét, előkapott egy villámot, és porrá hamvasztotta Ankhiszészt, amiért az megszegte az ígérletét.

Újabb happy end!

Szerintetek Aphrodité ezek után leszállt a halandó pasikról?

Ha nemmel válaszoltatok, akkor úgy látszik, mégiscsak ragadt rátok valami.

Jöjjön az utolsó történet Aphroditéről, ami jól mutatja, hogyan szállnak vissza az átkok arra, akitől elindultak.

Élt egy görög hercegnő, Szmürna, aki nem áldozott Aphroditének, és ettől az istennő úgy bepipult, hogy elátkozta a csajt... tudjátok, hogyan? Felfordul tőle a gyomrom. Nem is megyek bele a részletekbe.

Maradjunk annyiban, hogy Szmürna teherbe esett, és nagyon benne volt a slamasztikában. Olyannyira, hogy amikor az apja, a király megtudta, mi történt, karddal kergette az erdőben, és közben azt üvöltözte:

– Megöllek! Megöllek!

Szmürna az istenekhez fohászkodott:

– Segítség! Én nem tehetek semmiről! Mentsetek meg! Tegyetek láthatatlanná!

Az istenek erre nem voltak hajlandóak, viszont fává változtatták a lányt. Szmürna nagyon hálás lehetett nekik.

Kilenc hónappal később a fa szétnyílt, és egy fiúgyerek bucskázott elő belőle. Amikor Aphrodité meghallotta a gyereksírást, furdalni kezdte a lelkiismeret. Alászállt a földre, és ölbe vette a csecsemőt. Annyira megtetszett neki, hogy úgy döntött, megtartja és titokban felneveli.

Hogy miért titokban? Aphrodité féltékeny típus volt. A kölyök meg imádni való. Az istennő nem akart osztozni rajta. De mivel egy kisbaba gondozása sok veszélyességgel jár, és Aphrodité pezsgő társasági életet élt, hamar rájött, hogy nem tud *folyton* a gyerek mellett strázsálni.

Úgy döntött, bébiszittert fogad. Megkönyékezte Perszeaphoaét, az Alvilág istennőjét. Ami elég furcsa választásnak tűnik, de Perszeaphoné az Ereboszban élt, így Aphrodité biztosra vehette, hogy az olimposziak közül senki sem szerez tudomást a csecsemő létezéséről. Perszeaphoné amúgy is magányos volt. Örült, hogy társasága akad egy aranyos kisbaba személyében. Ráadásul nem jelentett konkurenciát Aphroditének – á, nevetséges! Láttátok a csaj haját? Meg a ruháját? Aphroditének nem volt félnivalója.

Az Adonisz nevet adta a babának, és egy ládában tartotta, ami inkubációs kamraként szolgált. (Újabb ládába zárt gyerek. Fogalmam sincs, mire jó ez, a lényeg, hogy KI NE PRÓBÁLJÁTOK otthon! Rossz vége lenne.) A két istennő közös felügyeletet gyakorolt Adonisz fölött, és ide-oda passzolgatta a kölyköt Aphrodité titkos ciprusi barlangja és Perszeaphoné alvilági palotája között, aminek az lett a vége, hogy a kiskamasz Adonisz mindig elfelejtette, hol hagyta a leckéjét, és kinél maradt a focicsukája.

Végül jóképű fiatalember lett belőle.

Az nem kifejezés. Adonisz a legvonzóbb csákó volt a föld kerekén. Hogy nézett ki? Nem tudom. Bocs, nem foglalkozom más srácokkal. Képzeljétek el a legmenőbb, legstílusosabb, legszívdöglesztőbb A kategóriás hollywoodi sztárt! Na, Adonisz még nála is vadítóbb volt.

Perszeaphoné és Aphrodité egyszer csak ráébredt – nagyjából egyszerre –. hogy Adonisz már nem kisfiú. Hanem potenciális szeretőjelölt. Ekkor kezdődött a cicaharc.

– Ő az enyém – mondta Perszeaphoné. – Jóformán én neveltem fel.

– Nem! – kardoskodott Aphrodité. – Én találtam meg a fában! Különben is, engem szeret jobban. Nem igaz, cukorfalat?

– Ööö... – hápogta Adonisz.

Mit is mondhatott volna? Most őszintén, ti kit választanátok? Aphrodité volt a világ legszebb istennője, de... tudjátok. Mindenki őt akarta, és ha összejöttél vele, a világ összes hímneműje téged gyűlölt. Arról nem is beszélve, hogy Aphrodité nem a hűségéről volt híres.

Perszephoné is szép volt a maga módján, különösen tavasszal, amikor kedvére csatangolhatott a földön; de az Alvilágban töltött évek során rideg, sápadt és kicsit ijesztő nő lett belőle. Ritkán szeretett bele halandókba. Adonisz teljes szívéből imádta, a srác viszont nem szívesen maradt volna a sötét ereboszi palotában, kísértetek meg zombi inasok között. Adonisz azt is biztosra vette, hogy Hádész nem örülne a jelenlétének.

- N-nem tudok dönteni - mondta. - Mindketten csodálatosak vagytok.

Így hát a két istennő felvitte Adonisz az Olimposzra, és Zeust kérte fel döntőbírónak.

Zeusz szeme felcsillant.

- Szerencsés gyerek vagy te, Adonisz.

Adonisz nem osztotta Zeusz véleményét. Úgy érezte magát, mint az utolsó szelet torta a születési zsúron egy tucat éhes gyerekkel körülvéve, de azért bólintott.

- Igen, felség.

- A megoldás pofonegyszerű - jelentette ki Zeusz. - Megosztotok a fiún!

- Ez szeretők esetében is működik? - ráncolta a homlokát Aphrodité.

- Természetesen! - vágta rá Zeusz. - Adonisz az év egyharmadát veled tölti, egyharmadát Perszephonével, a maradék egyharmadot pedig egyedül, hogy kicsit kifújhassa magát. Egy férfiembernek is szüksége van egy kis

kikapcsolódásra, távol a hölgyektől. Nem igaz, tesó? – lapogatta meg Adonisz vállát.

– D-dehogynem... tesó.

Zeusz arca elsötétült.

– A világegyetem urát senki sem tesózhatja le. Na, ezzel meg is volnánk!

Egy darabig minden a terv szerint haladt, de Perszephoné része mindig télire esett, ami a lehető legszerencsétlenebb felállás volt; ráadásul Adonisz nem érezte jól magát az Alvilágban. Állandóan a szekrényben bujkált, vagy Perszephoné ágya alatt hasalt, mert Hádész nem tudott Perszephoné titkos viszonyáról.

Aphrodité egy idő után végleg magához láncolta Adoniszt a negédes stílusával meg az ellenállhatatlan bájával. Rávette a srácot, hogy minden szabadidejét vele töltse, így hát övé lett az év *kétharmada*.

Önelégülten mosolygott Perszephonén, mert ő már tudta, ki a jobb istennő. Aphrodité és Adonisz kezdetben jól megvoltak egymással. Még közös lányuk is született – Beroe.

Hogyan ért véget a kapcsolat? Rosszul, természetesen.

Egy nap Adonisz az erdőben vadászott. Szívesen hódolt ennek a szenvedélyének, amikor éppen nem Aphroditével volt. A kutyái szagot fogtak, és előreloholtak. Adonisz követte őket a lándzsájával. Mire utolérte a kutyákat, teljesen kifulladt.

A kutyák sajnos addigra már sarokba szorítottak egy vadkant, aminél kellemetlenebb és elvetemültebb állattal még nem találkozhatok. Egyes verziók szerint Árész, a háború istene varázsolta oda. Ami hihetőnek hangzik, mivel a vaddisznó volt Árész szent állata, és az istenek közül éppen Árész gombolyított Aphroditével. Más források szerint Artemisz, a vadászat istennője sodorta Adonisz útjába a vadkant. Vagy talán Perszephoné, a

megcsalt, féltékeny szerető. Az istenek közül tulajdonképpen bárki lehetett az elkövető, mert mint már említettem, Aphrodité pasijait mindenki utálta.

Lényeg a lényeg, a vadkan rárontott Adoniszra, és a legérzékenyebb pontján találta el a csávót az agyarával, ami akár még vicces is lehetne, ha Adonisz nem vérzett volna el.

Nem sokkal ezután Aphrodité suhant át az erdőn galamb vontatta szekerén. Meglátta az élettelen Adonisz, és odarohant hozzá.

- Nem! - jajveszékelt. - Szegény gyönyörűm! Még halálodban is milyen szép vagy!

Egy nagy salátaültetvényhez vonszolta Adonisz holttestét, ezért került be a saláta is a szent növényei közé. A görögök „halott ember eledelének” hívják a salátát. Úgy tartják, ha túl sokat eszel belőle, kedvetlenné válsz, és a halott Adoniszhoz hasonlóan nem tudod élvezni a szerelem örömeit.

Aphrodité isteni nektárral hintette meg Adonisz testét, ami vérvörös virágokká változott. A virágok az *anemone*, azaz szellőrózsa névre hallgattak, mivel a görög *anemoi* azt jelenti, *a szelek*. Amikor a szél felkapta a piros szirmokat, azok finom illatot árasztottak magukból, ami Adonisz juttatta Aphrodité eszébe.

Aphrodité egy teljes napig gyászolta a szerelme halálát. Aztán visszament isteni származású barátjához, Árészhoz – akinek, ha minden igaz, komoly köze volt a balesethez.

Hogy Aphrodité haragudott-e rá? Á! Árész már csak ilyen volt.

Ha szeretnétek közelebbről is megismerni a csávót, a következő fejezet éppen róla szól. De készítsétek elő a golyóálló mellényt meg a gépkarabélyt! Árész nem ejt hadifoglyokat.

Árész, az al fahímek al fahímje

I GEN, EZ ÁRÉSZ.

Ő az, aki ellopja az ebédpénzedet, kicsúfol a buszon, és felakaszt az öltözőszekrényre. Aki csontokat tör az iskolai focimeccsen, és minden tárgyból hármásra áll, mégis népszerű, mert olyan vicces, amikor belenyomja a kisebbek fejét a vécébe.

Ha a nehézfiúk, a gengszterek és a bérgyilkosok imádkoznak valakihez, az csakis Árész lehet.

Amint megszületett, a szülei rögtön érezték, hogy baj lesz. Héra és Zeusz szeretettel fordult felé, mert ő volt az első gyerekük. Ám a kisbaba helyett, hogy aranyosan gögicsélt vagy a mama után sírt volna, őrjöngve rázta aprócska öklét.

Héra alig bírta féken tartani, amikor megmutatta Zeusznak.

- Felséges uram - mondta -. íme, az elsőszülött fiad.

Zeusz előrenyúlt, hogy megcsiklandozza a kicsi állát. Árész két kézzel megragadta az apja ujját, és jól megcsavarta. RECCS! A gyerek diadalmasan verte a mellkasát, és közben azt kiabálta:

- RARR!

Zeusz megvizsgálta halhatatlan ujját, ami most furcsa szögben lógott.

- Figyelj csak... szerezzünk egy dadát!

- Jó ötlet - felelte Héra.

- Egy nagydarab, erős dadát. Aki türelmes... és hajlandó balesetbiztosítást kötni.

Felfogadtak egy Théró nevű nőt. Hegyi nimfa lehetett, mert erős volt, keménykötésű és acélidegzetű. Trákiába vitte Árészt,

ami egy kietlen, sziklás vidék Észak-Görögországban – a hó, a zord hegyek és a harcias törzsek birodalma. Tökéletes hely egy ifjú hadistennek.

A kis Árész egyszer sem követelte sírva a cumisüvegét vagy a pelusát. Vért akart látni. Hamar megtanulta, hogyan kell kővel eltrafálni a madarakat. Kitépkedte a rovarok szárnyát, így fejlesztette a finommotoros képességeit. Amikor járni tanult, kacagva taposta szét a virágokat meg a kisállatokat. Eközben Théró egy közeli sziklán üldögélt, olimposzi pletykalapokat olvasgatott, és néha elkiáltotta magát:

– Halkabban, te anyaszomorító!

Ó, azok a régi szép napok!

Végül Árész felnőtt, és visszatért az Olimposzra, hogy elfoglalja méltó helyét az olimposzi tanácsban. Természetesen ő lett a háború istene (csak egy baráti figyelmeztetés: nehogy megkérdezzétek tőle, ő szerepel-e a *God of War* videojátékban, mert a letépett karotokkal ver agyon titeket). De az erőszak, a vérszomj, a fegyverek, a banditák, a fosztogatás, a rombolás és a hagyományos családi társasjátékok is az ő hatáskörébe tartoztak.

Ő volt az erő és a férfias bátorság istene, ami elég vicces, mert ha nagy ritkán közelharcba keveredett egy másik istennel, mindig ő volt az, aki gyáván megfutamodott. Ez, mondjuk, jellemző a rosszfiúkra. Árész volt az első, aki elmenekült, amikor Tüphón, a viharóriás elődöngetett. Egy másik alkalommal, a trójai háborúban, egy görög halandó hasba döfte a lándzsájával. Árész olyan hangosan üvöltött, mint tízezer másik. Aztán felszaladt az Olimposzra.

– Ez nem ér! Ez nem ér! – panaszkolta Zeusznak sírós hangon.

Zeusz persze leugatta.

- Ha nem az én fiam lennél - morogta az égisten már rég megfosztottalak volna isteni hatalmadtól. Csak púp vagy a hátamon!

Szívmelengető ez az összetartás.

Esetenkénti gyávasága ellenére nem volt tanácsos feldühíteni Árészt. Amikor csatába indult, csillogó-villogó aranypáncélt viselt. Lángolt a tekintete, és ha a fejébe nyomta a harci sisakját, a legtöbb halandó rá sem mert nézni, nemhogy közelharcba keveredni vele. Egy bronzlándzsa volt a kedvenc fegyvere. A pajzsa mindig csöpögött a vértől, mert ilyen barátságos fazon volt.

Amikor nem volt kedve gyalogolni, felült a harci szekere, amit négy tűzokádó paripa húzott. Rendszerint az ikerfiai, Phobosz és Deimosz (a Félelem és a Pánik) tartották a gyeplőt, és azzal szórakoztak, ki tud több embert elgázolni: *Ötven pont, ha legyalulod azokat az íjászokat! Száz pont, ha áthajtasz azon a vén csókán!*

Most már érthető, miért a vaddisznó volt Árészt szent állata - bárkit felrúg, szinte lehetetlen megölni, és hatalmas arca van.

Árészt szent madara a keselyű volt, mivel ez takarította el a holttesteket csata után. Kedvenc hüllőjének a mérges kígyót tartotta. Egy csomó képen ábrázolják kígyóval a kezében vagy stilizált kígyóval a pajzsán.

Árésztnek nem volt szent virága. Ki hitte volna?

Az olimposzi lakásán kívül, ahol annyit lógott a barátnőjével, Aphroditével, saját erődtímenye is volt a trák hegyekben. Ez volt az első igazi férfiszentély.

Az egész vár vasból készült - fekete fémfalak, fémkapu, sötét tornyok, tüskés fiatornyok meg a főépület, rajta rácsos ablakok. A napfény is alig hatolt át rajtuk, mintha félne belépni.

A termekben meg a szobákban hegyekben álltak a harci zsákmányok - némelyik trófeát maga Árészt szerezte, a többi a

halandó harcosok ajánlották fel neki áldozatképpen. Közel tízmillió kard meg pajzs, annyi páncél, hogy India teljes lakossága felvértezhetette volna magát belőle, rengeteg törött szekér és ostromberendezés, régi zászlók, lándzsák és tegezek. Ha tévéfilmet forgattak volna a mániákus gyűjtögetőkről, akik egy esetleges világvégét is röhögve túlélnek, a stáb tutira Árész várát választja forgatási helyszínnek.

Rengeteg értéktárgy volt itt egy rakáson. Árész puskagyűjteménye csak önmagában milliókat ért. De a várát több tucat alacsonyabb rangú háborúisten őrizte, többek között a Csínytevés, a Harag, a Fenyegetés, a Közlekedési Kihágás meg a Beintegetés. Árész még táblát is tett a bejáratú ajtóra, amin ez állt: MIT NEKÜNK HÁZÓRZÓ KUTYA! VIGYÁZAT, A TULAJ HARAP!

A görögök nem rajongtak Árészért. Osztották Zeusz véleményét. Árész az olimposzi család tagja volt. Az emberek muszájból viselték el. Néha félték is tőle. De amúgy egy picsogó, idegesítő fazon volt, aki halomra gyilkolta az embereket.

Jó, azért akadtak kivételek. A spártaiak? Ők például *imádták* Árészt. Naná, hiszen ők voltak Görögország alfahímjei, akik szögeket meg szteroidot reggeliztek, úgyhogy ezen nincs mit csodálkozni.

A város közepén egy leláncolt Árész-szobor állt, amiben az volt a pláne, hogy amíg Árész bilincsben van, nem hagyja cserben a spártaiakat, akik így mindig bátrak és legyőzhetetlenek maradnak.

Jó, de akkor is. Leláncolni a háború istenét? *Durva.*

A spártaiak embereket is áldoztak Árésznek, ami megmagyarázza, miért csípték annyira a háború istenét, igaz, a vérengzések negatívan befolyásolták a spártai turizmust.

Fent északon, Trákiában, ahol Árész nevelkedett, a halandók egy kardot imádtak. Gondolom, mosolygós arcot festettek a pengére, és elnevezték Árésznek. Persze ez nem száz százalék. De amikor juhot, tehenet vagy embert áldoztak az istennek, jól kifenték a szent kardot, és brutális mészárlást rendeztek.

A másik Árész-fanklub? Az amazonok királysága. Az ő kultúrájukban a nők voltak a főnökök, és ezek a csajok aztán tudták, hogyan kell harcolni. Első képviselőik Árész félisten lányai voltak. Árész egy varázsövet ajándékozott az amazonok királynőjének, ami bámulatos harci képességekkel ruházta fel viselőjét. Az öv ezután nemzedékről nemzedékre szállt.

Árész mindig vigyázott az amazonokra, amikor azok csatába vonultak. A női harcosok annyira imádták Háborúisten Aput, hogy templomot emeltek neki egy közeli szigeten, amit Árész szent madarai őriztek. Képzeltetek el hatmillió hollót borotvaéles tollakkal, amik, ha kellő lendülettel hajítják el őket, akár egy hajót is meglékelnek. Igen... a sziget bombabiztos védelmet élvezett.

Árész személyi kultuszát erősítendő, a háború istenének még két további szent ligete is volt: az egyik Görögország középső részén, a másik pedig Kolkhiszban, a Fekete-tenger keleti partján. Mindkét liget sűrű tölgyerdő volt, ahol a harcosok a győzelemért imádkozhattak, de minden bátorságukra szükségük volt, mert a ligeteket egy-egy sárkány őrizte.

Mindkét szörnyeteg Árész fia volt. Hogy ki volt az anyja? Hogyan nemzhet egy isten sárkányokat? Nem tudom, a sárkányok mindenesetre örökölték apjuk gátlástalanságát. Mindent megtámadtak, ami csak élt és mozgott, és az emberhús volt a kedvenc eledelük. Ha sikerült összegyűjtened a sárkányok fogait – amik rendszeres időközönként kihullottak, akárcsak a

cápák fogai -. és elültetted őket, kis *szeptoszok*, azaz csontváz-harcosok sarjadtak ki belőlük.

Sok szerencsét a gyűjtögetéshez! A sárkányok sosem aludtak. Mérget okádtak. Kitűnően hallottak. És gyűlöltek a szerencsevadász halandókat, akik be sem dugták az orrukat a Szent Liget ajándékboltba.

Végül mindkét sárkányt megölték, ami sajnálatos... persze nagyjából senki másnak, csak Árésznek.

Először a Görögország középső részén élő bestiát vadászták le.

Egy Kadmosz nevű fazon éppen arrafelé kóborolt egy csapat telepessel, hogy új várost keressenek maguknak. A delphoi Orákulum azt tanácsolta neki, hogy kövessen egy tehenet, és ott építse meg várost, ahol a tehén összeesik a kimerültségtől.

Hát, nem tudom. Ti követnétek egy pasast, aki egy tehenet követ? Kadmosz spanjai mindenesetre egy percig sem kételkedtek. Kitartottak Kadmosz mellett, és amikor a tehén kidőlt, vad ujjongásban törtek ki.

- Helyben vagyunk! - mondta Kadmosz. - Kezdődhet az építkezés! Ja, mi lenne, ha megölnénk a tehenet, és felajánlanánk az Isteneknek?

A tehén valószínűleg ekkor kezdett szentségelni, hogy miért nem tartott ki, de már késő volt!

A telepések munkához láttak. Néhány óra elteltével Kadmosz és a munkásai megszomjajztak a nagy melegben.

- Muszáj innom valamit! - szólalt meg az egyik srác. - Hoztál hűtőtáskát?

Kadmosz elkomorult. A hűtőtáskáról *sajnos* megfeledkezett. És egyetlen kisbolt sem volt a környéken. Sokáig kémlelte a horizontot, és végül kiszúrt egy sűrű tölgyfaligetet a távolban.

- A fák csak vizes helyen élnek meg - mondta. - Kell hogy legyen ott egy folyó vagy egy forrás. Ti öten fogjátok a vödreiteket, és elmentek az erdőbe vízért - mutatott rá az embereire. - És ha útközben láttok egy KFC-t, vagy valami hasonlót, oda is beugorhattok.

Nyilván kitaláltátok, hogy az erdő Árész szent ligete volt.

Volt is benne forrás. A liget kellős közepén lévő barlangból eredt, és egy hidegvizű tavacskát táplált, ami történetesen a sárkány itatója volt.

Az öt srác bement a ligetbe a vödrökkel.

Megtalálták a barlangot.

- Mik ezek a hegyes fehér izék a földön? - kérdezte az egyik.

- Nyílhegyek? - találgatott a másik.

- Nem, inkább olyanok, mint a sárkányfogak - mondta a harmadik.

A csapat idegesen nevetgélt. Hiszen nincsenek sárkányok, nem igaz?

Ebben a pillanatban a sárkány előtrappolt a barlangból, és felfalta őket.

Csak egy csávó menekült meg, valószínűleg azért, mert a sárkány tele hassal már nem tudott utanaszaladni.

Az ipse ész nélkül rohant vissza az építkezéshez.

- SÁRKÁNY! - üvöltötte magából kikelve. - NAGY!
EMBEREKET ESZIK!

A telepések Kadmosz köré gyűltek, aki megnyugtatta a túlélőt, és töviről hegyire elmeséltette vele a sztorit. Aztán fogta a jó öreg lándzsáját.

- Nem hagyom, hogy egy sárkány felfalja a munkásaimat.
- Hm, uram! – köszörülte meg a torkát egy pap a tömegben.
- Szerintem ez az erdő Árész szent ligete. Ha megölnöd a háborúisten sárkányát...

- Meg kell ölnöm! – felelte Kadmosz. – A tehén itt esett össze, tehát itt kell várost emelnem, és nem tűröm, hogy egy sárkány lakjon a szomszédunkban! Kétségbe vonod egy döglött tehén szavát, öreg?

- Ööö... nem. Nem, uram. – A pap úgy döntött, inkább befogja a száját.

Kadmosz bevonult a ligetbe a lándzsájával, és mivel tökös gyerek volt, egyenesen a sárkányhoz ment (aki úgy eltunyult a nagy évészetben, hogy meg sem bírt moccanni), és átdöfte a fejét.

Kadmosz fehér villanást látott, és Athéné jelent meg előtte.

- Jól van, Kadmosz! – dicsérte meg az istennő. – Megölted Árész sárkányát!

- És.. . nem gáz? – pislogott ijedten Kadmosz.

- Dehogynem, benne vagy a slamasztikában! – felelte vidáman Athéné. – Árész nemsokára bosszút áll rajtad. De egyelőre az én védelmem alatt állsz. Megparancsolom, hogy alapíts várost, és nevezd el Thébának!

- Ott, ahol a tehén összeesett? Mert az Orákulum nem mondott semmi konkrétumot.

- Igen, igen, ott jó lesz. De ne szaladjunk ennyire előre! Jó harcosokra lesz szükséged, akik megvédik az új városodat. Szedd össze a sárkány fogait, és ültess el őket a földbe, mint a magvakat. Öntözd meg őket vérrel, és figyeld, mi történik!

Athéné eltűnt.

Kadmosz nehezen vette rá magát, hogy ellopja a sárkány fogazatát, főleg, hogy Árész már így is ki volt akadva rá, de végül

úgy tett, ahogy Athéné parancsolta. Miután létrehozta a fogültetvényt, egy csomó szuper-elit csontváz-harcos sarjadt ki a földből; ők lettek az új thébai hadsereg első katonái.

Kadmosz felépítette a várost. Egy darabig minden klappolt. Az istenek még egy alacsonyabb rangú istennőt is küldtek Kadmosz mellé – Harmóniát, Aphrodité és Árész lányát. Harmónia halandóvá vált, hogy megoszthassa az életét Kadmoszsal, ami azért elég nagy megtiszteltetés volt.

Árész persze nem örült. Először ez a Kadmosz nevű tag kinyírja a sárkányt. Aztán a többi isten nekiesik, hogy: *Jaj, nem, őt nem ölheted meg! Kadmosz fontos városalapító!* Mintha Théba olyan fontos lenne. Ugyan, kérem! Különben is, milyen név ez? *Théba!* A Spárta sokkal menőbb. Ráadásul Egyiptomban már van egy Théba nevű város, ezzel csak összezavarják az embereket!

De a hab a tortán az volt, amikor a többiek kibulizták, hogy a sárkányölő suttyó feleségül vehesse a lányát. Nagyon gáz.

Árész a lánya kedvéért igyekezett uralkodni magán, de a szíve mélyén gyűlölte a vejét. Végül egy nap meglátta Kadmoszt a szent ligetben; a király azt a helyet nézegette, ahol egy évvel korábban legyilkolta a sárkányt.

Ez végképp kiverte a biztosítékot Árésznál.

A háború istene megjelent Kadmosz előtt.

– Mit bámészkodsz itt, csóri gyerek? Nézed, hol ölted meg a sárkányt? Nem bírod a hüllőket, mi? Tudod mit? Te is az leszel!

BUMM! Árész kigyóvá változtatta Kadmoszt.

Sajnos Harmónia királyné éppen arra sétált, a férjét kereste. Láta, mi történt, és felsikoltott:

– Apa! Mit műveltél?

– Megérdemelte! – vicsorgott Árész.

– De én szeretem őt! Változtasd vissza!

– Á, szóval az ő pártját fogod. Igaz? Akkor nyomás utána!

BLAM! Árész a saját lányát is kígyóvá változtatta. A thébai király és királyné tovasiklott.

Árész így állt bosszút Kadmoszon. Ám amikor a Kadmosz-Harmónia kígyópár meghalt, Zeusz az Elíziumba küldte a lelküket, hogy ott örök békére és boldogságra leljenek. (De ezt ne áruljátok el Árésznek! Még képes, és utánuk megy, hogy újra átváltoztassa őket.)

Ami Árész másik szent ligetét illeti, azt, amelyik Kolkhiszban volt, nos, ott kicsit másképp alakultak a dolgok. A királyt Aiétésznek hívták. (Újabb nyelvtörő.) A hírnevét főleg annak köszönhetta, hogy az aranygyapjú – a mágikus koszbőr, amihez rokoni szálak fűznek – végül az ő birodalmába került, ami távol tartotta a betegségeket, az inváziókat, a tűzdekrachot, Justin Biebert és még sok egyéb természeti katasztrófát.

Aiétész nem Árész fia volt, de megszállottan rajongott a háború istenéért. Minden adandó alkalommal háborút indított, és annyi embert ölt meg, amennyit csak tudott, hogy minél több matrica kerüljön az „Árész pontgyűjtő füzetébe”. Aiétész király hamarosan rengeteg szajrét gyűjtött be magának.

Árész a második sárkányfiával őriztette az aranygyapjút, ami egy tölgyfán lógott a szent ligetben. A sárkány nem bántotta Aiétészt, sőt megengedte, hogy a király összegyűjtse a kihullott fogait. Aiétész ezek után Árész mezejére ment, ahol elültette a fogakat, hogy frissen szüretelt csontvázakkal örvendeztethesse meg magát. De nem valami özönvíz előtti traktorral dolgozott ám! Különleges ekét kapott Árészról, amit tűzokádó vasökrök húztak.

És hogy a király ne égjen meg. Árész tűzálló, golyóálló, mindenálló páncélt ajándékozott neki, amit a háború istene még a gigászokkal folytatott küzdelme során zsákmányolt. (De ez már egy másik történet.)

Mintha a vasökrök, a csontváz-harcosok meg a sárkány nem Biztosítottak volna elég védelmet, Aiétész még egy fallal is körülvette a területet, hogy senki se tudja megközelíteni a mezőt és a ligetet. Mivel Kolchisz nagyjából a világ végén volt, annak az esélye, hogy bárki is el akarná lopni az aranygyapjút, kábé a nullához közelített.

Persze aztán mégiscsak jött valaki, hogy ellopja az aranygyapjút. Úgy hívták, hogy Iaszón. De ez is hosszú történet, hagyjuk meg máskorra! Egyelőre elbúcsúzunk a kolchiszi Aiétésztől, ettől a beképzelt, felvágós Árész-bérenctől, aki azt hiszi magáról, hogy ő a világ császára.

Azért még a háború istene sem úszta meg *mindig* a sok öldöklést. Árésznek néha magyarázkodnia kellett. Sőt, az *Esküdt ellenségek: Olimposz* bevezető epizódjában ő volt az első és egyetlen isteneket érintő gyilkossági per vádlottja.

A következő történt: Poszeidónnak volt egy sutyerák félisten fia, Halirrhothiosz. Az ég mentsen meg egy ilyen testvértől! Már a nevéből is látszik, mekkora kretén volt. Komolyan, mint valami torokbetegség. Hívjuk inkább Halnak!

Szóval, Hal Athénban élt. Beleszeretett egy Alkippé nevű csodaszép athéni hercegnőbe, aki történetesen Árész lánya volt, de Alkippé nem hajlott a románcra. Poszeidón fia? Soha!

Hal nem adta fel. Árnyékként követte Alkippét, a Facebookon nyomozott utána, elbarmolta a csaj randijait, és minden szempontból úgy viselkedett, mint egy pondró.

Aztán egyik este Hal Alkippé elé toppant az egyik sikátorban. Amikor a lány megpróbált elmenekülni, leteperzte. A sikoltozó Alkippé rúgkapálni kezdett, és segítségért kiáltott.

Végül eszébe jutott a varázsszó:

- Apa! Árész!

Ez megtette a hatását.

Árész egy szempillantás alatt ott termett, és lerángatta a srácot Alkippéről.

- KIKEZDTEÉL A LÁNYOMMAL? - üvöltötte olyan hangon, hogy a gyerekek hátracsúszott az arca a huzattól.

- Elnézést, uram! - esdekelt Hal. - Feladom! Csak ne bánts!

- Ó, én nem bántalak - fogadkozott Árész. - CSAK KINYÍRLAK!

A háború istene kést rántott, és félisten ementáli sajtot csinált Halból. Aztán a földhöz csapta a csávót, és a biztonság kedvéért még jól meg is rugdosta a holttestét.

A rémtett hetekig vezető hír volt a médiában. Minden halandó kommentátor feltette a kérdést: „Isteni erőszak a halandók ellen. Hol a határ?” Az Olimposz a sajtótámadások keresztútjába került.

Poszeidón azt követelte, állítsák bíróság elé Árész gyilkosság vádjával, hiszen Hal az ő fia volt.

- Önvédelem volt! - hepciáskodott Árész.

- Önvédelem? - horkant fel Poszeidón. - A fiú megadta magát. Te ettől függetlenül megölted, hatszáz készszúrással, és még az arcára is rátapostál. Ez *hol* önvédelem?

- A lányomat védtem, papa! Miután a semmirekellő fiad megpróbálta megerőszakolni!

Poszeidón és Árész kis híján ököltre ment egymással – ami fincsi lett volna, mert az apám tutira lenyomja azt az idiótát –. de Zeusz közbelépett.

– Elég! – bődült el. – Perbe fogjuk Árészt, ahogy Poszeidón kérte. Én leszek a bíró. A többi isten meg az esküdtszék.

Egy athéni dombon tartották meg a tárgyalást. Zeusz figyelmesen meghallgatta a tanúkat, és a bizonyítékokat is megvizsgálta. Nem tudom, mi lett volna, ha Árészt elítélik. Zeusz ledobja a Tartaroszba, vagy ezer év közmunkára ítélik, és az autópálya mellett szedheti a szemetet? Végül az istenek felmentették Árészt. Persze, egy kicsit elvetette a súlykot, hogy így ledózerolta Halt, de a srác molesztálta Árész lányát. Ami nem szép dolog. Csak az istenek úszhatják meg az ilyesmit!

A domb, ahol a tárgyalás zajlott, még ma is megvan. Ha egyszer Athénban jártok, nézzétek meg! Areioszpagosz, azaz Árész dombja a neve, és az ókorban itt ülésezett a gyilkossági ügyeket tárgyaló athéni törvényszék. Gondolom, rájöttek, ha Árésznek nem volt kifogása a hely ellen, akkor a halandó pszichopátáknak és baltás gyilkosoknak is megfelel majd.

Én egyetértek azzal, hogy Árész jogosan védte meg a lányát, de ettől még Poszeidón nyugodtan szétverhette volna a fejét, már csak az élvezet kedvéért is.

Következzen még egy történet a háború istenéről, mert olyan slusszpoént akarok, ami komplett lúzerként állítja be Árészt. (Amiből, valljuk be, bőven akad.)

Egy alkalommal a gigász testvérpár, Ótosz és Ephialtész elhatározták, hogy elpusztítják az isteneket. Hogy miért?

Alighanem Gaia, a Földanya bujtotta fel őket, vagy csak egyszerűen unatkoztak. Az ikreket *Alóaszok* néven emlegették, ami annyit tesz: *Zúzógépek*. Nem tudom, egyforma birkózómezők is volt-e.

A legtöbb gigászhoz hasonlóan ők is... gigásziak voltak. Hegyeket téptek ki a földből és kupacba hányták őket, ostromtornyot építettek, hogy kötömbökkkel rombolják le az Olimposzt – ugyanúgy, ahogy annak idején Zeusz az Othrusz-hegyet.

Amikor az istenek kinéztek a palota ablakán, annyit láttak, hogy két óriás hegyeket halmoz egymásra, és egyre közelebb kerül a csúcshoz.

– Valakinek meg kell állítania őket – mondta Zeusz.

– Igen – helyeselt Héra.

Nem volt önként jelentkező. Ez nem sokkal a Tüphón-féle fiasco után történt, az istenek még mindig sokkos állapotban voltak. Nem rajongtak az ötletért, hogy két hústoronnyal kell megküzdeniük.

Héra végül így szólt:

– Árész, te vagy a háború istene. Állj ki velük te!

– Én? – cincogta Árész. – Izé... persze simán lenyomnám őket, ha arról van szó. De miért pont én? Athéné is hadviseléssel foglalkozik. Küldjétek őt!

– Jó, de én *bölcs* vagyok – felelte Athéné. – Elég bölcs ahhoz, hogy a *te* nyakadba sózzam a dolgot.

Árész halkán szitkozódott magában, de nem tudta megfúrni Athéné érvelését. Belebújt a páncéljába, felpattant a szekérére, és ordítózva, lándzsáját lengetve száguldott le az Olimposz oldalán.

A gigászoknak szemük se rebbent. Számítottak a támadásra. Sőt, szupererős láncokat is hoztak magukkal, direkt erre a célra, és

csapdát állítottak – a földre terítették a láncokat, és ágakkal meg kavicsokkal fedték be őket.

A gigászok félreugrottak a közeledő Árésztől, majd a végénél fogva kifeszítették a láncokat, hogy a lovak ne tudják kikerülni őket.

BUMM!

A lovak felbuktak. A kocsi ripityára törött. Árészt nem kötötte be a biztonsági övét, így legalább száz métert repült, csak ezután csapódott be a földbe. Ha halandó, biztosan kitöri a nyakát. A gigászok megkötözték a kótyagos Árészt, és magukkal vitték.

– Ó, a csudába! – jegyezte meg fahangon Athéné az Olimposz tetején. – Elrabolták Árészt.

– Felháborító – nyomott el egy ásítást Poszeidón.

– Segítsünk neki – javasolta lagymatagon Héra.

De mire eldönthették volna, mitévők legyenek, az Alóaszok felszívódtak. Egy távoli barlangba hurcolták Árészt, és egy nagy bronzkorsóba tuszkolták; a háború istene tizenhárom hónapig izzadt meg fuldokolt a belsejében.

Árészt megpróbált kiszabadulni, de a lánc nem engedett. Sírva-üvöltve fenyegetőzött, de nektár és ambrózia híján egyre gyengébb lett; a végén már csak halk nyöszörgésre futotta tőle.

Zeusz nem küldött mentőcsapatot a kiszabadítására.

Az Alóaszok levélkéikkel kezdték zsarolni a főistent. „Nyisd ki a kaput, különben megöljük a fiadat! De tényleg! Mi nem viccelünk! Oké, mit szólnál egymillió drachma értékű aranyhoz? Ez sokba fog fájni Árésznak! Jaj, ne csináld már! Egy bronzkorsóban tartjuk fogva a fiadat! Nem is akarsz visszakapni?”

Semmi válasz. Ha rajtam múlik, Árész akár el is párologhatott volna, az ikerpár jószívű mostohaanyja, bizonyos Eriboea, azonban megsajnálta Árészt. Vagy csak elunta a nyávgását.

Egy éjszaka kimászott a barlangból, és Hermésszel, a hírnökistennel találta szembe magát.

- Figyu! - szólította meg. - Ha akarod, megmutatom, hol raboskodik Árész. Te meg besurransz és megmented.

- Muszáj? - húzta a száját Hermész.

- Hát... ha nem teszed meg, a mostohafiaim előbb-utóbb megunják a kuncsorgást - magyarázta Eriboea. - Befejezik az ostromtornyot, és megsemmisítik az Olimposzt.

Hermész felsóhajtott.

- Jó, rendben. Jövök.

Hermész belopakodott a barlangba, és megmentette Árészt. Aztán együtt visszarepültek az Olimposzra, és amikor az istenek megpillantották a falfehér, csonttá aszott Árészt, nagyon elszégyellték magukat. Gyűlölték Árészt, de nem hagyhatták, hogy bárki is így bánjon egy olimposzival.

Az istenek összefogtak, és végül sikerült is elpusztítaniuk az Alóaszokat.

Ami Árészt illeti, hamar visszaszerezte a versenysúlyát, és úgy tett, mintha mi sem történt volna, de ettől kezdve kesztyűs kézzel bánt a hadifoglyokkal. Ha méltatlanul bántál a foglyaiddal, Árész azonnal jött, és elkapta a frakkodat.

Ja, és Árész rettegett a korsóktól.

Arra gondoltam, azzal lepem meg karácsonykor.

Héphaisztosz aranyalmát készíti nekem

(Nem ám pedig örül nek neki)

HA BABAFOTÓKAT AKARTOK LÁTNI Héphaisztoszról, akkor így jártatok.

A gyerek olyan csúnya volt, hogy szerető anyja, Héra letaszította az Olimposzról, mint egy zsák szemetet. Ha valaki megörökítette volna a jelenetet, annyit látnánk a képen, hogy a kis Héphaisztosz megilletődötten zuhan lefelé a felhők között. *ANYA, MIÉRT?*

Hogy mi történt ezután? Héra őszintén remélte, hogy soha többé nem látja viszont a kiskölyköt.

De Héphaisztosz végül visszatért, mint a bumeráng, és jól nyakon vágta az anyját. Csípem a csávót.

A kis Héphaisztosz a tengerbe zuhant, ahol az ötven néreida vezére, Thetisz sietett a segítségére. Ő az a csaj, aki később kiszabadítja Zeust, amikor az istenek megkötözik.

Szóval, Thetisz megsajnálta szegény kisbabát. Elhatározta, hogy felneveli egy titkos víz alatti barlangban.

Thetiszt nem zavarta, hogy a gyerek csúnya. Medúzák, angolnák és lepényhalak között élt; Héphaisztosz ezekhez képest

még egész elfogadhatóan nézett ki. Jó, a lába hibás volt, és túl vézna ahhoz, hogy mankó vagy merevítő nélkül elbírja a ránehezedő súlyt. Bozontos szőr burjánzott a testén, így már csecsemőként is naponta ötször kellett borotválkoznia. Az arca vörös volt és rücskös, mintha afrikai gyilkos méhek között aludt volna. A felsőteste azonban erős volt és egészséges. Ügyesen járt a keze, és vágott az esze. Mire felcseperedett, ugyanolyan rátermett kőműves és mesterember lett belőle, mint a küklopszokból. Adj a gyerekek egy vödör legót, és gyere vissza egy óra múlva – már kész is a nagy hatótávolságú ballisztikus rakéta.

Thetisz szerencsére nem tört világhatalomra. Őt csak az ékszerek érdekelték. Bonyolult mintázatú arany nyakláncokat, divatos gyöngy- és korallkarkötőket meg **BOLDOG ÚJ ÉVET és IDE KERÜL AZ ÖN HIRDETÉSE** feliratú neonkoronákat készíttetett Héphaisztossal, hogy a legmenőbb fukszokkal teleaggatva jelenhessen meg a soron következő buliban.

Héphaisztosz kilenc évet húzott le az óceán mélyén Thetisz személyi kovácsaként. Élvezte a munkát, és szerette a nevelőanyját, de feltett szándéka volt, hogy egyszer bosszút áll Hérán.

A szabadidejében egy különleges bútordarabon dolgozott – veszélyes ajándék veszélyes anyáknak –. és arról a napról álmodozott, amikor majd visszatér az Olimposzra.

Amikor elkészült a nagy mű, Héphaisztosz búcsút mondott Thetisznek.

– Drága nevelőanyám – térdelt le elé, ami nem volt könnyű, mivel kacska, sorvadt lábát aranymerevítő foglalta keretbe. – Most hazamegyek, és elfoglalom a helyemet az istenek között.

Thetisz sejtette, hogy egyszer ez a nap is eljön, mégis sírva fakadt.

- Úgysem fogadnak be - figyelmeztette Héphaisztoszt. - A külsőd alapján fognak megítélni.

- Az az ő bajuk - válaszolta Héphaisztosz. - Nem érdekel, mit szólnak mások. Anyám eldobott engem. És ezért megfizet.

Thetisz nem vitatkozott. Sok szerencsét kívánt Héphaisztosznak, és az isten útnak indult az Olimposz felé. Szamárháton kaptatott fel a hegytetőre, mert kedvelte a szamarakat. Csúnya, makacs, komikus külsejű állatok voltak, de erősek és szívósak. Sok mindenben hasonlítottak Héphaisztoszra. A szamár, ha lekezelően vagy rosszul bánnak vele, akár ki is rúghatja a gazdája fogát.

Héphaisztosz mögött egy egész öszvérkaraván kocogott, ezek cipelték az isteneknek szánt ajándékokat.

Héphaisztosz egyenesen az olimposzi trónterembe ment. Az isteneknek elállt a szavuk a döbbenettől.

- *Ki ez?* - kérdezte Árész.

Héra felnyögött.

- Ez nem lehet igaz!

- Anya! - vigyorgott Héphaisztosz. - Én vagyok az, Héphaisztosz!

Zeusz félrenyelte a nektárt.

- Jól hallottam? *Anyának* nevezett?

Héphaisztosz lemászott a számárról, a lábmerevítője hangosan nyikorgott.

- Ó, hát nem is hallottál rólam, atyám?

(Persze *valójában* nem Zeusz volt az apja, hiszen Héra magától fogant meg, de Héphaisztosz úgy döntött, nem ragad le a részleteknél.)

- Ez csak valami buta félreértés lehet - magyarázta Héphaisztosz torz mosollyal. - Tudod, Héra még

kisbabakoromban lehajtott az Olimposzról. De csigavér. Mint látjátok, kedves szüleim, életben vagyok!

– Ó! – hebegte Héra. – Hát ez... egyszerű.

Héphaisztosz elmesélte, mi történt vele a tenger mélyén.

– Ajándékot is hoztam! – emelte le a nagyméretű csomagokat az öszvérek hátáról. – Íme, az új trónjaitok!

– Trónok! – pattant fel Árész, és táncra perdült örömeiben.

A többi isten kicsit gyanakvó volt, de amikor megpillantották Héphaisztosz munkáit, egészen fellelkesültek.

Zeusz tömör arany trónt kapott pohártartóval, deréktámasszal és beépített villámtartó állvánnyal. Démétér trónja arany és ezüst búzaszálakból állt. Poszeidón kapitányi székén a szigornak és a horgászbótnak is külön helye volt. Árész bőrülékes vastrónját rengeteg hegyes acéltüskével díszítették, a karfáját pedig szögesdróttal vonták be.

– Nagyon pöpec – mondta Árész. – Ez korinthuszi bőr?

– Nem, emberbőr – felelte Héphaisztosz.

Árész szeme könnybe lábadt.

– Ez a legszebb ajándék, amit... én... én nem is tudom...

Az új trónok mind kereken gurultak, és az olimposziak nemsokára önfeledten rodeóztak körbe-körbe a palotában.

– Ezt *mind* te csináltad? – simogatta meg Apollón a széke támláját, ami egy óriási hárfát mintázott. – Zsír!

– Igen – válaszolta Héphaisztosz. – Én vagyok a kovácsok és a mesteremberek istene. Sok mindenhez értek. Anya, te nem próbálsz ki a trónodat? – mosolygott rá Hérára.

Héra a vadonatúj széke mellett állt, ami adamantiumból készült – ez egy ultrakemény, fehérén csillogó fém, egyfajta átmenet az ezüst és a gyémánt között. Héra életében nem látott még ilyen

szépet, de nem mert ráülni. Gyanúsnak találta, hogy Héphaisztosz ilyen barátságos vele.

A többi isten eközben vidáman pörgött-forgott a székében, így végül Héra is engedett.

- Hát jó... ööö, fiam. Nagyon szép ez a trón.

Leült. Ebben a pillanatban láthatatlan kötelek tekeredtek köré, de olyan szorosan, hogy lélegezni sem bírt.

- Aaahhh - zihálta.

Megpróbált alakot váltani. Nem járt szerencsével. Minél jobban ellenállt, a kötelek annál inkább rátekeredtek. Megpróbált ellazulni. A láthatatlan kötelek addig szorongatták, hogy végül falfehér lett, kidülledt a szeme, és az összes isteni vér a végtagjaiba gyűlt.

- Anya! - szólongatta Árész. - Miért ülsz ilyen mereven? És miért dagadt fel a kezed meg a lábad?

- *Segítség!* - nyöszörögte elhaló hangon Héra.

Az istenek Héphaisztoszra néztek.

- Na, jó - morogta Zeusz. - Mit csináltál vele?

- Mi van, apa? - vont a szemöldökét Héphaisztosz. - Azt hittem, örülni fogsz. A feleséged végre nem szívja a véredet. Sőt soha többé nem fog felállni abból a székből.

Héra rémülten cincogott.

- Eltaszítottál magadtól - olvasta a fejére Héphaisztosz. - Csúnya és béna voltam, ezért ledobtál a hegyről. Azt akarom, hogy szenvedj, drága anyám! Gondold csak végig, mi mindent tettem volna meg érted, ha jól bánysz velem. Így talán felfogod, mit veszítettél. Soha ne ítélj meg egy istent a *kinézete* alapján!

Azzal Héphaisztosz a szamarához sántikált, és felkapaszkodott a nyeregbe.

Senki sem próbálta megállítani. Talán aggódtak, hogy felrobban a trónjuk, vagy forgó aprítókések emelkednek ki az üléseikből.

Héphaisztosz visszatért a halandó világba, és műhelyt nyitott egy görög városban. Patkókat, szögeket meg mindenféle egyszerű holmikat készített, amikhez nem kellett túl sok szakértelem. Azt ismélte, a bosszú meghozza a várt megkönnyebbülést, de nem így történt. Üresebbnek és dühösebbnek érezte magát, mint azelőtt.

Eközben az Olimposzon az istenek elunták Héra nyafogását. Mindent bevetettek, hogy kiszabadítsák – csavarvágót, villámokat, szalonnazsírt, WD-40-et. De semmi sem használt.

Végül Zeusz így szólt:

– Ebből elég! Árész, keresd meg a testvéredet, Héphaisztoszt, és győzd meg, hogy engedje szabadon anyádát.

Árész elvetemült mosollyal válaszolta:

– Hogyne, meggyőzőm.

Árész előkészítette harci szekerét. Felvette az égő aranypáncélját, fogta a véres lándzsáját meg a trutyis pajzsát. A fiai, Phobosz és Deimosz felnyergelték a tűzokádó lovakat, és már indultak is.

Az összes halandó városon keresztülszáguldottak, nem kis pánikot okozva ezzel, és mindenkit eltapostak, aki az útjukba került. Végül berobbantak Héphaisztosz kovácsműhelyének udvarára, ahol a nyomorék isten éppen egy teáskannát javított.

A lovak felágaskodtak és tüzet fújtak. Phobosz és Deimosz olyan rettegéshullámot szabadított az emberekre, hogy csak a környéken hatvanöt szívrohamot okoztak vele.

– KISZABADÍTOD HÉRÁT! – szegezte Héphaisztoszra a lándzsáját Árész.

Héphaisztosz felpillantott.

- Menj innen. Árész! - És tovább kalapálta a teáskannát.

Phobosz és Deimosz zavartan nézett össze.

Árész kezében megremegett a lándzsa. A háború istene másféle reakcióra számított.

Megint nekigyürkőzött.

- SZABADÍTSD KI HÉRÁT, KÜLÖNBEN LESÚJT RÁD HARAGOM!

A lovai tüzet okádtak Héphaisztoszra, de a lángok épp csak csiklandozták a kovácsistent.

- Árész - sóhajtott fel -. kezdjük ott, hogy nem szeretem, ha megfenyegetnek. Másodszor, azt hiszed erős vagy, mert sokat harcolsz? Húzz le egy napot a kovácsműhelyemben! Ha még egyszer megfenyegetsz, megmutatom, mi a nyers erő - feszítette meg Héphaisztosz a karját meg a mellkasát, amin csak úgy dagadtak az izmok.

- Harmadszor - folytatta -. én vagyok a *tűz* istene. Logikus, mivel fémolvasztással foglalkozom. Én a víz alatti vulkánok legmélyén kovácsoltam a vas- meg a bronzfegyvereket, úgyhogy ne gyere nekem a pónilovaiddal!

Héphaisztosz úgy hessegette el Árész, ahogy a legyeket szokás. Hatalmas tűzoszlop csapott fel a földből, és teljesen elnyelte a hadisten szekerét. Mire elültek a lángok, a lovak sörénye leégett. A kocsi kerekei eldeformálódtak. A sisakok tükörtojásként szétplaccsanva ültek Phobosz meg Deimosz fején, és a két srác bőrért vékony fa-szénréteg borította.

Árész páncéljából gőz csapott fel. A háborús sisakját díszítő gyönyörű címer kitartóan füstölgött.

- Utoljára szóltam - mondta Héphaisztosz. - Tűnés innen!

Árészt megfordult és elmenekült, szekere féloldalasan dőcögött csálé kerekein, és jellegzetes grillezett háborúistenszagot húzott maga után.

Az olimposziak különféle praktikákkal próbálták meggyőzni Héphaisztoszt, hogy szabadítsa ki az anyját. Sorra küldték hozzá a követeket.

Héphaisztosz azonban nem engedett.

Végül Zeusz széttárta a kaját, és sóhajtván mondta:

– Hát, úgy tűnik, Héra örökre ehhez az átkozott trónhoz lesz láncolva.

– Mrffff! – felelte Héra sötétaranyban játszó arccal.

Ekkor előlépett a legvalószínűtlenebb hős: Dionüszosz, a bor istene.

– Nyugi – mondta. – Én majd megdolgozom Héphaisztoszt.

A többiek döbbenten meredtek rá.

– Te? – tapadt neki Árészt. – És mégis *hogyan*? Megfenyegeted egy finom chardonnay-val?

– Majd meglátjátok – mosolygott Dionüszosz.

Dionüszosz alászállt a földre. Rendszeresen ott lógott a kovácműhely közelében. Nem követelőzött. Nem fenyegette meg Héphaisztoszt, és nem a kovácsisten büntudatára épített. Csak beszélgetett, anekdotázott és barátságosan viselkedett.

Hát, *én* egész máshogy ismertem meg Mr. D-t, de úgy tűnik, elbűvölő is tud lenni, ha akar. Eredetileg halandó ember volt, csak később istenült meg, ezért nem is volt olyan komoly és méltóság teljes, mint egyes olimposziak. Szívesen bandázott az emberekkel meg a csúnya kovácsokkal. Héphaisztossal is jól kijött.

Hetek teltek el így, végül Dionüszosz így szólt:

– Haver, túl sokat dolgozol. Pihenj egy kicsit!

– Szeretem a munkámat – dünnyögte Héphaisztosz.

Az az igazság, hogy a kovácsolás segített elterelni a fájó gondolatokat. Héphaisztoszt, annak ellenére, hogy sikeresen bosszúi állt Hérán, tovább mardosta a düh meg a keserűség. Még mindig kitaszított isten volt, és egy fikarcnyival sem lett boldogabb.

– Ma este mulatunk – mondta Dionüszosz. – Keresünk egy kocsmát, és megmutatom neked a találmányomat. Úgy hívják, hogy bot.

– Ez valami gép? – nézett rá morcosán Héphaisztosz.

Dionüszosznak felcsillant a szeme.

– Hát... megvan a maga haszna. Majd meglátod.

Na, gyerekek... a bor *alkohol*. Csak a felnőttek ihatják.

Ajvó, Mr. Percy Jackson, azt mondd, nem ihatunk bort?

Bizony azt, gyerekek. A bor veszélyes. Meg ne halljam, hogy harmincöt éves korotok előtt alkoholizálni mertek. És akkor is kizárólag orvosi meg szülői engedéllyel tegyétek, felelősségeitek teljes tudatában (havonta egy korty a megengedett), és soha ne kezeljétek nehézségeket alkoholos befolyásoltság alatt!

Oké... azt hiszem, sikerült bebiztosítanom magam. Folytatódjon a történet!

Aznap este Dionüszosz leitatta Héphaisztoszt. Nem telt bele sok idő, Héphaisztosz máris krokodilkönnyeket hullajtott a poharába, és az egész élettörténetét elmesélte Dionüszosznak.

– Sz-szeretlek, haver – zokogta. – Csak te értesz meg engem, Jó... meg mondjuk ő – mutatott a sós mogyoróra. – Ő megért engem. De... de senki más.

– Ühüm – bólogatott Dionüszosz együtt érzőén. – Nehéz lehetett a tenger fenekén élni, ráadásul anya nélkül.

– Fogalmad sincs róla, mennyire. Olyan... – szipogott Héphaisztosz, a megfelelő szót kereste – ...olyan *nehéz* volt.

- Hát, igen - hűmmögött Dionüszosz. - Tudod, mitől éreznéd jobban magad?

- Még egy kis bortól? - találgatott Héphaisztosz.

- Nos, talán. Meg attól, ha megbocsátanál anyádnak.

- *Mi, most?*

- Héra igazi boszorkány - mondta Dionüszosz. - Én aztán tudom. De mi egy család vagyunk. Össze kell tartanunk.

Héphaisztosz kancsalítva bámult a poharába.

- Kidobott, mint egy rossz gyújtógyertyát.

- Nem tudom, mi az - felelte Dionüszosz. - De akkor sem haragudhatsz rá örökké. Ha sokáig tartogatják, még a legfinomabb bor is megecetesedik. Most, hogy bosszút álltál anyádon, jobban érzed magad?

- Nem igazán - válaszolta Héphaisztosz mogorván. - Kérek még bort.

- Nem - vágta rá határozottan Dionüszosz, ami aztán *végképp* nem jellemző rá, az ital nagy barátjára. - Velem jössz az Olimposzra, és kiszabadítod Hérát. Legyél jó fiú! Mutasd meg, mennyivel nagyvonalúbb vagy, mint ő.

Héphaisztosz csak ógott-mógott meg a sós mogyorót szidalmazta, de végül igazat adott Dionüszosznak.

Szamárháton visszalovagolt az Olimposzra - amivel nagy veszélynek tette ki magát, mert akár el is kaphatták volna ittas szamaragolásért.

Szerencsére épségben odaért, mert Dionüszosz ott ballagott mellette. Héphaisztosz odament Hérához. Az istenek köréjük gyűltek.

- Anya, megbocsátok neked - mondta Héphaisztosz. - Elengedlek, de ígérd meg, hogy többé egy csecsemőt sem dobsz ki

az ablakon. *Mindenkinek* megvan a helye a világban, a külsejétől függetlenül. Egyetértesz?

– Mrfff – felelte Héra.

Héphaisztosz megnyomta a trón hátoldalán lévő titkos deaktiváló gombot, és Héra kiszabadult.

Egyes változatok szerint Héphaisztosz váltságdíjat kért Héráért. Poszeidón (aki gyűlölte Athénét) állítólag azt javasolta Héphaisztosznak, kérje meg Zeustól a bölcsesség istennőjének a kezét, a kovácsisten tehát ezért kergette bele Athénét a hírhedt zsebkendő incidensbe.

Ezt nem tudom megerősíteni. Én személy szerint úgy gondolom, Héphaisztosz egyszerűen elunta a pufogást. Jó barátságot ápolt Dionüszossal, és Hérával szemben is félretette a haragját.

Sőt Héphaisztosz egyszer pont azért került bajba, mert az *anyját* próbálta megmenteni.

Ugorjunk előre addig a pontig, amikor az istenek fellázadtak Zeus ellen. Gondolom, emlékeztek (vagy mégsem?), hogy Zeus, miután kiszabadult, büntetéssel sújtotta a lázadó söpredéket. Apollón és Poszeidón átmenetileg elvesztette a halhatatlanságát. Hérát megkötözték, és a szakadék fölé lógatták.

Héphaisztosz nem foglalt állást az ügyben. Hülye ötletnek tartotta a lázadást, de az ő véleményét persze senki sem kérte ki. Zeus tehát nem is büntette meg. A kovácsisten azonban nem nézte jó szemmel, hogy az anyját megkötözték, és élő csaliként belógatták a nagy semmibe.

Héphaisztosz éjjel-nappal hallotta a sikoltozást. Bosszantotta, hogy senki sem tiltakozik Zeusz húzása ellen, bezzeg amikor ő kötözte meg az anyját, mindenféle szörnyű gazembernek kiáltották ki. És talán, de csak talán, Héphaisztosz kezdte megkedvelni az anyját – csak egy kicsit, de annyira biztosan, hogy ne akarja a Khaosz fölött látni.

Egy éjjel nem bírta tovább. Felkelt az ágyból, fogta a szerszámos ládáját, és elindult, hogy kiszabadítsa az anyját. Egy csáklya, egy biztonsági heveder, egy ágvágó, egy kötel és persze pár méternyi madzag segítségével sikerült is kiszabadítania és biztonságba helyeznie Hérát.

Héra mélységesen hálás volt. Zokogva ölelte át Héphaisztoszt, és megígérte neki, hogy soha többé nem nevezi csúnyának és undorítónak. Zeusz már kevésbé örült. Amikor rájött, mi történt, villámló fejjel rontott be Héphaisztosz szobájába, az arca olyan sötét volt, mint egy viharfelhő.

– AZ ENGEDÉLYEM NÉLKÜL?! – bömbölte. – Na, várj csak, most majd megtanulod, hogy jár az, aki nem tartja tiszteletben a döntésemet!

Az apák már csak ilyenek: üvöltöznek, lekevernek egy pofont, vagy elkobozzák az Xboxodat. Zeusz a bokájánál fogva a földre rántotta Héphaisztoszt, és a legközelebbi ablakhoz vonszolta.

Héphaisztosz erős volt, de gyenge lábakon állt. Ha egyszer kibillentették az egyensúlyából, nehezen tudta megvédeni magát.

Zeusz meg egy *kigyúrt állat* volt. Hetente hat órát nyomott felsőtestre a konditeremben.

– *Hasta la vista*, ezermesterkém! – kiáltotta, és lehajította Héphaisztoszt a hegy tetejéről. Immár másodszor.

Héphaisztosz egy teljes napig zuhant, úgyhogy volt ideje eltűnődni, mit vétett, hogy a sors ilyen rémes szülőkkel áldotta

meg. Végül Limnosz szigetén ért földet hatalmas csattanással. A becsapódás nem tett jót a torz testének, a nyomorék lábának meg a förtelmes képének. Halhatatlan testének minden csontja eltört. Sokáig feküdt ott magatehetetlenül, nem érzett mást, csak vakító, égő, agyzsibbasztó fájdalmat.

Végül egy idegen törzs bukkant rá, a tagjai kalózkodásból tartották fenn magukat az Égei-tenger vidékén. A görögök körében rossz hírük volt, de Héphaisztossal kedvesen bántak. Bevitték a faluba, és legjobb tudásuk szerint ápolták. Héphaisztosz hálából a sziget patrónusa lett. Új kovácsműhelyt épített Limnoszon, és ide tette át a székhelyét. A görögök évszázadokon keresztül tódultak Limnoszra, hogy a saját szemükkel lássák a helyet, ahol Héphaisztosz másodszor földet ért. Úgy tartották, hogy az ottani talaj csodálatos gyógyhatással bír, talán azért, mert az isteni vér leszivárgott a földbe. Egy kis limnoszi agyag a bőrre, és elhalványodnak a vér-aláfutások. Begyógyulnak a sebek. A föld állítólag még kígyómarás ellen is hatásos volt.

Szóval, ha legközelebb megmar titeket egy kobra, ne aggódjatok! Repüljetek el Limnoszra, és egyetek egy kis koszt! Azonnal helyre hoz.

Héphaisztosz felépült. Aztán visszatért az Olimposzra. Zeusz meg ő kicsit tartottak egymástól, de mind a ketten úgy tettek, mintha az *Hasta la vista, ezermesterkém-incidens* meg sem történt volna. Szerintem Zeusz sajnálta, hogy így túlreagálta dolgot, Héphaisztosz pedig eldöntötte, hogy nem feszegeti tovább a határait. Már belefáradt, hogy mindig lehajítják a hegyről.

Héphaisztosz nagyrészt a limnoszi, az óceán alatti vagy a földközi-tengeri műhelyeiben múlatta az időt. Ha egy fortyogó vagy lávát okádó vulkánt láttok, elképzelhető, hogy Héphaisztosz melegíti a kohóit.

Mivel Héphaisztosz tűzhelyeit a vulkánok táplálták, ő volt a vulkánok istene is. A *vulkán* szó egyébként a kovácsisten római nevéből – *Vulcanus* vagy *Vulcan* – származik. Nem, nem az a hegyes fülű figura a *Star Wars*ból. Vagy az a *Star Trek*? Mindig összekeverem.

Héphaisztosz szent állata természetesen a szamár volt, de a kutyákat is szerette. Kedvenc madara a daru, talán mert furcsa vékony lábai vannak, amik nem igazán illenek a testéhez, és ebben nagyon hasonlít egy bizonyos kovácsra.

Héphaisztosz elsősorban a kovácsmunkáiról híres. A régi görög írók oldalakon keresztül taglalják, milyen pajzsokat meg páncélokat készített Héphaisztosz, milyen színeket és díszítőelemeket használt, mekkora szorítógyűrűt alkalmazott, hány szöveget és zzzzzzzzzzzzzzzz.

Bocs. Elég csak rágondolnom, és rögtön bealszom.

Nem nagyon megyek bele a részletekbe, elég legyen annyi, hogy Héphaisztosz *tényleg* gyönyörűen dolgozott. Az összes isten trónszékét ő készítette, és döntő többségük még csapda sem volt! Szakmában gyártotta a varázsállványokat – a görögökkel felszerelt háromlábú asztalokat, amik fel-alá gurultak az Olimposzon, és italokat meg rágcsálnivalókat kínáltak körbe. Ha éppen az Olimposzon vendégeskedtél, és felkiáltottál: *Jaj, hova is tettem az iPhone-omat?*, nemsokára begurult egy háromlábú asztal, és magától kinyíló fiókjában ott lapult a telód. Hasznos kis szerkezet az ilyen.

Héphaisztosz készítette a legjobb páncélokat és fegyvereket. Persze a küklopszok meg a telkhinek is jó iparosok voltak, de a kovácsisten szaktudásához senki sem érhetett fel. Héraklész, Akhilleusz, a legnagyobb görög hősök? *Kizárólag*. Héphaisztosz márkájú felszerelést használtak. Pedig Héphaisztosz nem is fizetett nekik reklámdíjat.

Az olimposziaknak gyártott szekerei profi felfüggesztéssel, összkerékajtással, forgólapátokkal és rengeteg extrával rendelkeztek. Héphaisztosz az ékszerektől a palotáig bármit elkészített. A föld alatti kastély, amit Khiosz királyának épített, olyan volt, mint egy titkos bunker.

Héphaisztosz azonban az automatákhoz értett igazán – ezek mechanikus lények voltak, tulajdonképpen az első robotok. A műhelyében egy csomó aranyból készült robotnő dolgozott. Apollón templomába is tervezett négyet, hogy négy szőlóban zenghessék Apollón dicséretét. Alkinoosz királynak két fémkutyát készített – az egyik aranyból volt, a másik ezüstből amik okosabbak és ördögiebbek voltak, mint az igazi kutyák. Laomedón királynak arany szőlőtőkét kovácsolt, ami még termést is hozott. Minósz királynak egy Talósz nevű óriási fémkatonával kedveskedett, aki éjjel-nappal védte a palotát. Fémlovak, fémbikák, fémemberek. Nincs lehetetlen. Ha egyszer király leszek, én tutira egy rakás savköpő óriás aranylámát rendelek Héphaisztosztól.

Jó, bocs. Megint elkalandoztam.

Most pedig elmesélem, hogyan reagált Héphaisztosz, amikor megtudta, hogy a felesége, Aphrodité megcsalja őt. Elég szomorú történet, még lámák sincsenek benne, Aphrodité és Árész viszont jól megkapja a magáét, ami mindig örömteli esemény.

Aphrodité nem akart férjhez menni Héphaisztoszhoz. A szerelem istennője a külsőségek rabja volt, és Héphaisztosz nem sokat tudott nyújtani ezen a téren.

Héphaisztosz igyekezett jó férje lenni az istennőnek. De hiába. Alighogy összeházasodtak, Aphrodité viszonyt kezdett Árészsal, a háború istenével, és úgy tűnt, egyedül Héphaisztosz nem tud a dolgról.

Hogy miért volt ilyen mafla? Nem tudom. Talán abban bízott, hogy Aphrodité mégiscsak megszereti. Talán reménykedett, hogy ha rendesen viselkedik, betörheti a nejét. Láta ő, hogy az istenek nevetve súgnak össze a háta mögött, de ez nem volt újdonság.

Akkor kezdett gyanakodni, amikor Aphrodité életet adott első gyermekének. Héphaisztosz arra számított, hogy a csecsemő is nyomorék lesz, mint ő, vagy legalábbis örökli egy-két tulajdonságát – a torz fejet, a szemölcsös arcot, a szakállat.

Erosz azonban tökéletes kisfiú volt – jóképű és egészséges. Továbbá feltűnően hasonlított Árészra.

Ejha, gondolta magában Héphaisztosz. Ez fura.

Aphrodité következő gyereke lány lett. Harmóniának hívták, és ő sem emlékeztetett Héphaisztosza. A kovács egyre kellemetlenebbül érezte magát. Valahányszor úgy emlegette Harmóniát, hogy „a lányom”, a többi isten pukkadózott a nevetéstől. És Aphrodité meg Árész miért nézett egymásra olyan jelentőségteljesen?

Végül Héliosz, a naptitán megsajnálta Héphaisztoszt. Héliosz mindent látott a napszekér-csajmágnéséről – olyan dolgokat is, amiket nem akart vagyis tisztában volt azzal, hogy Aphrodité és Árész között több van, mint egyszerű „barátság.”

Egy este félrevonta Héphaisztoszt, és azt mondta neki:

- Tesó, nem is tudom, hogy mondjam el. A feleséged megcsal.

Héphaisztoszt mintha egy másfél kilós kalapáccsal vágták volna pofán - olyannal, aminek olyan szép üvegszálas markolata és kétvégű, ejtőkalapáccsal megmunkált acélfeje van.

- Megcsal? - visszhangozta. - Az lehetetlen!

- Nagyon is lehetséges - felelte komoran Héliosz. - A saját szememmel láttam őket. Nem mintha kémkedtem volna utánuk! De hát nehéz nem észrevenni őket.

A nap titánja kifejtette, hogy Aphrodité és Árész rendszeresen feloson Héphaisztosz lakására, amíg a kovácsisten a műhelyben dolgozik. A saját hálósobájában csintalankodnak.

Héphaisztosz acélos szíve különös átalakuláson ment keresztül. Megolvadt bánatában. Túlhevült a dühtől. De miután lehűlt és megszilárdult, sokkal erősebb és keményebb lett.

- Kösz a fülest - mondta a kovácsisten Héliosznak.

- Szolgálhatok még valamivel? Akarod, hogy pecsenyepirosra süssem őket?

- Á, nem - válaszolta Héphaisztosz. - Majd én megoldom.

Héphaisztosz visszament a műhelybe, és nagyon különleges hálót készített. Az aranszálak, amiket megálmodott, vékonyak voltak, mint a pókfonál, de olyan erősek, mint a hídkábel. Úgy alkotta meg őket, hogy mindenhez odaragadjanak, gyorsabban kössenek, mint a cement, és mozgásképtelenné tegyék a zsákmányukat.

Visszabicegett a hálósobába, és úgy kötötte fel a hálót a mennyezetes ágy tetejére, hogy az láthatatlan baldachinként lógjon alá. Aztán nyomásra aktiválódó mozgásérzékelő drótokkal rakta tele a lepedőt.

Átsántikált a nappaliba, ahol Aphrodité éppen a legújabb sikamlós romantikus regényt olvasta.

- Drágám, elugrom Limnoszra! - jelentette be Héphaisztosz. - Néhány napig ott is maradok.

- Ó! - pillantott fel Aphrodité a regényből. - Azt mondd, néhány napig?

- Igen. Légy jó! Csók!

- Oké - vigyorgott Aphrodité. - Érezd jól magad!

Héphaisztosz összekapta a szerszámain, felnyergelte a szamarat, és útnak indult. Árész egy közeli erkélyről figyelte. Miután a háború istene meggyőződött róla, hogy Héphaisztosz tényleg elindult Limnoszra, berontott a kovács lakásába, ahol Aphrodité már várt rá.

- Helló, kiscicám! - mondta Árész. - Hiányoztam?

Bevonultak a hálószobába, de nem sokáig csintalankodhattak.

Amint fehérneműre vetkőztek és beugrottak az ágyba, a csapda működésbe lépett.

Az aranyháló rájuk zuhant, és légyapapírként tapadt a testükre. A két isten visítva kapálózott. Komolyan mondom. Árész hangosabban sivalkodott, mint Aphrodité. De úgy az ágyhoz ragadtak, hogy sem mozogni, sem alakot váltani nem tudtak.

Héphaisztosz, aki időközben visszafordult, baltával a kézben rontott be az ajtón.

- Apuci hazajött - vicsorgott.

Eredetileg úgy tervezte, hogy Kronosz példáját követve horror-filmbe illő vérengzést csap, de végül meggondolta magát. Rájött, a szerelmesek számára az a legcsúfosabb, legszégyenteljesebb kudarc, ha úgy hagyja őket, ahogy vannak - csapdába esve. Aphrodité sminkje elkenődött, a frizurája összekócolódott, a végtagjai olyan esetlenül tapadtak az ágyra, mintha egy autó

szélvédőjére kenődött volna fel. Árészon pedig, aki kétségbeesetten nyüszített mellette, nem volt más, csak egy piros zokni meg egy G. I. Joe-s bokszeralsó.

Héphaisztosz bevonult az olimposzi trónterembe, ahol az istenek éppen ebédhez gyülekeztek.

– Még ne egyetek! – kiáltotta el magát. – Mutatok valamit. Szerintem eldobjátok magatokat.

Az istenek kíváncsiságtól égve követték őt a hálósobába, és döbbsen meredtek Héphaisztosz legújabb installációjára.

– Látjátok? – harsogta Héphaisztosz. – Ez a hála, amiért megpróbálok jó férjként viselkedni. Amint kiteszem a lábam, ezek ketten egymásnak esnek. A feleségem gyűlöl engem, mert béna vagyok és csúnya, úgyhogy a hátam mögött kavar *ezzel* a bolonddal. Gusztustalan. Mindjárt hányok. Hát nem ez a legundorítóbb dolog, amit valaha láttatok?

Az istenek hallgattak. Hermész egész testében remegett, alig bírta visszafogni magát.

Komoly maradok. Komoly maradok, ismételte magában Zeusz.

Aztán elkapta Démétér pillantását, és ennyi elég is volt.

– BRUHAHA! – görnyedt össze, és olyan hangosan hahotázott, hogy kis híján elrepedt a bordája. A többi isten is nevetésben tört ki.

– G. I. Joe-s gatyá! – visított Apollón. – JAJ... jaj, nem bírom... HAAAAAAAAHA!

– Aphrodité! – kuncogott Athéné. – Hogy te milyen *szép* vagy!

Az istenek nem bírták abbahagyni a nevetést. Visítva fetrengtek a padlón, a szemüket töröltgették, és körbefotózták a párt a mobiljukkal, hogy aztán az összes képet feltöltsék a Tumblrre.

Héphaisztosz eleinte dühöngött. Szíve szerint ráüvöltött volna a többiekre, hogy vegyék komolyan a dolgot. Hiszen majdnem meghasadt a szíve. Annyira megalázták!

Aztán szép lassan kitisztult a feje, és rájött: ő alázta meg Aphroditét és Árészt. A többiek évszázadokig emlegetik majd a mai napot.

Valahányszor a két szerelmes besétál a trónterembe, az olimposziak vigyorogva idézik fel magukban Aphrodité elcseszett frizuráját meg Árész hülye alsógatyáját, piros zokniját. Amikor a családi összejöveteleken a kínos történetekre terelődik a szó, ez lesz a listavezető.

Az istenek nagy nehezen összeszedték magukat.

- Na, jó – szólalt meg Poszeidón a szemét törölgetve. - Ez fenomenális volt. De most már engedd el őket, Héphaisztosz!

- Nem – morogta Héphaisztosz. - Vegyük be őket az állandó kiállításba!

Zeusz megköszöri a torkát.

- Héphaisztosz, azt hittem, megállapodtunk, hogy a jövőben senki nem kötöz meg senkit. Már bosszút álltál. Engedd el őket!

Héphaisztosz gyilkos pillantást vetett az apjára.

- Rendben. Aphrodité elmehet... amint megtéríted az összes ajándék árát, amit a házasságkötésünk alkalmából készítettem nektek. Tűnjön el a lakásomból! Tűnjön el az életemből! *Nem méltó* arra, hogy a feleségem legyen.

Zeusz elsápadt. Akkoriban az volt a szokás, hogy ha feleségül vettél egy lányt, hozományképpen egy rakás ajándékkal halmoztad el a családját. Mivel Aphroditének szigorúan véve nem volt apja, Zeusz adta ki őt, ami azt jelentette, hogy ő kapta az összes menő cuccot. Az egek ura tudta, ha Héphaisztosz visszaköveteli a hozományt, a házasságnak befellegzett. Azaz

neki is vissza kell adnia a bronz kenyérpirítót, a golfütőkészletet, a plazmatévét meg a többi csodakütyüt.

- Ööö... izé - hebegte Zeusz -. akkor Aphrodité is maradjon a hálóban!

- Zeusz! - förmedt rá Héra. Nem csípte Aphroditét, de azt sem helyeselte, hogy egy istennőt akarata ellenére tartsanak fogva.

- Jól van, jól van - mondta Zeusz. - Héphaisztosz visszakapja a hozományát. Aphroditének innentől kezdve semmi köze a férjéhez.

- Mintha *valaha* is lett volna - dünnyögte Héphaisztosz.

Poszeidón továbbra is zaklatottnak tűnt. A korábbi nézeteltéréseik ellenére jól kijött Árészsal. Úgy érezte, fel kell szólalnia a hadisten érdekében, mivel más úgysem tenné meg.

- Árészt is engedjétek el - mondta. - így igazságos.

- Így igazságos? - ordította Héphaisztosz. - Bolondot csinál belőlem a saját hálósobám, és te az *igazságosságról* papolsz?

- Nézd! - felelte Poszeidón. - Én megértelek. Kérj bármit, és én teljesítem. Magam kezeskedem Árészért. Megfizet a bűnéért.

Árész panaszosan nyöszörgött, de nem mert ellenkezni. Az aranyháló már így is kidörzsölte az érzékeny bőrét.

- Rendben - bólintott Héphaisztosz. - Ha Poszeidón kezeskedik Árészért, akkor belemegyek az alkuba. Százvagonnyi páncélt, fegyvert és hadizsákmányt kérek Árész gyűjteményéből, és *én* válogatom össze a cuccost.

Ez óriási büntetés volt, mert Árészt a hadizsákmány éltette, ennek ellenére egyetértően bólogatott.

Héphaisztosz szabadon engedte a szerelmespárt. Ahogy az várható volt, a sztori évekig ott szerepelt az olimposziak repertoárján, Árész és Aphrodité tehát a gúny céltáblájává vált.

Aphrodité különköltözött Héphaisztosztól. Hogy el is váltak-e? Nem tudom. Igaz, amúgy is csak névleg voltak házасok.

A történetek után Héphaisztosz vad csajozásba kezdett. Egy rakás gyereke született. Árész és Aphrodité kölykeit viszont ki nem állhatta, pedig volt, aki igazán nem szolgált rá...

A legjobb példa: Harmónia. Róla már meséltem. Ő volt az az istennő, aki halandó lett, feleségül ment Kadmosz királyhoz, és később a férjével együtt kígyóvá változott.

Mintha ez nem lett volna éppen elég nagy balszerencse, Harmónia ráadásul elátkozott nászajándékot kapott Héphaisztosztól. A kovácsisten gyűlölte a lányt, mert Aphrodité és Árész viszonyára emlékeztette. Persze erről nem Harmónia tehetett, de hé, még a jó fej istenek is bekattannak néha.

Amikor Harmónia hozzáment Kadmoszhoz, Héphaisztosz egy aranyláncot adott neki nászajándékul. A legszebb ékszer volt, amit csak el tudtok képzelni – egy csomó drágakő finom aranycsipkébe ágyazva –. de delejes hatalommal bírt. Rontást hozott Harmóniára (ami nem meglepő, ha azt vesszük, hogy a csaj kígyóvá változott), sőt még a leszármazottaira is. Mindazok élete, akik felvették a családi nyakláncot, szörnyű tragédiába torkolt. Most nem megyek bele a részletekbe, csak azt akartam megmutatni nektek, hogy Héphaisztosznak is volt sötét oldala. Ha véletlenül találtok egy nyakláncot, nézzétek meg, mi van belevésve. Ha az, hogy *Sok boldogságot, Harmónia!*, haladéktalanul szabaduljatok meg lőle!

Héphaisztosz első komoly kapcsolata Aphrodité után az Aglaia nevű istennő volt. Aglaia a khariszok közé tartozott. A három isteni származású nővér a báj és az öröm letéteményese volt. Aphrodité szolgálták, szóval Aphrodité biztos ette a kefét, hogy Héphaisztosz pont közülük választott magának barátnőt.

Igen, kidobtalak, és most a szolgálóddal járok. Fogadd el!

Szóval Héphaisztosznak és Aglaiának több istennő lánya is született.

Ezután Héphaisztosz egy csomó halandó hercegnővel jött össze, és egy rakat félisten gyereket nemzett, akik mindenféle görög városok királyai lettek.

Még egy Aitné nevű nimfával is kavart, aki az Etna-hegy istennője volt Szicíliában. Ha figyelmesen követtétek az eseményeket, ez az a hegy, amit Zeusz ráborított Tüphónra, a viharóriásra. Nem tudom, miért randizott Héphaisztosz egy kissé törődött hegyi nimfával, de még közös gyerekeik is születtek, a *palikoszok*, akik a hóforrások és gejzírek istenei lettek. Ha egyszer elvetődtek a Yellowstone Parkba, hogy megnézzétek, az Old Faithful-gejzír rendesen végzi-e a dolgát, kiáltjátok oda neki:

- Héphaisztosz üdvözl! Gyakrabban is felívhatnád apádat, te kis hálátlan!

Héphaisztosz legérdekesebb gyerekei azok az ikerfiúk, akiket a Kabeiró nevű tengeri nimfa szült neki. Az anyjuk után *kabeiroszokként* emlegették őket, a valódi nevük azonban Alkón és Eurümedón. (Nem, ez nem lesz benne a dolgozatban. Ha a tanárotok mást mond, akkor TÉVED.)

A *kabeiroszok* Héphaisztoszra ütöttek, azaz jó kovácsmesterek voltak és elképesztően rondák. Néha törpeként utalnak rájuk, de lehet, hogy csak az apjukhoz képest voltak kis növésűek. A

limnoszi műhelyben segítettek ki, és még háborút is vívtak Héphaisztosz nevében. Egyszer keletre is elmentek Dionüszossal, amikor az bevonult Indiába. Aztán bajba kerültek, Héphaisztosznak kellett megmentenie őket.

Nem is tudtátok, hogy a bor istene hadat üzent Indiának? Bizony. Erre is mindjárt rátérünk. Most azonban egy kis költészetre vágyom.

Ti is? Nem?

Hát, NAGY KÁR. Apollón egyre türelmetlenebb. Itt rágja a fülemet, hogy írjam már meg a fejezetét, és mivel ő a legvagányabb olimposzi isten (azt most hagyjuk, hogy ezt ő állítja magáról), nem várathatjuk a végtelenségig az Aranyifjút.

Apollón énekel, táncol és emberekre lövöldöz

APOLLÓN ANYJA IGAZI MÁRTÍR.

A terhesség már önmagában is elég nehéz időszak. (Nem mintha szakértő lennék a témában, de anyukám állandóan ezt hajtogatja.) Apollón anyja, Létó titanisz ikreket várt, de amikor vajúdni kezdett, nem tudott bemenni a kórházba. Éppen az életéért futott, szigetről szigetre menekült egy bosszúszomjas istennő meg egy óriáskígyó elől.

– Talán nem meglepő, hogy az egész Zeusz hibája volt.

A vén villámhajigáló beleszeretett Létóba, és telebeszélte a csaj fejét, hogy vállaljanak közös gyereket.

– Héra nem fogja megtudni! – ígérte.

Zeusz annyit hazudozott a nőinek, hogy a végén talán már maga is elhitte, amit mond.

Persze Héra megtudta a dolgot. Vészjósló arccal figyelte a csodaszép, egészségtől sugárzó kismamát az Olimposz tetejéről, aki egy réten ülve simogatta gömbölyödő pocakját, és halkán dúdolt születendő gyermekeinek.

– Ez *hogy merészel* boldog lenni? – füstölgött magában Héra. – Lássuk, hogy ízlik neki az *örök fájdalom!* – A mennyek királynője széttárta karját, és megszólította az anyaföldet. – Hallgass meg, világ! Hallgass meg, Gaia! Megtiltom minden földnek, ami gyökereivel a te földedbe kapaszkodik, hogy befogadja Létót, amikor eljön a szülés ideje. Az a föld, amelyik szembeszegül

velem, az idők végezetéig nyögi az átkomat! Létónak nem lesz ágya, ahová lefeküdhét, sehol sem talál megnyugvást. Hiába vándorol egyik helyről a másikra, sehol sem tudja megszülni gyermekeit, örökké várandós marad, és a vajúdás kínjával fizet azért, hogy elszerette tőlem a férjemet! HAHHAHA!

Igen, semmi kétség, Héra aznap a gonosz Nyugati Boszorkány énjét vette elő. A föld hangosan morajlott. Minden föld, ami az anyaföldben gyökerezett, megesküdtött, hogy nem segít Létón. Most nyilván azt kérdezitek, Létó miért nem vett egy csónakot és szült meg a tengeren? Miért nem ment le a víz alá vagy az Ereboszba, miért nem bérelt helikoptert, és hozta világra az ikreit háromszáz méteres magasságban?

Ha jól tudom, Héra ezeket a helyszíneket is belevette az átkába. Lehetetlen helyzetbe hajszolta Létót, aki csak szilárd talajon szülhette meg a gyerekeit, de a szilárd talaj nem tartotta meg őt. Héra ennyire rafkós volt.

Létó hét hónapos terhes volt, amikor beindult a koraszülés.

- Csúcs - nyöszörögte. - Ezek a gyerekek nem valami türelmesek!

Megpróbált lefeküdni, de a föld megingott alatta. A fák lágba borultak. A föld színén repedések keletkeztek. Létónak menekülnie kellett. De bármerre indult, nem lelt menedékre. Áthajózol egy másik szigetre, de ott is ugyanaz történt. Legalább egy tucat különböző helyen próbálkozott Görögországban, sőt azon túl is. A nimfák azonban megtagadták tőle a segítséget.

- Bocsi - mondták. - Héra örökre elátkoz minket, ha hagyjuk, hogy partra szállj. Nem szülhetsz olyan földön, ami az anyaföldben gyökerezik.

- Vagyis konkrétan *sehol!* - méltatlankodott Létó.

- Igen, valahogy úgy - világosították fel a nimfák.

Létó ide-oda cikázott a szigetek között, a teste görcsbe rándult a fájdalomtól, és a születendő gyermekei is egyre türelmetlenebbek lettek. Úgy érezte, mintha egy túlfújt strandlabda meg két veszett macska kavarogna a hasában.

Végső kétségbeesésében Delphoiba ment, ami valaha az anyja, Phoibé szent helye volt. Abban bízott, hogy az Orákulum menedéket nyújt neki.

Sajnos az Orákulum barlangjában most egy Püthón nevű óriáskígyó lakott. Hogy honnan került oda? Ezt imádni fogjátok. A *püthón* szó a görög *püthóból* származik, ami azt jelenti: *rothadó*. A Püthón nevű szörnyeteg a Zeusz keltette özönvíz után visszamaradt bűzös, rothadó nyálkából született. Fincsi!

Szóval, Püthón birtokba vette a területet, és azt mondta magában; *De jó kis barlang! És mennyi ízletes halandó!* Püthón az összes papot, jóvendőmondót és zárándokot bekebelezte, aki tanácsért fordult az Orákulumhoz. Aztán összetekeredett, hogy szundítson egyet.

Amikor Létó megérkezett a barlanghoz, elhűlve látta, hogy egy harmincméteres, iskolabusz nagyságú kígyó bitorolja az anyja kedvenc szent helyét.

- Ki vagy te? - vakkantotta.

- A nevem Püthón - felelte Püthón. - Te meg, ha jól sejtem, a reggelim vagy.

A kígyó rátámadt Létóra. Létó elmenekült, de így gömbölyűen, terhesen és lomhán olyan étvágygerjesztő volt, hogy Püthón mérföldeken keresztül üldözte. Egy párszor majdnem el is kapta. Létó alig bírt visszaszállni a hajóra.

Hogy hol volt Zeusz ezalatt? Bujkált. Héra akkora hisztit vágott le, hogy Zeusz jobbnak látta, ha nem ingerli tovább, így hát hagyta, hogy Létó vigye el a balhét. Micsoda úriember!

Létó sokáig hányódott a tengeren, ám hirtelen örült ötlete támadt. Megkérte a kapitányt, hogy vegye célba Délosz szigetét.

- De hölgyem - mondta a kapitány -. Délosz egy lebegő sziget! Senki sem tudja, hol van pontosan.

- AZÉRT CSAK KERESSE MEG! - visította Létó. A szeme már vörösen izzott a szülési fájdalmaktól.

A kapitány nagyot nyelt.

- Értettem, irány Délosz!

Pár idegtépő nap elteltével végül megtalálták a szigetet. Úgy nézett ki, mint más normális sziget - tengerpart, dombok, fák, s a többi -. csak hogy semmi sem rögzítette a talajhoz. Ott lebegett a hullámokon, mint valami óriási mentőmellény; céltalanul sodródott a Földközi-tengeren, és néha nekiütközött egy-egy szigetnek, vagy gyanútlan bálnákat gázolt el.

Ahogy a hajó közelebb ért a szigethez, Létó minden erejét összeszedve kiállt a hajó orrába. Már félőrvolt volt a fájdalomtól, de azért megszólította a sziget szellemét:

- Ó, nagy Délosz, egyedül te segíthetsz rajtam! Kérlek, engedd meg, hogy partra szálljak, és megszüljem a gyermekeimet!

A sziget megremegett.

- Héra piszkosul berág rám, ha megteszem - visszhangozták a dombok.

- Héra nem árthat neked! - kiáltotta Létó. - Csak azt a földet átkozhatja meg, ami az anyaföldben gyökerezik. Neked nincsenek gyökereid! És a születendő gyermekeim is megvédenek téged. *Két* olimposzi isten áll majd az oldaladon. Gondolj csak bele! Déloszból szent hely lesz. Saját templomokkal. Végre megpihenhetnél. Csak a turizmusból milliókat kaszálhatnál!

Délosz elgondolkodott. Már belefáradt az állandó sodródásba. Az erdei nimfákat is csillapíthatatlan tengeribetegség kínozza a hánykolódás miatt.

- Rendben - mondta a hang. - Partra szállhatsz.

Amikor Létó megtalálta a megfelelő helyet és leheveredett, a föld izgatottan remegett meg alatta. Nem mindennap fordul elő egy szigettel, hogy két olimposzi isten születik rajta. Az összes istennő - Hérát kivéve - Létó segítségére sietett.

Létó két gyönyörű babának - egy fiúnak, Apollónnak, és egy lánynak, Artemisznek - adott életet. A hetedik hónap hetedik napján, a terhesség hetedik hónapjában születtek, ezért a tizenhárom lett a szent számuk. *(Csak vicceltem. A hetes.)*

Artemiszről is szó esik majd, de Apollón volt az, aki először reflektorfénybe került. Amint kiszippantotta a nektárt a cumisüvegéből, kiugrott az anyja karjából, lábra állt, és elvigyorodott.

- Üdv mindenkinek! - mondta. - A nevem Apollón, és égető szükségem lenne egy újra meg egy nyílra. Meg egy hangszer is jól jönne. Feltalálták már a lírát?

Az istennők riadtan néztek össze. Még az olimposziak körében is nagy ritkaság volt a vigyorgó csecsemő, aki egész mondatokban beszél és fegyvereket követel.

- Hm, erről a líráról még nem hallottam - vallotta be Démétér.

Tény, hogy a lírát csak később találták fel, de ez már egy másik történet.

- Nem baj - vont a vállát Apollón. - Egy gitár is megteszi. Vagy egy ukulele. A bendzsót viszont hagyjuk. Nem bendzsózom.

Az istennők elrohantak, hogy teljesítsék a gyerek kívánságát. Héphaisztosz gyönyörű aranyíjat meg egy varázsnnyilakkal teli

tegezt készített neki. Ami a hangszert illeti, az istennők csak egy túlköt tudtak előkaparni, ami a trombita távoli rokona.

Mire az istennők visszatértek Déloszra, Apollón úgy megnőtt, hogy legalább ötévesnek nézett ki, holott még egynapos sem volt. Hosszú aranszőke haja volt, bronzbarna bőre, a szeme pedig úgy ragyogott, akár a nap. Valahol talált magának egy aranyból szőtt klepetust, és most abban villogott.

A vállára akasztotta az íjat meg a tegezt, és szájához emelte a túlköt. Gyönyörű dallamot játszott rajta, majd minden kíséret nélkül dalra fakadt.

- Apollón vagyok, egy vagány csávó! Trallala, mi rímel arra, hogy csávó?

Igazából fogalmam sincs, mit énekelt, azt mindenesetre kijelentette, hogy ő lesz az íjászat, a dal és a költészet istene. Továbbá ő lesz a prófécia istene is, azaz ő fordítja le Zeusz parancsait meg az Orákulum jóslatait a csóringer halandók nyelvére.

Amikor Apollón befejezte az éneklést, az istennők udvariasan megtapsolták, bár még mindig kissé bizarrnak találták a jelenetet. Délosz szigete örült, hogy új patrónusa van. Gyökeret vert és lehorgonyozott a tengeren, hogy többé ne kelljen körbe-körbe úszkálnia. Az egész sziget virágba borult Apollón tiszteletére. Déloszon ma is láthatóak a romok között elterülő aranyló vadvirágmezők, de Apollón szerencséire már csak ritkán veszi kézbe a trombitáját.

Apollón szupersebességgel nőtt. Kábé egy hét alatt kifejlett felnőtt isten lett belőle, vagyis úgy avatták díszdoktorrá, hogy kihagyta a

sulit, és huszonegy éves korától nem öregedett tovább. Örökre fiatal maradt. Nem is rossz üzlet, ha engem kérdeztek.

Első dolga volt, hogy megbosszulja azt a sok fájdalmat és szenvedést, amit az anyjának kellett kiállnia, miközben szülésre alkalmas helyet keresett magának. Hérát sajnos nem tudta elpusztítani, mivel ő volt a mennyek királynéja, meg minden, de amikor meghallotta.

Püthón, az óriáskígyó hogyan üzte el az anyját Delphoiból, nagyon zabos lett.

– Mindjárt jövök – mondta Létónak.

Apollón elrepült Delphoiba (igen, tudott repülni), és rákiáltott Püthónra:

– Hé, te kígyó!

Püthón kinyitotta a szemét.

– Mit akarsz?

– Ódát zengeni a nagyszerűségemről!

– Csak azt ne! Inkább a halál.

– Rendben! – Apollón felemelte az íját, és a kígyó szeme közé lőtt. Aztán ódát zengett a saját nagyszerűségéről. A barlang alatti hasadékba dobta a kígyó holttestét, ahol az szépen rothadásnak indult, és ínycsiklandó bűzt árasztott magából.

Apollón átvette a delphoi jósdá vezetését. Visszacsábította a papokat meg a zarándokokat. Mivel a jósdá eredetileg a nagyanya, Phoibé tulajdonában állt, néha Phoibosz Apollónként is emlegetik. A jövőmondó főpapnő Püthón után a *Püthia* nevet kapta. De lehet, hogy csak azért nevezték így, mert mocskos dolgokat jövőndölt. Egyenesen Apollóntól kapta a sugallatokat, és mindig találós kérdésekbe, gyatra versikékbe vagy a kettő keverékébe csomagolta a mondandóját.

A megölt kígyó barlangjában lakott. Többször egy háromlábú széken ült valamelyik hasadék mellett, amiből döglött kígyószaggal keveredő vulkanikus gázok csaptak fel. Illó áldozat fejében Püthia megjósolta a jövődet, vagy válaszolt a kérdéseidre. Azt persze nem garantálta, hogy ki is igazodsz a válaszára. És ha felfogtad a lényegét, akkor sem mindig örültél neki.

Apollón helyet követelt magának az olimposzi istenek között, és még Héra sem mert ellentmondani neki. A srác már ránézésre is olyan... *istenforma* volt.

Magas volt, izmos és bronzbarna, mint egy *Baywatch*-szeveplő. Nem vágatta le a haját, de férfias kontyba kötötte, hogy ne zavarja az íjászatban. Csillogó ruhában, íjjal és nyíllal felszerelve járkált az Olimposzon; előszeretettel szemezett a csajokkal és pacsizott a srácokkal. De olyan is előfordult, hogy a srácokkal szemezett és a csajokkal pacsizott. Apollón nem izgatta magát. Meg volt győződve róla, hogy *mindenki* szereti.

Tehetséges költő és zenész hírében állt... legalábbis bizonyos körökben. Én inkább a kemény rockot csípem, de ez most nem lényeg. Apollón minden buliban a társaság középpontjába került, mert ügyesen énekelt, jósolt, és mindenféle trükköket mutatott be az íjával, például egy lövéssel átszúrt egy tucat pingponglabdát, vagy lenyilazta a borospoharat Dionüszosz fejéről.

Apollón a pásztorok és gulyások istene is volt. Hogy miért? Na, most megfogtatók. Gondolom, kedvelte a prémium minőségű húsokat. Neki voltak a legelitebb szarvasmarhái az egész világon. Mindenki el akarta lopni őket, de az állatok állandó felügyelet

alatt álltak. Ha valaki közel merészkedett a szent csordához, kis híján kitört a T világháború (T mint téhen).

Ha Apollón egyszer bedühödött, nem volt kecmec. Bármelyik halandót meg tudta büntetni a világ bármely pontján, csak felemelte az íját, és lőtt. A nyíl felívelt az égbe, és magától megtalálta a célpontot, bármilyen messze volt is. Ha Apollón éppen Görögországban lazult, de valaki Spanyolországban azt merte mondani:

- Apollón hülye! - ...*BAMM!* Egy spanyollal kevesebb. A nyíl ráadásul láthatatlan volt, így a többi halandó soha nem tudta meg, mi történt az illetővel.

Az ókori Görögországban, ha valaki váratlanul hunyt el, az emberek rögtön arra a megállapításra jutottak, hogy valószínűleg Apollón lőtte le - büntetésből, vagy hogy megjutalmazza a fickó ellenségeit.

Ezek után következzen egy furcsa adalék: a gyógyítás istene is Apollón volt. Ha ragtapaszra vagy fájdalomcsillapítóra volt szükség, Apollóntól kellett kérned. A ragályos betegségek és a járványok is az ő hatáskörébe tartoztak. Ha úgy tartotta kedve, egy egész hadsereget, sőt teljes nemzeteket gyógyított meg vagy pusztított el. Ha feldühítették, speciális nyilat lőtt ki az ellenségre, aminek rossz kipárolgásai himlőt, pestist vagy lépfenét szabadítottak az áldozatokra. Ha egyszer bekövetkezik a zombiapokalipszis, legalább lesz kire mutogatni.

Apollón annyi mindennek volt az istene, hogy néha még a görögök is belezavarodtak.

- Hmm, elfelejtettem, ki a kosárfonás istene. Biztosan Apollón!

Talán ez az oka, hogy a görögök és a rómaiak később a nap isteneként kezdték emlegetni. Ez eredetileg Héliosz titulusa volt, de a halandók, úgy tűnik, megfélelkeztek a titánról, és úgy

döntöttek, inkább Apollónnak adják a napszekeket. Mivel Apollón ugyanolyan dicsfényben tündökölt, mint a nap, ez tűnt a leglogikusabb megoldásnak.

Most azonban ne úgy gondoljunk rá, mint napistenre. A srác már így is túlvállalta magát. Amúgy meg bele sem merek gondolni, hogy Apollón hajtja a napszekeket, mert tuti, hogy vezetés közben mobilozik, és úgy feltekeri a hangerőt, hogy az egész kocsi rázkódik tőle. Sötétített napszemüveget visel, ésutyiban csekkolja a csajokat.

Apollónnak az íj és a nyíl volt a legfőbb jelképe, ami nem meglepő. Később, amikor feltalálták a lírát (olyan, mint egy kis hárfa), az is bekerült a szimbólumai közé.

A legfontosabb tudnivaló Apollónnal kapcsolatban; soha ne becsüld alá a csávót! Egyik nap még a limerickek, a fülbemászó dalocskák meg az elsősegély-tanfolyamok istene. Másnap meg már a vegyi fegyvereké és a pusztító járványoké. És ti még azt hittétek, *Poszeidón* a tudathasadásos.

Apollón nem ölt ok nélkül. Csak az ok nem mindig volt súlyos.

Például: Egy alkalommal az anyja, Létó meglátogatta őt Delphoiban. Útközben egy Titüosz nevű óriás meg akarta erőszakolni. Tudom. Borzalmas név. De most mit csináljak?

Szóval, Titüosz rohadt egy féreg volt. Egyike Zeus legrettenetesebb gyerekeinek. Az anyja, Elara teljesen átlagos halandó hercegnő volt, de amikor terhes lett, Zeusznak az a zseniális ötlete támadt, hogy egy föld alatti barlangban rejtje el a lányt Héra elől. A barlang kipárolgásai miatt Elara születendő gyermeke olyan csúnyává és hatalmassá vált, hogy az anyja

egyszerűen nem tudta kihordani. Ez egy kicsit gusztustalan lesz, de... ízé, *SUTTY!* *Elara* meghalt. A gyerek viszont megállás nélkül nőtt tovább, és végül a barlang lett az inkubátora. Aztán Gaia, a mocskos pofájú, úgy döntött, hogy örökre fogadja Titüoszt. Az ivadék a Sötét Oldalon nevelkedett. Amikor megjelent a föld színén, inkább hasonlított Frankenstein szörnyére, mint Zeuszra.

Héra rögtön lecsapott az óriásra, hogy a közreműködésével, annyi várakozás után, végre bosszút állhasson Létón.

– Hé, Titüosz – mondta neki egy napon.

– Vér! – visította Titüosz. – Hús és vér!

– Igen – felelte Héra. – Ez mind szép és jó. De mit szólnál inkább egy csinos feleséghez?

– Hús!

– Oké. Hagyjuk! Hamarosan egy nő jön erre, Delphoiba fog tartani. Imádja, ha nagy, erős óriások elrabolják és bevonszolják a föld alatti barlangjukba. Érdekel a dolog?

Titüosz megvakarta cipó nagyságú fejét.

– Vér?

– Persze – mosolygott Héra. – Ha ellenáll, ontsd csak ki a vérért! Titüosz belement a dologba, és jutalomból kapott egy kekszet.

Aztán Héra magára hagyta a delphoi úton. Létó nemsokára meg is érkezett. Titüosz rávetette magát.

Püthónnak hála Létó már rutinosan menekült el a szörny elől, és ezúttal terhes sem volt. Kitért az óriás útjából, és szélvészként rohant Delphoi felé.

– Fiam! – kiáltotta el magát. – Segítenél?

Apollón meghallotta anyja segélykiáltását. Fogta az íját és lőtt. *PUFF!* Titüosz elterült a földön, az arany nyílvevő egyenesen a szívébe fúródott.

De ez a gyors bosszú nem felelt meg Apollónnak. Lement Hádészhoz az Alvilágba, és azt mondta neki:

- Ez a Titüosz... Azt hiszem, halandó félisten. De nem biztos. Mindegy, ha a lelke megjelenne nálad, kínozd meg! Találj ki valami jót... valami olyasmit, amit Zeusz csinált Prométheusszal. Csak ne sas legyen benne! Hanem keselyű vagy valami hasonló.

- Keselyű vagy valami hasonló megfelel? - kérdezte Hádész.

- Igen! Tökéletes!

Hádész nem lehetett túl kreatív hangulatban, mert pontról pontra követte Apollón javaslatát. Amikor Titüosz lelke megjelent az Alvilágban, bűnösnek találták, mert megtámadta Létót. A Tartaroszba küldték, ahol leláncolták, magától regenerálódó májat ültettek bele, aztán felvágta a hasát, hogy a keselyűk kedvükre lakmározhassanak belőle. (Ha jól sejtem, Prométheusz később keresetet nyújtott be a szerzői jogok megsértése miatt.)

Egy másik alkalommal Apollón tömegmészárlással torolta meg az őt ért sérelmet. Teljesen jogos, nem? A thébai királyé, bizonyos Niobé tizennégy gyereket szült - hét fiút és hét lányt. A gyerekek mind egészségesek és vonzóak voltak, ráadásul még jól is tanultak, így hát Niobé állandóan velük kérkedett. Gondolom, ti is ismertek ilyen anyukát. Azt mondod neki:

- Tegnap este lőttem egy gólt a focimeccsen.

Mire ő azt feleli:

- Hm, érdekes. Nekem mind a tizennégy gyerekem *csapatkapitány*, kitűnő tanuló, és még hegedül is.

Te meg legszívesebben leütnéd.

Nos, Niobé *éppen* ilyen volt. Egy nap Théba városa ünnepséget rendezett Létó tiszteletére. A papok agyba-főbe dicsérték a titaniszt, hogy milyen szép, milyen bátor, és nem is egy, hanem *két* csodálatos istennek adott életet, Apollónnak és Artemisznek. Niobé királyné nem bírta elviselni ezt a tömény ajnározást.

- Ez is valami? - mondta a közönségnek. - Szerintem Létó semmivel sem szebb vagy bátrabb, mint én. Különben is, ő csak két gyereket szült. Nekem tizennégy csodálatos gyerekem van!

Ajaj. Ezt kár volt.

Apollón és Artemisz, akik éppen a világ túlsó felén tartózkodtak, meghallották a sértést, és már repültek is az íjaikkal.

Amikor Théba fölé értek, rettegés söpört végig a városon. Mindenki sóbálvánnyá dermedt, kivéve a királynét és a családját.

- Büszke vagy a gyerekeidre? - ordította Apollón. - Egy kicsit több alázatot, ha kérhetem.

Hét aranynyilával ott helyben lemészárolta Niobé fiait. Artemisz a lányokat lőtte le. Niobé férje, a király, felháborodott üvöltéssel vonta ki a kardját, és Apollónra támadt, ezért az isten őt is legyilkolta.

Niobé szíve meghasadt. A királyné a kis-ázsiai hegyekbe, egy Törökország nevű helyre menekült, és addig itatta az egereket, míg végül kővé vált. A görögök tömegesen zarándokoltak el a Szípülosz-hegyi viharvert, női alakot idéző szirthez, aminek víz szivárgott a szeméből. Talán még ma is megvan.

Ami a halott családot illeti, kilenc napig nem temették el őket. A holttesteik érintetlenül heverték az utcán, legyek lepték el őket, és enyhén, izé, *püthók* lettek, miközben a városlakók kővé dermedve álltak körülöttük.

Végül Zeusz megkönyörült Thébán. Feloldotta az átkot, és megengedte, hogy az emberek eltemessék a királyi családot. A

thébaiak ezek után egy rossz szót sem szóltak Létóra, de biztosra veszem, hogy Apollón és Artemisz náluk sem örvendett nagy népszerűségnek.

Apollón mindig újabbnál újabb rémtettekkel büntette az embereket.

Marszüasz szatír esete a legiszonyatosabb.

Ez a kecskelábú fazon a kis-ázsiai Frígiában élt, nagyjából ott, ahol Niobé kővé vált. Egy nap Marszüasz gondolataiba merülve ügetett a folyóparton, amikor egy furcsa tárgyat pillantott meg a fűben. Történetesen Athéné fuvolája volt az – a legelső ilyen hangszer a világon. Talán emlékeztek, a többi istennő kicsúfolta a fuvolázó Athénét, ezért az lehajította a hangszert az Olimposzról, és azt mondta, aki játszani merészel rajta, csúnyán megkeserüli.

Nos, szegény Marszüasz mit sem tudott erről. Athéné nem mellékelte figyelmeztetést a hangszerhez. A szatír felvette a fuvolát, és játszani kezdett. A csöből, mivel egy istennő lehelete töltötte meg, csodás hangok áradtak. Marszüasz hamar begyakorolta a fogásokat, és olyan gyönyörűen játszott, hogy az összes nimfát előcsalogatta a környékről.

Nemsokára már autogramot osztogatott. Hat nótája került fel a slágerlisták élére. A YouTube-csatornáján hétmillió követője volt, és az első albuma platinalemez lett Kis-Ázsiában.

Oké, talán túlzók. De Marszüaszból népszerű zenész lett. A híre mindenhova eljutott.

Apollónnak nem tetszett a dolog. Neki csak öt első helyezett száma volt. Nem akarta, hogy valami hülye szatír szerepeljen helyette a *Rolling Stone* magazin borítóján.

Apollón ellátogatott Frígiába, és láthatatlanul lebegett a Marszüasz játékát hallgató tömeg fölött. A srác ügyes volt, ez nem is kérdés. Amitől Apollón csak még dühösebb lett.

Csendben figyelt, tudta, hogy minden csak idő kérdése...

– Marszüasz, te vagy az új Apollón! – kiabálta be egy párás szemű nimfa az első sorból.

A dicséret Marszüasz fejébe szállt.

– Köszönöm, bébi – kacsintott rá a nimfára. – De most komolyan, kinek a zenéje tetszik jobban: Apollóné vagy az enyém?

A tömeg vadul éljenzett – egészen addig, amíg Apollón aranyfényben fürdő alakja meg nem jelent a színpadon. Mindenki elnémult.

– Jó kérdés, Marszüasz! – kiáltotta Apollón. – Ezt vegyem kihívásnak? Mert úgy hangzott.

– Ööö... fenséges Apollón... én nem tudtam... én nem akartam...

– *Versenyezzünk?* – kérdezte Apollón fülig érő vigyorral. – Állok elébe! A közönség majd eldönti, melyikünk a jobb, és hogy érdekesebbé tegyük a dolgot, a győztes azt tesz a vesztesel, *amit csak akar*, ő szabja meg az árat, ő rója ki a büntetést! Na, ehhez mit szólsz?

Marszüasz elsápadt, de a tömeg jóváhagyólag éljenzett és ordított. Vicces, hogy egy egyszerű fuvolakoncertből pillanatok alatt nyilvános kivégzés válhat.

Marszüasznak mit volt mit tennie, elővette a legjobb tudását. A zenéje könnyeket csalt a nimfák szemébe. A szatírok sírva fakadtak, égő fáklyákat lengettek a levegőben, és úgy bégettek, mint a kiskidák.

Apolló a líráján játszott (amit ekkorra már feltaláltak, de erről majd később). Óriási beleéléssel pengetett meg énekelt, és egy

hosszabb szólót is beiktatott a műsorba. Az első sorban álló lányok elájultak. A közönség tombolt.

Lehetetlen volt megállapítani, ki nyerte a versenyt. Mindkét zenész egyformán tehetséges volt.

– Hát... – vakarta a fejét Apollón. – Akkor jöjjön a hirtelen halál. Lássuk, ki tud *látványosabban* játszani.

– *Látványosabban?* – pislogott Marszüasz.

– Aha. Tudod! Higanymozgás! Show-elemek! Nézd csak!

Apollón a feje fölé emelte a lírát, és úgy játszott, hogy rá sem pillantott a húrokra. A tömegben elszabadult a pokol. Apollón felhevülten körözött a karjával. Térden csúszva darálta a tizenhatodokat, majd lenyomta a *reverb* gombot, leugrott a dühöngőbe, és újabb szólót vert le, miközben a tömeg visszatolta a színpadra.

A taps egy óra múlva ült el.

– Na, neked is menni fog? – vigyorgott rá Apollón Marszüaszra.

– Fuvolával? – csattant fel Marszüasz. – Már hogy menne? Ez igazságtalanság!

– Akkor én nyertem! – rikkantotta Apollón. – És már ki is találtam, mi lesz a büntetésed. Tudod, Marszüasz, különbnek képezed magad másoknál, de tévedsz. *Én* örökké híres leszek. Mivel halhatatlan vagyok. Te viszont? Minek a csillogó felszín, ha nincs alatta semmi? Alapjában véve te is csak egy halandó szatír vagy. Hús és vér. És ezt be is bizonyítom.

Marszüasz hátrahőkölt. Püthón-íz áradt szét a szájában.

– Fenséges Apollón, bocsáss meg, amiért...

– Élve foglak megnyúzni! – mondta Apollón vidáman. – Kifordítalak a bundádból, hogy mindenki lássa, mi lapul alatta!

Brutál, mi?

Ja. Elég gáz.

Marszüasz azért szenvedett szörnyű kínhalált, mert el merte hinni magáról, hogy van olyan jó zenész, mint Apollón. A szatír testét egy barlangban temették el, nem messze a verseny helyszínétől, és a vére folyóként zubogott le a domboldalon.

Végül Apollón került a *Rolling Stone* magazin címlapjára. Mosolygós arca láttán fel sem tételeznének róla, hogy függönyt csinált egy szatír bőréből.

Az utolsó dolog Apollónnal kapcsolatban: megrögzött agglegény volt és igazi nőcsábász. Egy tömeggyilkos pszichopata, aki lírán játszik? Nincs is ennél megkapóbb!

Egyes legendák szerint Apollónnak mind a kilenc múzsa megvolt – ezek az istennők pártfogolták a különböző művészeti ágakat; a tragédiát, a komédiát, a dokudramát, s a többi. Apollón egyik mellett sem bírt lehorgonyozni. Ahhoz túl szépek voltak; így hát Apollón megfogadta, hogy soha nem nőül meg, inkább csajozik ezerrel.

Csupán egyetlenegyszer ingott meg. Szerelmes lett, de csalódott – és persze magának köszönhetette az egészet.

Egy délután Apollón az olimposzi palotában sétálgatott, amikor összetalálkozott Erósszal, Aphrodité fiával. A szerelem gorillája az ablakpárkányon ült, és az íját húrozta. Olyan fiatal volt, az íja meg annyira apró, hogy Apollón nevetésben tört ki.

– Ó, egek! – morzsolt el egy könnycseppet Apollón. – Ezt nevezed te *íjnak*? Azokkal a nyilakkal meg legfeljebb dartsozni lehetne. Egyáltalán *eltaláltál* már valamit?

Erosz bepöccent, de kényszeredett mosollyal felelte:

– Persze, minden oké.

- Ezt nézd meg, kölyök! - húzta elő Apollón a saját aranyiját, amit még Héphaisztosz készített neki. - Az ellenségeim reszketnek, ha meglátják. Egyetlen nyíllal bárkit elpusztítok, akárhol legyen is az illető! Te viszont... hát pocokvadásznak még elmehetsz.

Apollón nevetve állt tovább.

Erosz a fogát csikorgatta.

- Majd meglátjuk, íjászbajnok - morgott magában. - Lehet, hogy könnyedén leszámolsz az ellenségeiddel, de én *téged* veszlek célba.

Másnap reggel Apollón Thesszáliában sétálgatott a folyóparton, és a líráját pengetve élvezte a napsütést, amikor Erosz átlőtte a szívét.

Véletlenül épp egy najád fürdött a közelben - a helyi folyó szellemének a lánya. Daphné volt a neve. Szó se róla, Daphné gyönyörű volt. Ahogy a sellők általában. De amikor Apollón megpillantotta, úgy érezte, a nimfa még Aphroditénál is dögösebb. Az összes addigi barátnője szájalmas lúzernek tűnt Daphnéhoz képest. Apollón elhatározta, *ha törik, ha szakad*, feleségül veszi Daphnét.

Sajnos az értelmesebb nimfák, mint amilyen Daphné is volt, már rég lemondtak arról, hogy az istenekkel randizgassanak, mert a barátnőik is mind befürödtek az olimposziakkal. Jó, azért nem mindig. Csak az esetek 99,9 százalékában.

- Hali! - kiáltotta el magát Apollón. - Hogy hívnak?

Daphné kiugrott a vízből, és maga köré tekerte a ruháját.

- D-Daphné vagyok. Menj innen, kérlek!

- Ó, Daphné „Menj innen kérlek” - mondta Apollón. - Szeretlek! Gyere hozzám feleségül, és te leszel a legboldogabb najád a világegyetemben.

– Nem.

– Ragaszkodom hozzá! Gyere, hadd csókoljalak meg! Bebizonyítom, hogy szeretlek és... Hé, most meg hova mész?

Daphné elszaladt.

Apollón gyors volt, de Daphné még nála is gyorsabb. Apollónnál ott volt az íja meg a lírája, és szerelmi kábulatában lépten-nyomon megállt, hogy újabbnál újabb haikukat komponáljon a csaj tiszteletére.

Daphné végül elfáradt. Egy kanyonra néző sziklaszirthez ért. Apollón felmászott utána a hegyoldalon. Nem volt menekvés.

Daphnének két lehetősége maradt: leugrik a szakadékba, vagy igent mond Apollónnak. Miután végighallgatta az isten ajkáról áradó szerelmes verseket, a halálugrás sokkal ésszerűbb megoldásnak tűnt.

Végso kétségbeesésében mentőötlete támadt:

– Ó, Gaia, nimfák védelmezője, hallgass meg engem! Intézd el, hogy ne kelljen összejönnöm ezzel az istennel!

Gaia megsajnálta Daphnét. Amikor Apollón felért a sziklaszirtre, és átölelte a najádot, Daphné babérfává változott. Apollón arra ocsúdott, hogy egy fatörzset ölelget, ágakká változott karokat simogat, és az ujjai hajszála helyett levelek közé túrnak.

– Ó, szépséges najád! – zokogta kétségbeesetten. – Sosem felejtetek el. Te voltál az egyetlen igaz szerelmem. Bárcsak feleségül vehettek volna! Nem sikerült elnyernem a szerelmedet, de mostantól egészen az idők végezetéig te leszel a győzelem jelképe. A te leveleid díszítik majd a homlokomat, és ezzel egy teljesen új divatirányzatot teremtek!

A festményeken ezért viselnek a görögök meg a rómaiak babérkoszorút. Apollón hozta be ezt a trendet. A babér a dicsőség

jelképévé vált. Ha megnyertél egy vetélkedőt vagy egy sportversenyt, babérkoszorút illesztettek a fejedre. Ha meghódítottál egy ellenséges népet, nesze, még egy kis babér! Ha eluntad a csodatetteket, és már egy szekérderéknyi koszorúd volt, visszavonultál, hogy nyugodtan pihenj a babérjaidon!

Mindez azért, mert Apollón eldicsekedett a pöpec aranyijával.

Erosz nevetett utoljára, de nagy általánosságban elmondható, hogy Apollón joggal fényezte magát. Ő volt a legjobb íjász a világon. Csak egyvalaki ért fel hozzá, sőt talán még túl is szárnyalta.

Ő pedig nem más, mint Apollón nővére, Artemisz. Ha róla is szeretnétek olvasni, ám legyen. De, srácok – aztán jól viselkedni ám! Előre figyelmeztetlek titeket: Artemisznek nincs humorérzéke.

Artemisz beizzítja a halálmalacot

NEM ÁLLÍTOM, HOGY Artemisz élből gyűlölte a férfiakat, de azért majdnem. A születése pillanatától kezdve azt vallotta; *Minden pasi gáz.*

Vegyük figyelembe, hogy hét hónapot töltött az anyaméhben az ikertestvérével, Apollónnal, arra várva, hogy megszülethessen. Ha valaki ennyi ideig van összezárva Apollónnal, nem csoda, hogy rossz véleménnyel van a férfinemről.

Artemisz született meg elsőként, valószínűleg azért, mert előretolakodott. Azonnal hatéves lett, és végigtekintett a Létó megsegítésére felsorakozott istennőkön.

– Jó – mondta. – Én segédkezem az öcsém születésénél. Nem lesz egyszerű. Forraljatok vizet! Hozzatok még lepedőt! Én addig bemosakszom.

És valóban, Artemisz segített világra hozni a saját ikertestvérét. Ettől kezdve ő lett a szülés istennője, és a csecsemők meg a kisgyerekek patrónusa. (A szülés másik istennőjével, Eileithüiával közösen osztottak a feladatokon). Amikor Apollón megszületett, és táncra perdült meg a saját nagyságát éltette, Artemisz a háttérbe húzódott, és bosszúsan forgatta a szemét.

– Mindig ilyen – súgta meg bizalmasan Hesztianak. – Hét hónapig be nem állt a szája.

Hesztia kedvesen mosolygott.

– És te, drágaságom? Te is ilyen ügyesen énekelsz és táncolsz?

- Á, dehogy. De rengeteg tervem van. Elviszel apámhoz?

Hesztia felkísérte a fiatal Artemiszt az Olimposzra, ahol az apja, Zeus, épp a trónján ült, és a szélistenek heti beszámolóját hallgatta a felhőalakzatokról. *Halálra* unta magát, és egészen megörült, hogy végre történik valami.

- Nézzétek! - szakította félbe a déli szél PowerPoint-bemutatóját a kisnyomású zónákról. - Ez Hesztia meg egy... egy gyerek. Gyertek be!

Hesztia kézen fogva vezette be Artemiszt a trónterembe.

- Felséges Zeus, íme, az újszülött lányod, Artemisz. Később is visszajöhetünk, ha most nem érsz rá.

- Később? Ja, nem! - köszörülte meg a torkát Zeus. - Az időjárás-jelentés fontos dolog, de a fene egye meg, akkor is várhat! Elhessegette a szélisteneket, és kitérte a karját.

- Gyere a papához, kicsikém! Hadd vessek rád egy pillantást!

Artemisz egyszerű térdig érő görögös ruhát viselt - olyan volt, mint egy póló, és a derekánál kötélfogta össze. A lánynak vállig érő hollófekete haja és halálosan szép ezüstszürke szeme volt. Azért használom a *halálosan szép* kifejezést, mert Artemisz tekintete akár halált is hozhatott rád, ha magadra haragítottad a tulajdonosát.

Artemisz még egynapos sem volt, de máris úgy nézett ki, mint egy általános iskolás. Még egy kilenc- vagy tízéves gyerekhez képest is magas volt. Ő uralhatta volna a negyedikesek kosárcsapatát. A trónhoz lépve olyan ragyogó mosolyt villantott Zeusra, hogy a főisten rögtön elolvadt.

- Apa! - vetette magát Zeus karjaiba. - Szeretlek, szeretlek! Te vagy a világ legjobb apukája!

Lehet, hogy Artemisz nem csípte a férfiakat, de *pontosan* tudta, hogyan csavarja az ujjai köré az apját.

– Ejha! – kacagott fel Zeusz. – Te vagy a legaranyosabb istennő, akit életemben láttam. Na, tündérbogár, mondd meg szépen Zeusz papának, mit szeretnél a születnapodra, és máris megkapod.

– Bármit kérhetek? – rebegtette a szempilláit Artemisz.

– Bármit! A Sztüx folyóra esküszöm!

Bumm! A varázsszó. Azt hihetnénk, az isteneknek volt annyi eszük, hogy ne esküdözzenek lépten-nyomon a Sztüx folyóra, de úgy tűnik, Zeusz nem tanult a hibáiból. Teljesítenie kellett Artemisz kérését.

Vannak kislányok, akik pónit, új telefont vagy egész napos plázázást kértek volna. Mások VIP-jegyet a legmenőbb fiúzenekar koncertjére, vagy álomrandit egy vagány arccal – nem is tudom, mondjuk, Percy Jacksonnal. (*Most mi van? Bármikor megtörténhet.*)

Artemiszt nem ez hozta lázba. *Pontosan* tudta, mit akar. Talán mert az anyja. Létó vajúdás közben végig úton volt, és szigetről szigetre vándorolt. Talán mert Püthón, az óriáskígyó majdnem felfalta Létót, mielőtt az ikrek megszülethettek volna. Bárhogy is, Artemisz nyughatatlan lélek volt. Arra vágyott, hogy bejárhassa az egész világot és veszélyes lényekre vadászhasson, a teherbe esésről viszont *hallani sem akart*. Az anyja kárán tanulta meg, hogy az mennyi vesződséggel jár. Artemisz szívesen segédkezett a szülésnél, de ő maga soha nem akarta átélni ezt az élményt.

– Hadd legyenek örökké szűz, apa – mondta Artemisz, gyengéden csavargatva Zeusz szakállát. – Soha nem akarok férjhez menni. Adj íjat meg nyilakat! Várj! Tudod mit? Visszaszívom. Ha *tőled* kapnám az íjat és a nyilakat, lehet, hogy nem a legjobb minőségű árut választanád. Elmegyek a küklopszokhoz, és megkérem őket, hogy készítsenek nekem egyedi fegyvereket. De híveket azért adhatsz mellém: óceáni nimfákat, folyami nimfákat, erdei nimfákat... üsse kő, akár halandó lányokat is! Azok a lányok, akik

esküt tesznek nekem, mind a kísérőim lehetnek, legalábbis amíg szüzek maradnak, mint én. Jó lenne, ha még kilencéves koruk előtt hoznák meg a döntést, amikor még nem érdeklődnek a fiúk iránt, mert utána megkergülnek, és nem veszem semmi hasznukat. Kezdehetnék, mondjuk, úgy nyolcvan kísérővel? Aztán majd meglátjuk, hogy megy. Együtt vadásznának velem, megnyúznák a zsákmányt, ellátnák a kutyákat. Jaj, jut eszembe! Vadászkutyák is kellenek.

Mély levegőt vett, aztán folytatta:

- Szeretném, ha a világ bármely pontján vadászhatnék veszélyes állatokra. Szeretném, ha az összes hegy az én oltalmam alatt állna, hiszen úgyis ott leszek a legtöbbet, kint, a vadonban. Ami a városokat illeti... nem is tudom. Válassz ki egy régi várost, és a pártfogásomba veszem. Amúgy csak akkor teszem be a lábamat a városba, ha éppen szülésnél kell segédkezniem, vagy egy kisgyerek bajba kerül. És... jó, ennyi – mosolygott a lány Zeuszra a nagy ezüstös szemével.

Zeusz kábultan pislogott.

Aztán elnevette magát.

- Látom, az én lányom vagy! *Nagyban* gondolkozol! – csókolta homlokon Artemiszt, majd felállt. – Tudod, egy ilyen gyerek mellett, mint te, még Héra haragja sem ér el hozzám. Minden kívánságodat teljesítem, kincsem. Egy *rakás* várost kapsz tőlem. Az az érzésem, hogy nagyon népszerű istennő leszel!

Zeusznak igaza lett. A legkülönbefélebb emberek rajongtak Artemiszért: a terhes nők, a kisgyerekek, a szülők, a szűzlányok, akik védelmet kértek a vadbarom férfiak ellen, és persze az összes

vadász, ami akkoriban elég népes társaságot jelentett. Akár fiú voltál, akár lány, ha vadászni indultál, bízhattál Artemisz támogatásában – már ha nem dúltad fel a természetet, és *ténylegesen* felhasználtad a zsákmányt. De mivel Artemisz a vadon élő állatok istennője is volt egyben, ha elvetted a sulykot, és túl sok állatot ejtettél el ok nélkül, Artemisz nem hagyta szó nélkül a dolgot.

Artemisz, miután beszélt Zeusszal, meglátogatta a küklpszokat, akik Héphaisztosz kovácsműhelyében dolgoztak Lipari szigetén. Megbízta őket, hogy készítsenek neki egy különleges ezüst vadászíjat meg egy tegezt, tele arany és ezüst varázsnnyilakkal.

Artemisz ezután Pánt, a vadon szatíristenét kereste fel. A legjobb vadászkutyákból állította össze a falkáját. Voltak közöttük fekete-fehérek, vörösesek, dalmatautánzatok; de mind duzzadt az erőtől. Gyorsabban repültek, mint a szél, és olyan izmosak voltak, hogy akár egy kifejlett oroszlánt is le tudtak teríteni. Képzeltetitek, együtt mire lehettek képesek.

Miután ezzel is végzett, Artemisz hozzálátott, hogy híveket toborozzon. Nem volt nehéz dolga. Sok nimfa és halandó lány kacérkodott a gondolattal, hogy szabadon éljen a vadonban, és soha ne kelljen aggódnia a férjhezmenetel miatt. A lányok most nyilván azt mondják: *Én azért egyszer majd szeretnék férjhez menni!* Igen, de akkoriban a lányoknak nem sok beleszólásuk volt abba, hogy kivel házasodnak össze. Az apjuk egyszerűen közölte velük: *Hé, az a fickó lesz a férjed. Ő ajánlotta érted a legtöbbet.* Vajmi keveset számított, hogy a pasas kövér, öreg, csúnya, és úgy bűzlik, mint a pöcegödör. A lánynak nem volt más választása, hozzá kellett mennie.

Artemisz követőinek nem volt ilyen gondjuk. Sosem kellett azon aggódniuk, mikor csap le rájuk egy szerelmes isten. Artemisz vadászai érinthetetlenek voltak. Aki megpróbálta elrabolni őket, vagy egyáltalán flörtölni mert velük, hamar szembetalálta magát Artemisz ezüsttíjával.

Artemisz nagyjából húsz kíséreléssel vadászott egyszerre. Nehéz becserkészni a zsákmányt, ha nyolcvanra vagy többre vagy kisebb csoportokban vadásztak, vagy a táborhelyen maradtak, és húst aprítottak, bőrt cseriztek, tüzet raktak... vagy mit tudom én, mit szoktak csinálni a nagy kempingezők. Manhattani vagyok. Nem értek az ilyesmihez.

Artemisz hamar rájött, hogy nagy távolságokat kell bejárnia rövid idő alatt – néha gyorsabban, mint ahogy a lába bírja. Elhatározta, hogy szerez magának egy szekeret. Csak azt nem tudta, milyen állatok húzzák. A lovak Poszeidón jószágai voltak. Emellett háziasították is őket. Artemisz valami gyors vadállatra vágyott.

Aztán egy nap észrevett egy szarvascsordát.

Most nyilván azt gondoljátok: *Hü, szarvasok. Milyen izgi!*

Ebben a szarvascsordában azonban öt hatalmas tehén volt – mind jól fejlett példány, bikáknak is elmentek volna, a patáik és az agancsuk is tömör arany. Honnan tudta Artemisz, hogy az arany valódi, nem festett réz? Ő volt a vadállatok istennője. Megérezte.

A kíséreihez fordult, és azt suttogta:

– Azok a nemes szarvasok pont jók lennének szekérhúzóknak. Ez lesz az első komoly befogásunk, hölgyek!

Na mármost, Artemisz nem szívesen öldökölt olyan ártalmatlan állatokat, mint a szarvas. Inkább azokat üldözte, amik kárt tehetek az emberben, például a medvéket, az oroszlánokat vagy a feldühödött borzokat. De sok rafinált módszere volt az

állatok biztonságos befogására. A kísérői között volt egy Britomartisz nevű nimfa, aki olyan ügyes hálózövő volt, hogy Artemisz végül istennői rangra emelte – ő lett a hálók istennője. (Hogy kosarazott-e? Nem tudom.)

Britomartisz elhelyezte a csapdákat meg az álcázott hálókat. Aztán Artemisz kísérői fellármázták az erdőt. Jól gondolták: az átlagos méretű szarvasok elfutottak, az aranyszarvú óriástehenek viszont szembefordultak az ellenséggel, hogy megvédjék a csordát.

Négyen azonnal fennakadtak a hálón, a legokosabb szarvas azonban az utolsó pillanatban sarkon fordult, és biztonságos helyre menekült.

– Úrnőm – mondta Britomartisz –. utánamenjünk?

Artemisz elmosolyodott.

– Ne. Nekem négy szarvas is elég lesz. Az az ötödik megérdemli, hogy szabad maradjon. Nagyon okos! Mostantól kezdve az oltalmam alatt áll. Egyetlen vadász sem emelhet rá kezét.

A szerencsés szarvas szép kort ért meg. A legenda szerint a görögországi Kerünea volt a kedvenc helye, innen kapta a kerüneiai szarvas nevet. Később Herkules azt a parancsot kapja, hogy fogja el a szarvast, de ez már egy másik történet.

Artemisznek most már mindene megvolt: fegyverek, kísérők, vadászkutyák és a szekér, amit tizennégy karátos varázsszarvasok húztak. Az istennő nagyrészt a hegyekben barangolt, szörnyekre vadászott, és mindenkit megbüntetett, aki indokolatlanul bántotta az állatokat, vagy nem tartotta tiszteletben a vadon törvényeit.

Időnként a városokban is fel-felbukkant, hogy meglátogassa a gyerekeket, szüléseknél segédkezzen, és fiatal lányokat toborozzon.

Bizonyos szempontból sok közös vonása volt a testvérével, Apollónnal. Mindketten félelmetesen jó íjászok voltak. Míg Artemisz a fiatal lányok patrónusa volt, Apollón a fiatal férfiaké. Mindketten gyógyító erővel bírtak. Mindketten lenyilazással vagy szörnyű járványokkal büntették a tiszteletlen halandókat. Később Artemisz, Szeléné helyét átvéve, a hold istennőjeként vált ismertté; a naptitán Héliosz hatalma ugyanígy szállt át Apollónra. Artemiszt néha ezüst félholdemblémás fejpánttal ábrázolják, ami vagy azt jelenti, hogy ő a holdistennő, vagy azt, hogy egy bumerángot kötözött a homlokára. Maradjunk az első verziónál.

Egyébiránt viszont Artemisz teljesen más volt, mint a testvére. Apollón *mindenkivel* kikezdett. Artemisznek nem volt ideje nyálaskodni. Immunis volt a szerelmi mágiára.

A fivére, Apollón szerette a muzsikát. Artemisz szívesebben hallgatta az esti tücsökzenét, a tábortűz ropogását, a bagolyhuhogást és a folyók csobogását. Apollón nagy előszeretettel hívta fel magára a figyelmet. Artemisz inkább kiszökött a vadonba, és csak a kísérőit tűrte meg maga mellett.

A jelképei? Nem árulok el nagy titkot: az íj, a szarvas és néha a félhold.

Azt hihetnénk, hogy csak a nők imádták őt, pedig a férfiak is tisztelték. A spártaiak hozzá imádkoztak az eredményes vadászat, az íjászsikerek reményében. Tizennyolcas karika; hogy a kedvében járjanak, egy fiatal srácot kötöztek ki az oltárához, és addig korbácsolták, amíg el nem vérzett. Miből gondolták, hogy Artemiszt ez teszi boldoggá? Rejtély. Említettem már, hogy a spártaiak pszichopata állatok voltak?

A többi görög kecskéket áldozott neki, sőt néha kutyákat is.

Tudom. *Kutyákat?* Hiszen Artemisz szerette a kutyákat. Nem értem, miért pont ilyen áldozatokat mutattak be neki. Remélem, Artemisz kifejezte nemtetszését, és minimum járvánnyal sújtotta ezeket a kreténeket.

Artemisz egész Görögországban népszerű volt, de a legnagyobb temploma a kis-ázsiai Epheszoszban állt. Ami érthető, hiszen az amazonok alapították a várost. Egy női harcosokból álló nemzet? Ez jól tükrözi Artemisz szellemiségét.

Persze Artemisz többnyire vadászattal múlatta az időt, de ha úgy hozta a sors, kiválóan harcolt. Emlékeztek még az Alóaszokra, a gigászikrekre, akik megtámadták az Olimposzt, és hegyekből emeltek ostromtornyot? Őket is Artemisz iktatta ki.

Így történt az eset. Miután Árész, a háború istene kiszabadult a bronzkorsóból, a két gigász azzal hengegett, hogy elfoglalja az Olimposzt és rabszolgasorba taszítja az isteneket. Ephialtész Hérát akarta feleségül venni. Ótiszt Artemisz.

A hír Artemiszhez is eljutott, aki csak ennyit mondott:

– Oké. *Kinyírom* ezt a két barmot.

Biztos távolságból is lenyilazhatta volna őket, de ő közelharcot akart, hogy a saját szemével lássa a két óriás vergődését.

Lerontott a hegyről, és nyílzáport zúdított rájuk: a lábukra, a kezükre és a legérzékenyebb pontjaikra. A két gigász hiába próbálta felnyársalni hatalmas lándzsájával, nem voltak elég fürgék.

Artemisz végül beszaladt az óriások közé. Mindketten le akarták döfni, de ő az utolsó pillanatban kitért a lándzsa útjából,

így a gigászok egymást nyársalták fel. Az Alóaszok kinyiffantak. Probléma megoldva. A baki örökzöld sláger lett az *Olimposz legviccesebb csatái* című műsorban.

Artemisz azonban inkább a vadállatokkal végeztette el a piszkos munkát.

Egyszer a Kalüdón nevű görög város királya, Oineusz pusztá feledékenységből nem kedveskedett méltó áldozattal Artemisznek. Megkezdődött az őszi betakarítás. A kalüdóniak az isteneknek ajánlották fel munkájuk első gyümölcsseit. Athénének olívaolajat öntöttek ki. Déméternek gabonát égettek. Poszeidónnak rántott halat áldoztak tartármártással.

Artemiszről azonban megfeledkeztek. Pedig ő pár szem almával is megelégedett volna. Vagy egy kis citrommal.

De az oltár üresen maradt.

- Oké - dünnyögte magában. - Megcsúfoltak, de a tettük nem marad megtorlatlan!

Magához rendelte a legvadabb disznót a disznók történetében.

A vaddisznó akkora volt, mint egy rinocérosz. A szeme vérvörösen izzott. Acélvastagságú irháját lándzsahegy keménységű sörték borították; elég volt csak súrolnia, hogy foszlányokban jöjjön le a bőrd. A szájából kicsapó villámló savfelhő mindent elhervasztott és felperzselt, ami az útjába került, és a hatalmas borotvaéles agyari... nos, mire olyan közel merészkedtél, hogy láttad is őket, nagy valószínűséggel szénné égtél.

Röviden: ő volt a Halálmalac.

Artemisz ezt a bestiát szabadította rá Kalüdónra, ahol a vadkan gyökerestül tépte ki a gyümölcsfákat, letaposta a vetést, és az összes állatot, földművest és katonát felkoncolta, aki elég ostoba volt ahhoz, hogy szembeszálljon vele.

Oineusz király ekkor már nagyon bánta, hogy nem áldozott almát Artemisznak. Így szólt a fiához, Meleagroszhoz:

- Te vagy a legjobb vadász a királyságban, fiam! Mit tegyünk?

- Vegyük üldözőbe a vaddisznót! - felelte Meleagrosz. - Artemisz a vadászat istennője. Csak akkor bocsát meg nekünk, ha a valaha látott legnagyobb és legveszélyesebb hajtóvadászatot indítjuk a szörnyeteg ellen. Ha a bátorságunknak és az ügyességünknek köszönhetően leterítjük a vadkant, biztosan feloldozást nyerünk.

- Vagy még jobban magunkra haragítjuk az istennőt - ráncolta a homlokát Oineusz. - Arról nem is beszélve, hogy egyedül úgysem bírsz el azzal a fenevaddal!

- Nem is egyedül szállók szembe vele - rázta a fejét Meleagrosz.

- Görögország legjobb vadászait gyűjtöm magam köré!

A király jutalmat ajánlott fel az önként jelentkezőknek. Hamarosan szerte a világról özönlöttek a vadászok Kalüdónba. Itt rendezték meg *Az első és remélhetőleg legutolsó kalüdóni vaddisznóvadászatot.*

Artemisz nem könnyítette meg a vadászok dolgát. Egy Mopszosz nevű fazon, aki a legkeményebb dárdás volt Görögországban, akkora svunggal hajította el a fegyverét, hogy az akár egy bronzpajzsot is kettérepesztett volna. Artemisz azonban közbelépett, és dárda hegye félúton leesett a nyélről. A fadarab így könnyedén lepattant a szörnyetegről.

Egy másik vadász, bizonyos Ankaiosz kinevette Mopszoszt.

- Így nem fogod leteríteni a Halálmalacot! Figyelj és okulj! - suhogtatta meg kétélű fejszéjét. - Megmutatom, hogy küzd egy igazi férfi! Ennek a kislánynak a vaddisznója nem ellenfél.

Felvette a pozíciót, és megpörgette a fejszét a feje fölött, mire a vadkan egyenesen a lágyékába mélyesztette az agyarát. Ankaiosz szörnyethalt, és a Herétlen Csoda néven vonult be a történelembe.

Végül maga Meleagrosz ölte meg a vadkant a barátai segítségével. Bátran viselkedett, meg minden, de Artemisz mégsem volt elégedett. Irigységet szított a többi vadászban. Meleagrosz megnyúzta a vaddisznót, és a palotában feszítette ki a bőrét, ám a vadászok összevesztek a trófeán.

A vitából egyéves polgárháború kerekedett. Több száz ember halt meg, csak mert a király elfelejtett gyümölcsöt ajándékozni Artemisznek. Most őszintén, összesen tizenkét istenről van szó. Legközelebb írj listát, Oineusz.

Hát igen. Ha megfeledeztél az áldozatról, Artemisz akár meg is ölhetett. De ha *igazán* fájdalmas halált kívántál magadnak, a privát szféráját kellett megsértened.

Egy Aktaión nevű vadász is ebbe a hibába esett. Az egészben az a legfurcsább, hogy a csávó nagyon tisztelte Artemiszt. *Mindig* időben áldozott neki. A zsákmánya színe-javát ajánlotta fel az istennőnek, és igyekezett jó vadász lenni. Kheirón, a híres kentaur nevelte fel, akinek keze alól a legkiválóbb görög hősök kerültek ki. (*Khm*, például én, *khm*.) Aktaiónnak ötven kutyából álló falkája volt. Amikor éppen nem Kheirón barlangjában tanulta a hősködést, veszélyes lényeket hajszott a kutyáival, és mindig a legfinomabb vaddisznószalonnával tért haza.

Egy este kimerültén kószált a hegyekben az egész napos vadászat után. Leheveredett egy sziklára, ami alatt egy tó meg egy vízesés húzódott. A kutyái összegömbölyödve feküdtek a háta

mögött. Aktaión a fejére húzta a takarót, és elszundított. Reggel halk neszezésre ébredt.

Aktaión megdörzsölte a szemét. Lenézett a tóra, és azt hitte, álmodik. Egy csapat gyönyörű nő ruhátlanul fürdőzött a vízesésnél. A legszebb pontosan úgy nézett ki, mint Artemisz szobra a templomban. Magas volt, sötét hajú, a szeme ezüstösen szikrázott. Aktaión fülében hangosan lüktetett a vér.

Ha csendben elkullog, talán megúszhatta volna. Artemisz nem vette észre. Ha Aktaión lábujjhegyen leoson a hegyről, öregkorában jó érzéssel gondolhatott volna vissza erre a nem mindennapi pillanatra. Merthogy... ekkor még *nem* kukkolta a csajokat. Nem akart kémkedni.

De nem. Természetesen nem. Aktaión telhetetlen volt.

Tovább figyelte a lányokat. És beleszeretett Artemiszbe. Elhatározta, hogy *mindenáron* feleségül veszi.

Persze tudta, hogy Artemisz örök szüzességet fogadott. De akkor még nem ismerte *őt!*

Aktaión tisztelte Artemiszt. Áldozatokat mutatott be neki. Szerette a vadászatot és az állatokat...

Annyi közös volt bennük. Miért is nem gondolt erre korábban?

Felugrott az alvóhelyéről, és elkiáltotta magát:

– Bocsáss meg, úrnőm!

Artemisz kísérői sikoltozva futottak ki a partra, hogy magukhoz vegyék a ruháikat meg az íjaikat. Artemisz szeme résnyire szűkült. Meg sem próbálta eltakarni magát. Aktaión felé indult a víz színén.

– Ki vagy te? – kérdezte.

– Aktaión, úrnőm. A nagy vadász, aki olyan buzgón imád téged.

- Valóban? - kérdezte nyersen Artemisz. - Mégis meglesel fürdőzés közben?

- Ez... ez pusztá véletlen. - Aktaión nyaka úgy bizsergett, mintha bolhák csipkednék. Inába szállt a bátorsága, de már nem visszakozhatott. - A szépséged... az indított arra, hogy megszólítsalak. Akarlak téged! Légy a feleségem!

Artemisz félrebillentette a fejét. Ezüstös aura izzott a teste körül.

- *Akarlak téged* - ismételte. - Talán engem is prédának nézel?

- N-nem, úrnőm.

- Talán úgy véled, te vagy a vadász, én meg a zsákmány, amire ráuszíthatod a kutyáidat?

- Á, dehogy. Csak...

- Hadd világosítsalak fel. Aktaión - mondta az istennő. - Én vagyok a vadász. Mindig én vagyok a vadász. *Te* meg a préda. Annak a férfinak, aki meztelenül lát, meg kell halnia.

Aktaión teste görcsbe rándult a fájdalomtól. Szétnyílt a homloka, közvetlenül a szeme fölött, és két súlyos agancs nőtt ki belőle. Ujjai hasított patává olvadtak össze. A háta ívbe hajlott és megnyúlt. A lábai elkeskenyedtek. A csizmája összezsugorodott, és patává keményedett.

Aktaión szarvassá változott - egy igazi, fejedelmi bikává.

Artemisz éleset füttyentett. Aktaión ötven kutyája felriadt álmából. Sehol sem találták a gazdájukat, de ennek a hatalmas szarvasnak nagyon jó szaga volt! Aktaión megpróbálta lecsillapítani a kutyákat, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. A kutyái nem ismerték fel. Eliramodott, amúgy szarvas módra, de a kutyák gyorsabbak voltak nála.

Cafatokra tépték egykori gazdájukat.

Amikor végeztek, körülnéztek; Aktaiónt keresték. De sehol sem találták. Nyűszítve kushadtak le a földre, és nagyon szomorúak voltak, de végül elindultak hazafelé, Kheirón barlangjába. A kentaur látta a kutyák fogai közé ragadt ruhafoszlányokat, a bundájukra tapadó vért, és rögtön összerakta, mi történt. Hányszor figyelmeztette ezt a balféket, hogy ne szórakozzon Artemisszel. Hogy megvigasztalja a kutyákat, madárijesztő-szerű bábut készített Aktaión régi vadászruháiból, így a kutyák azt hitték, a gazdájuk visszatért.

Ez szép gesztus volt Kheiróntól, de azért kíváncsi lennék, véletlenül nem lapul-e egy Percy Jackson madárijesztő a szekrényében vészhelyzet esetére. Bár nem biztos, hogy tudni szeretném.

Nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor egy hímnemű kileste Artemiszt fürdőzés közben. A következő kukkoló egy Szipriotész nevű fiú volt, aki céltalanul bolyongott az erdőben, és rosszkor volt rossz helyen.

Amikor meglátta a meztelen Artemiszt, felkiáltott meglepetésében; de hát még gyerek volt. Nem kérte feleségül az istennőt. Csak térdre esett, és kegyelemért könyörgött.

- Kérlek, úrnőm! - nyöszörgött. - Véletlen volt. Ne változtass szarvassá, és ne tépess szét a kutyákkal!

Artemisznek büntudata támadt. Elvégre ő volt a kisgyermekek pártfogója.

- Nos, Szipriotész - felelte a gond a következő. Annak a férfinak, aki meztelenül lát, meg kell halnia.

- De... de...

- Mivel te is hímnemű vagy, meg kell hogy öljelek. Kivéve persze, ha nem vagy hímnemű...

- Úgy érted... várjunk csak - pislogott Szipriotész. - Na, ne!

- Halál vagy nemváltoztatás? Te döntesz.

Szipriotésznek nem volt sok választása. Nem akart meghalni.

Szóval, *csiribí-csiribá!* Artemisz lánnyá változtatta, és Szipriotész boldogan élt az istennő vadászai között.

Ez már elég beteg? Á, lesz ennél betegebb is!

Egy másik alkalommal Artemisz egyik kísérője, Kallisztó, felkeltette Zeusz figyelmét. Na mármost, Artemisz kísérői elvileg tiltott gyümölcsnek számítottak, de hát Zeuszról van szó. Ráadásul Kallisztó igazi bombázó volt.

Ő volt Artemisz kedvenc kísérője. Az istennő és Kallisztó sok mindenben hasonlított egymásra - mindketten gyorsak és erősek voltak, és a legkevésbé sem érdeklődtek a férfiak iránt. Az első perctől kezdve jó barátnők lettek. Artemisz többi hívéhez hasonlóan Kallisztó is szüzességi fogadalmat tett, de Zeusznak más elképzelései voltak.

Egy nap lenézett az Olimposzról, és megpillantotta Kallisztót, aki egyedül napozott egy tisztáson.

- Eljött az én időm! - gondolta magában. - Már csak azt kell kitalálnom, hogyan cserkésszem be. Nagyon gyorsan fut. Hmm...

Zeusz átváltozott: Artemisz külsejét öltötte magára.

Tudom - tiszta genyóság, nem? De, mint már említettem, ennek a fazonnak semmi sem volt drága, ha csajozni akart. Ha az érdekei úgy kívánták, még a saját lányává is átváltozott.

Az ál-Artemisz kísétált a tisztásra.

- Cső, Kallisztó! Mit csinálsz?

- Úrnőm! - ugrott talpra Kallisztó. - Épp pihentem.

- Csatlakozhatok? - kérdezte az ál-Artemisz.

Kallisztó valami furcsaságot látott az istennő tekintetében, ennek ellenére azt mondta:

- Ööö, persze.

Az ál-Artemisz közelebb jött. Megfogta Kallisztó kezét.

- Nagyon szép vagy, ugye, tudod?

Az ál-Artemisz megcsókolta Kallisztót, és ezt ne úgy értsétek, hogy baráti puszit nyomott az arcára. Kallisztó kézzel-lábbal kapálózott, de Zeusz magához szorította, és ő volt az erősebb.

- Úrnőm! - visított Kallisztó. - Mit csinálsz?

Ekkor Zeusz visszaváltozott saját magává, mire Kallisztó csak még hangosabban sikoltzott.

- Ugyan-ugyan - mondta az égisten. - Artemisznek nem kell megtudnia, kedvesem. Ez lesz a mi kis titkunk!

Zeusz tehát ismét bebizonyította, hogy egy igazi gennygóc. Ja, tudom, hogy ha meghallja, zabos lesz rám. Nem ez az első alkalom, hogy kihúzom a gyufát Vihar Uraságnál. De ami a szívemen, az a számon.

Ha az igazi Artemisz hallótávolságon belül lett volna, nyilván futva érkezik Kallisztó megmentésére. Sajnos Kallisztó teljesen egyedül volt. Zeusz megkapta, amit akart.

Utána Kallisztó annyira szégyellte magát, hogy inkább nem szólt semmit. Félt, hogy mindenről ő tehet. Tipp: Ha véletlenül megtámad egy kretén, arról *nem* te tehetsz. Szólj valakinek.

Kallisztó sokáig őrizgette a titkát. Megpróbált úgy tenni, mintha mi sem történt volna. De sajnos teherbe esett. Ezt azért nem titkolhatta a végtelenségig. Néhány hónappal később, egy forró kánikulai napon Artemisz és a banda fürödni ment a szörnyhajkurászás után. Mindannyian beleugrottak a tóba, kivéve Kallisztót.

- Mi a baj? - kérdezte Artemisz. - Gyere már!

Kallisztó elpirult. A kezével takarta el gömbölyödő hasát. Nem mert levetközni, nehogy Artemisz rájöjjön a turpisságra.

Artemisz persze egyből kapcsolt. Hirtelen megértette, miért volt Kallisztó olyan zárkózott és szomorú az utóbbi időben.

Az istennő szíve elfacsarodott.

– Csak nem, Kallisztó? – kérdezte. – Az összes hívem közül *pont te* szegted meg a fogadalmad?

– Én-én nem akartam! – felelte Kallisztó. Egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Ki volt az? – faggatta Artemisz. – Egy szép harcos? Egy nagy-dumás hős? A bátyám, Apollón? Jaj, ne... *kérlek*, mondd, hogy nem ő volt!

– Te-te voltál! – kiáltott fel panaszosan Kallisztó.

Artemisz rámeredt.

– Na, akkor fussunk neki még egyszer!

Kallisztó elmesélte, hogyan jelent meg neki Zeusz Artemisz képében.

Az istennő fortyogott a dühtől. Legszívesebben megfojtotta volna Zeuszt, de ha az apád a világegyetem ura, nem sok mindent tehetsz. Artemisz Kallisztóra nézett, és lemondóan csóválta meg a fejét.

– Te voltál a kedvencem. Ha már az elején szólsz, talán tudtam volna segíteni. Kerestem volna neked egy gazdag, jóképű férjet, hogy új életet kezdhes az általad választott városban. Arra is gondom lett volna, hogy emelt fővel távozhass a csapatból. Nem esett volna bántódásod. Nem a te hibád, hogy Zeusz megerőszkolt.

– De én nem akartalak elveszíteni! – zokogott Kallisztó. – Veled akartam maradni!

Artemisznak majd' meghasadt a szíve, de nem mutathatta ki. Szigorúan fogta a híveit. Nem engedhette, hogy bárki is megszegje a szabályokat, még a legjobb barátnőjével sem tehetett kivételt.

- Kallisztó, az a bűnöd, hogy elhallgattad előlem a titkodat. Azzal, hogy nem voltál őszinte, elárultál engem és a nővéreidet. Meggyaláztad a szüzek csapatát, mert akkor is köztünk maradtál, amikor már nem voltál szűz. Ezt nem tudom megbocsátani neked.

- De... de Artemisz...

- Hallgass! - mutatott rá Artemisz a fiatal lányra, aki furcsa alakváltozáson ment keresztül.

Megnőtt. A végtagjai rövidebbek és vastagabbak lettek. Ruhája, ami elrejtette az állapotát, fojtogatóan vastag, barna szőrzetté vált. Kallisztó barnamedvévé változott. Szólni próbált, de csak bömbölni tudott.

- Most menj - mondta a könnyeivel küszködő Artemisz. - Az új külsőd egyben figyelmeztetés is, hogy soha többé ne keresztezd az utamat. Ha még egyszer meglátlak, megöllek. EREDJ!

Kallisztó bemenekült az erdőbe. Egy Arkasz nevű fiúgyereket szült, aki visszatért a halandók világába, és végül király lett. Kallisztót azonban leterítették a vadászok.

Zeuszt furdalta a lelkiismeret. Az Ursa Major, vagyis a Nagy Medve csillagképpé változtatta Kallisztót - mintha ezzel kárpótolni tudta volna tönkretett életéért.

Furcsa, de a kallisztós eset után Artemisz következő két legjobb barátja is hímnemű volt. Nem tudom, miért. Talán rájött, hogy a férfiak nem tudnak akkora csalódást okozni neki, mint Kallisztó, vagy ha mégis, legalább nem okoznak akkora meglepetést, hiszen

a férfiak természetüknél fogva gyökerek. Vagy talán azt próbálta bebizonyítani magának, hogy még a világ legérdekesebb csávója kedvéért sem szegné meg a szüzességi fogadalmát.

Az első férfibaratja a sötét múltú Órión volt. A srác eredetileg óriás volt, annak viszont elég kicsi, talán két méter magas, és emberi formájú, szóval akár halandónak is elmegetett volna. Sokáig Khiosz király udvari vadászaként szolgált. De bajba keverte a király lányát. Amikor a király megtudta, mi történt, tüzes vassal vakított meg Óriónt. Aztán kirúgta a királyságból.

Órión elveszetten botorkált az országban, mígnem véletlenül összefutott Héphaisztosszal, a kovácsistennel. Órión neki panaszkolt el a bánatát. Az óriás őszintén megbánta tettét, ezért Héphaisztosz – aki maga is sokat tudott volna mesélni a tragédiákról meg a második esélyekről – műszemet gyártott Óriónnak, hogy az óriás visszanyerje látását.

Órión Délosz szigetén húzta meg magát, itt ismerte meg Artemiszt. Az istennő megkedvelte a fickót. Órión nem rejtegette a múltját. Emellett kitűnő vadász volt. A vakságban töltött évek kielezték az érzékszerveit, a műszeme pedig mindenféle klassz éjjellátó/célzó funkcióval volt ellátva. Ő volt az első férfi, aki csatlakozhatott Artemisz csapatához.

Nem tudom, a többiek mit szóltak a dologhoz.

A vadászok most először lettek koedukáltak. De Órión nem próbálkozott sunyi trükkökkel. Amikor a lányok fürdeni mentek, diszkréten félrevonult. A házimunkából is ugyanúgy kivette a részét, mint bárki más. Villámgyorsan összebarátkozott Artemisszel.

Az egyetlen probléma: Órión *túl* jó vadász volt. Egy nap egyedül ment ki az erdőbe, és kicsit bevadult. Lelőtt tizenhat medvét, tizenkét oroszlánt meg egy csomó más szörnyeteget, amit

meg sem tudott nevezni. Ártatlan állatokra is rátámadt: szarvasokra, nyulakra, mókusokra, madarakra, vombatokra. Lehet, hogy csak eldurrant az agya. Vagy Apollón kergette az örületbe, mert az istennek nem tetszett, hogy a csávó folyton a nővérével lóg.

Szóval, Órión lábánál nemsokára hatalmas kupacokban heverték a vombattetek. A fazon mókusvért kent az arcára, faleveleket tűzdelt a hajába, és elordította magát:

- Az összes állatot kinyírom! Mindet! Halál rátok, szőrös kis mocsadékok!

Ez nem igazán illett Artemisz híveinek természetbarát küldetéséhez. Gaia Földanyának sem tetszett a dolog. Órión olyan hangosan kiabált, hogy felverte a szunyókáló Gaiát, aki azt motyogta magában:

- Gyilkolászni akarsz, öcsi? Akkor nesze!

Hirtelen egy hatalmas skorpió mászott elő a föld alól Órión háta mögött. Amikor az óriás megfordult, jó kis méregfröccsöt kapott a mellkasába.

Órión ezzel elhalálozott. Artemisz a keresésére indult, és amikor rátalált a kihűlt, élettelen testre, amit (valamilyen bizarr okból) több ezer halott szőrmók vett körül, megint diribdarabra hullt a szíve. Ezúttal Artemisz változtatta csillagképpé a barátját. Órión ott világít az égen, a skorpió mellett, hogy a története örökké fennmaradjon.

A tanulság a következő: ne mészárold halomra a nyuszikat, mókusokat, vombatokat. A légynek sem ártanak, és könnyen lehet, hogy az atom nagy skorpió haverjuddal gyűlik meg a bajod.

Artemisz utolsó legjobb barátja egy Hippolütosz nevű herceg volt. Jóképű, kedves srác volt, de nem egy szerelmes típus. A vadászat kötötte le minden idejét. Más szóval, Artemisz szempontjából ő volt a tökéletes ember. Az istennő még a csapatba is befogadta, ami azért komoly kihívás lehetett egyes nőnemű kísérők számára. A csávó túlságosan vonzó volt.

Hippolütosz azonban példásan viselkedett. Komolyan vette az esküjét, és pillantásra sem méltatta a hölgyeket.

Persze ez nem mindenkinek tetszett. Fent az Olimposzon Aphrodité, a szerelem istennője frankón kikelt magából.

– Ez valami vicc? – siránkozott. – Egy ilyen dögös srác nyolcvan világklasszis nővel lóg együtt, és nem csinál semmit? Ez sértés! Ez *elfogadhatatlan!*

Amikor Hippolütosz meglátogatta az apját, Thészeusz királyt (na, az a fazon is megér egy misét), a két férfi parázs vitába keveredett. A király meg akarta nősíteni Hippolütoszt, hogy legyen, aki továbbviszi a családi nevet, blablabla.

– Nem! – mondta Hippolütosz. – Artemisszel és a vadászaival maradok!

– Ha *ennyire* szereted, miért nem veszed feleségül? – bömbölte végső elkeseredésében Thészeusz.

– Ő egy szűz istennő, apa! Már elfelejtetted?

A veszekedés kissé elfajult, mert Aphrodité az Olimposzról fűtötte a kedélyeket. Persze, ő a szerelem istennője volt, de szerelem és gyűlölet nem sokban különböznek egymástól. Ha elszabadul a pokol, könnyen egymásba csapnak át. Higgyetek nekem. Én már csak tudom.

Thészeusz végül kardot rántott, és leszúrta a saját fiát.

Hoppá!

A király persze rettenetesen elszégyellte magát. A királyi sírkamrában helyezte el a herceg holttestét, aztán elrohant, hogy a világtól elvonulva gyászolhasson. Eközben Artemisz is értesült a hírről, és egyenesen a sírhoz sietett.

Keserves zokogással nyalábolta fel Hippolüosz testét.

– Nem! Nem, nem és nem! Ezt a barátomat már nem veszthetem el. *Nem bizony!*

Kirepült a városból, és magával vitte Hippolüosz holttestét. Egész Görögországot tűvé tette, addig nem nyugodott, amíg rá nem talált a világ legjobb orvosára, egy Aszklépiosz nevű fazonra. Az orvos Apollón, a gyógyítás istenének fia volt, de még az apját is túlszárnyalta. Bizonyára azért, mert *napi szinten* foglalkozott a gyógyítással, ellentétben Apollónnal, aki állandóan csajozott vagy szabadtéri koncerteket adott.

– Artemisz néni! – örvendezett Aszklépiosz. – De örülök, hogy látlak!

Artemisz az orvos elé fektette Hippolüosz holttestét.

– Aszklépiosz, gyógyítsd meg Hippolüoszt. Kérlek! Az én hatalmam nem terjed idáig.

– Hmm. Mi baja? – kérdezte Aszklépiosz.

– Halott – felelte Artemisz.

– Az súlyos állapot. Majdnem mindig végzetes. De meglátom, mit tehetek.

Aszklépiosz gyógyfüveket kevert össze, elixírt főzött belőlük, majd belediktálta a halott hercegbe, aki azonnal feltámadt.

– Hála az égnek! – kiáltotta Artemisz. – Nagy vagy, Aszklépiosz!

– Á, semmiség.

Aszklépiosz azonban tévedett. Aphrodité panasszal fordult Zeuszhoz. *Ilyen* rosszul viselte a vereséget. Aztán Hádész is

fellázadt. Azt mondta, Aszklépiosznak nincs joga feltámasztani a halottakat. Ez a halandók között és az Alvilágban is csak káoszt okozna. Zeusz egyetértett a többiekkel. Villámmal sújtotta Aszklépioszt, aki azonnal szörnyet halt, ezért kérleljük ma hiába az orvosokat, hogy támasszák fel a halott rokonainkat. Zeusz törvénytelennek nyilvánította ezt az orvoslási módszert.

Ami Hippolüoszt illeti, Artemisz gondoskodott róla, hogy a srác biztonságban legyen. Olaszországba menekítette, ahol Hippolüosz pap lett Artemisz szentélyében, és nagyon szép kort ért meg.

Ezt követően Artemisz úgy döntött, nem keveredik közelebbi kapcsolatba a híveivel.

Nem akarta ekkora kockázatnak kitenni őket. És kétszer is meggondolta, kit vegyen be a csapatába.

Engem ugyan nem zavar. Kedvelem Artemiszt, de nem vagyok nagy természetjáró. Vadászni sem szeretek. A *lányokat* csípem, de a barátnőm nem örülne, ha nyolcvan gyönyörű nővel csatangolnék a vadonban.

Ebben nem tűr ellentmondást.

Hermészeket lesíttelik

GYORSABB LENNE FELSOROLNI, Hermész minek *nem* volt az istene, mert a srác nem tétlenkedett.

Ő volt az utazás istene és mindazok patrónusa, akik az utakon jártak. Vagyis a kereskedőké, hírnököké, nagyköveteké, utazó mutatóványosoké meg a pásztoroké, akik a piacra vitték a jószágaikat. Továbbá a banditáké, tolvajoké, csavargóké és azoké a nyugdíjasoké, akik télen karavánt alkotva cammognak dél felé a lakóautóikkal.

Hermész feladatai közé tartozott lekísérni a holt lelkeket az Alvilágba. Ő volt Zeusz személyi futára; garantált éjszakai szállítással juttatta el a főnök üzeneteit a világ minden tájára. Ezenkívül ő volt még (mély levegő) a kereskedelem, a nyelvek, a tolvajlás, a sajtburger, a csalás, az ékesszólás, a lakomák, a sajtburger, a vendéglátás, az őrkutyák, a baljós madarak, a gimnasztika, az atlétikai versenyek, a sajtburger, a sajtburger és a kockajóslás istene.

Oké, a sajtburgert csak azért dobtam be, hogy lássam, figyeltek-e. Meg éhes is vagyok.

Tulajdonképpen bármi és bárki, amivel és akivel az utazásaid közben találkozhattál, Hermész hatáskörébe tartozott – legyen az jó vagy rossz. Szóval, ha útra kelsz, imádkozz, hogy Hermész jó hangulatban legyen. Különben a reptéren éjszakázhatsz, vagy az út szélén rostokolhatsz defekt miatt. Mivel az ókori Görögországban előbb-utóbb mindenki útra kelt valamikor, Hermész igazi nagymenőnek számított.

Nem is képzelnénk róla, hogy egy barlangban született, és tizenkét órás korában letartóztatták.

Pedig az anyja, Maia igyekezett jó útra téríteni. Maia titanisz volt, Atlasz lánya, és amikor terhes lett Zeustól (amivel ő lett a – hánys is – a 458-as számú barátnő? Valaki képen van még egyáltalán?), több óvintézkedést is tett, nehogy úgy végezze, mint Zeus többi barátnője – Héra átkaitól sújtva.

Maia a Görögország középső részén lévő Küllini-hegy egyik barlangjában bújt el, ahol aztán életet adott az aranyos kis Hermésznek. Rájött, hogy a gyerek egy isten, ezért elhatározta, jobb, ha óvatos lesz. Sosem lehet tudni, egy ilyen bébi nem kezd-e táncolni, énekelni vagy emberekre lövöldözni. (Létó érdekes sztorikat mesélt neki.) Maia megszojtatta a kis Hermészt, és jó szorosan bepólyálta, nehogy bajt keverjen. Vesszőkosárba fektette, és rázendített egy altatódalra, ami az isteneket meg a kedvenc állataikat sorolta fel, mert a bölcsődalok már akkoriban is a háziállatokról szóltak. Maia énekelt Artemiszről meg a kutyáiról, Poszeidónról meg a lovairól, Apollónról meg a szent teheneiről – amik a legszebb és legízletesebb szarvasmarhák a világon. Hermész nemsokára békésen szundított. Maia eldőlt az ágyon és mély álomba zuhant, mert a szülés eléggé megviselte.

Hermész, amint meghallotta az anyja horkolását, kinyitotta a szemét.

Az újszülött isten dühösen ficánkolt a pólyában.

- Ez komoly? - dünnyögte magában. - Harminc perce születtem, és máris kényszerzubbonyt adnak rám? Úgy látszik, anyu nem bízik bennem. Jól teszi.

Kiszabadította magát, és kipattant a kiságyból. Hermésznek ekkor még csecsemőformája volt, de csak azért, mert egyelőre nem akart megnőni. Úgy gondolta, egy kisbaba könnyebben

megúszhatja a stikliket, mint egy idősebb gyerek. Kinyújtózkodott, szökdelt egy párat, aztán megigazította a pelenkáját.

- Megéheztem ettől a tehenes nótától - mondta. - Úgy ennék egy steaket!

Kiséált a barlangból, és elhatározta, hogy megkeresi Apollón marhacsordáját. De alig tett meg pár lépést, megbotlott egy kemény tárgyban.

- Au! - Hermész letérdelt, és látta, hogy egy teknős akadt az útjába. - Szevasz, kishaver! - üdvözölte Hermész. - Te vagy az első állat, amibe belebotlottam! Megteszlek szent állatommá. Na, örülsz?

A teknős bambán bámult rá.

- Szép a páncélod - kulcsolta rá az ujjait Hermész a teknősbéka hátára. - Olyan szép pöttyös. Mit szólnál, ha bevinnék ebbe a barlangba, hogy jobban szemügyre vehessetek? Nem bántalak.

Hermész erős kisbaba volt. Ami azt illeti, jóval erősebb volt, mint *bárki más*. Fogta a teknősbékát és bevitte a barlangba. Ahogy a teknős páncéljára pillantott, ragyogó ötlete támadt. Eszébe jutott, milyen szépen visszhangzott az altatódal a barlangban - egyre hangosabban és teltebben zengett. Hermész élvezettel hallgatta. Ez a teknőspáncél jól felerősítené a hangot, akárcsak egy miniatűr barlang - ha nem lenne benne a teknős.

- Tudod mit, kishaver? - szólalt meg Hermész. - Meggondoltam magam. Attól tartok, bántani foglak.

Tizennyolcas karika. Hermész levágta a teknősbéka fejét és lábait. A maradékot az anyukája merőkanalával vájta ki. (Jó, bocs! Akkoriban az emberek minden létező állatot lemészároltak a húzáért, a szőréért, a páncéljáért, s a többi. Piper barátnőm ezért lett vegetáriánus.)

Szóval, Hermész, miután kivájta a héjat, belefűjt. A hang mélyen visszhangzott, de még nem volt az igazi. A barlang körül baglyok, tücskök, békák és még sok más apró lény egymást túlkiabálva ricsajozott. Hermész is erre vágyott – egy több száz szólamból álló kórusra. Ekkor néhány szál hosszú birkainat pillantott meg a tűz mellett, amit Maia tett oda száradni.

Hmm, gondolta magában Hermész.

Fogta az egyik inat, és kifeszítette a keze meg a lába között. Megpendítette, és a húr megrezggett. Minél szorosabbra fogta a húrt, annál magasabb hangot csalt elő belőle.

– Igen – mondta. – Ez lesz az.

Az anyjára sandított, hogy megbizonyosodjon róla, még mindig alszik-e. Majd munkához látott. Elcsórt pár fatiplit az anyja szövőszékéből, és átütötte őket a teknőspáncélon, úgy, hogy szarvként lógnak ki a nyaknyílásnál. Aztán felülről is befűrt egy tiplit a két merevítő közé, így végül egy focikapuszerű építményt kapott. Hét húrt feszített ki a nyaknyílás és a páncél alja közé. Aztán felhangolta a húrokat. Amikor megpendítette őket, csodás hang keletkezett. Hermész feltalálta az első húros hangszert, amit végül lírának nevezett el. (Hogy miért? Nem tudom, talán mert *lírai alkat* volt.)

Ha egy kicsit több időt feccöl a dologba, az akusztikus gitárt, a nagybőgőt és a Fender Stratocastert is feltalálhatta volna, de most már *farkaséhes* volt. A bölcsőjébe, a takarók alá rejtette a lírát, és elindult, hogy megkeresse a fincsi varázsteheneket.

Felmászott a Küllini-hegy tetejére – miért, mi az egy ilyen jól fejlett babának? –, és éberén tekintett végig a görög tájon. Apollón éjjelte

biztonságba helyezte a gulyáját egy pieríai eldugott réten, ami nagyjából háromszáz mérföldre, északra volt a Küllini-hegytől,

Hermésznek azonban semmi sem kerülhette el a figyelmét. Kisvártatva ezt hallotta a távolból:

– Múúú!

– Psszt! – mondta egy másik tehén. – Bujkálunk!

– Bocsi – felelte az első tehén.

– Aha! – vigyorodott el Hermész a hegytetőn. – Megvagytok, tehénkék!

Háromszáz mérföld? Nem probléma! Hermész alig egy óra alatt tette meg a távot, méghozzá futva – furcsa látvány lehetett, hogy egy újszülött, pelenkás isten, akinek a kezén még meg sem száradt a teknősvér, lélekszakadva száguld keresztül Görögországon. Szerencsére éjszaka volt, így senki sem látta meg.

Amikor odaért a titkos réthez, Hermésznek csorogni kezdett a nyála a több száz gusztusos, kövér, egészségtől duzzadó üsző láttán, amik elszórtan legelésztek a hegy lába és a Földközi-tenger homokos partja között elterülő magas fűben.

– Nem vagyok mohó – gondolta magában Hermész. – Ötven is elég lesz. De hogyan tüntessem el a nyomokat?

Azt mégsem lehet, hogy betuszkol egy zsákba ötven tehenet, és csendben odébbáll. Ha meg lábon tereli el őket, Apollón már a patanyomokból tudni fogja, merre mentek.

Hermész körülnézett a tengerparton. Aztán megvizsgálta a közeli selyemmirtuszokat. Szórakozottan tördelt le néhány gallyat és fiatal ágat a fákról. Eszébe jutott, hogy Maia barlangjában egy vesszőkosár volt a bölcsője, és nagy evezőlapátokat font az ágakból meg a gallyakból. A lábára kötözte őket, és ezzel feltalálta a hótalpat – ami azért elképesztő, mert Görögországban sohasem havazik.

Hermész végigtipegett a fűvön, majd a homokon. A lapátcipők széles, elmosódott bemélyedéseket hagytak maguk után, így az isten lábnyomai teljesen rejtve maradtak.

Tökéletes, gondolta magában. *Ezzel* megvolnánk. Most jöjjenek a tehenek...

Átvágott a mezőn az új cipőjében. Sikerült szétválasztania a csordát; az ötven legkövérebb, leggusztusosabb tehenet gyűjtötte egy helyre. Aztán a part felé terelte az állatokat.

Amikor a marhák elérték a fövenyt, Hermész csettintgetéssel és füttyögetéssel igyekezett magára vonni a figyelmüket. Amikor mind az ötven üsző felé fordult, így szólt:

– Jól van. Vissza! Vissza!

Próbáltatok már ötven tehenet hátrafelé terelni? Nem könnyű. Hermész füttyögetéssel és tolatóhangokkal – *BÍP, BÍP, BÍP* – tartotta fenn az állatok érdeklődését. Közben vadul integetett a karjával, és lassan közeledett a víz felé. A marhák csoszogva faroltak ki a fövenyre. Ezután Hermész délnek fordította, és pár száz méteren keresztül az óceánban meneteltette az állatokat, majd ismét kiterelte őket a szárazföldre.

Amikor visszanézett, gondolatban megveregette a saját vállát. A nyomok arra engedtek következtetni, hogy ötven tehén masírozott *ki* a tengerből és csatlakozott a csordához. Senki sem tudta volna megmondani, hol vannak a hiányzó tehenek. Hermész egyetlen árulkodó lábnyomot sem hagyott hátra.

Dél felé terelte a marhákat.

Ekkor már jócskán elmúlt éjfél, Hermésznek nem kellett attól tartania, hogy lefülelik. Sajnos egy idős halandó, bizonyos Battosz éppen a szőlőjében matatott. Talán álmatlanságban szenvedett, vagy mindig éjjel metszette a szőlőt; a lényeg, hogy amikor

meglátta, hogy egy pelenkás gyerek ötven tehenet terel az úton, hatalmas szemeket meresztett.

- Mi? - dadogta. - Hogy?

- Mizu? - vetette oda Hermész kényszeredett mosollyal. Egy pillanatra átsuhant a fején, hogy kinyírja az öreget. Nem akart tanúkat.

De Hermész tolvaj volt, nem gyilkos. Már így is egy ártatlan teknős vére tapadt a kezéhez. - Megsétáltatom a teheneimet. Hogy hívnak, öreg harcos?

- Battosz. - Battosz még most sem hitte el, hogy egy hátulgombolóssal beszélget. Talán csak álmodja az egészet, gondolta magában.

- Nos, Battosz - mondta Hermész -. azt ajánlom, felejtsd el, hogy itt láttál. Bárki kérdezi, soha nem jártam erre. Ha segítesz rajtam, amint elfoglalom a helyemet az Olimposzon, busásan megjutalmazlak. Oké?

- Ööö... oké.

- Zsír. Hé, az ott egy kés az övedben? Kölcsönkérhetem?

Battosz kölcsönadta a babaistennek a metszőkését, Hermész pedig továbbindult a marháival.

Végül talált egy szép barlangot, ahol elrejtette a lopott teheneket. Negyvennyolcat rögvest elhelyezett a barlangban, hogy később megehesse, vagy a feketepiacon értékesíthesse őket. Még nem döntötte el, melyik megoldást választja. Aztán a vénember késével leölte a maradék két üszőt.

Újabb hátborzongató kép - egy pelenkás isten teheneket mészárol le a késével -. de Hermész nem volt finnyás. Tüzet rakott, és a legjobb falatokat az olimposzi isteneknek áldozta (természetesen saját magát is beleértve). Aztán nyársra fűzte a maradékot, és degeszre ette magát a finom marhahúsból.

– Ez jó volt! – böfögött elismerően. – Hű, de késő van. Vagy korán. Ideje hazamenni.

Hermész megmosakodott a közeli patakban, mert az anyja nem örült volna, ha újszülött gyermeke fülig véresen tér haza. Aztán, csak a móka kedvéért, fogott két marhacsontot, fuvolát faragott belőlük, és V alakban összekötözte őket, hogy egyszerre játszhasson rajtuk (az *egy* fuvola olyan unalmas). Teli hassal totyogott hazafelé.

És közben szorgalmasan fújta az új dupla furulyáját, nehogy elaludjon útközben. Napkeltekor ért vissza Maia barlangjába, visszamászott a bölcsőbe, és a takaró alá rejtette a fuvoláját meg a líráját. Aztán mély álomba zuhant. Egy ilyen első éjszaka még egy isteni csecsemőt is megvisel.

Másnap reggel Apollón Pieriába repült, hogy megszámlolja a marháit. Mindig azzal kezdte a napot, hogy megcsodálta a gulyáját.

Amikor rájött, hogy ötven tehén hiányzik, nagyon kiakadt. Fel-alá rohangált, és azt kiabálta:

– Ide, tehénkéim! Ide, tehénkéim!

Felfedezte a tengerből kivezető patanyomokat – mintha a szarvas-marhák leugrottak volna a vízhez fürdeni –. de semmi logikát nem talált a dologban. A széles, elmosódott bemélyedéseket is észrevette a homokban – mintha egy hatvanas lábú égimeszelő járkálta volna össze a partot, de ennek sem volt sok értelme.

Apollón egész délelőtt nyomozott, míg végül eljutott Battosz gazdához, aki még mindig a szőlőt metszette. A „beszélő baba” incidens óta Battosznak nem jött álom a szemére.

– Hé, öreg! – szólította meg Apollón. – Nem láttál errefelé ötven tehenet? Egy pehelysúlyú óriás terelte őket hatvanas cipőben.

Battosz összerezsent. Nem volt rutinos hazudozó. Apollón egyből tudta, hogy a földműves elhallgat előle valamit.

– Mellesleg – tette hozzá Apollón – isten vagyok. Szóval, okosan tennéd, ha bevallanád az igazat.

Battosz felsóhajtott.

– Egy csecsemő volt.

– Mi van? – vonta össze a szemöldökét Apollón.

Battosz leadta a sztorit, ami olyan beteg volt, hogy egy szemernyi kételyt sem ébresztett Apollónban. Apollón csupán egy újszülött istent ismert. A pletykák szerint Maia titanisz előző este szült meg a Küllini-hegyen. (Apollón mindig igyekezett lépést tartani a legfrissebb pletykákkal.) Elégge valószínűtlennek tűnt, hogy egy háromszáz mérföldre lakó csecsemő a felelős a marhalopásért, de Apollón szinte még ki sem bújt az anyaméhéből, már énekelt és táncolt, azaz mégsem tartotta elképzelhetetlennek a dolgot.

Elrepült Maia barlangjához, és felébresztette a titánkismamát.

– A gyerek ellopta a teheneimet!

Maia megdörzsölte a szemét. Hermészkére nézett, aki szépen betakargatva feküdt a bölcsőjében... bár a hasa eléggé kidudorodott, és mintha prémium steakszaft csillogott volna az állán.

– Ööö, szerintem rossz helyen keresgélsz – felelte Maia. – A fiam egész éjjel itt volt.

Apollón felhorkant.

- *Tuti*, hogy ő volt. Nézd meg, steakszaft van az állán! Ha jól sejtem, itt rejtette el a teheneimet.

- Nyugodtan nézz körül! - vont vállat Maia.

Apollón átkutatta a barlangot, még az edényekbe, a szövőszék mögé meg a hálósák alá is bekukkantott. Szinte hihetetlen, de sehol sem találta az ötven tehenet.

Végül a bölcsőhöz vágtatott.

- Jól van, kölyök. Dalolj szépen! Hol vannak a tehenek?

Hermész kinyitotta a szemét, és elővette a lehető legcukibb pillantását.

- Gugu?

- Kár a gőzért - morogta Apollón. - Idáig érzem a marhahússzagot.

Hermész halkán szitkozódott magában. Már bánta, hogy nem kapott be egy mentolos cukorkát.

- Drága kuzinom, Apollón - rikkantotta vidáman -. neked is jó reggelt! Azt hiszed, én loptam el a marháidat? Nem látod, hogy gyerek vagyok?

Apollón keze ökölbe szorult.

- Hol vannak, te pernahajder?

- Fogalmam sincs - felelte Hermész. - Egy ilyen apróság, mint én, hogyan rejthetne el ötven tehenet?

- Aha! - kiáltotta Apollón. - Honnan tudod, hogy ötvenen voltak?

- Ó, hogy az a jó büdös teknősbéka! - motyogta Hermész.

- Letartóztatlak lopás vádjával! - mondta Apollón. - Máris viszlek az Olimposzra Zeusz elé!

Apollón a hóna alá csapta a bölcsőt, és felrepült az Olimposzra. Amikor letette a bölcsőt Zeusz elé, és előadta, hogy az újszülött

marhákat lopott, az istenek kuncogni kezdtek; de Zeus elhallgattatta őket.

– Ez a gyerek a fiam – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy bármire képes. Nos, Hermész, te loptad el Apollón teheneit?

Hermész felállt a bölcsőben.

– Nem, apa.

Zeusz kétkedve vont fel a szemöldökét. Szórakozottan felvette az egyik villámját, és megtapogatta a hegyét.

– Kapsz egy kis időt, hogy átgondold a válaszodat. Te loptad el Apollón teheneit?

– Igen, apám. De csak kettőt öltem meg közülük. A többi érintetlen. És amikor levágtam a teheneket, az első falat húst az isteneknek ajánlottam.

– Aztán jól megtömted a bendőd! – morgolódott Apollón.

– Mert én is isten vagyok! – felelte Hermész. – De mindenki megkapta a maga részét! A világért sem rövidíteném meg a rokonaimat.

Az istenek összesúgtak, és hevesen bólogattak. Lehet, hogy a baba tolvaj, de legalább tisztelettudó.

– Ez nevetséges! – csattant fel Apollón. – Zeus, ez a kölyök meglopott. Küldd javítóintézetbe! Tegyük lakat alá!

Zeusz elnyomott egy mosolyt. Tudta, hogy igazságot kell szolgáltatnia, de akaratlanul is csodálta Hermészt a vakmerősége miatt.

– Hermész, azonnal mutasd meg Apollónnak, hova rejtetted a teheneket. Aztán Apollón majd megmondja, milyen árat kér a két leölt tehénért.

– Dobjátok a Tartaroszba! – kiabálta Apollón. – Ezt az árat kérem!

Zeusz vállat vont.

- Ez már a ti dolgotok. Most pedig táguljatok innen!

- Ahogy óhajtod, apám - sóhajtotta Hermész. - Apollón, te vezetsz. Én majd navigállak.

Apollón fogta a bölcsőt, és elrepült Hermésszel. A babaisten elkalauzolta a titkos barlanghoz, ahová a marhákat rejtette, de több kitérőt is beiktatott. Lázasan törte a fejét, hogyan kerülhetné el a büntetést.

Amikor Apollón meglátta a hiányzó teheneket, kicsit megnyugodott, de még mindig dühös volt Hermészre.

- Irány a Tartarosz! - vicsorgott. - Úgy lehajítalak a semmibe...

Hermész előhúzta a lírát a takaró alól és megpengette.

Apollón megbabonázva hallgatott el. Nem merte félbeszakítani Hermész játékát.

- Mi-hol-hogyan...

- Ja, ez? - felelte könnyedén Hermész. - Az a neve, hogy líra. Tegnap este találtam fel.

Ujjai átsiklottak a húrok fölött, gyönyörű hangok egész sorát csalva elő a hangszerből.

- Add nekem! - esdekelt Apollón. - Én vagyok a zene istene. Kérem! Kell!

- Jó, de azt mondtad, lehajítasz a Tartaroszba - felelte búsan Hermész. - Mivel vidítsem fel magam a sötétben?

- Felejtsd el a Tartaroszt! - válaszolta Apollón. - Add nekem a lírát, és kvittek vagyunk!

- Hmm - töprengett el Hermész. - És a teheneket is megtarthatom?

- Mi?! - csattant fel Apollón.

Hermész újabb dallamra zendített rá, ami olyan ragyogó volt, akár a lombok között átszüremlő napfény.

- Jó, jó! - szólt közbe Apollón. - Tartsd meg a teheneket! Csak add ide a lírát!

- Remek! - dobta oda Hermész a hangszert Apollónnak.

A babaisten ezután előhúzta a dupla fuvoláját, amit *pánsípnak* nevezett el. Amikor játszani kezdett, Apollónnak tátva maradt a szája.

- Ne mondd, hogy ezt is te találtad fel!

- Hmm? - hagyta félbe a játékot Hermész. - Ja, de. Semmiség, vacsora után jött az ötlet. Eladó... ha valaki hajlandó megfizetni.

Hermész először egy kis Mozartot játszott, aztán egy kis One Directiont. Apollón felkiáltott:

- Ez is kell! A lányok megőrülnének érte! Adok érte... nos, van otthon néhány klassz varázscuccom: egy vadonatúj hírnökbot, egy pár repülő cipő meg egy kard. Mind a hármat neked adom!

Hermész elgondolkodott.

- Csapd hozzá a jóstehetséget, és kvittek vagyunk.

- Nem tehetem - komorult el Apollón. - A jóslás az *én* kiváltságom. Megmondom, mi legyen: neked adom a kockajóslás jogát. Semmi extra, de jó kis partitrukk, akár pénzt is csinálhatsz belőle.

- Áll az alku.

- Áll az alku!

Apollón és Hermész tehát jó cimborák lettek. Apollón megbocsátotta a marhalopást. Még azt sem bánta, hogy a gatyája is ráment a lírára meg a pánsípra. Hermész saját marhacsordához jutott, így lett belőle a gulyások istene. Szárnyas sarut kapott, amivel gyorsabban közlekedett, mint bárki más. Kapott egy adamantiumból és aranyból készült kardot, ami olyan éles volt, hogy bármit átvágott. Kapott egy hírnökbotot, amit a halandó hírvivők hordtak maguknál, amikor városról városra jártak - ezzel

jelezték, hogy diplomáciai mentességet élveznek –. Hermész botja azonban varázserővel bírt. A hírnökből rendszerint két fehér szalaggal fonták körül. Hermész botján két eleven kígyó tekergett. Hermész bárkit álomba küldhetett vagy felébreszthetett vele, aminek a tolvajok istene nagy hasznát vette. A bot *caduceus* néven vált ismertté – csak hogy egy újabb bonyolult szót kelljen megjegyeznetek.

Ja, hogy mi lett a vén csókával, Battosszal, aki beárulta Hermészt? Hermész visszarepült a szőlőjébe, és kőoszloppá változtatta az öreget. Battosz azóta is ott áll, az utat kémelve, és persze már ezerszer megbánta, hogy összefutott azzal a hülye marhatolvaj csecsemővel.

Hermész végül felnőtt (röpke pár nap alatt, hiszen isten volt). Általában jóképű tizenéves srácként tűnt fel; göndör fekete haja volt és pelyhedző bajsza. Persze isteni hatalmánál fogva bármilyen alakot magára tudott öltetni.

Ő lett Zeusz hírnöke, és néha a főnök piszkos ügyeit is ő intézte. Ez volt Hermész kedvenc foglalatossága!

Példa: Egyszer Zeusz beleszeretett egy Ió nevű folyami nimfába. (Igen, ez volt a neve. Csak egy I meg egy Ó. Gondolom, szegény családból származott, még egy mássalhangzót sem engedhettek meg maguknak.) Ió káprázatosán szép volt, de Zeusz nagyon nehezen tudott összejönni vele. A csaj folyton a nimfa barátnőivel lógott, így az egek ura nem rabolhatta el. Ió az SMS-ekre sem válaszolt. Zeusz virágot és bonbont küldött neki. Még egy gyönyörű viharral is megpróbálta lenyűgözni a lányt. Hosszú

heteken át küzdött, és közben teljesen a nimfa megszállottjává vált.

Ió nagy nehezen ráállt, hogy találkát adjon Zeusznak az erdőben.

– IGEN! – örvendezett Zeusz.

Sajnos Héra megorrontotta, mi készül. Talán valamelyik nimfának járt el a szája.

Szóval Zeusz megjelent a tisztáson, ahol Ió várta csillogó fehér ruhában.

– Helló, szépfiú! – köszöntötte mosolyogva.

Zeusz kis híján felnyűszített izgalmában, de amint megfogta Ió kezét, ismerős hang harsant fel a fák között.

– Zeusz! – visította Héra. – Hol vagy, te semmirekellő?

Zeusz felvonyított, és mivel első riadalmában jobb nem jutott eszébe, tehénné változtatta Iót.

Nem szép dolog üszövé varázsolni a barátnődet. Ez valami szóasszociációs dolog lehet: csoki-finom. Napfény-meleg. Ió-tehén! Vagy talán Héra hangja juttatta Zeusz eszébe a teheneket, mivel a tehén volt Héra szent állata.

Szóval, amikor Héra beviharzott a tisztásra, látta, hogy Zeusz közönyös arccal támaszkodik egy nagy fehér tehén oldalának.

Héra szeme összeszűkül.

– Mit csinálsz?

– Hm? Jaj, szia, édesem! Semmit. Az égvilágon semmit.

– Mit keres itt ez a tehén?

– Tehén? – Zeusz úgy tett, mintha csak akkor venné észre Iót.

– Ja, ez a tehén? Hm, semmit. Miért?

Héra olyan dühösen szorította ökölbe a kezét, hogy elfehéredtek az ujjai.

- Ez a tehén véletlenül nem a csajod, akit ügyesen átváltoztattál?

- Haha! Ugyan, drágám! Tudod, hogy én soha... Ööö... Persze, hogy nem.

- Akkor miért van itt ez a tehén?

Izzadságcseppek gurultak végig Zeusz arcán. A főisten pánikba esett, és azt felelte:

- Ajándék! Neked!

- Ajándék.

- Igen - próbált mosolyt erőltetni az arcára Zeusz. - Mivel... a tehén a szent állatod, ugyebár. Meglepetésnek szántam. De, ööö, ha nem tetszik, visszaküldöm a tehénboltba.

Héra megállapította, hogy még az üszőben lévő trágya is nemesebb, mint maga Zeusz. De úgy döntött, hogy belemegy a játékba.

- Ó, köszönöm, édesem - mondta. - Gyönyörű állat. Máris magammal viszem.

- T-tényleg?

- Igen - válaszolta Héra hűvös mosollyal. A tisztásra varázsolt egy kötelet, és szegény Ió nyaka köré kötötte. - A műkénéi szent ligetembe viszem, ott biztonságban lesz. Hogy hívják?

- Ööö... Ió.

- Gyere szépen, Ió! - Héra elvezette a tehenet, és közben halkán dudorászott magában: - Ió, Ió, ez lesz ám a szenzáció.

Miután eltűnt, Zeusz nem győzte átkozni a balszerencséjét. Odébb rúgott néhány követ, és több fát is villámmal sújtott.

- *Ilyen közel voltam!* - üvöltötte. - Vissza *kell* szereznem azt a tehenet. De kit kérhetnék meg...?

Naná, hogy Hermészt hívta.

Miután Zeusz előadta a problémáját, Hermész elvigyorodott.

– Nem gond, főnök. Belopózok a ligetbe és...

– Az nem olyan egyszerű – figyelmeztette Zeusz. – Hérától tudom, hogy a liget őrzött terület. Attól tartok, ez nem jelent jót. Van ez az óriás, Héra nemrég vette fel, úgy hívják, hogy Argosz.

– Na és? – nézett rá kérdően Hermész. – Vagy besurranok mellette, vagy megölöm. Van kardom.

Ám Zeusz a fejét rázta.

– Ez a fazon hatalmas, erős és gyors. Még karddal sem lehet legyőzni. Ami pedig a besurranást illeti... felejtsd el. A srácnak hátul is van szeme...

– Jó, ezt már hallottam – nevetett Hermész.

– Nem. *Szó szerint* hátul is van szeme, a tarkóján. Meg a karján, meg a lábán, az egész testén. Legalább száz.

– Ez gusztustalan!

– Tudom. De soha nem nyugszik, és állandóan sasol. Ha ő őrzi Iót...

Hermész megvakarta a fejét.

– Ne aggódj, főnök! Majd kitalálok valamit.

Azzal elrepült. Amikor odaért Héra szent ligetéhez, látta, hogy a fehér tehén egy olajfához van kikötve. Argosz, az óriás pedig közvetlenül mellette áll.

Zeusz jól mondta, Argosz minden porcikáját szemek borították, és kábán, pszichedelikusán pislogtak, amitől Hermésznek kissé inába szállt a bátorsága. Argosz körülbelül három méter magas volt, és félelmetesen kigyúrt. Egy nagy faütőt tartott a kezében, aminek a vége fémtüskékkel volt kirakva. Hermészben felmerült a kérdés, vajon Argosznak a tenyerén is van-e szeme, és amennyiben igen, nem monoklisodik-e be, ha az óriás egész nap az ütőt szorongatja.

Hermész alakot váltott; úgy nézett ki, mint egy egyszerű pásztorlegény. A *caduceus*ból pásztorbot lett. Hermész füttyörészve sétált be a ligetbe, és amikor meglátta Argoszt, úgy tett, mintha nagyon meglepődne.

– Hali! – mosolygott rá az óriásra. – Tyű, de magas vagy!

Argosz bambán pislogott a több száz szemével. Már megszokta, hogy az emberek mindig kicsúfolják a szemei miatt, de ez a pásztor nem tűnt sem rémültnek, sem feldúltnak. Az óriás nem tudta, mire vélje a dolgot.

Hermész megtörölte a homlokát.

– Meleg van, mi? Megengeded, hogy leüljek?

Meg sem várta a választ, hanem gyorsan kényelembe helyezte magát a réten. Maga mellé tette a botját, és gondolatban felszólította, hogy varázsolja el Argoszt. A *caduceus* álmosító hullámokat sugárzott magából – és Argosz olyan állapotba került, mint én a hatodik órában, ebéd után, egy kánikulai napon.

ALUDJ, szuggerálta az óriást a varázsbót.

Argosz azonban nagydarab fickó volt rengeteg szemmel. Direkt arra tenyésztették, hogy *ne* aludjon el. Hermész rájött, hogy nem lesz könnyű dolga. Muszáj volt időt nyernie.

– Haver, milyen napom volt! – mondta az óriásnak. Elővett egy korsó vizet. – Ülj ide, barátom, és mindent elmesélek! Szívesen adok a jéghideg vizemből!

Argosz nagyon szomjas volt. Egész nap a tűző napon ácsorgott, és a hülye tehenet nézte, ahogy Héra meghagyta neki. De a tehen unalmas jószág volt.

Viszont Argosz szolgálatban volt. Megrázta a fejét, mást nem tehetett. Nem szeretett beszélgetni, mert akkor előbukkantak a szájában meg a nyelvén lévő szemek.

Hermész tovább csacsogott. Ő volt az utazás istene, *egy csomó* jó sztorit tudott. A világ minden tájáról ismert vicceket. És mivel a hírnököknél elvárás, hogy jól forogjon a nyelvük, Hermész értett a szórakoztatáshoz. Az összes friss pletykát rázúdította Argoszra.

– Van ez a Hermész nevű isten, aki ellopta Apollón marháit! – mesélte vigyorogva. Aztán úgy adta elő a történetet, mintha valaki mással történt volna.

Eközben a varázssbot új életre kelt, és az álmoság úgy ülte meg a levegőt, mint egy vastag takaró.

Fél óra múlva Argosz elejtette az ütőjét. Leült Hermész mellé, és elfogadott egy korty vizet.

Hermész tovább poénkodott, és addig nyomta a süket dumát, amíg Argosz el nem bágyadt.

ALUDJ, mondta a *caduceus*.

Újabb óra telt el, és Argosz szemhéja elnehezült. Az óriás tudta, hogy szolgálatban van, de arra már nem emlékezett, miért. Hermész izgalmas történetei zsongítóan kavargtak az elméjében.

Végül Hermész rázendített egy altatódalra.

– Ezt még anyám énekelte nekem kisbabakoromban.

Ugyanaz a nóta volt, amit Hermész a születése estéjén hallott Artemisz kutyáiról, Poszeidón lovairól és Apollón teheneiről.

Argosz elbóbiskolt, egyszer, kétszer – *hamm!* Az összes szempár lecsukódott, és az óriás horkolni kezdett.

Hermész tovább énekelt. Lassan feltápászkodott, és kivonta a kardját. Argosz háta mögé osont, és levágta az óriás fejét.

– Jó éjszakát! – rikkantotta. (Visszavonom, amit az előbb mondtam. Hermész *igenis* gyilkos volt.)

Hermész eloldozta Iót, a tehenet, és visszavitte Zeusznak.

Héra dúlt-fúlt mérgében, de nem tudta bebizonyítani, mi történt pontosan. Zeus el volt ragadtatva. Hermész szép kis

bónuszt kapott a következő fizetése mellé. Szegény ló... amikor Zeus megunt a csajt, Héra örökre tehénne változtatta, és egy böglyöt szabadított rá, ezért Iónak egy perc nyugta sem volt, országról országra vándorolt.

De hát, *c'est la üsző!* Ha más nem is, Hermész legalább elégedett volt.

Dionüszosz üdít őit al a meghódítja a világot

EZT A CSÁVÓT HAGYTAM UTOLJÁRA, mert ha rosszat mondok rá, tutira delfinné változtat. És, hogy őszinte legyek, *semmi pozitívumot* sem tudok felhozni mellette.

Lássuk a nagy semmit...

Korábban már meséltem nektek Szemeléről, a királylányról, aki egyszerűen elpárolgott, miközben Zeusz gyerekét hordta a szíve alatt. Zeusz úgy mentette meg a koraszülöttet, hogy bevarrta a jobb combjába.

(Igen, tudom. Ez is csak egy szürke hétköznapi volt a főisten életében.)

Néhány hónap múlva a növekvő baba egyre nehezebben fért el Zeusz lábában, ezért Zeusz elhatározta, hogy világra hozza a gyereket. Kiszedte a varratokat. Döbbenet, de a kicsi makkegészséges volt.

Zeusz bebugyolálta egy takaróba, de mivel nem nagyon értett a csecsemőgondozáshoz, magához rendelte Hermészt.

- Te, figyü - mondta vidd le ezt a gyereket a halandó világba! Azt hiszem. Szemelének van egy nővére. Kutasd fel, és kérd meg, hogy nevelje fel a kölyköt.

- Értettem, főnök. - Hermész felvette a kisbabát, és tetőtől talpig végigmérte. - Ez most isten vagy félisten, vagy mi a franc?

- Még nem tudom - felelte Zeusz. - Majd meglátjuk. De addig nehogy már nekem kelljen cserélgetnem a pelenkáját.

– Vágom. Hogy hívják?

A kölyök pont ebben a pillanatban sírt fel.

– Egyelőre – jelentette ki Zeusz – nevezzük el Bacchusnak!

– *A zajos?* – vigyorgott Hermész. – Találó.

– Még valami; Héra biztosan keresni fogja. Amíg a gyerek a combomban volt, a nejem nem tudott ártani neki, de észre fogja venni, hogy eltűnt a dudor.

– Igen, az a dudor eléggé feltűnő volt.

– Talán jobb lenne, ha a nagynénje egy ideig lányként nevelné Bacchust. Ezzel lekoptathatnánk Hérát.

Hermész komoran ráncolta a homlokát. Nem értette, mi a pláne abban, ha a kicsit lányként kezelik. Hérát nem lehetett ilyen könnyen átejtetni, de Hermész nem akart vitába keveredni a főnővel.

– Igenis – felelte. – Indulok!

Hermész hamar megtalálta Inó nénit és Athamasz bácsit. A házaspár beleegyezett, hogy saját gyerekeként neveli fel Bacchust. A fiú normális ütemben cseperedett – nem szupersebességgel, mint egy isten. Mindenki félistent akart csinálni belőle, de Zeusz nagyon félt, hogy Héra széttépi a gyereket.

Zeusz kérésének megfelelően Inó és Athamasz lányruhába öltöztette Bacchust, hogy titokban tartsa a kilétét. Ezzel eléggé összezavarták a kicsit. Bacchus nem értette, a nevelőszülei miért nevezik fiúnak, ha maguk között vannak, és miért nevezik lánynak az idegenek előtt. Először azt hitte, ez így természetes.

Amikor hároméves lett, Héra lecsapott rá. Az istennő valahogy kiszagolta, hogy a kicsi életben van, és azzal a szándékkal suhant le az Olimposzról, hogy bosszút áll rajta. Mire Zeusz rájött, mi készül, már nem sok lehetősége maradt. Sikerült kecskévé változtatnia Bacchust, és ezzel elrejtienie a fiút Héra elől, de a

nevelőszülőknek már nem volt ekkora szerencsájük. Héra lecsapott rájuk, és pusztító tébollyal sújtotta őket.

Athamasz bácsi azt vette a fejébe, hogy a legidősebb fia, Learchosz szarvas, ezért lenyilazta a srácot. Inó néni elhatározta, hogy megfürdeti a kisebbik fiát, Melikertészt – méghozzá jó forró vízben – és egy százfokos vízzel teli üstbe fojtotta a gyereket. A házaspár csak később eszmélt rá, mit tett. Kétségbeesésükben mindketten levetették magukat egy szakadékba, és szörnyethaltak.

Ez a Héra... ennyit a családi értékek védelméről.

Zeusz megmentette Bacchust, és visszaváltoztatta gyerekké, de a szörnyű emlékek sokáig kísértették a fiút. Megtanulta, hogy az örület akár fegyverként is szolgálhat. Megtanulta, hogy kecskének lenni jó. (Ezért is lett a kecske a szent állata.) És megtanulta, hogy a ruha nem rejt el az ember valódi énjét. Személyes tapasztalatai révén később ő lett a zavaros nemi elköteleződés istene.

Zeusz új nevelőszülők után nézett. Döbbenet: nem sokan kapkodtak a lehetőség után, miután kiderült, mit művelt Héra Inóval és Athamasszal. Végül Zeusz a Görögország középső részén lévő Nüsza-hegyhez repült, és rábeszélte az ott élő nimfákat, hogy neveljék fel Bacchust. Zeusz halhatatlanságot ígért a szívességért cserébe, és ezt az ajánlatot kár lett volna visszautasítani. A fiatal Bacchust ezután csak úgy emlegették: „Zeusz isteni származású fia, aki Nüsza-hegyén él”. Ennek a rövidített alakja a *Diós* (isten) Nüsza, más néven Dionüszosz, bár a Bacchus, azaz *zajos* név is használatban maradt, főleg ha a srác babot vagy káposztát evett. Ami a mi szempontunkból teljesen mellékes.

Dionüszosz a Nüsza-hegyen nevelkedett a nimfák és a szatírok között. A szatírok eléggé zabolátlan és kaotikus lények (remélem,

ezzel nem sértettem meg a szatír barátaimat), nem meglepő tehát, hogy Dionüszosz sem a visszafogottságáról volt híres.

Azzal alapozta meg a népszerűségét a parasztgyerekek körében, hogy játék közben elvarázsolta a növényeket. Hamar felfedezte, hogy bármilyen növényi anyagból – gallyakból, levelekből, fakéregből, gyökerekből – iható nektárt tud kisajtolni. Ciprusszörp? Nem probléma. Édesköményital? Nyami!

A többi gyerek újabbnál újabb kihívások elé állította:

– Fogadjunk, hogy nem tudsz levet préselni abból a túskebokorból!

Mire Dionüszosz fogott egy követ, összetört néhány ágat, és a szétzúzott növényből máris aranyló nedv buggyant elő. Dionüszosz kelyhekbe gyűjtötte az italt, vizet adott hozzá, koktélesernyőt tűzött bele, és már el is készült a jéghideg túskebokorfröccs.

Klassz trükk – de nem minden recept aratott ekkora sikert. Az édesköményital már nem volt ennyire népszerű.

Egy nap Dionüszosz az erdőben lófrált a legjobb barátjával, egy Ampelosz nevű fiatal szatírral. Egy vastag indára lettek figyelmesek, ami teljesen rátekeredett a föléjük magasodó hatméteres szilfa ágára. Dionüszosz megtorpant.

– Mi a baj? – kérdezte tőle Ampelosz.

– Nézd azt az indát! – felelte Dionüszosz. – Milyen növény lehet?

Ampelosz elgondolkodva ráncolta a homlokát. Semmi különös nem vett észre az indán. Vastag volt, göcsörtös, és széles zöld levelek nőttek rajta, gyümölcs vagy virág nem.

– Hát, az biztos, hogy nem borostyán. Vagy lonc. Gőzöm sincs. Még soha nem láttam ilyet. Na, gyere, menjünk!

Dionüszosz azonban megbabonázva állt. Érezte, hogy van valami különleges ebben a növényben – valami, ami akár az egész világot megváltoztathatja.

– Hadd nézzem meg közelebbről! – Dionüszosz megpróbált felkapaszkodni a szilfa törzsén, de nagyon ügyetlen volt. Fenékre esett.

– Ha ennyire ragaszkodsz hozzá, majd én felmászok oda – nevetett Ampelosz. – Hagyd a szatírokra a piszkos munkát!

Dionüszoszt megmagyarázhatatlan rettegés fogta el. Nem akarta, hogy Ampelosz másszon fel a fára. Ugyanakkor nagyon kíváncsi volt az indára.

– Légy óvatos! – mondta.

– Nagyobb fákra is felmáshoztam már! – forgatta a szemét Ampelosz.

A fiatal szatír felkapaszkodott a fa törzsén, és hamarosan már a szilfaágon ülve lóbálta a lábát.

– Én nyertem! – Lefeszegette az indát az ágról, és úgy lógatta le Dionüszosznak, mint valami kötelet. – Kapd el!

Dionüszosz felágaskodott, és megragadta az indát.

Ami ezután történt, az nem egészen világos. Lehet, hogy Dionüszosz túl erősen rántotta meg az indát. Vagy talán Ampelosz nyúlt túl mélyre. Akárhogy is, a szatír elvesztette az egyensúlyát, és az indába gabalyodva lezuhant a fáról.

Hat méter nem olyan sok, de éppen elég. Ampelosz gyomorszorító reccsenés kíséretében verte be a fejét egy kőbe.

Dionüszosz rémulten sikoltott fel. Magához ölelte a barátját, de a fiatal szatír tekintetéből már elszállt az élet. Ampelosz nem lélegzett. Ragacsos vér tapadt a hajára és szennyezte be a leveleket.

Ampelosz halott volt.

Dionüszosz felzokogott. Ha ő nem figyel fel erre az ostoba növényre, a barátja még mindig élne. Szomorúságába harag vegyült. Feldúltan meredt a zöld leveleken virító szatírvérre.

- Ezért megfizetsz, te növény! - vicsorgott. - Követelem, hogy a világ legédesebb gyümölcsével kárpótolj a keserű veszteségért. TEREMJ!

Az inda megrázkódott. Ampelosz holtteste köddé vált.

A növény felszívta a szatír vérét, aminek helyén parányi fürtök jelentek meg, és azonnal sötétvörösre színeződtek.

Dionüszosz megteremtette az első szőlőtőkét.

Az isten letörölte a könnyeit. Elhatározta, hogy erénnyé kovácsolja barátja halálát. Kideríti, hogyan húzhat hasznot ebből az új növényből.

A szőlőszemek lédúsnak tündek, így hát Dionüszosz leszakított néhány fürtöt. A közeli patakmederhez vitte őket, és keresett két nagy lapos követ. Összeúzta a szőlőszemeket, és ezzel feltalálta a szőlőprést.

Dionüszosz az övéen lógó ivókupájával fogta fel a levét. A nap felé tartotta a folyadékot, és addig lötybölt a szőlőlevet, amíg az az isteni varázslat folytán meg nem erjedt... hogy valami egészen más legyen belőle. Valami új.

Dionüszosz ivott egy kortyot, és kis híján felrobbantak az ízlelőbimbói.

- Ez - jelentette ki - jó cucc.

Dionüszosz a *bor* nevet adta az italnak. Megtöltötte a flaskáját, és vágyakozva nézett vissza oda, ahol Ampelosz szörnyethalt. A szőlőindák időközben elszabadultak; már az egész erdőt körbefonták, bőszen virágoztak, és csak úgy ontották a termést.

Dionüszosz elégedetten bólintott. Ha sikerül a terve, szerte a világon szőlőtőkék őrzik majd Ampelosz emlékét.

Visszament a nüszei barlangjába. A nevelőanyjához, egy Ambrózia nevű nimfához sietett, hogy beszámoljon neki a felfedezéséről. (Igen, a csajt az istenek eledeléről nevezték el. Nem tudom, miért. Még mindig jobb, mint a Puszedli vagy az Angyalbögyörő.)

Ambrózia belekortyolt a borba. Elkerekedett a szeme.

– Ez *finom!* És hol van Ampelosz?

– Ó... – hajtotta le a fejét Dionüszosz. – Meghalt, leesett egy fáról.

– Borzasztó! Ez viszont jó cucc! – ivott még egy kortyot Ambrózia.

Ambrózia hamarosan az összes nimfa barátnőjével megismertette a bort. A szatírok is beugrottak, hogy megnézzék, mire ez a nagy derűtség. Nemsokára az egész hegy egyetlen hatalmas szórakozóhellyé alakult: tánc, ének, kerti fáklyák és *rengeteg* bor. Dionüszosz gyártotta és terjesztette a cuccot. Végül már nem bírt lépést tartani a kereslettel. Úgyhogy a szatírokat és a nimfákat is beavatta a borkészítés rejtelseibe, és mire leszállt az éj, az összes hegylakóból szakképzett borász vált.

A szatírok hamar felfedezték, hogy ha *túl sok* bort isznak, berúgnak. Nehezebben gondolkodnak, látnak, járnak. Ki tudja, miért, szörnyen murisnak találták a dolgot. És tovább vedeltek.

Egy idősebb szatír, bizonyos Szilénosz, átkarolta Dionüszosz vállát.

– Uram, isten vagy! De most komolyan. Még hozzá... hogy is hívják ezt a micsodát?

– Bor – felelte Dionüszosz.

– A bor istene! – csukladozott Szilénosz. – Kaphatok még?

Na, gyerekek, hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy ismét figyelmeztesselek titeket: a bor a felnőtteknek való! Rémes íze van,

és tönkreteszi az életeteket. Negyvenéves korotok előtt ne is álmodjatok róla!

De Percy, nyafognak most egyesek, a szatíroknak is milyen jókedvük lett a bortól!

Első látásra így tűnhet, gyerekek. De a szatírok meglehetősen ostoba szerzetek. (Itt kérek elnézést Grovertől.) Nézzétek csak meg őket másnap reggel, amikor kínzó fejfájással tántorognak be az erdőbe, hogy a belüket is kihányják.

A nimfák és a szatírok úgy meg voltak elégedve Dionüszossal, hogy ha tehetik, isteni rangra emelték volna. *Ennyire* lenyűgözte őket az új találmány.

Tudom, mire gondoltok... Bor. Nagy ügy. Ettől miért legyen isten valaki? Ha feltalálom a tonhalsalátát, én is isten leszek?

A bor azonban komoly áttörést jelentett az italkészítés terén.

Persze, az emberek vizet ittak, de a víz akár halálos is lehetett. Különösen a városokban, ahol tele volt baktériumokkal, szeméttel meg... jó, ebbe ne menjünk bele. Legyen elég annyi, hogy a víz kemény cucc volt. Akkoriban még nem ismerték a szénsavas üdítőket, de a teát vagy a kávé sem, tehát maradt a víz vagy a tej. De a tejet is gyorsan meg kellett inni, nehogy tönkremenjen, mivel hűtőszekrény sem volt.

Aztán jött Dionüszosz, és feltalálta a bort. Ha lezárt palackban tartottad, nem romlott meg. Néha még *jót is tett neki*, ha pár évig állni hagyta. Fel is vizezhetted, hogy ne legyen olyan erős, az alkohol azonban elpusztította a baktériumokat meg a többi rondaságot, így nagyobb biztonsággal ihattad, mint a vizet. Még az ízét is beállíthattad: mézzel édesíthetted, vagy különböző szőlőfajták vegyítésével módosíthattad az aromáját.

Röviden: ez volt az ókori Görögország univerzális itala.

Ha csak keveset ittál belőle, ellazított. Ha sokat, akkor elhódított vagy felpörgetett. Azok, akik nagyon beszívtak, váltig állították, hogy az istenek megjelentek előttük. (Itt jegyzem meg: ezt se próbáljátok ki otthon. Nem lesznek látomásaitok. Csak a vécésészével kerültök közelebbi ismeretségbe, amikor kitaccsoltok, de az istenek nem jelennek meg előttetek.)

Az új nedű híre gyorsan terjedt. A Nüsza-hegy nimfái és szatírai bejárták a környéket, és mindenkinek, aki hajlandó volt meghallgatni őket, dicshimnuszokat zengtek a borról meg a feltalálójáról, az isteni Dionüszoszról. Termékbemutatókat rendeztek az országút mentén. A kezdőcsomag, amit árultak, egy cserepes szőlőt, a szőlőprés összeszerelési útmutatóját és az ingyenesen hívható ügyfélszolgálati forródrót elérhetőségét foglalta magában.

Dionüszosz befutott. Még az egyszerű földi halandók is százával tódultak a nüszei partikra. Persze jól felöntöttek a garatra és bevadultak, a bor ennek ellenére nemcsak az élvezetről szólt. Dionüszosz követői vallásos embereknek tartották magukat. Ők voltak a bacchánsok – Bacchus rajongói akik mulatozással hódoltak az isteneiknek. Úgy gondolták, így közelebbi kapcsolatba kerülhetnek az égiekkel, és végül elérhetik, hogy Dionüszosz legyen a tizenkettedik olimposzi isten.

Hogy Dionüszosz mit szolt mindehhez?

Sokat tépelődött. Még fiatal volt és gyámoltalan. Nem tudta eldönteni, valóban isten-e. Másrésztől viszont örült, hogy az embereknek ízlik az új ital. Úgy vélte, azáltal, hogy egyre többeket vezet be a borkészítés tudományába, kicsit ő is hozzájárul a világ fejlődéséhez, ami segített elfeledtetni az átélt fájdalmakat – azt, hogy az anyja még a születése előtt meghalt, hogy Héra örületbe

kergette a nevelőszüleit, és hogy a legjobb barátja, Ampelosz az erdőben lelte halálát.

Egy nap a hívei köré gyűltek, és előadták az ötletüket.

- Terjeszkednünk kellene! - vetette fel az egyik szatír. - Menjünk el a legközelebbi nagyvárosba, és nyerjük meg magunknak a királyt! Te lehetnél a város patrónusa. Az emberek templomot emelnének a tiszteletedre, így még gyorsabban terjedne a híred!

A legközelebbi király egy Lükurgosz nevű ipse volt, aki egy tengerparti város fölött uralkodott a Nüsza-hegy tövében. A szatírok azt javasolták, ez legyen az első állomás, mert ezzel is a helyi vállalkozásokat támogatják.

Dionüszosz még nem érezte felkészültnek magát egy főmúsortidős fellépésre, a hívei azonban lelkesen biztatták. Nem tűrtek ellentmondást.

- Jó lesz! - nyugtatták meg.

Hamarosan kiderült, hogy tévedtek.

Lükurgosz maga volt a megtestesült gonosz.

Imádott ártatlan állatokat korbácsolni, például kutyákat, lovakat, hörcsögöket vagy bármit, ami az útjába került. Még speciális ostora is volt, amit kifejezetten erre a célra készítettek - egy három méter hosszú bőrkorbács, amibe fémtüskéket és éles üvegszilánkokat fontak.

Ha éppen nem volt hörcsög a közelben, a király a szolgáit ütötte. Néha, csak a hecc kedvéért, azokat az alattvalóit is megkorbácsolta, akik azért merészkedtek a trónja közelébe, hogy mindenféle petíciókat nyújtsanak be neki.

- Uram, AÚÚÚÚ! A szomszédom megölte a lovamat, és... AÚÚÚÚ! Szeretném, ha kártérítést fizetne. AÚÚÚÚ! AÚÚÚÚ!

Ez elég jól felpörgette az audienciákat.

Dionüszosz meg a hívei mit sem tudtak erről. Éjjel-nappal a Nüszán buliztak. Vidám parádé keretében vonultak be a városba, ingyenszőlőt meg – bort osztogattak, cintányéroztak, énekeltek, és félrelökdösték a gyalogosokat. Dionüszosznak feltűnt, milyen idegesek a városiak. Ráadásul csupa heg volt a testük. Dionüszosznak nem tetszett a dolog, de a hívei istenként hivatkoztak rá, ódákat zengtek róla, és körbetáncolták. Drága bíborpalástot adtak rá, és borostyánlevelekből font koronát illesztettek a fejére. Azt akarták, hogy ő legyen a legújabb olimposzi, a Bor Mestere és a partik királya. Dionüszosz tudta, ha elszökik, azzal mindent tönkretesz.

A csapat a királyi palota felé vette az irányt.

Lükurgosz álmában sem gondolta volna, hogy egy nap majd több száz illuminált szatír és nimfa ront be az otthonába. Egy pillanatra lefagyott.

Dionüszosz a trónhoz lépett, és gondolatban még egyszer elpróbálta a szövegét.

- Lükurgosz király - mondta. - Én vagyok Dionüszosz, a bor istene, ezek pedig a híveim.

A király megrökönyödve bámult rá. A fiú nem lehetett több tizennégy-tizenöt évesnél, hosszú fekete haja volt és csinos arca. Tisztára, mint egy kislány, állapította meg magában Lükurgosz.

- Szóval isten vagy - mondta a király színtelen hangon. - Értem. És mi is pontosan ez a *bor*?

Dionüszosz követői ünnepélyesen emelték fel a kupáikat. Néhányan cserepes szőlőt meg borospalackokat helyeztek el a trónhoz vezető lépcsőn.

- A bor egy újfajta ital – magyarázta Dionüszosz. – De több mint egyszerű szomjoltó. Igazi vallásos élmény!

Dionüszosz fejtegetni kezdte a bor erényeit, ám Lükurgosz leintette.

- Miért jöttetek ide? – kérdezte. – Mit akartok tőlem?

- Mi csak szeretnénk megismertetni a bort az emberekkel – felelte Dionüszosz. – Ha beleegyezel, hogy az alattvalóid kitanulják a szőlőművelés és a borkészítés mesterségét, felvirágzik a királyságod. Én leszek a város védőszentje. Csak annyit kérek, hogy emeljeteK templomot a tiszteletemre.

Lükurgosz ajka megvonaglott. Már régóta nem mosolyogtatták meg ennyire.

- Templomot. Ez minden?

Dionüszosz félszegen tipródott.

- Izé. Igen.

- Nos, ifjú isten, én is feltaláltam valamit. Szeretnéd látni? Úgy hívom, hogy az új, továbbfejlesztett korbács. Ezzel szabadulok meg azoktól, AKIK CSAK AZ IDŐMET RABOLJÁK.

Lükurgosz király nekiesett a kompániának. Ütötte-vágta, aki csak az útjába került.

Senkinek sem kegyelmezett.

Dionüszosz kísérői szétszóródtak. Nem számítottak közelharcra, és a szőlővenyigékkal meg a boroskupákkal hiába is próbálták volna megvédeni magukat. A legtöbbjük csak egy lenge tunikát viselt, így még jobban szenvedtek az ostorcsapásoktól. Dionüszosz nevelőanyját, Ambróziát az arcán találta el a korbács, és a nimfa holtan esett össze Dionüszosz lábánál.

- Neeeeem! – jajveszékelt Dionüszosz.

A testőrség bekerítette a szatírokat meg a nimfákat, és letartóztatta őket.

Dionüszosz elmenekült, de az örök a nyomába eredtek. Már majdnem elfogták, de ő az erkélyről az óceánba vetette magát, ahol Thetisz, a néreida azonnal a segítségére sietett. Levegővel látta el Dionüszoszt és bekötözte a sebeit, miközben a srác arra várt, hogy a király katonái feladják a keresést.

Dionüszosz keservesen zokogott a tengeri nimfa ölében.

– Thetisz, én mindent elrontok! Aki közel kerül hozzám, mind meghal vagy csúnyán ráfizet, amiért hisz bennem!

Thetisz lágyan simogatta Dinüszosz haját.

– Ne add fel, Dionüszosz! Előbb-utóbb isten leszel, csak ne hagyd, hogy az irigy halandók az utadba álljanak. Menj vissza Lükurgoszhoz, és tanítsd móresre.

– De korbácsa van!

– Neked is vannak fegyvereid.

Dionüszosz eltöprengett. Ugyanaz a tűz bizsergett a gyomrában, mint amikor az első korty bort a szájába vette.

– Igazad van. Köszönöm, Thetisz.

– Kapd el a töküket, bajnok!

Dionüszosz kivonult a tengerből, és egyenesen Lükurgosz palotájába ment.

Ez volt az a pillanat, amikor Dionüszosz félistenből igazi istenné vált? Senki sem tudja. Az evolúciója fokozatosan ment végbe. az viszont kétségtelen, hogy minél több követője lett, annál erősebbé vált, és amikor úgy döntött, hogy szembeszáll Lükurgossal, azt hiszem, először hitte el magáról azt, amit a bacchánsok már korábban megláttak benne.

Lükurgosz király a trónján ült, és a legidősebb fiával, Drüasz herceggel beszélgetett, aki épp az imént érkezett, és nem igazán értette, miért hever egy csomó halott nimfa meg szatír a padlón.

A csuromvizes Dionüszosz beviharzott a trónterembe, tekintete acélosan csillogott.

Lükurgosz még jobban meglepődött, mint az első alkalommal.

– Már megint itt vagy? – kérdezte. – A kíséroid meghaltak, vagy tömlöcben vannak. Szeretnél csatlakozni hozzájuk?

– Azonnal szabadon engeded a megmaradt híveimet – reccsent rá Dionüszosz.

– Különben? – nevetett Lükurgosz.

– Különben a királyságod meddő pusztasággá válik. Nem nő rajta szőlő. Nem nő rajta gyümölcs. A növények nem hoznak virágot.

– Haha! Ennyi?

– Nem – felelte fagyosan Dionüszosz. – Téged tébollyal sújtalak. Na, még mindig ellenállsz?

– Naná! – vigyorgott Lükurgosz. – Lássuk azt a tébolyt-NYEKK!

Lükurgosz összegörnyedt a fájdalomtól. Aztán kihúzta magát, és fejhangú visításba kezdett.

A fia, Drüasz, aggódó arccal kapta el a karját.

– Apa! Jól vagy?

Lükurgosz a hercegre nézett, de csak egy izgó-mozgó szőlőtőkét látott maga előtt. A király rémülten tántorodott hátra.

– A szőlőtőkék! Lerohantak minket! Át akarják venni az uralmat!

Lükurgosz kikapta a baltát a közelben álló őr kezéből, és miszlikbe aprította a szőlőtőkét.

– Apa! – jajgatott a szőlő.

– Halál rád, szőlő! – Lükurgosz addig vagdosott meg csapkodott, amíg meg nem szűnt az óbégatás. A szőlőtőke darabokban hevert a lába körül.

A király látása kitisztult, és Lükurgosz ekkor jött rá, mit is tett. Keserves zokogással rogyott térdre, a halott fia vére csillogott a baltáján.

Ha Dionüszosz érzett is némi megbánást, nem mutatta. Végtere is Hérától leste el, miként kell örületbe kergetni az ellenséget. Dionüszosz a legjobb mestertől tanult.

– Lükurgosz, ezt az árat fizetted a pimaszságodért – szólalt meg a bor istene. – A királyságod sínyle meg, ha nem engeded szabadon a híveimet, és nem hajolsz meg isteni hatalmam előtt.

– Öljétek meg! – üvöltötte a király.

Az örök támadásba lendültek, de Dionüszosz egyetlen pillantással meghátrálásra készítette őket. Erő és isteni harag áradt a tekintetéből.

– A királyotok soha nem fog elismerni engem – mondta nekik Dionüszosz. – Az országotokra szenvedés vár, hacsak... el nem távolítjátok Lükurgoszt. Gondolkozzatok el ezen!

Azzal Dionüszosz távozott a palotából.

A következő napokban a királyság pusztulásnak indult. Minden növény elszáradt: a városban és a mezőkön is. A gyümölcsök megrothadtak. A kenyér megpenészedett. A víz megposhadt a kutakban. Semmi sem termett meg a földeken. A városlakók nem tudták élelemmel ellátni a családjukat.

Két hét elteltével a királyi testőrség megrohamozta a palotát, és elfogta Lükurgosz királyt. Senki sem tiltakozott. Az emberek amúgy sem kedvelték a királyukat. Az örök a főtérre vonszolták a sikoltozó, rúgkapáló Lükurgoszt. Négy lóhoz kötözték a végtagjait, majd megpaskolták a lovak farát, mire a négy állat négyfelé szaladt.

Igen. A király csúnya halált halt.

A városlakók szabadon engedték Dionüszosz híveit. A növények azonnal növekedésnek indultak. Kinyíltak a virágok. Szőlőindák kúsztak fel a palota falán, és lédús szőlőfürtök jelentek meg rajtuk.

A városiak megismerték a borkészítés rejtelseit. Hozzáláttak, hogy templomot emeljenek Dionüszosz tiszteletére. Dionüszosz tehát megnyerte az első csatát.

Ezek után úgy döntött, hogy roadshow-ra indul. Összeszedte a híveit, és meghirdette a „Dionüszosz a Világ Körül – Fergeteg Parti és Borkóstoló” nevű rendezvényét. (Mr. D soha nem ismerné el, de még mindig lapul néhány eladatlan reklámpóló a szekrényében – mindegyik S-es méretű.)

Voltak városok, amik ellenállás nélkül fogadták Dionüszoszt meg a részeg bacchánsok seregét. Ilyenkor minden csupa móka és kacagás volt. A város ingyen kapta a bort és a borászati ismereteket. A bacchánsok óriási bulit csaptak. Mindenki tisztelettel köszöntötte Dionüszoszt, és másnap reggel, amikor a csapat továbbállt, törött üvegeket, behorpadt particsákókat és másnaposokat hagyott maga után.

De nem mindenki kedvelte az új istent meg a híveit. Pentheusz Thébai királya bizalmatlanul fogadta Dionüszoszt. Az istent kísérő részeg csürhe veszélyesnek és kiszámíthatatlannak tűnt. Pentheusz azonban hallotta, mi történt Lükurgossal, így amikor Dionüszosz meglátogatta, igyekezett jó képet vágni a dologhoz.

– Még át kell gondolnom az ajánlatodat – mondta.

– Hogyne – hajolt meg Dionüszosz. – Mi kint leszünk a keleti erdőben, ott tartjuk meg a ma esti mulatságot. Téged is

meghívnálak, de... – mosolyodott el jelentőségteljesen. – *Hitetleneket* nem engedünk be. Kár, hogy kimaradsz a buliból, nekem elhiheted! Holnap visszajövünk a válaszáért.

A csapat békésen elhagyta a palotát, és tanyát vert az erdőben.

Pentheusz király oldalát nagyon furdalta a kíváncsiság. Ki ez az új isten? Vajon vannak titkos fegyverei? Miért zárja ki a kívülállókat?

A király kémei azt jelentették, hogy a városlakók közül sokan behódoltak Dionüszosznak, és csak a király jóváhagyására várnak. Emberek százai tervezték, hogy este kilopóznak a városból, és csatlakoznak az erdei tivornyához.

– Ki kell derítenem, mi fenyeget bennünket – morogta Pentheusz. – De nem bízom a másodkézből szerzett információkban. Már az alattvalóim is ezt az új istent imádják! Magam szaglászok körül Dionüszosz táborában.

A testőrei megpróbálták lebeszélni, de a király nem hallgatott rájuk. Felvette a fekete nindzsaruháját, zsírral és hamuval festette ki az arcát, majd kiosont a városból. Amikor Dionüszosz táborához ért, felmászott egy fára, és elragadtatással vegyes rémülettel figyelte a mulatozókat.

A csapat minél több helyre jutott el Görögországban, a bacchánsok annál jobban bevadultak. A halandók, nimfák és szatírok egy része megelégedett az italozással meg a zenehallgatással. Mások harsány jeleneteket adtak elő, mert időközben a színjátszás patrónusa is Dionüszosz lett.

A hívők zöme azonban *totálisan* bekattant. Hatalmas máglyákat építettek, és merő szórakozásból átugráltak fölöttük. Mások úgy berúgtak, hogy vérre menő birkózómeccseket vívtak egymással. Olyanok is akadtak, akik... jó, a többit a fantáziátokra bízom. Én

még sosem voltam Mr. D buliján. Ha elmentem volna, az anyám biztosan megnyúz. De az tuti, hogy tombolt az örület.

Dionüszosz hard-core rajongói a mainaszok névre hallgató nimfák voltak. Ezek sokszor úgy bepörögtek, hogy nem éreztek fájdalmat, és teljesen kivetkőztek magukból. Azt csinálták, ami az eszükbe jutott. Vigyázni kellett velük, mert viháncoló bulikirálynőkből egy szempillantás alatt dühöngő örültekké váltak. Kíméletlenül eltapostak... Képzelfetek el harminc beszívott óriásnőt borotvaéles körmökkel, ebből már kitalálhatjátok, miről beszélek. Dionüszosz testőreinek és kommandósainak adták ki magukat, hogy többé senki se korbácsolhassa meg az istenüket.

Aznap este Dionüszosz körül táncoltak, aki rögtönzött fatrónján ülve borozgatott a híveivel. Szinte mindig ugyanazt a szerkót viselte – bíborvörös palástot és tölgyfalevél-koszorút. Hatalma szimbólumakét egy különleges jogart, más néven *thürszoszt* tartott a kezében, aminek csúcsát fenyőtoboz díszítette, oldalát pedig szőlőindák fonták körül. Ha ez nem hangzik túl hatásos fegyvernek, akkor titeket még soha nem csaptad fejbe egy botra erősített fenyőtobozzal.

Szóval Pentheusz a fa tetejéről követte az eseményeket. Lassanként rájött, hogy ez az új isten, Dionüszosz sokkal erősebb, mint gondolta. Több száz városlakó táncolt a tömegben. Aztán a király egy idősebb nőre lett figyelmes, aki az egyik máglya mellett beszélgetett néhány szatírral, és elnehezült a szíve.

– Anya? – nyöszörögte.

Nem beszélt hangosan, az isten mégis felfigyelt a jelenlétére. A tisztás túlsó végén Dionüszosz lassan felkelt a trónjáról. Felhajtotta a borát, és odaballagott a fához. Pentheusz moccanni sem mert. Tudta, hiába menekül el, úgyis utoléri.

Dionüszosz felugrott, és elkapott egy vastag ágat. Egyetlen ember sem tudta volna meghajlítani, de ő könnyedén lehúzta. Pentheusz király lebukott.

A zene félbeszakadt. Bacchánsok százai meredtek a fa tetején ücsörgő kémre.

– Nicsak! – szólalt meg Dionüszosz. – A király tilosban jár, és megcsúfolja a szent rituálénkat. – Azzal a mainaszok meg a többi mulatozó felé fordult. – Mit érdemelnek a betolakodók, barátaim? Mutassuk meg neki!

A tömeg a fához özönlött. Lerángatták Pentheuszt, és szó szerint széttépték. Még Pentheusz saját anyja is úgy átszellemült, hogy szíves-örömet szállt a mókába.

Hát igen... bor, zene, tánc, időnként egy-egy brutális gyilkosság. Dionüszosz tudta, mitől döglik a légy.

Az incidenst követően nem sok város állt az útjába. Dionüszosznak volt egy kis kellemetlensége Athénban, de miután elmagyarázta a lényegét (és örületbe kergetett egy rakás athéni nőt), a város örömmel fogadta, sőt még ünnepséget is rendezett a tiszteletére. Dionüszosz Egyiptomba és Szíriába is elutazott, hogy hírért vigye kiváló borának. Itt-ott persze akadt egy kis probléma, de ha minden esetet felsorolok, amikor Dionüszosz örületbe kergetett vagy élve megnyúzott egy királyt, estig itt ülünk. Egy szó, mint száz, Dionüszosz egy soha véget nem érő fiesta volt.

Héra még egy kísérletet tett az elpusztítására, és majdnem sikerrel is járt. Elszakította Dionüszoszt a kíséretétől és tébollyal sújtotta, de Dionüszosz végül felépült. Egy beszélő számár hátán ellovagolt a dodonai jósszentélybe, ahol Zeusz meggyógyította. (Hosszú történet, meg ne kérdezzétek, Dionüszosz honnan szedte a beszélő szamarat.)

Aztán egy szép napon Dionüszosz megházasodott. De csak azért, mert kalózok fogságába került.

Az eset előtti estén a bacchánsok a szokásosnál is nagyobb hepajt csaptak Olaszország partjainál. Másnap reggel Dionüszosz hasogató fejfájással ébredt. Míg a többi táborlakó javában húzta a lóbőrt, Dionüszosz kibotorkált a partra, hogy elintézzé folyó ügyeit.

(Igen, persze, az istenek is járnak vécére. Ööö... legalábbis azt hiszem... Tudjátok mit? Ugorjunk!)

Szóval, Dionüszosznak már *nagyon* ki kellett mennie. Sokáig ácsorgott a parton, és miközben a dolgát végezte, az óceánban gyönyörködött. Ekkor egy hajó tűnt fel a láthatáron. Egyre közelebb ért, fekete vitorláit csak úgy dagadtak a szélben, és egy fekete zászló csapkodott az árbóc tetején. A hajó végül lehorgonyozott. Egy evezős csónak kötött ki a parton. Fél tucat rusnya pasas szállt ki belőle, és egyenesen Dionüszosz felé indultak.

- Ahoj! - vonta ki a kardját az egyikük.

- Húha! - kiáltott fel vigyorogva Dionüszosz. - *Kalózok* vagytok?

Dionüszosz már sokat hallott a kalózokról, de még eggyel sem találkozott. Borzasztóan fellelkesült.

A kalózok zavartan néztek össze.

- Úgy van, te pondró - felelte a karddal hadonászó alak. - Tengeri rablók vagyunk, én vagyok a vezér. Te meg valami gazdag ifjú herceg, szóval ezennel túsul ejtünk!

(Megjegyzés: el ne felejtsek megkérni valakit, hogy lektorálja ezt a részt, mielőtt kiadják a könyvet. Rég láttam *A Karib-tenger kalózeit*.)

Dionüszosz lelkesen tapsikolt.

– Jaj, de jó! – A homokdűnék felé pillantott. – A csapatom még alszik. Ha jól sejtem, csak órák múlva ébrednek fel.

A kapitány gyanakvóan vonta össze a szemöldökét a „csapat” szó hallatán, de mivel egy lelket sem látott a dűnéknél, arra jutott, hogy a fiatal herceg nyilván blöfföl. Dionüszosz gazdag ember látszatát keltette. A szegények nem viselnek bordó palástot meg tölgyfalevél-koszorút. Szépen manikűrözött kéz, hosszú, selymes fekete haj és egészséges fogak. A kapitány még életében nem látott ilyen *szemrevaló* férfit.

– Mozogj már! – pattogott a kapitány. – A csónakba!

– Hurrá! – sietett Dionüszosz a csónakhoz. – Körbevezettek a hajón? Végigsétálhatok a pallón?

A kalózok feltaszigálták Dionüszoszt a fedélzetre, majd elhajóztak. Meg akarták kötni a túszt, de bármivel próbálkoztak, folyton kioldódott a csomó.

A kapitány Dionüszosz apja után érdeklődött. Szép kis váltságdíjban reménykedett.

– Hmm? – kérdezte Dionüszosz, miközben szemügyre vette a kötélzetet. – Ja, az én apám Zeusz.

A kalózok elsápadtak.

Végül a kormányos nem bírta tovább.

– Nem látjátok, hogy isten? Egy egyszerű halandó nem ilyen... szép.

– Köszönöm! – ragyogott fel Dionüszosz arca. – A titok a mindennapos borfogyasztás és a sok bulizás.

- Vigyük vissza és engedjük el! - ráncolta a homlokát a kormányos. - Ennek nem lesz jó vége.

- Köpök rá! - ordította a kapitány. - Most már a mi foglyunk, velünk marad!

- Imádlak titeket, srácok! - szólt közbe Dionüszosz. - De kifárasztott ez a sok izgalom. Ledőlhetnék egy kicsit? Aztán felmoshatjuk a fedélzetet, vagy valami.

Dionüszosz leheveredett egy kötélkupacra, és hortyogni kezdett.

Mivel a kalózok nem tudták megkötni, hagyták, hadd aludjon. Amikor felébredt, a nap már magasan járt az égen.

- Ó, khm, fiúk! - állt fel Dionüszosz, és kidörzsölte az álmat a szeméből. - Későre jár. A csapatom már biztosan aggódik. Nem fordulunk vissza?

- Micsoda? - hahotázott a kapitány. - A foglyunk vagy. Mivel nem árultad el, ki az igazi apád, Krétára viszünk, és eladunk rabszolgának!

Dionüszosz belefáradt a játszadozásba. Emellett pocskékul aludt.

- Mondtam már, hogy Zeusz az apám. Most pedig hátra arc!

- Különben mi lesz? - kérdezte a kapitány. - Halálra ijesztess minket a csinos pofiddal?

A hajó nyikorogni kezdett. Szőlőindák törték át a fedélzetet, és felkúsztak az árbocra. A kalózok rémülten kiáltoztak, miközben az indák teljesen ellepték a vitorlát, majd kigyózó mozgással tekeredtek le a kötélzetten. A legénység fel-alá rohangált, és folyton elcsúszott a szőlőfürtökön.

- Csigavér! - bődült el a kapitány. - Ezek csak növények! - Vicsorogva nézett Dionüszoszra. - Csak a baj van veled, ifjú herceg. Most meghalsz!

A kapitány előreszegezte a kardját.

Dionüszosz még soha nem változtatott alakot, de most örömmel állapította meg, hogy ez is megy neki. A kapitány hirtelen egy kétmázsás medvével találta szemben magát.

Dionüszosz, a Medve ráüvöltött a kapitányra, aki elejtette a kardját és futásnak eredt, de elcsúszott egy fürt szőlőn. A legénység többi tagja a csónak orra felé menekült, ám ekkor egy hatalmas fantomtigris jelent meg az előfedélzetén, morogva és ugrásra készen. Csak illúzió volt, de a kalózok halálra rémültek. Bármerre fordultak, Dionüszosz újabbnál újabb fantomragadozókat varázsolt eléjük – oroszlánt, leopárdot, nyúltilopot, s a többi.

Végül a kalózok kiugrottak a hajóból. Dionüszosz úgy gondolta, az óceán megfelelő hely lesz a számukra, ezért delfinekké változtatta őket. Ha egyszer összetalálkoztok egy szemkendős delfinnel, ami azt csipogja: „Ahoj, cimbora!” már nem fogtok meglepődni.

Már csak egy kalóz maradt a hajón: a kormányos, aki sóbálvánnyá dermedve állt a kormánykeréknél.

Dionüszosz rámosolygott.

– Egyedül te jöttél rá, hogy isten vagyok. Bírlak!

A kormányos nyikorgó hangot hallatott.

– Visszavinnél? – kérdezte Dionüszosz.

– F-f-fenséges uram – dadogta a kormányos. – Én megtenném, de nincs legénység. Így nem jutunk messzire. Aztán meg itt vannak a szőlőindák...

– Ja, már értem. – Dionüszosz a fejét vakarta. – Bocs.

Az isten körülnézett. Nagyjából egy mérföldnyire keletre egy kis sziget állt ki a vízből.

– Az mi?

- Hm, talán Nákosz, uram. Azt hiszem...

- Tökéletes. Kitennél ott? Onnan már visszatalálok a csapatomhoz.

Dionüszosz tehát Nákosz szigetén szállt partra, ami lakatlan volt, csak egy gyönyörű, fiatal lány lakott rajta, aki Dionüszosz érkezésekor egy patakparton sírdogált az erdő mélyén.

Olyan szívet tépően zokogott, hogy Dionüszosz leült mellé, és megfogta a kezét.

- Mi a baj, kedvesem?

A csaj még csak meg sem lepődött; mintha teljes apátiába zuhant volna.

- Ki-kidobott a pasim - hüppögte.

Dionüszosz szíve perec alakot vett fel. A duzzadt vörös szem és a kócos haj ellenére a lány csodaszép volt.

- Ki az a balfék, aki kidob egy ilyen nőt? - hüledezett Dionüszosz.

- Úgy... úgy hívják, hogy Thészeusz - felelte a lány. - Egyébként Ariadné hercegnő vagyok.

Ariadné beszámolt a szomorú eseményekről: segített egy jóképű srácnak, Thészeusznak kimenekülni az apja labirintusából. Thészeusz megölte a Minótauroszt, blablabla. Mellékes. A végén Thészeusz megígérte Ariadnénak, hogy magával viszi Athénba. Útközben megállt Nákoszban, hogy vizet vételezzon, Ariadnét kirakta a parton, ő meg elhajózott.

És én még azt hittem, hogy az SMS-ben való szakításnál nincs lejjebb.

Dionüszosz méregbe gurult. Ha Thészeusz a közelben lett volna, az isten biztosan szőlőfürtté változtatja és jól megtapossa.

Dionüszosz megvigasztalta Ariadnét. Kerített egy kis bort meg harapnivalót, és beszédbe elegyedett a lánnyal. Dionüszosz

kellemes társaság volt. Hamarosan sikerült is mosolyt csalnia Ariadné arcára. A csaj végigkuncogta a kalózos sztorit. (Fura humora volt.)

A párocska pikk-pakk egymásba szeretett.

– Magammal viszlek, édesem – fogadkozott Dionüszosz. – *Soha* nem hagylak el. Amikor elfoglalom a trónt az Olimposz tetején, halhatatlan királyné lesz belőled.

Dionüszosz betartotta az ígéretét. Feleségül vette Ariadnét, és mikor végül isten lett belőle, tizenkettedik olimposziként halhatatlanná tette Ariadnét. Persze neki is volt pár futó kalandja a halandó világban. Elvégre isten volt. De a görög krónikák szerint a házaspár boldogan élt az idők végezetéig.

Dionüszosz utolsó nagy földi kalandja, még mielőtt főállású isten lett volna belőle: egy szép napon elhatározta, hogy megtámadja Indiát.

Hogy miért?

Miért *ne*?

Körbehajózta az egész Földközi-tengert, még Egyiptomba és Szíriába is eljutott, de amikor keletebbre próbált húzódni, a feldühödött helyiek mindig feltartóztatták. Talán mert Mezopotámiában találták fel a sört. Lehet, hogy az ottaniak nem akartak konkurenciát.

Lényeg a lényeg, Dionüszosz úgy döntött, még egy utolsó kísérletet tesz, hogy bővítse a piaci részesedését. A görögök elképzelése szerint India volt a világ vége, így hát Dionüszosz elhatározta, hogy odamegy, lerohanja az embereket, megtanítja nekik a borkészítés alapjait, és remélhetőleg vacsorára haza is ér.

Ezrével csapódtak hozzá a részeges útitársak. Egyes legendák szerint még maga Herkules is részt vett az expedícióban, és útközben brutális ivőversenyeken vett részt. Más elbeszélők szerint Héphaisztosz ikerfiai, a kabeiroszok mechanikus szekéren vonultak a csatába, és derekasan harcoltak. Néha kicsit túl is becsülték az erejüket, és amikor az ellenség körbevette őket, Héphaisztosznak személyesen kellett alászállnia a földre, hogy isteni lángszórójával porrá hamvassza a támadókat, és biztonságos helyre menekítse a gyerekeit.

Dionüszosz aranszekerével haladt seregei élén, amit két kentaur húzott. Sok Szíriai város behódolt neki. A részeg csürhe egészen az Eufráteszig jutott, és ott hidat épített, hogy átkelhessen a folyón. A görögök még soha nem jutottak el ilyen messzire.

A híd már nincs meg. Miért, mit vártatok? Egy rakás szeszkazán építette. Gondolom, egy hét múlva szétesett.

Minden csodásán alakult – egészen addig, amíg a hadsereg el nem érte Indiát. Az indiaiak aztán tudtak harcolni. Nekik is megvoltak a saját mágiáik, a saját isteneik, a saját titkos és kellemetlen fegyvereik. A Brahman nevű szentek békésen üldögéltek a csatamezőn, Dionüszosz serege rögtön le is rohanta őket, mert azt hitték, az ellenség megadta magát. De amint közelebb értek, az indiaiak rakétákat hajigáltak közjük – a vakító fényű, lángoló lövedékek akkora robbanásokat keltettek, hogy a görög csapat rémülten spriccelt szanaszét.

A kemény ütközeteket követően Dionüszosz végül eljutott a Gangeszig, India szent folyójáig. Egy erődöt akart bevenni – egy hatalmas várat, ami egy akkora dombon állt, mint az athéni Akropolisz. A kentaurok és a szatírok frontális támadást indítottak, és felkapaszkodtak a sziklákra, ám az indiaiak olyan bombákat hajítottak rájuk, hogy a görög előrs egyszerűen

elpárolgott. A csata helyszínén állítólag még mindig látni a szatírok és kentaurok kőbe égett maradványait.

Dionüszosznak ekkor lett elege. Eljutott Indiába. Megismertette a bort az emberekkel. Pazar nagymacska gyűjteményt szedett össze tigrisekből és leopárdokból. Sőt a leopárd lett az új szent állata, és ezzel útjára indult az új divatőrület: a leopárdbőr köpeny. A hadsereg rengeteg kincset zsákmányolt. A görögök sok érdekes embert ismertek meg, a többségüket megölték, és mindent egybevetve nagyon jól érezték magukat Indiában.

Dionüszosz két emlékoszlopot helyezett el a Gangesz partján. Könnyes búcsút vett az indiaiaktól, és visszamasírozott Görögországba. Útközben egy rakás kincset hagyott a delphoi jósdában, így róva le tiszteletét az istenek előtt. A jósda kincseskamrájában sokáig őriztek egy nagyméretű ezüstitálat, amin a következő felirat állt: INDIÁBÓL RABOLTA DIONÜSZOSZ, ZEUSZ ÉS SZEMELÉ FIA. (Az egyik régi görög történetíró a saját szemével látta. Nem én találtam ki.)

Dionüszosz végül feljutott az Olimposzra, és ő lett az utolsó nagy isten. Jöhet a főcímmzene! Jöhet a stáblista! A kamera eltávolodik az olimposzi trónteremtől, ahol tizenkét isten kergeti egymást a görgős trónjával. És ennyi!

Hú! Megcsináltuk, gyerekek!

Tizenkét olimposzi isten – az egész bagázs, plusz a bónuszok, például Perszephoné és Hádész!

Most pedig, ha megbocsátotok, hunyok egyet. Úgy érzem magam, mintha most értem volna haza egy dionüszoszi tivornyáról. Borzasztóan hasogat a fejem.

Utószó

DIÓHÉJBAN ENNYI.

Előre tudom, hogy sokan majd a szememre vetik; *Á, kihagytad Sajti Pajtit, az egerek istenét! Nejlontthonkát, az ízléstelen cuccok istenét meg sem említetted! Meg ilyesmi.*

Most őszintén. Legalább százezer görög istent ismerünk. Az ADHD-m nem engedi, hogy mindegyiket egyetlenegy könyvbe zsúfoljam bele.

Persze, elmesélhetném, hogy Gaia óriássereget toborzott az Olimposz elpusztítására. Elmesélhetném, hogyan csajozott be Cupido, és hogyan tett szert Hekaté egy fingó menyétre. De akkor új kötetet kellene kezdenem. (Lécci, ne adjatok ötleteket a kiadónak! KEMÉNY egy meló ez!)

A legnagyobb játékosokat így is megismerhettétek. Talán már kikupálódtatok annyira, hogy ne egy kupac hamuként végezzétek, ha netalántán szembetalálkoztok valamelyik olimposzival.

Reméljük a legjobbakat.

Jaj, lekésem a randimat. Annabeth ki fog nyírni.

Remélem, tetszett a könyv. Sok szerencsét, félistenek!

Béke veletek:

Percy Jackson, Manhattan

Tartalomjegyzék

Bevezetés	5
Akezdetek meg a többi	7
Akannibalizmus aranykora	21
Az olimposziak betörnek néhány koponyát	45
Zeusz	70
Hesztia M. Senkit választja	71
Démétér elszabadul	84
Persephoné és a kukkoló (Démétér elszabadul 2).....	95
Hérának kakukk.....	127
Hádesz lakásfelújítása	152
Poszeidón tajtékzik.....	177
Zeusz mindenkit kinyír	205
Athéné örökbe fogad egy zsebkendőt	232
Szeresd Aphroditét	256
Árészt, az alfahímek alfahímje	281
Héphaisztosz aranyalmát készít nekem (Nem ám pedig örülnék neki)	297
Apollón énekel, táncol é emberekre lövöldöz.....	321
Artemisz beizzítja a halálmalacot.....	341
Hermészeket lesíttelik	365
Dionüszosz üdítőitala meghódítja a világot	385
Utószó.....	412